SECRETUL LUI HIRAM

FARAONII, FRANCMASONII ŞI DESCOPERIREA PERGAMENTELOR SECRETE ALE LUI IISUS

CHRISTOPHER KNIGHT
& ROBERT LOMAS

Dedicată memoriei lui John Marco Allegro
un om cu douăzeci de ani înaintea timpului său.

SECRETUL LUI HIRAM

Faraonii, francmasonii şi descoperirea pergamentelor secrete ale lui Iisus

Christopher Knight şi Robert Lomas

Editura Aquila ’93 Oradea
Copyright © 2001
Cristopher Knight Robert Lomas 1996

© 2002 by Editura Aquila ’93

Romanian edition and translation
Toate drepturile pentru limba română sunt rezervate Editurii Aquila ’93.

ISBN 973-8250-30-7

Traducător: *Doina Măndoianu*
Lectori literari: *Brigitta Pop*
Sanda Ilieş Director editorial: *Cristina Voiţiu*

Mulţumiri

Autorii doresc să-şi exprime mulţumirea faţă de următoarele persoane, pentru ajutorul şi preocuparea lor în timpul scrierii acestei cărţi.

Mai întâi, dorim să mulţumim familiilor noastre, care au suportat lungile ore de absenţă în timpul cercetării şi scrierii; reverendului Hugh Lawrence şi unui fost Maestru Craft (care doreşte să rămână anonim); lui Tony Thome, Niven Sinclair, Judy Fisken, Barbara Pickard, W. Bro Alan Atkins, W. Bro Aiden Unsworth, Steve Edwards, Baron St. Claire Bonde of Charleston, Fife.

Agentului nostru literar, Bill Hamilton de la A. M. Heath Co. Ltd., editorului nostru Mark Booth, ca şi lui Liz Rowlinson de la Century şi Roderick Brown.

«Secretul lui Hiram poate iniţia începutul unei reforme în gândirea creştină şi o reconsiderare a „faptelor” pe care le-am acceptat orbeşte şi le-am transmis generaţiilor următoare. Această carte este o binecuvântare pentru liberii cugetători!»

David Sinclair Bouschor

Fost Mare Maestru al Francmasoneriei, Marea Lojă din Minnesota, SUA

„Nimic din ce este ascuns nu va rămâne

necunoscut şi nu va fii secret ca să nu iasă la lumină.”

„Ce vă spun în întuneric, iese la iveală la lumină. Şi ce auziţi în şoaptă, strigaţi tare, pretutindeni.”

Yehoshua ben Joseph, cunoscut şi ca Iisus Hristos.

CUPRINS

Introducere XV

1. Secretele pierdute ale Francmasoneriei 1
Lipsa de scop 2
Un biet candidat în întuneric 5
Misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei 9
O rază de lumină 10
Concluzii 19

2. Căutarea începe 20
Unde îţi are Ordinul originea? 20
Templul lui Solomon 24
Concluzii 26

3. Cavalerii Templieri 28
Începuturile Ordinului 28
Ce căutau ei? 30
Regulamentul Ordinului 32
Pecetea Ordinului 35
Organizarea Ordinului 36
Concluzii 38

4. Legătura gnostică 39
Primii cenzori creştini 39
Evangheliile gnostice 39
învierea gnostică 41
Concluzii 45

5. Iisus Hristos: om, zeu mit sau francmason? 48
O altă naştere a Fecioarei 48
Principalele grupuri din Ierusalim 57

Mărturia evidentă a Manuscriselor de la Marea Moartă 62
Familia lui Iisus 65
Naşterea unei noi religii 66
Adevărul din erezii 73
O legătură pozitivă între Iisus şi Templieri 79
Steaua mandeenilor 83
Steaua Americii 84
Concluzii 88

6. **La început, omul l-a făcut pe Dumnezeu 90**
Grădina din Eden 90
Oraşele din Sumer 92
Ur, cetatea lui Avraam 97
Dumnezeu, regele, preotul şi constructorii 99
Figura lui Avraam, primul evreu 102
Concluzii 106

7. Moştenirea egiptenilor 108
Începuturile Egiptului 108
Stabilitatea celor două ţinuturi 111
Formarea unui rege 117
Să dovedim ceea ce nu se poate dovedi 122
Mărturii tăcute 123
Luceafărul de ziuă străluceşte din nou 127
Concluzii 129

8. Primul francmason 132
Hiram Abif descoperit 132
Prăbuşirea statului egiptean 134
Regii hicsoşi 136
Pierderea secretelor originale 138
Dovezi biblice
Uciderea lui Hiram Abif 145

Ucigaşii lui Hiram Abif 149
Dovezile concrete 154
Mărturia masonică 156
Seqenenre Tao, cel fără de frică 159
Concluzii 163

9. Naşterea iudaismului 166
Moise, făcătorul de legi 166
Zeul războiului de pe Muntele Sinai 172
Şi zidurile s-au prăbuşit 175
Datarea Exodului 176
David şi Solomon 177
Concluzii 183

10. O mie de ani de luptă 185
Începuturile naţiunii evreieşti 185
Exilul din Babilon 187
Profetul Noului Ierusalim 191
Templul lui Zerubbabel 197
O nouă ameninţare pentru Yahve 199
Concluzii 204

11. Boaz şi Jachin Pesher 206
Manuscrisele de la Marea Moartă 206
Cărţile lipsă ale maccabeilor 210
Alegerea lui Iuda 212
Midrash, pesher şi parabola 217
Secretele de la Qumran 219
Stâlpii gemeni 224
Concluzii 234

12. OMUL care a schimbat apa în vin 236
O cursă împotriva timpului 236
Noua cale spre Împărăţia Domnului 246

Arestarea stâlpului regesc 250
Procesul şi crucificarea 256
Simbolurile lui Iisus şi Iacob 262
înălţarea mincinosului 266
Comoara evreilor 273
Concluzii 278

13. Înălţarea 281
Vestigiile bisericii din Ierusalim 281
Pergamentele „Ierusalimului Ceresc” 292
Influenţa pergamentelor nasoreene 296
Concluzii 298

14. Adevărul iese la iveală 300
Profeţia devine adevăr 300
Crucificarea 308
Mărturia fizică 311
Mesajul se pierde 314
Pământul stelei numite La Merica 316
Concluzii 318

15. Redescoperirea pergamentelor pierdute 320
Sanctuarul scoţian 322
Întoarcerea la Rosslyn 328
Să se facă lumină 332
Redescoperirea secretului pierdut al Însemnului Masoneriei 338
Lordul protector care a apărut Rosslyn 344
Sub Sigiliul lui Solomon 347
Pergamentele nasoreene 349

Post scriptum 352

Appendix 1: Dezvoltarea Francmasoneriei moderne şi influenţa ei asupra lumii 355
Reforma engleză şi condiţiile apariţiei sale 355
Regele care a construit Sistemul Lojei 357
Arhitecţii de treapta a doua 361
Noua erezie 363
Vechile acuzaţii 366
Ridicarea republicanilor 373
Renaşterea Societăţii Regale 378
Francmasoneria se pune pe picioare 380
Răspândirea Francmasoneriei 383
Dezvoltarea Masoneriei în America 386

Appendix 2: Lojele masonice din Scoţia, anterioare anului 1710, cu data primei menţionări 392

Appendix 3: Primii Mari Maeştri ai Francmasoneriei englezeşti 394

Appendix 4: Primii Mari Maeştri ai Francmasoneriei scoţiene 396

Appendix 5: Cronologie 398

Appendix 6: Hărţi 405

Index 408

FOTOGRAFII

© W Bro Alan Atkins
1, 2, 3, 7, 8, 23, 24, 26, 27, 28, 29.

© Elliott Smith, The Royal Mummies *(1909) – copiat de W Bro Alan Atkins*
9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16.

© Proprietatea răposatului John M. Allegro 17, 18.

©University of Gent Library 21, 22.

© Colorado Shroud Centre 19.

© G R J Lomas 25, 30, 31.

Colecţia autorului 4, 5, 6, 20.

ALTE ILUSTRAŢII

p. 376 Desen reprezentând un cavaler, luat din originalul de Frank Glynn.

INTRODUCERE

Henry Ford spunea odată că „întreaga istorie este o vorbă goală”. Poate că pare cam dur, dar, dacă judecăm „faptele” trecutului pe care toţi occidentalii le învaţă la şcoală, reiese că dl Ford a avut dreptate.

începutul a fost făcut de cercetarea personală pentru descoperirea originilor Francmasoneriei – societatea cea mai cuprinzătoare din lume, care numără aproape cinci milioane de membri bărbaţi, organizaţi în Loje obişnuite şi, în trecut, a inclus mulţi oameni importanţi, de la Mozart la Henry Ford. În calitate de francmasoni, scopul nostru a fost să încercăm să înţelegem ceva din ritualul masonic: acele ceremonii ciudate, secrete, realizate în special de clasa de mijloc, de oamenii de vârstă mijlocie, de la Huddersfield la Houston.

în centrul învăţăturii masonice se află un personaj, Hiram Abif, care, după o poveste spusă tuturor francmasonilor, a fost ucis cu aproape 3. 000 de ani în urmă, în clădirea Templului Regelui Solomon. Acest om este o enigmă totală. Rolul său, în calitate de constructor al Templului Regelui Solomon, şi împrejurările oribilei sale morţi sunt descrise amănunţit în istoria masonică şi totuşi, el nu este menţionat în Vechiul Testament. Timp de patru din cei şase ani petrecuţi pentru această

cercetare, am crezut că Hiram Abif este o creaţie simbolică. Apoi, el s-a materializat din ceaţa timpului şi s-a dovedit într-adevăr foarte real.

îndată ce Hiram Abif a ieşit din trecutul îndepărtat, el nu ne-a oferit altceva decât o cheie a istoriei vestului.

Meandrele intelectuale şi concluziile elaborate care au format anterior opinia colectivă a societăţii occidentale asupra trecutului au cedat în faţa logicii simple. Cercetările noastre ne-au condus mai întâi la reconstituirea vechiului ritual egiptean al înscăunării regelui, vechi de 4. 000 de ani, iar aceasta ne-a condus la descoperirea unui asasinat care a avut loc pe la 1570 î.hr., care a scos la iveală o ceremonie a învierii din care se trage Francmasoneria modernă. Urmărind apariţia acestui ritual secret de la Teba la Ierusalim, i-am reliefat rolul în formarea naţiunii evreieşti şi în evoluţia teologiei evreieşti.

În contrast izbitor cu ceea ce se crede, lumea occidentală s-a dezvoltat de fapt conform unei vechi filosofii, ascunsă într-un sistem secret, care a ieşit la suprafaţă în trei momente cheie în ultimii 3.000 de ani.

Dovada finală a cercetărilor noastre poate fi considerată descoperirea arheologică a secolului. Am localizat scrierile secrete ale lui Iisus şi ale adepţilor săi.

Capitolul 1

SECRETELE PIERDUTE ALE FRANCMASONERIEI

”Masoneria datează dinainte de Potop; este o simplă creaţie a trecutului; este doar o scuză pentru convivialitate; este o organizaţie ateistă, ce distruge sufletele; este o asociaţie de caritate, ce face bine în secret; este o maşinărie politică cu o putere extraordinară; nu are secrete; discipolii săi posedă, în mod tainic, cele mai mari cunoştinţe ale umanităţii; îşi celebrează ritualurile misterioase sub auspiciile şi invocaţiile lui Mefistofel; procedeele lor sunt perfect inocente, ca să nu spunem de-a dreptul stupide; ei comit toate crimele nedescoperite; ei există doar cu scopul de a promova frăţia şi bunăvoinţa – iată câteva dintre afirmaţiile făcute de cei din afara cercului frăţiei libere şi acceptate. Omne ignotum pro magnifico. Cu cât se ştie mai puţin cu atât se inventează mai mult despre Francmasonerie.”

The Daily Telegraph, Londra, 1871.

”Masoneria face eforturi considerabile în a încuraja standarde superioare de moralitate printre membrii săi. Dar este destul de surprinzător că o societate care foloseşte strângeri de mâini secrete, semne şi limbaj

propriu pentru recunoaşterea reciprocă a membrilor săi este suspectată că este mai degrabă o emanaţie a răului, decât a binelui. De ce să folosească asemenea metode, dacă nu ca să ascundă adevărul? De ce să-l ascundă, dacă nu este nimic de ascuns?

Cei din afara Masoneriei consideră ideea de a îmbrăca haine speciale, de a recita texte ezoterice şi de a realiza ritualuri stranii atât de prostească, încât au tendinţa de a crede că trebuie să existe o altă atracţie, probabil mai sinistră. Poate că nu există... dar e greu de dovedit că nu-i aşa."

The Daily Telegraph, Londra, 1995.

Lipsa de scop

În 1871, regina Victoria avea 30 de ani de domnie în faţă, Ulysses S. Grant era preşedintele Statelor Unite ale Americii şi Francmasoneria era subiect de speculaţie publică. O sută douăzeci de ani mai târziu, prima aselenizare este un fapt trecut, lumea se deschide spre Internet şi Francmasoneria este încă subiect de speculaţie publică.

Am dat peste primul din aceste citate într-o tăietură de ziar vechi, şifonat, dintr-un volum prăfuit al istoriei Masoneriei, unde fusese pus ca semn de carte de vreun mason de mult uitat. Chris a citit al doilea Atlantic între prânz şi filmul

artistic.

Aproape totul, inclusiv stilurile de scris, s-a schimbat în ultimul secol şi un sfert, dar atitudinea publică generală faţă de Masonerie este şi astăzi la fel de confuză ca şi în secolul nouăsprezece. Majoritatea oamenilor nu au încredere în ceea ce nu înţeleg şi, dacă există vreo urmă de elitism care-i exclude, neîncrederea se transformă brusc în lipsă de simpatie şi chiar ură. În timp ce Masoneria a fost mereu deschisă tuturor bărbaţilor de peste 21 de ani (18 ani, după constituţia scoţiană), cu minte şi trup sănătoase, care pot demonstra un caracter bun şi credinţă în Dumnezeu, nu există îndoială că alegerea membrilor din Marea Britanie se făcea din aristocraţie, cu rang şi titluri, provenind din păturile înalte ale claselor de mijloc.

La jumătatea epocii victoriene, era important din punct de vedere social, aproape esenţial, pentru un om cu o profesie, să fie francmason. Noii îmbogăţiţi în urma revoluţiei industriale îşi căutau un stalul social, prin calitatea de membru al unei societăţi exclusiviste, bine cotată de către aristocraţii de la toate nivelurile sociale, până la casa regală. Cel puţin în teorie, membrii claselor muncitoare puteau să devină masoni, dar, în fapt, nici nu le trecea prin cap să ceară să fie admişi în „clubul” şefilor lor, astfel încât Loja a fost mult timp asociată cu bogăţia.

Cei de la toate nivelurile societăţii care nu erau francmasoni puteau doar să speculeze despre secretele revelate membrilor acestei organizaţii misterioase. Se ştia despre ei că purtau şorţuri şi gulere largi şi se zicea că-şi suflecau pantalonii şi schimbau strângeri de mână, în timp ce-şi şopteau coduri unii altora.

În a doua jumătate a secolului XX, Francmasoneria a devenit o organizaţie mult mai puţin elitistă decât credeau bărbaţii din toate puterile sociale care căpătaseră calitatea de membru.

Totuşi, o privire rapidă spre vârful ierarhiei masonice englezeşti ilustrează faptul că un membru al familiei regale sau un lord ereditar obţinea cu greu posibilităţi de promovare, aceasta constituind chiar un serios handicap.

Majoritatea oamenilor din lumea occidentală ştiu puţine despre Francmasonerie şi misterele ei şi se împart în două grupuri mari: aceia care nu sunt masoni dar se întreabă care sunt acele secrete, şi aceia care sunt masoni, şi care se întreabă şi ei care sunt acele secrete! Un îndemn la tăcere, printre masoni, nu este atât o obligaţie de a adera la jurăminte sacre, cât o frică de pedeapsă din partea membrilor; se tem de faptul că ei nu înţeleg un cuvânt din ceremoniile la care participă şi singura lor frică este că oamenii vor râde de ritualurile, aparent fără scop şi prosteşti, pe care le realizează.

Francmasoneria, pentru noi şi pentru oricare alt „frate” pe care-l ştim, este puţin mai mult decât un club social ce oferă posibilitatea de a se bucura de un spectacol, urmat de o masă şi de multă bere şi vin. Ritualul complex şi obscur trebuie să fie memorat ani de zile prin repetiţii monotone. Se pune accentul pe fidelitatea redării, dar, în realitate, doar mici părţi de ceremonie pot fi înţelese ca nişte simple mesaje alegorice referitoare la tăria de caracter, restul fiind un amestec ciudat de cuvinte fără sens şi scene ale presupuselor evenimente istorice, ce au avut loc în timpul înălţării Templului Regelui Solomon din Ierusalim, cu vreo 3. 000 de ani în urmă.

în timp ce membrii se obişnuiesc încet-încet cu ritualul, cu excepţia învăţării versurilor ciudate, excentrice, pe de rost, mulţi din cei din afară încearcă să distrugă organizaţia, deoarece o suspectează de corupţie, văzând-o ca pe un bastion al privilegiului capitalist sau ca pe un club de într-ajutorare. Nenumărate cărţi despre acest subiect au hrănit curiozitatea publicului. Unele, cum ar fi cele scrise de autorul american, John J. Robinson, au fost bine documentate, altele, cum ar fi cele ale răposatului Stephen Knight, au fost puţin mai mult decât ficţiune, cu scopul de a hrăni teama grupărilor anti-masonice.

Antimasonii muncesc tot timpul ca să

dovedească presupuse greşeli, lucru de altfel dovedit. Un prieten recreştinat de-a lui Chris a afirmat recent că şi-a asumat un rol de consilier în cadrai grupului său de la biserică. Când a fost întrebat pe cine intenţiona să consilieze, am fost înspăimântat să aud replica: „Pe cei care suferă de blesteme masonice.”

„Ce este un blestem masonic?” l-am întrebat, fără să-i spun de legătura mea cu Francmasoneria.

„Masonii trebuie să-şi jure supunere şi devotament în detrimentul familiilor lor. Dacă nu reuşesc, sunt blestemaţi, ceea ce le provoacă o suferinţă groaznică, lor şi celor apropiaţi.”

Am rămas perplex. Francmasoneria înseamnă multe lucruri, dar cu siguranţă nu rele, deşi unii oameni par hotărâţi să creadă acest lucra.

Pentru a lupta împotriva unor astfel de acuzaţii nefondate, Marea Lojă Unită a Angliei a declarat public că datoria de cetăţean a unui francmason trebuie să fie deasupra oricăror obligaţii masonice şi că Francmasoneria nu ar permite distragerea unei familii prin timpul acordat sau prin cheltuiala banilor familiei, ori determinându-l să acţioneze împotriva interesului personal.

Nu dorim să facem apologia Francmasoneriei, dar face mult bine şi, după câte ştim, nu face deloc rău. A donat întotdeauna sume foarte

mari de bani pentru asociaţiile de caritate, de obicei în mod anonim, promovează rectitudinea morală şi responsabilitatea socială şi prevede norme pe care ceilalţi le urmează. Culoarea pielii, rasa, credinţa sau politica au fost permanent irelevante pentru calitatea de membra şi cele două scopuri ale sale sunt ordinea socială, bazată pe libertatea individului şi dramul spre cunoaştere. Singura cerinţă absolută este credinţa în Dumnezeu, oricare Dumnezeu.

Cea mai puternică critică împotriva Francmasoneriei este lipsa de scop. Nu se ştie de unde vine, nimeni nu pare să ştie ce încearcă să realizeze şi pare din ce în ce mai puţin probabil să aibă un viitor, într-o lume care doreşte scopuri clare şi beneficii. Nu numai că nu se mai cunosc originile Francmasoneriei, dar şi „secretele adevărate" ale Ordinului s-au pierdut şi, în locul lor, la ceremonii, se folosesc „secrete substituite", „până când va veni timpul să fie redescoperite cele iniţiale".

Dacă cuvintele folosite la ritual sunt descifrate, Francmasoneria ar trebui să aibă cel puţin 3. 000 de ani vechime. Nu numai duşmanii Ordinului nu cred acest lucru, dar nici Marea Lojă Unită a Angliei nu pretinde o astfel de vechime. Sensibilă la reacţia publică, evită orice punct de vedere oficial asupra originilor Francmasoneriei şi permite aşa numitelor „Loje

de cercetare” să dezbată puţinele mărturii istorice care există.

Un biet candidat în întuneric

Când am fost făcuţi francmasoni, amândoi am trecut prin procedura cunoscută de fiecare iniţiat, timp de cel puţin 250 de ani. Aceste ceremonii cuprindeau jurământul nostru, în calitate de oameni de onoare, că nu vom face publice niciunul din secretele Francmasoneriei şi suntem conştienţi că ceea ce descriem aici poate fi considerat de unii dintre masoni drept o trădare a acelor secrete.

Totuşi, Marea Lojă Unită a Angliei consideră că numai mijloacele de recunoaştere sunt secretele protejate ale Ordinului şi nimeni nu ar putea să se dea drept francmason după citirea acestei cărţi. Este necesar să explicăm ritualurile în amănunt, deoarece ele formează baza cercetării noastre. Unele dintre cuvintele date sunt mijloace de identificare secretă, dar noi nu scoatem în evidenţă cuvintele ce ar trebui folosite în diferite situaţii, aşa că am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a respecta spiritul jurămintelor noastre. În orice caz, noi am fost de acord ca aceste secrete să nu lezeze libertatea noastră civilă, morală sau religioasă; şi, dacă jurămintele noastre ne-ar fi împiedicat să vă împărtăşim astfel de descoperiri

importante, aşa cum o facem acum, ele ar fi lezat în mod sigur acele libertăţi.

✶✶✶

Deşi ne-am alăturat mai multor Loje pe o perioadă de câţiva ani, experienţele noastre sunt similare. Aşa am simţit (aşa că am folosit pronumele eu pentru a ne reprezenta pe amândoi): fiind chestionat de un mare număr de maeştri cu câteva luni mai înainte, eram gata să fiu făcut francmason. Virtual, nu cunoşteam ce avea să urmeze; singura întrebare fermă ce mi-a fost pusă a fost „Crezi în Dumnezeu?”, „Cred”, şi totul s-a desfăşurat din acel moment până în clipa când un paznic a lovit, cu mânerul săbiei trase, uşa mare a templului, cerând permisiunea ca eu să pot intra.

Am fost legat la ochi şi îmbrăcat cu pantaloni largi, albi, şi bluză. Un picior era încălţat cu un simplu papuc (expresia pentru aceasta este neglijenţă), piciorul stâng era descoperit până la genunchi, partea stângă a pieptului tunicii fusese desfăcută, astfel că pieptul meu era dezgolit pe acea parte. Fără să ştiu, un laţ de spânzurătoare mi-a fost pus în jurul gâtului şi lăsat să atârne în spate. Mi s-au luat toate obiectele de metal şi eram pregătit să fiu condus în templu. (Am aflat mai târziu că acest mod de vestimentaţie, tunica aspră cu laţul

atârnând la gât, era identic cu modul în care era tratat un eretic medieval de către Inchiziţie, înainte ca acesta să mărturisească).

Îmi amintesc cum simţeam prezenţa unui mare număr de oameni şi m-am simţit foarte vulnerabil. Am simţit apăsarea unui punct rece pe pielea de la piept.

„Simţi ceva?” a întrebat o voce din faţă. O şoaptă în ureche mi-a dat un răspuns formal, pe care l-am repetat cu voce tare, „Da”.

„Atunci fie ca acesta să fie un imbold al conştiinţei comparabil cu o moarte rapidă, dacă vei trăda vreodată vreun secret din cele pe care ţi le vom împărtăşi.”

O altă voce din celălalt capăt al camerei a vorbit apoi – am recunoscut-o ca aparţinând Maestrului de Rugăciuni: „Deoarece niciun bărbat nu poate deveni mason dacă nu este liber şi matur, te întreb acum – eşti un om liber şi major?”

„Sunt.”

„Pentru că ai răspuns la această întrebare, urmează altele pe care ţi le voi pune imediat şi la care sunt sigur că vei răspunde cu egală sinceritate. Declari pe onoarea ta, fără să ţii seamă de solicitările prietenilor, neinfluenţat de motive economice sau altele nedemne, că te oferi de bună voie şi liber, drept candidat pentru misterele şi privilegiile Francmasoneriei? Declari în continuare, pe propria ta onoare, că eşti

îndemnat să soliciţi aceste privilegii, având o opinie favorabilă asupra Ordinului, o dorinţă de cunoaştere şi o dorinţă sinceră să devii mai de folos semenilor?”

„Da.”

Pumnalul care îmi fusese ţinut strâns la piept a fost luat (deşi nu am ştiut atunci), dar laţul (numit cablu) a rămas atârnat de gât. Omul din dreapta mea mi-a şoptit să îngenunchez şi a fost spusă o scurtă rugăciune, invocând binecuvântarea Guvernatorului Suprem al Universului (Dumnezeu – descris într-un mod neutru, astfel încât El să fie accesibil tuturor membrilor oricărei religii monoteiste).

Ceremonia a continuat cu ghidarea mea în jurul perimetrului templului, oprindu-se de trei ori pentru a fi prezentat drept „un biet candidat într-o stare de întuneric”. Deşi nu puteam vedea, în centrul podelei templului era un dreptunghi cu pătrate albe şi negre. Pe latura estică era piedestalul Maestrului de Rugăciuni, la sud, stătea Paznicul Tânăr şi la vest, Paznicul Bătrân, ambii pe piedestale mai mici.

După cele trei pauze am fost adus, încă legat la ochi, în faţa piedestalului Maestrului de Rugăciuni, unde el a întrebat: „în această stare de întuneric, care este dorinţa puternică a inimii tale?”.

Şi încă o dată, răspunsul mi-a fost şoptit la ureche:

„Lumina.”

„Atunci fie ca să primeşti binecuvântarea.”

Legătura la ochi mi-a fost luată şi, pe măsură ce ochii mei s-au obişnuit cu lumina, am putut să văd că eram în faţa Maestrului de Rugăciuni, care imediat mi-a atras atenţia asupra” luminilor” emblematice ale Francmasoneriei, care sunt explicate ca fiind volumul Legii Sacre (pentru reprezentanţii creştini aceasta este Biblia), Pătratul şi Busola. Apoi, mi-a spus că ajunsesem la rangul de Ucenic începător Francmason – primele trei trepte prin care trebuia să trec înainte de a fi acceptat ca Maestru mason deplin. Semnele secrete, lupta şi parola pentru prima treaptă, mi-au fost apoi explicate şi mi s-a spus că stâlpul din stânga care se ridica pe terasa Templului Regelui Solomon are o semnificaţie specială pentru francmasoni. Atât stâlpii din dreapta, cât şi cei din stânga sunt refăcuţi în Lojă şi se ridică în spate şi de ambele părţi ale Maestrului de Rugăciuni. Stâlpul din stânga este numit Boaz, după Boaz, stră-străbunicul lui David, rege al Israelului.

După diferite plimbări în jurul templului, mi s-a dat un şorţ simplu, alb, din piele de viţel, care simboliza treapta pe care tocmai o obţinusem. Apoi, mi s-a spus: „Este mai vechi decât Lâna de Aur sau Vulturul Roman, mai onorabil decât Steaua, Garter sau orice altă distincţie care

există, el fiind semnul purităţii şi al legăturii de prietenie…”.

Această parte s-a dovedit a fi deosebit de revelatoare pentru ritualul masonic; după cum vom arăta ulterior, ea conţine dovada clară că a fost constituit în trei perioade, foarte diferite istoric, de la antichitatea autentică la modemul relativ.

Pe toată durata ceremoniei mi-au fost recomandate diferite virtuţi morale şi sociale, folosind un mare număr de analogii arhitecturale, cum ar fi uneltele zidarului evreu, comparate cu metodele de autodepăşire. Spre sfârşitul ceremoniei de iniţiere, am aflat cu stupoare că existau teste care trebuiau memorate, pentru a putea trece în treapta a doua, aceea a Francmasonului Prieten. Printre aceste întrebări şi răspunsuri erau anumite informaţii, menite să trezească interesul şi nu să informeze, întrebare: „Ce este Francmasoneria?”

Răspuns: „Un sistem special de moralitate, învăluit în alegorii şi ilustrat prin simboluri.”

întrebare: „Care sunt cele trei mari principii pe care se bazează Francmasoneria?”

Răspuns: „Dragostea frăţească, liniştea şi adevărul.”

Pentru orice candidat, primul din aceste principii pare rezonabil, dar următoarele două sunt mai greu de analizat. Linişte faţă de ce?

Care adevăr?

Acum, în calitate de frate pe deplin acceptat, chiar dacă simplu învăţăcel, am părăsit templul cu sentimentul că s-a petrecut ceva special, dar nu aveam niciun indiciu a ceea ce ar putea să însemne. A urmat o masă festivă şi, cum eram omul zilei, am fost aşezat în stânga Maestrului de Rugăciuni. S-au ţinut toasturi şi discursuri şi toată lumea s-a distrat. Cu siguranţă că misterele Masoneriei nu au fost dezvăluite. Poate, m-am gândit eu, totul va fi mai clar la următoarea ceremonie. Nu s-a întâmplat aşa.

Misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei

După câteva luni, am trecut în stadiul al doilea al ceremoniei, pentru a atinge rangul de Francmason Prieten. De data aceasta, am intrat în templu cu restul fraţilor, purtând un şorţ simplu, alb, din piele de viţel, care era simbolul inocenţei mele – şi al statutului meu umil.

Loja a fost apoi deschisă la treapta întâi şi, în calitate de candidat la avansare, am fost supus la testul de a răspunde la întrebările care mi-au fost explicate la sfârşitul ceremoniei anterioare. De îndată ce am trecut prin această grea examinare a capacităţii mele de a recita vorbe neînţelese, mi s-a spus să părăsesc templul, temporar, pentru ca să fie pregătit cum se cuvine pentru „ceremonia de trecere”.

Am intrat iar şi am purtat acelaşi veşmânt grosolan ca la ceremonia de iniţiere, acum cu piciorul stâng şi partea dreaptă a pieptului goale. Pe măsură ce diaconii mă conduceau prin templu, mi se arătau noi parole şi semne, inclusiv o mână ridicată, poziţie care se pretinde a fi originară de pe vremea când Josua lupta în bătăliile Domnului (în Valea Jehosafat) şi m-am rugat ca Soarele să-şi vadă de drumul lui, până când duşmanii săi vor fi învinşi. Această ultimă parte a ceremoniei s-a dovedit a fi cu adevărat semnificativă.

Stâlpul din partea dreaptă a intrării în Templul lui Solomon a fost descris pentru a completa informaţia dată în treapta anterioară, cu privire la stâlpul din stânga. Acest stâlp, identificat drept „Jachin”, se zice că a fost numit după marele preot care a oficiat includerea acestei părţi în templul din Ierusalim. Cei doi stâlpi gemeni, Boaz şi Jachin, urmau să devină deosebit de importanţi, din toate punctele de vedere, pentru cercetarea noastră viitoare. Primul se spune că reprezintă „puterea sau în el este puterea”; al doilea „să stabilească” şi când se unesc, „stabilitate”.

După terminarea ceremoniei de treapta a doua, mi s-a permis să-mi extind cercetările la misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei, încă o dată, această ceremonie a fost urmată de mâncare, băutură, discursuri şi muzică.

O rază de lumină

Câteva luni mai târziu, în calitate de Prieten Mason, purtând un şorţ alb cu două rozete albastre, am fost ales să fiu ridicat la ceea ce se cheamă „sublimul” grad de Maestru Mason, dar mai întâi trebuia să-mi dovedesc competenţa încă o dată, învăţând răspunsurile la mai multe întrebări din test. În timpul examinării, atenţia mi-a fost atrasă de faptul că vechiul nostru frate a primit salariul în mijlocul camerei Templului Regelui Solomon, fără scrupule sau jenă, având în vedere respectul care era acordat stăpânilor în acele timpuri. Un studiu amănunţit al Bibliei nu a dezvăluit menţionarea camerei din mijloc a Templului lui Solomon. Este imposibil să se fi strecurat vreo greşeală şi, ca totul să aibă sens, am presupus că întrebările din test indicau faptul că fraţii avuseseră în trecut încredere în stăpâni, dar acum poate nu mai aveau.

În acest stadiu, mi s-a dat o referinţă cu adevărat biblică, care nu exista în Biblie, dar care arată misiunea ce mi se va încredinţa de îndată ce voi fi ridicat la rangul sublim de Maestru Mason: „Pentru că Domnul a spus cu tărie că vorbele Lui vor fi rostite în Casa Lui, care va fi veşnică.” Acest citat s-a dovedit a fi extrem de important, deşi nu este înţeles de francmasonii moderni şi nici de altcineva, când

este auzit pentru prima oară. Mi s-a încredinţat apoi o parolă, care mi-a permis să reintru în templu când a început ceremonia în Loja Maestrului Mason. Totul, de data aceasta, era diferit şi dramatic.

Am reintrat în templu; întuneric total, cu excepţia licărului unei lumânări ce ardea în partea de est, în faţa Maestrului de Rugăciuni, în camera mare, fără ferestre, lumânarea singuratică împrăştia o lumină slabă dar, de îndată ce ochii mei s-au obişnuit, am putut să zăresc chipurile din spate şi să văd forma întregului templu în nuanţe de negru şi gri închis. Am fost informat, destul de teatral, că subiectul acestei trepte (etape) era moartea însăşi.

Ceremonia a început cu o scurtă descriere a etapelor anterioare:

”Fraţi, fiecare treaptă a Masoneriei este progresivă şi nu poate fi atinsă decât în timp, cu răbdare şi perseverenţă. La prima treaptă (etapă) ni se arată îndatoririle faţă de Dumnezeu, faţă de aproapele nostru şi faţă de noi înşine. În treapta a doua ni se permite să luăm parte la misterele ştiinţei umane şi să înţelegem bunătatea şi măreţia Creatorului, prin analiza minuţioasă a operei Sale. Dar treapta a treia este liantul întregului; este făcută ca să lege oamenii laolaltă prin frăţie mistică, într-o

relaţie de afecţiune şi dragoste fraternă; ne arată întunericul morţii şi al mormântului ca purtător de lumină strălucitoare, care va urma învierii celor drepţi, când aceste trupuri moarte, care au zăcut în ţărână, se vor trezi unite cu spiritul lor frăţesc şi înveşmântate în nemurire."

S-a spus apoi o rugăciune, care s-a încheiat cu:

„ ...Te rugăm pe Tine să-l ierţi pe slujitorul Tău, care ne împărtăşeşte secretele sale misterioase de Maestru Mason. Dă-i tărie pentru ca în ceasul încercării să reuşească şi să treacă în protecţia Ta, prin valea întunecoasă a umbrelor morţii şi să se poată ridica din mormânt, să strălucească ca o stea, de-a pururi."

Ceremonia a continuat într-o manieră similară celorlalte, până la un punct, când am fost obligat să interpretez o poveste remarcabilă care explică modul în care adevăratele secrete ale Stăpânului Mason s-au pierdut. Am jucat rolul unui personaj care nu există în afara ritualurilor din Francmasonerie; numele său era Hiram Abif: Maestrul de Rugăciuni a spus povestea:

„ ...natura ne învaţă încă o dată o lecţie mare

şi folositoare – cunoaşterea eului. Te învaţă, prin contemplare, să te pregăteşti pentru orele finale ale existenţei; şi, când, cu ajutorul unei asemenea stări contemplative, te-a condus prin căile întortocheate ale vieţii tale muritoare, te învaţă cum să mori.

Acestea, dragă frate, sunt lucrurile deosebite ale treptei a treia a Francmasoneriei. Te invită să meditezi asupra acestui subiect îngrozitor şi te învaţă să simţi că pentru omul drept şi neînduplecat, moartea nu este mai groaznică decât falsitatea şi necinstea.

Analele Francmasoneriei ne arată acest mare adevăr, un exemplu glorios de fidelitate de nezdruncinat şi moarte prematură a măreţului nostru Mare Maestru Hiram Abif care şi-a pierdut viaţa chiar înainte de terminarea Templului Regelui Solomon, la construcţia căruia el a fost principalul arhitect. Moartea lui s-a petrecut aşa: 15 Masoni Prieteni, numiţi să prezideze, văzând că templul era aproape terminat, dar că ei nu erau încă în posesia adevăratelor secrete ale Maestrului Mason, au conspirat împreună să obţină acele secrete oricum, chiar recurgând la violenţă. Când erau pe cale să-şi pună în aplicare conspiraţia, 12 din cei 15 au dat înapoi, dar 3, cu un caracter mai hotărât şi mai groaznic decât al celorlalţi, şi-au continuat planurile necinstite şi, în acest scop, s-au aşezat la porţile de sud, vest şi est ale

templului, unde Maestrul Hiram Abif se retrăsese să se roage la Dumnezeu, după cum îi era obiceiul, ora fiind 12 fix.

Terminându-şi rugăciunea, s-a pregătit de plecare spre poarta de sud, unde a fost acostat de primul dintre aceşti tâlhari, care, dorind să aibă o armă mai bună, s-a înarmat cu o riglă de plumb şi, într-o manieră ameninţătoare, i-a cerut maestrului nostru, Hiram Abif, toate secretele de Maestru Mason, avertizându-l că-l aşteaptă moartea în caz de refuz; credincios legământului său, el a răspuns că acele secrete erau cunoscute de 3 oameni în lume şi că, fără consimţământul celorlalţi doi, nici nu putea, nici nu voia să le divulge; dar că el credea că răbdarea şi perseverenţa, la timpul potrivit, îi vor permite vrednicului mason cunoaşterea lor. Dar, în ceea ce-l priveşte pe el, mai degrabă ar muri decât să trădeze încrederea sacră. Răspunsul nu era nici pe departe satisfăcător, astfel că tâlharul i-a aplicat Maestrului o lovitură violentă în tâmpla dreaptă. Aceasta i-a provocat căderea pe genunchiul stâng."

În acest moment, am simţit o lovitură foarte uşoară în tâmplă şi cele două călăuze, cunoscuţi ca diaconi, îmi arătau că trebuia să mă las în genunchi ca să imit povestea.

„Revenindu-şi din această stare, Hiram s-a

grăbit spre poarta de vest, unde l-a înfruntat pe cel de-al doilea tâlhar, căruia i-a dat acelaşi răspuns, cu aceeaşi fermitate, chiar când tâlharul care era înarmat cu o nivelă cu plumb i-a dat o lovitură violentă în tâmpla stângă, care l-a făcut să se prăbuşească pe genunchiul drept."

Încă o dată, am simţit o atingere pe tâmplă şi am fost împins la pământ, pe genunchiul drept.

„*Văzând că şansele de scăpare sunt nule în cele două părţi, maestrul nostru s-a clătinat, a leşinat şi, sângerând, s-a îndreptat spre poarta de est, unde era postat cel de-al treilea tâlhar şi care, primind acelaşi răspuns la cerinţa sa insolentă, pentru că maestrul nostru a rămas fidel obligaţiei sale chiar şi în această grea încercare, i-a aplicat o lovitură violentă chiar în moalele capului, cu un ciocan greu de piatră, şi atunci, el a căzut fără viaţă la picioarele lui. Astfel muri el."*

La lumina lumânării, l-am văzut pe Maestrul de Rugăciuni întinzând pe deasupra piedestalului un instrument care mi-a atins fruntea şi am simţit mai multe mâini care mă trăgeau în jos. Am fost ţinut drept, în picioare, m-am întins pe spate în întuneric. Când am atins pământul, am fost înfăşurat într-un giulgiu,

aşa că numai faţa mi-a rămas neacoperită. Maestrul de Rugăciuni a continuat:

„Fraţi întru această ceremonie, Fratele nostru a fost făcut să reprezinte unul din cele mai strălucitoare personaje din analele Francmasoneriei, Hiram Abif, care a preferat să-şi dea viaţa, decât să trădeze încrederea sacră ce i-a fost acordată. Şi am deplină încredere că acest testament vă va impresiona puternic şi minţile şi inimile şi vă va ajuta să faceţi faţă unor întâmplări similare.”

Fratele Paznic Tânăr a venit spre mine, mi-a scos mâna de sub giulgiu şi a tras de ea uşor. Mâna mea a alunecat printre degetele sale.

„Maestru al Rugăciunii, această strângere de mână a eşuat.” Figuri din umbră mergeau în jurul „mormântului” meu, înainte ca Maestrul Rugăciunilor să vorbească din nou:

„*Frate Paznic Matur, vei încerca strângerea de mână prietenească.”*

Aceasta s-a dovedit la fel de ineficientă ca şi prima.

„*Fraţi Paznici, aţi eşuat amândoi în încercările voastre. Şi totuşi, rămâne o a treia metodă*

specială, cunoscută drept Labă de Leu sau strângerea Ghearelor de Vultur, care este dată de apucarea strânsă a tendoanelor încheieturii mâinii drepte cu vârfurile degetelor şi ridicarea lui la cinci puncte de prietenie, ceea ce, cu ajutorul dumneavoastră, voi încerca.”

Maestrul Rugăciunilor m-a apucat strâns de încheietura mâinii şi a tras, ridicându-mă pe dată în picioare. Încă o dată, mâini nevăzute mi-au luat toată greutatea. Când am ajuns din nou în poziţie verticală, Maestrul Rugăciunilor mi-a şoptit două vorbe speciale la ureche.

Acum ştiam ambele părţi ale Cuvântului Masonului. Atunci, acestea mi se păreau lipsite sens dar, prin cercetările noastre, am descoperit înţelesul său vechi şi fascinant, după cum va fi arătat mai târziu.

” Astfel, dragul meu Frate, toţi Maeştrii Masoni au fost ridicaţi, printr-o moarte figurativă, la o uniune cu tovarăşii primei lor încercări. Permiteţi-mi să remarc că lumina unui Maestru Mason nu este decât un întuneric vizibil, ce serveşte doar la exprimarea acelei pete de întuneric ce se agaţă de perspectiva viitorului. Acest văl misterios de întuneric, ochiul raţiunii omeneşti, nu-l poate pătrunde dacă nu este ajutat de lumina divină care vine de sus, şi totuşi, chiar prin această rază luminoasă îţi vei

da seama că stai chiar pe marginea mormântului în care ai coborât, la figurat, şi care, atunci când această viaţă trecătoare se va scurge, te va primi din nou la pieptul lui rece.”

Pe când Maestrul de Rugăciuni rostea aceste cuvinte, mi-a arătat în jos, înspre dreapta, unde am putut doar să desluşesc în întuneric forma unui mormânt deschis, cu un craniu omenesc peste o pereche de oase încrucişate la cap. (Fig. 2).

Pentru prima dată la o ceremonie masonică am simţit un val rece şi mi s-a făcut pielea de găină.

„Lasă acele embleme ale mortalităţii, care acum sunt în faţa voastră, să te conducă spre contemplarea destinului tău inevitabil şi să-ţi îndrume reflecţiile spre unul din cele mai interesante şi folositoare dintre toate studiile omeneşti – cunoaşterea de sine.

Fii atent să-ţi îndeplineşti sarcina dată cât este încă ziuă; ascultă vocea naturii care este martoră că şi chiar în această structură perisabilă există un principiu vital şi nemuritor, care inspiră o încredere sfântă că Dumnezeul vieţii ne va ajuta să-l zdrobim pe regele terorii şi să ne ridicăm fruntea.”

Maestrul de Rugăciuni mi-a arătat în stânga,

sus, spre o rază de lumină din est (exact direcţia opusă mormântului), unde puteam vedea forma mică, luminată, a unei stele.

„...acelui luceafăr strălucitor, a cărui înălţare aduce pace şi linişte celor credincioşi şi supuşi din rasa omenească.”

Ceremonia mea de „înălţare” m-a făcut să renasc la starea de Maestru Mason şi s-a încheiat cu învăţarea de mai multe parole şi strângeri de mână şi mai multe analogii de construcţie, pentru a permite supravegherea îmbunătăţirii calităţilor de mason şi membru al societăţii. Mai târziu, într-o altă întâlnire din Lojă, formală, povestea evenimentelor ce au urmat uciderea a fost explicată:

„A fost o adunare generală a lucrătorilor din diferite departamente, când trei din aceeaşi clasă de supraveghetori nu au fost găsiţi.

În aceeaşi zi, cei doisprezece meşteşugari care s-au alăturat conspiraţiei au fost aduşi în faţa regelui şi au mărturisit, liber, tot ce ştiau până când s-au retras din rândul conspiratorilor. Teama sa fiind în mod natural sporită pentru siguranţa marelui artist, el a ales cincisprezece Prieteni Masoni de încredere şi le-a ordonat să caute pe stăpânul lor, să dovedească dacă era încă viu sau suferise apărând secretele de treaptă superioară.

A fost desemnată o anumită zi pentru întoarcerea la Ierusalim şi ei s-au grupat în trei Loji de Prieteni Masoni şi s-au îndepărtat de cele trei intrări în templu. Multe zile s-au pierdut într-o cercetare fără roade; şi, într-adevăr, o clasă s-a întors fără să fi făcut vreo descoperire importantă. A doua clasă a fost mai norocoasă, pentru că în seara unei anumite zile, după ce au suferit cele mai mari privaţiuni şi oboseli, unul din fraţii care se odihnise într-o poziţie aplecată, pentru a se ajuta să se ridice, s-a prins de un tufiş ce creştea pe acolo, care, spre mirarea lui, a ieşit uşor din pământ; la o examinare mai atentă, a descoperit că pământul a fost recent scormonit; el şi-a strigat tovarăşii şi, cu eforturi unite, a redeschis mormântul şi a găsit corpul maestrului nostru, indecent îngropat. L-au acoperit din nou cu respect şi veneraţie şi, pentru a cunoaşte locul, a înfipt o creangă de salcâm la capătul mormântului, apoi s-au grăbit spre Ierusalim să mărturisească ştirea cea întristătoare regelui Solomon.

Când primele emoţii ale regelui s-au potolit, le-a ordonat să se întoarcă şi să-i ridice maestrului nostru un mormânt, potrivit cu rangul şi talentele sale şi, în acelaşi timp, i-a informat că prin moartea sa prematură, secretele Maestrului Mason s-au pierdut. Şi deci, i-a însărcinat să fie deosebit de atenţi în observarea semnelor, cuvintelor, emblemelor

dintre cele mai obişnuite, în timp ce-şi aduceau prinosul. Au făcut întocmai şi, redeschizând mormântul, unul din Frăţie, uitându-se împrejur, a observat pe unii din tovarăşii săi în această poziţie...”

Mi s-a explicat cum Masonii Prieteni au încercat să-l ridice pe Hiram Abif cu cuvinte şi gesturi ce au fost folosite şi la ridicarea mea simbolică şi cum, din acea vreme, acele elemente au fost adoptate pentru desemnarea tuturor Maeştrilor Masoni din întregul univers, până când timpul şi împrejurările îi vor readuce pe cei autentici. Ceremonia continuă astfel:

„A treia clasă şi-a continuat cercetările în direcţia Joppa şi se gândeau la întoarcerea la Ierusalim, când, întâmplător, trecând de gura unei peşteri, au auzit nişte sunete de lamentări şi regrete. Intrând în peşteră ca să găsească cauza, au dat peste trei bărbaţi ce corespundeau descrierii celor pierduţi, care, fiind acuzaţi de omor şi negăsind nicio cale de ieşire, şi-au mărturisit vina. Au fost apoi legaţi şi duşi la Ierusalim, unde regele Solomon i-a trimis la moartea bine meritată.

Maestrul nostru a fost apoi reîngropat cât mai aproape de Sanctum Sanctorum, atât cât permitea legea israelită; acolo, în mormânt, trei picioare de la centru spre est şi trei spre vest,

trei între nord şi sud şi cinci picioare sau mai mult perpendicular. N-a putut să fie aşezat în Sanctum Sanctorum, pentru că nimic obişnuit sau murdar nu avea voie să pătrundă acolo; doar marele preot intra acolo o dată pe an, şi atunci doar după multe spălări şi purificări în marea zi a expierii păcatelor, pentru că, după legea israelită, orice trup este murdar.

Cei cincisprezece Maeştri Prieteni au fost numiţi să participe la funeralii, îmbrăcaţi în şorţuri albe şi mănuşi albe, ca dovadă a inocenţei lor."

Ceremonia a continuat într-o manieră similară celor două trepte anterioare şi am fost făcut Maestru Mason deplin. Câteva luni mai târziu, când nu se prezentase niciun candidat la Lojă, un fost maestru a dat o explicaţie de gradul trei. Cei trei tâlhari care l-au ucis pe Hiram Abif au fost identificaţi drept Jubelo, Jubela şi Jubelum, cunoscuţi împreună drept Juwes, pronunţat Juiz. Sunetele de suferinţă şi regret ce au fost auzite ieşind din cavernă au fost descrise în detaliu. Vinovaţii erau foarte plini de căinţă şi, dorindu-şi pedepse cumplite pentru faptele lor urâte, la timpul potrivit şi-au primit răsplata. Regele Solomon i-a executat în aşa fel încât fiecare s-a identificat. Aceste pedepse apar în ritual, dar nu le vom mai descrie, deoarece cuprind şi părţi ale modului de identificare masonică.

***

Citatele din cele trei trepte ale ritualului masonic pe care le-am expus în carte vor părea destul de ciudate pentru acei cititori nefamiliarizaţi, dar vor fi înţelese de francmasoni. Familiarizarea, totuşi, serveşte doar ca aceste activităţi inexplicabile să pară normale, când, după toate etaloanele, ele sunt bizare. Unii francmasoni cred că poveştile sunt adevărate, aşa cum mulţi creştini acceptă legendele Vechiului Testament; alţii le consideră moralizatoare. Foarte puţini sunt cei ce se gândesc la originea acestor ritualuri stranii.

Multe din personajele principale sunt uşor de identificat cu mitologia iudeo-creştină – de exemplu, regele Solomon, Boaz, Jachin şi alţii – dar personajul cheie este un mister total. Hiram Abif nu este deloc menţionat în Vechiul Testament, niciun constructor al templului nu este numit şi nu se menţionează nicio crimă a vreunui înalt prelat. Unii critici creştini condamnă Francmasoneria pentru că, pretind ei, ea glorifică învierea unui alt om şi nu a lui Iisus Hristos şi că este o religie păgână. Dar este important de remarcat că Hiram Abif, o dată omorât, rămâne mort; nu există nicio reîntoarcere la viaţă, nici vreo sugestie despre existenţa lui de după moarte. Ritualul masonic

nu are un conţinut supranatural şi, de aceea, membrii masoni de diferite religii, inclusiv evrei, creştini, hinduşi şi budişti, îl consideră complementar şi nu antagonic propriilor lor credinţe teologice.

Povestea centrală este foarte simplă şi nu conţine nimic remarcabil, neavând nicio structură dramatică specială sau chiar vreo valoare simbolică evidentă. Da, Hiram Abif a preferat să moară decât să-şi trădeze credinţa; dar acesta este cazul multor alţi bărbaţi şi femei, înainte şi după el. Dacă cineva ar fi dorit să inventeze o poveste care să fie reprezentativă pentru o nouă societate, desigur că ar fi inventat ceva cu mult mai remarcabil.

Această idee ne-a făcut să începem să săpăm mai adânc în căutarea originilor Ordinului. Am simţit aceleaşi frustrări în ceea ce priveşte explicaţia vagă, convenţională, a originilor Ordinului. Discuţiile noastre au devenit mai frecvente, interesul nostru a crescut şi astfel am hotărât să începem o investigaţie structurată, cu scopul de a identifica personajul pe care îl cunoaştem drept Hiram Abif şi să găsim secretele pierdute ale Francmasoneriei. Niciunul dintre noi nu a crezut la început că vom avea vreo şansă de reuşită în această căutare stranie, dar ştiam că această explorare va fi interesantă. Nu ştiam atunci, dar tocmai pusesem în mişcare una din cele mai mari

investigaţii, iar rezultatele urmau să fie de importanţă majoră, nu numai pentru francmasoni, dar şi pentru lume, în general.

CONCLUZII

Ritualul masonic nu poate fi descris ca unul obişnuit. Candidatul este legat la ochi, i se iau banii şi obiectele de metal, este îmbrăcat ca un eretic condamnat şi la sfârşit i se spune că ultima treaptă a iniţierii este „cum să mori”. Călătoria de la întuneric la lumină este evident importantă, aşa cum sunt şi cei doi stâlpi numiţi „Boaz şi Jachin” care simbolizează „tărie” şi „stabilitate”.

Francmasoneria pretinde că este mai veche decât Lâna de Aur sau Vulturul Roman şi are ca scop dragostea frăţească şi adevărul; şi totuşi, investigarea misterelor ascunse ale naturii şi ştiinţei sunt prezentate ca foarte importante. Secretele autentice ale Ordinului se spune că s-au pierdut şi secretele înlocuitoare sunt prezente până când vor fi găsite cele adevărate.

Personajul central al Francmasoneriei este constructorul Templului lui Solomon şi se numeşte Hiram Abif, care a fost omorât de trei dintre oamenii săi. Moartea simbolică şi învierea candidatului este actul prin care devii Maestru Mason şi, când eşti ridicat din mormânt, luceafărul de dimineaţă este la orizont.

De unde au putut să apară asemenea idei stranii şi de ce? Vom putea începe investigaţia apelând doar la teoriile cunoscute?

Capitolul 2

CĂUTAREA ÎNCEPE

Unde îşi are Ordinul originea?

Un mare număr de oameni bine informaţi s-au apucat înaintea noastră să încerce să găsească originile Francmasoneriei şi nu au neglijat niciuna din posibilităţile evidente; nemaivorbind de romancierii şi şarlatanii care s-au alăturat vânătorii. Pentru unii, linia de urmat este simplă: Francmasoneria este tot atât de veche ca şi istoria sa înregistrată (secolul al XVII-lea) şi toţi cei care ar antedata aceste informaţii ar greşi.

Această atitudine pragmatică este destul de simplă, dar este foarte uşor de abandonat din mai multe motive, printre care faptul că există mărturii evidente, care arată că Ordinul a luat fiinţă cu mai bine de 300 de ani înainte de înfiinţarea Marii Loje Unite a Angliei.

De la înfiinţarea Marii Loje a Angliei în anul 1717, Ordinul a fost deschis publicului; doar metodele sale de recunoaştere au fost ascunse curiozităţii publicului. Dar organizaţia pe care

acum o numim Francmasonerie a fost o societate secretă înainte de jumătatea secolului al XVII-lea şi societăţile secrete, prin definiţie, nu-şi publică istoriile oficiale. Noi am hotărât deci, să cercetăm istoria posibilă a Masoneriei, înainte de a „deveni publică”, şi am realizat că existau trei teorii serioase care au fost luate în considerare de istoricii Masoneriei.

1. Francmasoneria este tot atât de veche precum pretinde ritualul masonic – a fost creată ca rezultat al întâmplărilor de la construcţia Templului Regelui Solomon şi ne-a fost transmisă prin mecanisme necunoscute.
2. Este o dezvoltare a breslei zidarilor medievali şi, deci, calităţile cerute de construcţia în piatră au fost traduse în calităţi masonice de perfecţionare morală.
3. Ritualul mason îşi are originea direct din Ordinul Soldaţilor Săraci ai lui Hristos şi Templul lui Solomon, cunoscuţi mai bine drept Cavalerii Templieri.
4.

Prima teorie, că Masoneria este creaţia regelui Solomon, ni s-a părut imposibil de demonstrat, deoarece Vechiul Testament este singura sursă şi n-am putut cerceta mai departe.

Cea de-a doua, că zidarii medievali au format Masoneria pentru propria lor dezvoltare morală, este o teorie care a fost îmbrăţişată şi de

masoni şi de non-masoni. Şi totuşi, în ciuda logicii aparente a acestei idei şi a numărului mare de cărţi care au promovat această idee timp de generaţii, ne-a fost greu să o explicăm după ce am cercetat-o în profunzime. La început, în ciuda unei cercetări riguroase, am fost incapabili să găsim vreo menţiune care să arate că breslele zidarilor medievali existau în Anglia. Dacă ar fi existat, suntem siguri că ar fi rămas vreo urmă; în multe ţări europene, ele au existat într-adevăr şi sunt multe mărturii despre activităţile acestora. *Istoria Francmasoneriei* a lui Gould descrie toate breslele de zidari din Europa, dar niciuna din Marea Britanie!

Aceşti lucrători erau meşteşugari talentaţi, în slujba bisericii sau a celor bogaţi, şi este puţin probabil ca stăpânii lor să fi fost destul de înţelepţi ca să le permită vreo formă de uniune meşteşugărească, chiar dacă lucrătorii ar fi avut dorinţa unei asemenea organizaţii unificatoare. Mulţi dintre ei şi-ar fi petrecut întreaga viaţă lucrând la o singură construcţie, cum ar fi o catedrală, şi nevoia de semne secrete de recunoaştere şi parole devenea inutilă, din moment ce aceşti masoni trudeau la aceeaşi construcţie timp de 50 de ani.

Majoritatea zidarilor din Evul Mediu erau analfabeţi şi nu aveau altă educaţie în afara uceniciei care le asigura numai pregătire profesională. Să ne imaginăm că ei ar fi putut

înţelege sau iniţia un ritual atât de complex precum acela folosit de masoni: este imposibil. Vocabularul lor, ca şi capacitatea lor de a folosi o gândire abstractă, trebuie că era foarte limitată. Călătoria pentru toţi, cu excepţia celor foarte talentaţi, era un eveniment rar, aşa că semnele secrete, strângerile de mână şi parolele nu erau de o mare valoare; şi chiar dacă ei călătoreau de la o construcţie la alta, de ce ar fi avut nevoie de mijloace secrete de recunoaştere? Dacă cineva ar fi pretins că este zidar, ar fi fost repede demascat după lipsa de îndemânare şi măiestrie la lucrul în piatră.

Deoarece mulţi regi şi lorzi puternici au fost francmasoni încă de la începuturile Ordinului până în prezent (vezi Appendix), este greu să ne imaginăm împrejurările în care un grup de nobili ar apărea la o adunare a zidarilor, cerând voie să copieze procedeele pentru a le putea folosi, într-o manieră simbolică, pentru însănătoşirea lor morală.

Am descoperit dovada decisivă pentru a ne putea îndepărta de „Teoria zidarilor” când am studiat ceea ce se numeşte în Francmasonerie „Vechile Porunci”, cea mai veche dintre ele datând din secolul al XV-lea. Explică reguli de comportare şi responsabilităţi pentru francmasoni şi s-a presupus mereu că acestea au fost extrase din codurile de comportare ce aparţineau breslelor zidarilor medievali. Una din

aceste porunci arată că „niciun frate nu trebuie să dezvăluie vreun secret altui frate, chiar dacă l-ar costa viaţa şi averea”. Singurul secret masonic legitim, din acea vreme, care ar fi putut fi supus pedepsei, dacă ar fi fost descoperit de stat, ar fi fost erezia; o crimă, care desigur nu o puteau comite nişte simpli zidari creştini.

întrebarea pe care ne-am pus-o a fost: de ce erezia ar constitui un posibil secret vinovat al acestor constructori de castele sau catedrale? Nu are sens. Organizaţiile nu concep reguli importante pentru cazul în care unul din membri lor s-ar face într-o zi vinovat, în mod secret, de o crimă împotriva bisericii; în mod evident, cine a dat această veche poruncă era convins că fiecare frate trăia cu pericolul de a fi considerat eretic. Suntem siguri că aceste reguli nu au fost create de nişte simpli zidari, ci de un grup care trăia în afara legii ţinutului respectiv.

Văzând că nu există dovezi care să susţină teoria zidarilor – ba chiar multe, sunt împotriva ei – am fost şi mai surprinşi de tipul de oameni la care s-ar fi referit „Vechile Porunci”.

O altă poruncă din aceeaşi perioadă, mult discutată de istorici, indică un scop vechi, clandestin. Acesta prevedea „angajarea” unui frate vizitator pentru o perioadă de două săptămâni, după care „ar trebui să i se dea nişte bani şi să fie îndrumat spre următoarea

Lojă”. Acesta este tipul de tratament ce ar putea fi aplicat unui om fugar.

Şi mai există o poruncă care interzice masonilor să aibă relaţii sexuale cu soţia, fiica, mama sau sora unui frate mason, interdicţie necesară pentru a menţine sistemul în siguranţă – să vii acasă şi să găseşti un musafir mason în pat cu soţia sau fiica, asta ar încălca jurământul de milă frăţească[1]. Este greu de imaginat de ce erezie s-ar fi putut face vinovat acest grup masonic incipient, ca să creeze un astfel de sistem structurat de recunoaştere şi supravieţuire în afara bisericii şi statului. Pe lângă aceşti factori care discreditează teoria zidarilor, este esenţial să amintim că imaginea centrală ce străbate Francmasoneria este construirea Templului Regelui Solomon. Nu există nicio legătură între zidarii medievali şi acest eveniment, dar există în ceea ce priveşte a treia teorie – Teoria Cavalerilor Templieri.

Cavalerii Templieri sau, după numele întreg, Soldaţii Săraci ai lui Hristos, şi Templul lui Solomon au apărut cu aproape şase sute de ani înainte de crearea Marii Loje a Angliei. Dacă există vreo legătură între aceşti călugări războinici cruciaţi şi Francmasonerie, va trebui să explicăm distanţa de 410 ani între dispariţia bruscă a Ordinului Templier, în octombrie 1307, şi apariţia formală a Masoneriei.

---

[1] John J. Robinson: Born în Blood (Născut în sânge).

Această distanţă a condus pe mulţi observatori, masoni sau nu, să înlăture ideea unei legături de spirit; alţii au publicat cărţi pentru a arăta că susţinătorii acestei teorii sunt nişte romantici predispuşi să creadă absurdităţi ezoterice. Mărturii mai recente au pus accentul pe argumentul în favoarea legăturii Templier/Francmason şi propriile noastre cercetări au demonstrat aceasta.

Înainte de a examina formarea acestui ordin fascinant, am analizat împrejurările construcţiei care a oferit numele Templierilor şi structura Francmasoneriei.

Templul lui Solomon

Am descoperit că erau în oraşul Ierusalim patru temple asociate cu Muntele Moriah. Primul a fost construit de regele Solomon, acum 3.000 de ani. Următorul nu a existat niciodată concret; i-a apărut într-o viziune profetului Ezechiel, în timpul captivităţii evreilor în Babilon, în 570 î.hr. Oricât de imaginar era acest templu, nu se poate ignora efectul semnificativ pe care l-a avut asupra scrierilor evreieşti târzii şi credinţelor care s-au transmis tradiţiei creştine. Al treilea a fost construit de regele Zerubbabel în prima parte a secolului al VI-lea î.hr., după ce evreii s-au întors din captivitatea lor babiloniană, iar ultimul templu a fost ridicat de

Irod, în timpul lui Iisus Hristos, şi a fost distrus de romani în anul 70 d.hr., la patru ani de la terminarea lui.

După cum urma să descoperim, Solomon a început să construiască multe clădiri importante, inclusiv un templu care să adăpostească pe zeul pe care acum îl numim Yahve sau Iehova. Ambele nume sunt încercări de a traduce din ebraică o formă de scriere fără vocale. Solomon este adesea considerat un rege înţelept, dar pe măsură ce progresăm cu cercetarea descoperim că numele de „înţelept" a fost acordat tuturor constructorilor şi regilor care au înălţat clădirile cu 1.000 de ani înainte de Solomon, după cum vom demonstra ulterior.

Evreii nu au avut o tradiţie arhitecturală şi niciunul nu avea măiestria necesară pentru a ridica ceva mai mult decât un zid simplu; drept urmare, templul din Ierusalim a fost construit de constructori luaţi de la Hiram, regele fenician din Tyr. În ciuda numelui, regele Hiram nu avea nicio legătură cu Hiram Abif. Ritualul de treaptă Arc Regal Sfânt, pe care îl vom discuta mai departe în capitolul 13, evidenţiază faptul că Hiram, regele din Tyr, a furnizat materialele, iar celălalt Hiram, Abif, era arhitectul templului. Se menţionează şi că aceşti trei indivizi (Solomon şi cei doi Hiram) au avut o Lojă importantă, unde se cunoşteau adevăratele secrete ale unui Maestru Mason.

În ciuda unei opinii masonice că acest templu era o piatră de hotar în istoria construcţiilor, Clark şi alţi experţi consideră că stilul, mărimea şi structura sunt o copie perfectă a unui templu sumerian, ridicat pentru zeul Ninurta, cu o mie de ani mai devreme. Era o clădire mică, asemănătoare ca mărime unei biserici obişnuite de ţară din Anglia, şi considerată a fi mai puţin de jumătate din palatul lui Solomon. Putem să ne dăm seama de priorităţile marelui rege când vom vedea că clădirea care adăpostea haremul său era cel puţin de mărimea Templului lui Yahve[2].

Cunoscând scopul bisericilor, sinagogilor şi moscheilor, va fi uşor de presupus că Templul lui Solomon era un loc unde evreii îl preamăreau pe Dumnezeu. Aceasta ar fi totuşi o greşeală, deoarece acest templu nu era construit pentru a fi vizitat de oameni – era Casa Domnului, o casă pentru Yahve însuşi.

Nu există urme fizice ale Templului lui Solomon şi nu există menţiuni independente despre el, astfel că nimeni nu poate fi sigur dacă a existat sau nu; ar putea fi o invenţie a scribilor evrei, care au notat tradiţiile verbale cu mult după ce construcţia a avut loc[3]. Ei ne spun că acesta, cel mai celebru dintre toate templele,

[2] A New Look at King Solomon's Temple and its Connection with Masonic Ritual (O nouă privire asupra Templului Regelui Solomon şi legătura sa cu ritualurile masonice), J R. Clarke. Publicat în ARS Qualuor Coronatorum, noiembrie 1976.

era construit din piatră şi placat cu lemn de cedru în interior, adus de la Tyr. Zidurile, se spune, aveau nouă cubi (aproximativ 13 picioare şi 6 inci) grosime la bază şi erau ridicate pentru a susţine un acoperiş de lemn, plat, din cedru şi brad. Caracteristica distinctivă a templului era cantitatea de aur care acoperea podeaua, zidurile şi tavanul sau era folosit la sculpturile heruvimilor şi florilor deschise. Interiorul avea 90 de picioare lungime şi 30 de picioare lăţime şi întreaga clădire era întinsă de la vest la est cu o singură intrare în partea estică. Un perete despărţitor cu două uşi pliante împărţea interiorul în două treimi, cu o despărţire de o treime, creând un cub de 30 de picioare înălţime, lăţime şi lungime. Acesta era oracolul din Vechiul Testament, numit şi Sfânta Sfintelor şi cunoscut în Ritualul Masonic drept Sanctum Sanctorum, care era complet gol (cu excepţia unei cutii dreptunghiulare de salcâm de 4 picioare lungime pe 2 picioare lăţime şi 2 picioare înălţime, plasat chiar în centrul pardoselii). Acesta era Chivotul care adăpostea doar trei lucruri: două table de piatră ce conţineau Cele Zece Porunci şi pe însuşi regele Yahve. Sus era un strat gros de aur solid şi doi heruvimi din lemn, ei înşişi acoperiţi cu aur, cu aripile întinse, păzind tainele.

---

[3] Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

Aceşti heruvimi nu erau grăsuţii cu aureolă, bebeluşii cu aripi din picturile Renaşterii. Ar fi putut fi egipteni după stil, arătau exact ca figurile pictate pe pereţii şi în sarcofagele piramidelor[4]. Sfânta Sfintelor era în întuneric permanent, exceptând o dată pe an: de ziua Ispăşirii Păcatelor, când Marele Preot îşi face apariţia ca ţapul ispăşitor, în semn de ispăşire a păcatelor. După ce Marele Preot pleacă, se pune la uşă un lanţ mare de aur, pecetluind astfel şi despărţind încăperea mai mică de cea mai mare. Potrivit tradiţiei evreieşti târzii, această încăpere era folosită doar de preoţi şi leviţi (preoţi moştenitori) şi avea un altar de cedru aurit, amplasat drept în faţa uşilor şi, desigur, afară, la uşa estică, erau cei doi stâlpi, Boaz şi Jachin.

Acesta era deci clădirea pe care Templierii o venerau ca pe icoana centrală a ordinului lor. Dar mai erau şi ruinele altui templu pe care l-au scos la suprafaţă, construit identic, cu 1.000 de ani mai târziu, pe acelaşi loc, de infamul rege Irod. De ce atunci, ne întrebăm, şi-au luat numele de la Templul lui Solomon?

CONCLUZII

Am hotărât că teoria zidarului aflat la originea

[4] W. F. Albright: The Archaeology of Palestine (Arheologia Palestinei).

Francmasoneriei nu rezistă la o examinare atentă, pentru simplul motiv că, în Marea Britanic, nu existau bresle ale zidarilor. Faptul că ele existau pe continent nu este relevant, pentru că Francmasoneria nu a apărut în zonele în care s-au format breslele europene.

Protocolul descoperit în vechile porunci ale Ordinului, menţionând obligaţia de a asigura de lucru, precum şi grija faţă de protecţia femeilor rude cu fraţii, ni se pare că se potriveşte mai bine cu o societate secretă decât cu un grup de constructori itineranţi.

Am cercetat îndelung şi amănunţit, am petrecut sute de ore în diferite biblioteci, cufundaţi în cărţi de referinţă, dar, oricât am în cercat, nu am putut găsi legătura dintre Templul Regelui Solomon şi zidarii medievali.

Istoria ne arată că existau trei temple de piatră pe acel loc şi unul imaginar ce nu poate fi ignorat, deoarece i-a inspirat pe mulţi oameni de-a lungul timpului. Templul construit pentru Solomon era o clădire de tip sumerian, mai mică decât haremul său, ridicat ca să adăpostească pe zeul Yahve aducător de furtuni, decât ca loc de rugăciune. Yahve locuia în Chivot, care se găsea în Sfânta Sfintelor din templu, o zonă cunoscută masonilor drept Sanctum Sanctorum. Această arcă a fost construită şi decorată în stil egiptean şi, la intrarea dinspre est a primului templu, erau cei doi stâlpi cunoscuţi de masoni

ca Boaz şi Jachin.

Ideea că Ordinul s-ar putea trage din Solomon ca o societate permanent secretă, ascunsă lumii, părea complet imposibilă şi am rămas, printr-un proces de eliminare, să investigăm doar o origine posibilă. Ştiam că primii Cavaleri Templieri au făcut săpături în zona ultimului templu şi mulţi scriitori au sugerat legături între aceşti cavaleri şi Masonerie.

Capitolul 3

CAVALERII TEMPLIERI

Începuturile Ordinului

Imaginea unui cruciat curajos, ce purta mantie albă decorată cu cruce roşie, bărbos, omorând pe cei răi şi protejând pe cei buni, ne este cunoscută încă din copilărie. Realitatea e alta. Crucea roşie de pe veşmântul alb era de ceremonie şi nu toţi cruciaţii o purtau, ci doar un grup de călugări războinici: Cavalerii Templieri. Apariţia lor misterioasă, bogăţia lor imensă, influenţa şi decăderea bruscă şi totală din graţii, pe 13 octombrie 1307, toate acestea au fost subiect de dezbatere şi speculaţie din acea dată şi până astăzi.

Timp de aproape două sute de ani, Templierii au fost mai puternici decât unii regi, aveau

puteri legendare şi comori fabuloase. Ar putea să existe vreo legătură între acest vechi ordin medieval şi oamenii din clasa de mijloc care recită ritualul masonic în spatele uşilor închise din aproape orice oraş din lumea occidentală? La prima vedere par atât de departe, încât ar trebui o cantitate impresionantă de documente, pentru a crea o legătură directă, dar, analizând detaliile din ambele părţi, diferenţa dintre ele a început să scadă simţitor.

Musulmanii au stăpânit Ierusalimul încă din secolul VII şi i-au lăsat pe evrei şi creştini în oraşul ce era important pentru toate trei religiile din motive diferite. Spre sfârşitul secolului al XI-lea, au luat în stăpânire Ierusalimul şi au interzis creştinilor pelerinajele. Puterile creştine nu au acceptat această stare şi şi-au mobilizat forţele pentru a recuceri pământul lui Iisus. În ciuda scopului nobil, aceste aşa numite „cruciade”, bătălii pentru a controla Ţinutul Sfânt, erau conflicte dure şi nemiloase.

Invadatorii creştini, veniţi din nord, credeau că musulmanii aveau obiceiul de a-şi înghiţi aurul şi bijuteriile, pentru a le ascunde la nevoie, şi, în consecinţă, mulţi musulmani au murit în agonie cu burţile spintecate, în timp ce mâinile războinicilor căutau valori inexistente. Evreii din Ierusalim au dus-o puţin mai bine. Ei au trăit fericiţi alături de musulmani timp de sute de ani şi, pe 14 iunie 1099, au murit împreună; setea

de sânge a cruciaţilor nu cunoştea limite. Un cruciat, Raymond de Aguilers, a fost impresionat de vederea oraşului devastat şi a cadavrelor mutilate ale cetăţenilor oraşului. Să citǎm Psalmul 118: „Aceasta este ziua lăsată de Dumnezeu. Să ne bucurăm şi să fim veseli”.

În anii care au urmat cuceririi Ierusalimului, creştinii din întreaga Europă au început pelerinajele la Cetatea Sfântă, o călătorie atât de lungă şi grea, încât era nevoie de sănătate şi o constituţie puternică pentru a supravieţui. Numărul mare de pelerini ce călătoreau din porturile Acra, Tyr şi Jaffa spre cetatea Ierusalim a născut probleme şi trebuia creată o infrastructură pentru a-i ajuta. O parte importantă în această organizare a avut-o Amalfi Hostelry din Ierusalim, care a fost numit de cavaleri să asigure hrană şi locuinţă pentru fluxul constant de pelerini. Importanţa şi bogăţia micului şi obscurului ordin de călugări a crescut proporţional cu numărul mare de vizitatori şi noii stăpâni creştini ai cetăţii le-au răsplătit eforturile cu cadouri generoase. Ordinul s-a dezvoltat repede şi conducătorul său trebuie că a fost un individ ambiţios şi viclean din punct de vedere politic, pentru că a luat o măsură neobişnuită, prin crearea unei armate în care erau primiţi cavalerii, după care a schimbat numele ordinului în „Spitalul Sf. Ion din Ierusalim”. A obţinut binecuvântarea papală în

1118, când a avut şi o constituţie formală, cunoscută drept „Regulamentul”.

Aceasta era o organizaţie care probabil l-a influenţat pe un nobil francez din Champagne, cu numele de Hugues de Payen, pentru că în acelaşi an, el şi alţi opt cavaleri au întemeiat, neoficial, Ordinul Soldaţilor Săraci ai lui Hristos şi Templul lui Solomon. Potrivit tradiţiei, regele Baldwin al II-lea, patriarhul Ierusalimului, a ajutat de îndată noul ordin şi a asigurat locuinţe pentru ei în partea estică a palatului, care se învecina cu fosta Moschee Al-Aqsa şi era situat pe locul Templului lui Solomon. Templierii, aşa cum li se spune în zilele noastre, au luat fiinţă cu scopul de a asigura protecţie pentru fluxul crescut de pelerini, care călătoreau între portul de coastă Jaffa şi Ierusalim.

Toţi aceşti cavaleri erau laici, care au jurat să trăiască ca nişte călugări, în sărăcie, castitate şi cu umilinţă. Iniţial nu purtau veşminte speciale, dar spuneau rugăciuni la intervale regulate şi se purtau ca şi cum ar fi fost membrii ai unui ordin religios.

Prin 1118, aceşti nouă cavaleri au sosit aparent din Franţa şi s-au numit paznici ai deşertului iudaic, ai drumurilor ce duceau la Ierusalim.

Această relatare standard ni s-a părut ciudată. De ce oare aceşti francezi s-ar fi apucat de ceva ce era, în cel mai bun caz, optimist şi, în cel mai

rău, nesăbuit? Chiar şi numai un grup mic de sarazini răsculaţi i-ar fi învins, oricât de bine antrenaţi şi înarmaţi ar fi fost. În mod surprinzător, am descoperit că Fulcher de Chartres, capelanul lui Baldwin al II-lea, nu i-a menţionat în cronicile sale care acoperă primii nouă ani din existenţa neoficială a Ordinului. Cea mai veche mărturie sigură despre Templieri datează din 1121, când un anumit conte Fulk V. De Anjou a locuit împreună cu Templierii şi apoi le-a lăsat o rentă de 30 de lire angevine.

Din mărturiile pe care le avem, pare evident că grupul de nouă cavaleri nu s-a mărit după înfiinţare. Abia după nouă ani petrecuţi în locurile de pe amplasamentul Templului lui Irod, Hugues de Payen a plecat spre vest în căutare de recruţi, care să mărească numărul Ordinului la o cifră mai apropiată de existenţa unei misiuni de sine stătătoare.

Ce căutau ei?

În mod instinctiv am simţit că era ceva greşit. Nu există nicio mărturie că aceşti primi Cavaleri Templieri au acordat vreodată protecţie pelerinilor, dar, pe de altă parte, am descoperit curând că există o dovadă concludentă că ei au făcut săpături sub ruinele Templului lui Irod. Am înţeles foarte repede că mulţi alţi scriitori au avut rezerve privitoare la versiunea acceptată a

ţelurilor Templierilor. Cu cât cercetam mai mult, cu atât descopeream noi teorii despre adevăratele motive ale Templierilor. În una dintre ele, istoricul francez Gaetan Delaforge comenta:

„Adevărata sarcină a celor nouă cavaleri era să realizeze o cercetare în zonă pentru a obţine anumite relicve şi manuscrise, care conţineau esenţa tradiţiilor secrete ale iudaismului şi Egiptului antic, unele din ele datând de pe vremea lui Moise[5]”.

Acest comentariu a fost folosit de cercetătorul şi autorul Graham Hancock, în teoria sa că aceşti cavaleri nu sunt ceea ce par[6]. El a tras concluzia că doar locul templului a constituit centrul interesului lor şi că există dovezi despre săpăturile lor importante. El citează din raportul oficial al unui arheolog israelit, care stabileşte că aceşti nouă cavaleri cercetau ruinele templului pentru a căuta ceva necunoscut.

„*Tunelul pătrunde în interior, pe o distanţă de aproximativ 30 de metri de la peretele sudic, înainte de a fi blocat de bucăţi de piatră. Ştiam că el ducea mai departe, dar ne-am fixat drept*

[5] G. Delaforge: The Templar Tradition in the Age of Aquarius (Tradiţia templieră in epoca lui Aquarius).
[6] G. Hancock: The Sign and the Seal (Semnul şi pecetea).

regulă să nu excavăm în interiorul Templului Muntelui, care este sub jurisdicţie musulmană, fără ca mai întâi să avem permisiunea autorităţilor musulmane din regiune. În acest caz, ei ne-au permis doar să măsurăm şi să fotografiem porţiunea expusă a tunelului şi să nu realizăm excavaţii. După ce am terminat această lucrare, am sigilat ieşirea tunelului cu pietre."

Am descoperit mărturii ulterioare că Templierii au fost implicaţi în săpături şi că au căutat ceva sub ruinele de la Templul lui Irod, în scrierile locotenentului Charles Wilson de la Şcoala Regală pentru Ingineri, care a condus o expediţie arheologică la Ierusalim la sfârşitul secolului[7]. El a recuperat multe piese vechi, care pot fi în mod cert identificate ca fiind ale Templierilor, în săpăturile de sub templu. Când cercetările pentru această carte erau aproape gata, am avut norocul să-l cunoaştem pe Robert Brydon, un arhivist templier erudit, din Scoţia, care are acum multe piese în grija sa.

Motivul nostru de a găsi originile Templierilor era să căutăm şi să confirmăm orice legătură directă între Ordinul lor şi Francmasoneria modernă. Pe când luam cunoştinţă de faptele lor şi citeam opinii oficiale şi neoficiale despre

[7] C. Wilson: The Excavation of Jerusalem (Excavarea Ierusalimului).

primii Templieri, am ajuns la concluzia că era clar că ei au excavat templul. Întrebările care aşteptau un răspuns erau: ce căutau şi, mai important, ce au găsit de fapt?

Alţi scriitori au speculat că poate căutau comorile pierdute ale templului sau Sfântul Graal, sau chiar Chivotul Sfânt[8]. Aceste speculaţii pot fi corecte, dar eram mai interesaţi de ceea ce au găsit decât de ce şi-au propus să găsească.

Timp de nouă ani, aceşti devotaţi „căutători de comori" au excavat zona marilor temple ale evreilor şi, în acest timp, nu au permis altor cavaleri să între în Ordin, trăind exclusiv din mila lui Baldwin.

Trebuie că le-a mers bine, deoarece, an după an, ei au făcut tunel prin stâncă, fiind din ce în ce mai aproape de locul „Sfintei Sfintelor" – şi apoi s-a întâmplat ceva care le-a schimbat planul de bază. Ne-am gândit că nu a fost o coincidenţă faptul că Hugues de Payen a făcut o primă călătorie spre vest ca să găsească recruţi chiar la câteva luni de la moartea binefăcătorului său Baldwin, în octombrie 1126. N-au mai avut fonduri şi hrană înainte de a-şi duce la bun sfârşit sarcina sau au aşteptat ca să moară Baldwin şi să nu-şi mai ia partea din comoară?

---

[8] G. Hancock: The Sign and the Seal (Semnul şi pecetea).

Regulamentul Ordinului

Se pare că Payen a întreprins călătoria împins de o frică reală privind existenţa grupului lor. O scrisoare pe care a scris-o când călătorea prin Europa ilustrează în mod clar grija sa pentru sprijinirea convingerilor cavalerilor reîntorşi în Ierusalim. Se referea la faptul că vocaţia cavalerilor a fost slăbită de diavol şi continua să citeze pasaje biblice pentru a-i linişti pe cei şapte cavaleri rămaşi. Rămăseseră doar şapte la Templul Muntelui, deoarece Payen era însoţit în călătoria sa de Andre de Montbard, unchiul tânărului, dar influentului abate de Clairvaux (menit să devină Sfântul Bernard). Probabil că această legătură de familie i-a dus mai întâi la Bernard, care a fost în mod evident influenţat de povestea auzită de la unchiul său. Cuvintele lui Bernard pentru promovarea campaniei de ajutoare lăsau să se vadă opinia sa despre aceşti cavaleri din Ierusalim: „Ei nu se năpusteau în luptă, ci aşteptau cu grijă şi prevedere, calm, ca nişte adevăraţi fii ai lui Israel. Dar, de îndată ce începea lupta, se năpusteau cu repeziciune asupra duşmanului... nu cunoşteau frica... unul a pus o dată pe fugă o mie; doi, zece mii... mai blânzi decât mieii şi mai fioroşi ca leii; a lor este blândeţea călugărilor şi puterea cavalerului.”

Viitorul Sfânt Bernard a atras atenţia Papei Honorius al II-lea asupra Ordinului, cerând ca micul său grup de cavaleri din Ierusalim să aibă un „regulament”, o constituţie proprie care să cuprindă norme de conduită şi care le-ar da un statut legitim şi le-ar definitiva poziţia în sânul bisericii. Actul a fost emis la 31 ianuarie 1128, când Hugues de Payen a apărut în faţa Conciliului de la Troyes, întrunit special. Acest conciliu impresionant era prezidat de cardinalul Albano, legatul papal, şi îi avea ca membri pe arhiepiscopii de Rheims şi Sens, nu mai puţin de 10 episcopi şi un număr de stareţi, inclusiv Bernard. Propunerea a fost admisă şi Templierilor li s-a dat dreptul să-şi poarte propriile lor mantii, care în acea vreme erau albe, şi să aibă un regulament. Pentru întreaga lume, ei erau acum adevăraţi călugări, dar şi cavaleri.

Ceea ce ne-a fascinat în legătură cu Regulamentul Templierilor nu era atât ce spunea, dar mai ales ce *nu* spunea. Nicăieri nu erau menţionaţi pelerinii şi protecţia lor. Ciudat cum singura raţiune care crease Ordinul fusese neglijată! Atunci am fost convinşi că în centrul înfiinţării Ordinului Templierilor era ceva foarte misterios.

Cei nouă cavaleri iniţiali nu au vrut să primească noi recruţi, dar nevoia de fonduri suplimentare i-a făcut să-şi schimbe atitudinea,

luând câţiva lucrători şi chiar clerici. Noul lor regulament cerea ca membrii noi să fie într-o perioadă de probă în primul an şi le cerea să facă un jurământ de sărăcie, astfel încât un „frate” nou trebuia să cedeze întreaga avere Ordinului. Toţi candidaţii trebuiau să se nască în urma unei căsătorii, să fie nobili, eliberaţi de orice jurământ şi sănătoşi. Când era primit, fratele admis avea doar o sabie, pe care o încredinţa Ordinului. Când murea nu avea nimic înscris pe mormânt, care era marcat doar de o piatră dreptunghiulară pe care era sculptată forma săbiei lui.

După ce li s-a acordat Regulamentul, Templierii au devenit din ce în ce mai puternici. Au obţinut sprijinul a zeci de nobili influenţi şi donaţiile au început să sosească din toate colţurile lumii creştine. Bernard l-a convins pe Papă de valoarea lor şi, deodată, ci s-au transformat într-o cauză la modă şi li s-au acordat bogăţii. Când Hugues de Payen şi Andre de Montbard s-au întors la Ierusalim la mai puţin de doi ani de la plecare, nivelul succesului lor era extraordinar.

Au pornit spre vest cu nimic şi s-au întors cu o Lege Papală, bani, obiecte preţioase, bogăţii şi nu mai puţin de trei sute de nobili recrutaţi, ce l-au urmat pe Hugues de Payen ca Mare Maestru al unui ordin important.

Hugues de Payen pare că a realizat un lucru

credibil, ca să genereze un astfel de interes şi sprijin.

Plin de curiozitate, am cercetat mai departe tot ceea ce se cunoştea despre aceşti călugări războinici. Noii membri ai Ordinului făceau jurământ de sărăcie, castitate şi supunere, dar nu se menţionează dacă acest Regulament s-a aplicat retroactiv membrilor fondatori. Desigur că Hugues de Payen a rămas căsătorit cu Catherine de St. Clair (scoţiană cu descendenţă normandă) şi a înfiinţat primul Ordin Templier în afara Pământului Sfânt, în ţinutul familiei ei din Scoţia, un fapt ce ulterior va deveni relevant.

Cei ce intrau erau obligaţi să-şi tundă părul, dar li se interzicea să-şi radă barba. Astfel s-a format imaginea Templierului Cruciat, cu barbă lungă, în vânt. Regimul alimentar, veşmintele şi toate celelalte aspecte ale traiului lor zilnic erau reglementate de Regulament. În special, comportamentul pe câmpul de bătălie era strict prevăzut. Templierii nu aveau voie să ceară îndurare sau răscumpărare, dar erau obligaţi să lupte până la moarte. Nu aveau voie să se retragă decât dacă lupta se dădea cu trei la un războinic şi chiar dacă istoria ne arată că ei au pierdut în cele din urmă, este evident, aşa cum reiese din cronicile creştine şi musulmane, că Ordinul era temut şi respectat pentru îndemânarea în luptă. Am fost uimiţi să vedem că la vreo 10 ani de la acordarea „Legii latine”

originare, Templierii au început să aibă o părere mai bună despre ei, astfel încât în mod unilateral au dezvoltat o „Lege franceză”, pentru a o înlocui pe cea anterioară cu una în limba vorbită de membrii templului.

Faptul că ei au avut puterea să facă asta ilustrează forţa şi independenţa de care se bucurau Templierii. Această nouă Lege (Regulament) conţinea câteva schimbări semnificative, dar, în mod ciudat, nu menţiona protecţia pelerinilor. A înlăturat cerinţa anului de probă pentru novici şi a făcut o schimbare majoră, modificând baza legală a Ordinului.

În legea latină exista un ordin care suna astfel: „...acolo unde se adună cavaleri abia excomunicaţi trebuie să mergi”. Şi totuşi, în franceză, aceeaşi propoziţie tradusă suna astfel: „...vă ordon să mergeţi la locurile de întâlnire ale cavalerilor excomunicaţi”. Aceasta poate să însemne că ei erau în afara legii Vaticanului. Nu exista posibilitate de eroare a traducerii, deoarece clericii scriau în propria lor limbă, şi un astfel de înţeles greşit ar fi fost corectat de ceilalţi din Ordin, chiar dacă scribul original ar fi făcut vreo greşeală. Văzuţi prin prisma a ceea ce ştim despre Templieri, atât despre aroganţa lor, cât şi suspecta lor abatere de la biserica romană, este de înţeles de ce ei au îndrăznit să scrie un astfel de lucru, dar nu găsim nimic care să indice ce motiv ar fi putut avea.

Eventual, norocul Templierilor ar fi fost să fugă. Papa şi Filip, regele Franţei, s-au năpustit asupra Ordinului rătăcitor, îngenunchindu-l într-o singură zi – vineri, 13 octombrie 1307. De atunci, acea zi şi numărul 13 au fost considerate ghinioniste şi vinerea de 13 din fiecare lună a devenit o superstiţie, o zi în care oamenii stau acasă şi ţin în mână un picior de iepure aducător de noroc.

Pecetea Ordinului

Prima pecete a Templierilor înfăţişa doi cavaleri călărind un cal şi se pretinde de obicei că acesta este un mijloc de a semnifica sărăcia pe care au îmbrăţişat-o membrii, respectiv nu-şi permiteau un cal pentru fiecare călăreţ. Dacă acesta ar fi fost adevărul, n-ar fi putut lupta cum trebuie. Legea franceză, totuşi, menţionează că Maestrul trebuie să aibă patru cai şi un Frate Capelan, iar un preot trei cai, un Frate Sergent doi cai, iar valetul unui cavaler, pentru a duce scutul şi lancea, un cal... În mod evident, nu se făcea nicio economie de cai. Ne-am gândit că acest sigiliu ar putea reprezenta acele două grade de cavaleri din cadrul Ordinului: cei care erau mai avansaţi şi li se permitea să cunoască secretul Templierilor şi cei din rândul doi care nu aveau această posibilitate. Această interpretare a sigiliului este

desigur o pură speculaţie, dar pare sigur că ei aveau un secret şi, de îndată ce, Templierii treceau de perioada de probă de 12 luni, ar fi avut nevoie de o metodă de a se proteja de noii veniţi ce nu erau demni de încredere.

Organizarea Ordinului

Ordinul nu era format numai din cavaleri. Mai erau două categorii, cu excepţia fraţilor deplini. Prima era cunoscută drept sergenţi ce erau recrutaţi din ceea ce noi numim astăzi clasa muncitoare, iar cavalerii erau aleşi din nobilime. Li se dădeau funcţii de grăjdari, bucătari, santinele şi ajutori de trupă.

Ca şi ceilalţi, ei purtau o cruce roşie, dar mantia era maro închis şi nu albă, ceea ce semnifica lipsa lor de puritate comparativ cu cavalerii Ordinului.

Celălalt grup cuprindea clericii care se îngrijeau de necesităţile spirituale ale cavalerilor. Erau singurii membri din Ordin care ştiau să scrie şi să citească şi erau preoţi care aveau în grijă documentele şi ţineau legătura cu exteriorul; câteodată, scriau folosindu-se de coduri foarte complexe pentru scriere. Franceza era limba vorbită şi administrativă a Templierilor, dar aceşti preoţi intelectuali ţineau slujba în latină, se tocmeau cu negustorii locali în arabă şi erau capabili să citească Vechiul

Testament în ebraică şi Noul Testament în greceşte. Ei se distingeau prin veşminte – Crucea Templierilor pe o mantie verde. Aceşti clerici sfinţeau pâinea şi vinul în aceeaşi manieră ca preoţii din zilele noastre (dar îşi luau această slujbă foarte în serios şi se spune că purtau mănuşi albe tot timpul, mai ales în timpul slujbei pentru împărtăşanie). Pentru că pâinea era trupul lui Hristos, era important să nu o murdărească cu activităţile laice de zi cu zi şi astfel ei purtau mănuşi albe ca să-şi păstreze mâinile curate pentru a atinge trupul Domnului. Purtarea mănuşilor are legătură cu francmasonul modern, care poartă întotdeauna mănuşi albe la întrunirile Lojei. Această practică n-a fost explicată niciodată. Ar putea oare avea vreo legătură cu Cavalerii Templieri?

Un alt ecou îndepărtat al practicii masonice constă în folosirea pieii de oaie de către Templieri ca singurul accesoriu permis, ca şi cerinţa de a purta tot timpul pantaloni strâmţi din piele de oaie pe sub veşmântul exterior, ca simbol al inocenţei şi castităţii.

în ceea ce priveşte igiena personală, ar fi un motiv de îngrijorare, deoarece aceşti cavaleri conştiincioşi nu-şi scoteau pantalonii nici măcar ca să se spele. După câteva zile, nemaivorbind de zecile de ani petrecuţi sub soarele deşertului, castitatea lor era definitiv garantată. Deoarece francmasonii de astăzi nu mai poartă pantaloni

bufanţi în timpul practicării ritualurilor, ei poartă şorţuri din piele de miel la întrunirile Lojei. Ni s-a spus că acestea sunt însemnul inocenţei şi emblema prieteniei.

De asemenea, am mai fost frapaţi de o similitudine cu Ordinul Templier. Am descoperit că Beausant, steagul de bătălie templier, avea drept simbol două blocuri verticale, unul alb şi unul negru – negrul simbolizând lumea păcatului pe care cavalerul a lăsat-o în urmă când a intrat în Ordin şi albul reflectând trecerea de la întuneric la lumină.

Loja francmasonă modernă expune în centrul său un model de pătrate albe şi negre şi, la întrunirile Lojei, fiecare frate poartă o cămaşă albă cu cravată neagră şi costum; dacă nu este astfel îmbrăcat, nu i se dă voie să participe. Nimeni nu a explicat vreodată de ce francmasonii poartă piele de miel şi alb şi negru pentru a fi îmbrăcaţi adecvat. Singura explicaţie oferită a fost că „totdeauna fraţii noştri s-au îmbrăcat astfel”.

Deşi este un mare număr de paralele, nu căutăm să ne bazăm prea mult pe aceste asemănări, pentru a fi siguri că nu avem un punct de vedere care ar putea fi subiectiv. Aceste coincidenţe au fost mărturii ajutătoare, dar nu ele ne-au făcut să cercetăm mai îndeaproape legătura, care se presupunea că există, dintre cele două ordine. Acum avem o

întrebare arzătoare: ce au putut descoperi Cavalerii Templieri ca să le influenţeze dezvoltarea atât de puternic?

CONCLUZII

Acum ştim că Templierii au excavat din greu ruinele Templului lui Irod şi că prăbuşirea Ordinului s-a datorat acuzaţiilor de erezie. Dacă Templierii ar fi avut credinţe eretice şi ar fi îndeplinit ritualuri stranii, ar fi o posibilitate reală ca ele să fi avut la bază vreun document descoperit. Dacă aceşti cavaleri ai secolului al XII-lea ar fi descoperit texte vechi, ar fi fost în situaţia unică la vremea aceea de a le interpreta şi aprecia. În timp ce cavalerii erau analfabeţi, clericii ştiau să scrie şi să citească în multe limbi şi erau celebri pentru abilitatea lor de a crea şi a sparge coduri. Am urmat această cale pe ghicite, fără să ne dăm seama că dovada era chiar lângă noi – ritualul Gradului Masonic, la care niciunul dintre noi nu a participat.

Capitolul 4

LEGĂTURA GNOSTICĂ

Primii cenzori creştini

Secolul XX a fost fructuos în ceea ce priveşte descoperirea manuscriselor pierdute, cele mai importante descoperiri fiind aşa numitele „Manuscrise de la Marea Moartă” găsite de Qumran, în nişte peşteri din deşert, la 20 de mile est de Ierusalim, şi colecţia mare a aşa numitelor „Evanghelii gnostice” descoperite în 1945 la Nag Hammadi, în Egiptul de Sus.

Pare rezonabil să presupunem că mai sunt şi alte descoperiri de făcut în viitor şi că au fost şi multe alte descoperiri necunoscute nouă în trecut. Descoperirile trecute pot intra în trei categorii: cele cunoscute şi înregistrate, cele distruse şi ulterior pierdute şi cele care au fost descoperite, dar ţinute secrete.

Poate, am speculat noi, Templierii au scos la iveală o colecţie de scrieri similare celor recent găsite, dar le-au ascuns departe de privirea oamenilor.

Francmasoneria modernă a fost adeseori descrisă ca „gnostică” din multe puncte de vedere, aşa că ne-am hotărât că cel mai bun punct de plecare ar fi un studiu al Bibliotecii Nag Hammadi, ca să vedem dacă putem găsi indicii despre ce ar fi putut găsi Templierii.

Evangheliile gnostice

Termenul de „gnostic” este folosit astăzi drept nume generic pentru un număr de lucrări

eretice care au infectat adevărata biserică o bună bucată de vreme în trecutul îndepărtat, dar care au fost calificate drept absurdităţi importate din alte religii. Este o etichetă inexactă şi nu identifică nici măcar o singură şcoală de gândire.

Scrierile descrise drept gnosticism creştin se înşiră de la cele cu influenţe indiene, persane sau diferite, până la cele cu concepte evreieşti mai tradiţionale. Unele din aceste lucrări sunt bizare până la limita extremă, cu poveşti cum ar fi cea despre copilul Iisus omorând alţi copii la mânie, apoi redând viaţa unora din victimele sale. Altele sunt mesaje filosofice clare şi simple, atribuite lui Iisus.

Cuvântul însuşi este din grecescul *gnosis,* însemnând cunoaştere sau înţelegere, nu în sens ştiinţific, ci într-o interpretare mai spirituală, în maniera în care budiştii pot găsi iluminarea prin autocontemplare şi empatie cu lumea din jurul lor. O conştientizare a eului, o apreciere a naturii şi a ştiinţelor naturii sunt pentru gnostic căi către Dumnezeu. Majoritatea gnosticilor creştini l-au văzut pe Iisus Hristos nu ca zeu, ci ca pe omul care a luminat acea cărare, în acelaşi fel în care Gautama Buddha şi Mohamed sunt înţeleşi de discipolii lor.

Evangheliile gnostice au existat cel puţin la fel de mult ca Evangheliile Noului Testament, dar aceste lucrări necanonice au devenit cunoscute

publicului mai larg, non-academic, în urma publicării traducerii a 52 de papirusuri scrise în limbajul copt, descoperite în decembrie 1945 lângă oraşul Nag Hammadi din Egiptul de Sus. În timp ce aceste documente deosebite datează din 350-400 d.hr., multe din ele sunt copii ale unor lucrări mai vechi de 300 de ani.

Au fost descoperite de un arab numit Muhammad Ali al-Samman şi de fraţii săi, într-un vas sigilat din lut roşu, înalt de 3 picioare, care a fost îngropat în sol moale, lângă o stâncă masivă. Fraţii au spart vasul, sperând să găsească o comoară, dar au fost dezamăgiţi să găsească înăuntru doar 13 cărţi de papirus legate în piele. Au dus cărţile acasă şi, pentru că erau bune şi uscate, s-au gândit că sunt bune de aprins cuptorul. Din fericire, tânărul Muhammad Ali urma să fie investigat de poliţie, aşa că de frică să nu fie acuzat că a furat textele, el i-a cerut unui preot din localitate, al-Qummus Basiliyus Ad al Masih, să-i ascundă cărţile.

Desigur că preotul a văzut valoarea posibilă a documentelor şi a trimis câteva la Cairo să fie evaluate; acolo, ele au trecut prin mâinile unui mare număr de intermediari şi erudiţi, până când un capitol din Evanghelia lui Toma, mult mai vechi decât cele cunoscute până atunci, a ajuns în sfârşit în mâinile profesorului Quispel, de la Fundaţia Tinerilor din Zurich. A fost uimit

de ceea ce a văzut şi a luat repede urma restului papirusurilor care ajunseseră la Muzeul Copt din Cairo.

De îndată ce a avut posibilitatea să studieze toate documentele, profesorul Quispel a descoperit că el avea în faţă multe texte necunoscute anterior, care fuseseră îngropate acum 1. 600 de ani, într-o perioadă critică pentru formarea Bisericii Catolice Romane. Lucrările redescoperite fuseseră interzise de creştinii ecleziastici, ca fiind eretice. Dacă n-ar fi fost interzise, creştinismul s-ar fi dezvoltat într-o direcţie diferită şi forma ortodoxă a religiei pe care o cunoaştem astăzi poate n-ar fi existat deloc. Supravieţuirea structurii organizaţionale şi teologice a Bisericii Catolice Romane a depins mereu de interzicerea ideilor conţinute în aceste cărţi.

Învierea gnostică

Existau diferenţe majore între cele două tradiţii creştine de început în ceea ce priveşte adevărul învierii lui Iisus[9]. În lucrarea gnostică *Tratat despre înviere,* existenţa umană obişnuită este descrisă drept moarte spirituală, în timp ce învierea este momentul de iluminare, arătând că Dumnezeu există cu adevărat. Oricine înţelege această idee devine viu din

[9] Elaine Pagels: The Gnostic Gospels (Evangheliile gnostice).

punct de vedere spiritual şi poate fi înviat ca în Evanghelia lui Filip, care ridiculizează „pe creştinii ignoranţi care înţeleg învierea din punct de vedere literar”.

„Cei care spun că mai întâi vor muri şi apoi se vor ridica, greşesc, ei trebuie să primească învierea în timpul vieţii.”

Această descriere a învierii celor vii ne aducea aminte de subiectul ceremoniei celei de-a treia trepte masonice şi ne-a încurajat să investigăm mai departe cauza diferendului asupra adevărului literar al învierii trupului lui Iisus.

Există consecinţe majore ale unei credinţe ad litteram în învierea trupului lui Iisus care, ulterior, s-a ridicat la ceruri. Toată autoritatea Bisericii Catolice Romane îşi are originea în relatarea învierii lui Iisus de către cei 12 apostoli, o experienţă care era apropiată tuturor celor ce au sosit după ridicarea sa la cer. Această experienţă hotărâtoare a avut implicaţii enorme asupra structurii politice a bisericii de început.

l-a restrâns dominaţia asupra unui cerc mic de persoane care aveau o poziţie de autoritate de necontestat şi a conferit acestui grup dreptul de a hirotoni pe viitorii conducători drept succesorii lor. Aceasta a influenţat autoritatea religioasă care a supravieţuit până în zilele noastre: că

numai apostolii au autoritate religioasă definitivă şi că singurii lor moştenitori legitimi sunt preoţii şi episcopii, trăgându-se direct din aceeaşi succesiune apostolică. Chiar şi astăzi, Papa îşi revendică autoritatea de la Petru, primul apostol, deoarece el a fost primul martor al învierii. Era în interesul conducătorilor bisericii de început să accepte învierea ca un adevăr literar din cauza beneficiilor conferite sub forma unei surse incontestabile de autoritate. Deoarece nimeni din generaţia următoare nu putea avea acces la Hristos, la fel cum avuseseră apostolii în timpul vieţii lor şi la învierea sa, fiecare credincios trebuie să privească spre biserica din Roma, care se spune că a fost fondată de apostoli, şi spre episcopi, pentru autoritate. Biserica gnostică a numit acest punct de vedere literal asupra învierii „credinţa nebunilor”, pretinzând că cei ce au anunţat că stăpânul lor mort a revenit la viaţă, au confundat un adevăr spiritual cu un eveniment real.

Gnosticii au citat tradiţia secretă a învăţăturii lui Iisus, aşa cum este menţionată în discursul către apostoli în Matei:

” Ţie ţi-a fost dat să cunoşti misterele regatului cerurilor, dar nu şi lor.”

Gnosticii au recunoscut că teoria lor despre

cunoaşterea secretă avea şi implicaţii politice. Sugerează că oricine „îl vede pe Dumnezeu” prin iluminare, poate pretinde că autoritatea lui o egalează sau o întrece pe cea a apostolilor şi a succesorilor lor.

Am descoperit că Irineu, cunoscut drept părinte al teologiei catolice şi cel mai important teolog al secolului al II-lea d.hr., a simţit pericolele acestei viziuni asupra autorităţii bisericii:

„Ei se consideră superiori, astfel încât nimeni să nu poată fi comparat cu ei în măreţia cunoaşterii lor, nici măcar dacă l-ai menţiona pe Petru sau Pavel sau pe oricare dintre apostoli. Ei îşi imaginează că au descoperit mai mult decât apostolii şi că apostolii au predicat Evanghelia, fiind încă sub influenţa părerilor evreieşti, dar că ei înşişi sunt mai înţelepţi şi mai inteligenţi decât apostolii.”

Cei care se consideră mai înţelepţi decât apostolii se consideră şi mai înţelepţi decât preoţii, pentru că ce spun gnosticii despre apostoli şi, în special, despre cei doisprezece, exprimă atitudinea lor faţă de preoţii şi episcopii care pretind că îi urmează pe apostolii ortodocşi. Pe lângă aceasta, mulţi profesori gnostici au cerut acces la propriile lor surse secrete ale tradiţiei apostolice, în concurenţă

directă cu cea acceptată în mod curent în biserici.

În gnostica *Apocalipsa lui Petru*, biserica ortodoxă pretinde că autoritatea religioasă este subminată de o relatare a lui Hristos înviat, explicându-i lui Petru că:

„Aceia care se numesc singuri episcopi şi diaconi şi se comportă ca şi cum ar fi primit această autoritate de la Dumnezeu, sunt, în realitate, nişte canale secate. Deşi ei nu înţeleg misterul, se laudă că misterul adevărului le aparţine numai lor. Ei au înţeles greşit învăţătura apostolului şi au întemeiat o biserică de imitaţie în locul unei adevărate frăţii creştine."

Acest punct a fost extras şi expus de erudiţii care au tradus Evangheliile gnostice. Amândoi am fost frapaţi de importanţa politică a acestei idei a unei învieri a celor vii, când, într-o după-amiază, la Biblioteca Universităţii din Sheffield, am găsit acest comentariu:

„Recunoaşterea implicaţiilor politice ale doctrinei învierii nu este responsabilă de impactul extraordinar asupra experienţelor religioase ale creştinilor... dar, din punct de vedere al ordinii sociale... învăţătura ortodoxă asupra învierii a avut un efect diferit. A legitimat

o ierarhie de persoane prin a căror autoritate toţi ceilalţi trebuie să se apropie de Domnul.

Învăţătura gnostică a nesocotit acest ordin, pretinzând că oferă fiecărui iniţiat un mijloc de acces direct la Dumnezeu, dar, pe care preoţii şi episcopii pot să-l ignore.[10]*”*

Acum ştiam că interpretarea învierii a fost o sursă enormă de controverse în biserica creştină timpurie şi că a existat o tradiţie secretă în ceea ce priveşte învierile spirituale ale celor vii, legate de un grup de creştini etichetaţi drept gnostici şi denunţaţi din raţiuni politice drept eretici, pentru că interesul lor pentru cunoaştere a subminat autoritatea episcopilor şi bisericii ortodoxe.

Învierea este un ritual important în treapta masonică de gradul trei, dar acolo este mai mult o poveste a învierii amestecată cu povestea unui omor nedrept şi scoaterea din mormânt a unui mort. Am găsit referinţe despre elementul de înviere în Evangheliile gnostice, dar aveam nevoie de mai multe informaţii pentru a încerca să înţelegem ce ar fi putut găsi Templierii, aşa că, pentru a cerceta mai profund, am citit traducerea textelor descoperite la Nag Hammadi.

Cărţile care se referă în special la Toma ne-au dat indicii suplimentare. În *Evanghelia după Toma* am descoperit o propoziţie care

[10] Elaine Pagels: The Gnostic Gospels (Evangheliile gnostice).

corespunde direct cu fundamentul Ritualului Masonic al lui Marcu.

«Iisus a spus: „Arată-mi piatra pe care constructorii au dat-o la o parte. Aceea este piatra din colţ.”»

Am fost conştienţi că există pasaje similare în Noul Testament:

«Iisus le-a spus:” N-aţi citit în scripturi că piatra pe care constructorii au dat-o la o parte a devenit capul mormântului lui? Aceasta este voinţa Domnului, şi este minunată în ochii noştri!”»

Matei 21:4

„Şi nu aţi citit Scriptura: piatra pe care constructorii au dat-o la o parte a devenit cap de mormânt.”

Marcu 12:10

«Şi i-a strâns şi le-a spus: „Iată ce este scris: piatra pe care constructorii au dat-o la o parte, aceeaşi a devenit capul mormântului?”»

Luca 20:17

Aceste citate din Evangheliile gnostice (Matei, Marcu şi Luca), toate vorbesc despre învăţătura lui Iisus din scripturi, despre importanţa pietrei

de colţ date la o parte, dar numai în *Evanghelia după Toma* el cere să i se arate piatra ridicată de constructori într-o paralelă identică cu ritualul Masoneriei de grad Marcu. Aceasta părea să indice o legătură între Francmasonerie şi gnosticism.

Ba mai mult, într-o altă lucrare, *Faptele lui Toma,* am descoperit povestea acelui apostol ce a construit un palat frumos în cer, cu ajutorul faptelor bune de pe pământ. Această poveste este epitomul adresei din colţul de nord-est, care figurează în ritualul masonic de treapta întâi.

Deşi aceste puncte de vedere erau interesante, ele nu păreau suficiente ca să explice comportarea Cavalerilor Templieri, care era motivul iniţial al analizei acestor texte.

În acest stadiu, deşi am întâlnit încercări de a lega creştinismul gnostic de Francmasoneria modernă, nu a reieşit nimic concret. Am descoperit câteva concepte de bază asemănătoare cu principii din Francmasonerie, în special ideea că oamenii trebuie să treacă printr-o „înviere” cât sunt în viaţă, dar din acel punct am hotărât că este necesar să privim mai îndeaproape formarea bisericii creştine la începuturile sale, dacă urma să aflăm vreodată ce au descoperit Templierii.

CONCLUZII

Am făcut speculaţii că Templierii au descoperit scrieri care le-au schimbat perspectiva asupra lumii şi în încercarea de a descoperi ceea ce au găsit am cercetat o colecţie de scrieri creştine de început, cunoscute de toată lumea drept Evangheliile gnostice. Am tras concluzia că conceptul de *„gnosis”* (cunoaştere) este opus conceptului bisericii de „credinţă” şi că este un tip de proces de gândire care se potriveşte cu Francmasoneria.

Am ajuns la concluzia că o mare parte din doctrina selectivă a bisericii de început se baza pe experienţa politică la fel de mult ca pe opinia religioasă.

În descoperirile de la Nag Hammadi, ascunse între 350-400 d.hr. Şi redescoperite în Egipt, am găsit o interpretare diferită a adevărului învierii lui Iisus.

Există o tradiţie creştină gnostică a învierii, care ne aminteşte de ceremonia masonică de treapta a treia.

Credinţa literară în învierea trupului lui Iisus, care ulterior s-a ridicat la cer, a fost un factor vital în autoritatea Bisericii Catolice Romane. Această autoritate îşi are rădăcina în pretinsele experienţe ale învierii lui Iisus avute de către cei 12 apostoli preferaţi, o experienţă imediată tuturor nou veniţilor de după urcarea sa la cer.

Această experienţă apropiată şi de netăgăduit a fost sursa puterii episcopului de la Roma, în structura politică a bisericii de început, şi i-a conferit o autoritate incontestabilă faţă de toţi care aveau credinţă.

Am citit scrierile gnostice care numeau acest punct de vedere literar al învierii „credinţa nebunilor”, pretinzând că oricine anunţa că stăpânul lor mort se întorsese la viaţă cu trupul confunda un adevăr spiritual cu un eveniment faptic şi erau ca nişte „canale secate”. Acest punct de vedere era susţinut prin apelarea la o tradiţie secretă a învăţăturilor lui Iisus în *Evanghelia după Matei.*

Irineu, un teolog din secolul al doilea, a scris despre pericolele acestei idei a învierii celor vii faţă de puterea preoţilor. Din studiul nostru asupra textelor de la Nag Hammadi, am descoperit că interpretarea învierii a provocat o controversă uimitoare la începuturile bisericii şi că un grup de creştini etichetaţi drept „gnostici” aveau o tradiţie secretă în ceea ce priveşte învierea vieţii spirituale legate de Iisus. Am ajuns la concluzia că gnosticii au fost denunţaţi din raţiuni politice drept eretici; în plus, interesul lor pentru cunoaştere a subminat autoritatea episcopilor bisericii ortodoxe.

Citirea ulterioară a Evangheliilor gnostice ne-a ilustrat copii ale ritualului masonic pe care îl ştim bine şi, încurajaţi de aceste descoperiri, ne-

am hotărât să analizăm mai atent biserica creştină la începuturile ei, cu o minte deschisă. Am început prin a lua în discuţie unicitatea adevărurilor despre însuşi Iisus.

Capitolul 5

IISUS HRISTOS: OM, ZEU, MIT SAU FRANCMASON?

O altă naştere a Fecioarei

Dacă versiunea bisericii asupra evenimentelor ce înconjoară viaţa omului numit Iisus Hristos nu erau corecte din punct de vedere istoric, ne-am fi aşteptat la o majoritate de scrieri contemporane care să între în conflict cu istoria „oficială”. Aşa s-a şi întâmplat, deoarece scrierile de la Nag Hammadi şi Manuscrisele de la Marea Moartă aruncă o lumină diferită asupra interpretării date în Noul Testament.

O dificultate fundamentală pentru biserică stă în faptul că mitul creştin central este anterior lui Iisus Hristos. Povestea lui Hristos este la fel de veche ca şi omul, de la naşterea Fecioarei în locuri umile până la sacrificiul prin moarte care şi-a salvat poporul – a fost scrisă de nenumărate ori, pentru personalităţile centrale din fiecare religie. Nu este un caz de similitudine; vorbim aici de permutabilitate. Aşa de aproape era

povestea lui Mithra (sau Mithras), un alt cult popular din Imperiul Roman, încât părinţii bisericii l-au identificat cu lucrarea diavolului, având intenţia deliberată de a parodia povestea lui Hristos.

Faptul că acest cult al lui Mithra (Mithras) a existat cu mult înainte de naşterea creştinului Mesia nu i-a împiedicat pe aceşti indivizi să fabuleze; ei au pretins că diavolul era o vulpe bătrână, şireată, care se întorsese înapoi în timp, să creeze un om care ar discredita originalitatea evidentă a poveştii lui Hristos. Iată numai câteva din figurile antice care erau considerate zei, care toate l-au precedat pe Hristos:

Gautama Buddha: născut din fecioara Maya, în jurul anului 600 î.hr.;

Dionysos: zeu grec, născut de o fecioară într-un staul, a transformat apa în vin;

Quirrnus: un salvator roman, născut din fecioară;

Attis: născut din fecioara Nama, în Frigia, în jur de 200 î.hr.;

Indra: născut din fecioară, în Tibet, în jur de 700 î.hr.;

Adonis: zeu babilonian, născut din fecioara Ishtar;

Krishna: zeitate hindusă, născută din fecioara Devaki, în jurul lui 1200 î.hr.;

Zoroastru: născut din fecioară, în 1500-1200 î.hr.;

Mithra: născut din fecioară în staul, în 25 decembrie, pe la 600 î.hr. Învierea sa a fost sărbătorită la Paşte.

Se pare că de-a lungul timpului, multe tinere inocente au născut copii ai zeilor!

Cultul lui Mithra nu este agreat de creştini, care nu aderă la Teoria Călătorului Satanic prin Timp. Mithraismul este o ramură siriană a mai vechiului cult persan al lui Zoroastru, care a fost introdus în Imperiul Roman în jur de 67 î.hr. Doctrina sa includea botezul; o masă sacră, credinţa în nemurire, un zeu salvator care a murit şi s-a înălţat din nou, ca să acţioneze ca mediator între om şi zeu, o înviere, o judecată de apoi, cerul şi iadul. La ceremonii se folosesc lumânări, tămâie şi clopote. Credincioşii recunoşteau divinitatea împăratului şi nu-i deranja faptul că coexistau cu alte culte, dar au fost absorbiţi în cele din urmă de creştinii mai puţin toleranţi. După cum vom arăta mai târziu, adevărata sectă a lui Iisus, biserica din Ierusalim, nu avea aşa de multe elemente păgâne; acestea au devenit ulterior adăugiri romane, pentru a crea o teologie hibridă, care va mulţumi pe aproape toţi cetăţenii. Romanii s-au gândit astfel: plebeii trebuiau să aibă superstiţii, de ce să nu aibă una care să fie

controlată de stat?

Dacă n-ar fi avut loc o schimbare majoră în ultimii ani ai Imperiului Roman, familiile moderne s-ar fi dus la slujba de duminică cu postere lipite pe geamurile maşinilor: „Mithra vă iubeşte”.

O altă problemă esenţială este adevăratul nume al lui Hristos. Majoritatea oamenilor sunt conştienţi că numele de „Iisus Hristos” este un nume grecesc dat mai târziu, dar ei nu s-au chinuit să se întrebe care era adevăratul nume al zeului-om. Numele cu care s-a născut nu este cunoscut cu certitudine, dar este posibil să fi fost cunoscut în timpul vieţii drept Yehoshua, cu înţelesul de „Yahve care reuşeşte”, în termeni moderni însemnând ceva de genul” cel care va aduce victoria”.

În forma în care am recunoaşte-o astăzi, s-ar traduce cu Josua, acelaşi nume dat celui din Vechiul Testament care a adus victoria poporului său în Bătălia de la Ierihon, când zidurile aceluiaşi oraş au fost dărâmate cu sunete de trompetă. Numele de Iisus este o simplă interpretare grecească a numelui evreiesc Yehoshua, dar adăugarea numelui de „Hristos” este mult mai îngrijorătoare. Este o traducere grecească a titlului evreiesc „Mesia”, căruia i s-a dat înţelesul de „cel ce aduce salvarea prin spălarea păcatului”, în ciuda faptului că termenul evreiesc/aramaic înseamnă

pur şi simplu „o persoană care va deveni regele de drept al evreilor”. Tradiţia evreiască spune că regii Israelului erau de asemenea asociaţi cu Mesia. Pentru ei, cuvântul însemna un viitor rege sau un rege ce aşteaptă să devină. Acestea erau înţelesurile simple, directe: putem fi siguri că conceptul evreiesc de Mesia şi regatul său viitor nu avea deloc valori supranaturale[11].

În mod surprinzător, cuvântul Mesia apare doar de două ori în versiunea autorizată a Vechiului Testament şi lipseşte complet din Noul Testament. Totuşi, în timpul lui Iisus, el devenise un concept popular printre evrei, care aşteptau cu nerăbdare vremea când vor stăpâni din nou, în loc să fie sub stăpânirea ocupanţilor („kittim” cum îi numeau ei) cum ar fi sirienii, babilonienii, sau mai ales pentru ei, romanii. Pentru aceste naţii evreieşti din primele secole î.hr. Sau d.hr., de îndată ce o persoană de drept ocupa tronul Israelului, el devenea rege, şi nu i se mai aplica titlul de „Mesia”.

Faptul că termenul „Mesia” nu este deloc folosit în Noul Testament poate fi explicat numai în cazul în care traducătorii au folosit cuvântul grecesc „Hristos” acolo unde cuvântul evreiesc „Mesia” apărea în primele texte. Cu timpul, desemnarea drept „Crist” a devenit sinonimă cu Iisus Hristos şi nu cu alţi Mesia sau Crist, deşi

[11] S. Mowinckel: He That Cometh (Cel ce va veni).

termenul nu era unic şi nu era restrâns la un singur individ. Pentru cei care, ulterior, au adaptat credinţele tribului evreu, folosirea ebraică a cuvântului „Mesia” era mult prea pasivă, străină şi bazată pe aspiraţiile politice ale adevăratei lumi evreieşti; în consecinţă, traducerea grecească a cuvântului a căpătat nuanţele unui misterios cult elenistic, cu puterea supranaturală de a salva suflete şi a ispăşi vina întregii lumi. Norman Cohen a descris în mod succint situaţia când a spus despre Mesia evreiesc:

„El va fi cel mult un mare conducător militar şi un stăpânitor înţelept şi drept, condus de Yahve şi numit de el să conducă poporul lui Iuda. Noţiunea de salvator transcendental în formă umană, atât de importantă în credinţa zoroastră şi creştinism, este total necunoscută Bibliei evreieşti.[12]*”*

Faptul că creştinii afirmă autenticitatea credinţelor din Vechiul Testament este, probabil, foarte trist pentru erudiţii evrei moderni, care descoperă că moştenirea lor a fost folosită pentru a da veridicitate unui cult roman, în parte de origine persană. Acest furt al celor 22 de texte evreieşti care au constituit

[12] Norman Cohen: Cosmos, Chaos and the World to Come (Cosmos, haos şi lumea viitoare).

nucleul Vechiului Testament a devenit răspândit încă de la începutul secolului al II-lea, când creştinii căutau referinţe care să sprijine credinţele cultului lor incipient. Membrii primei biserici se considerau a fi evrei şi, până la sfârşitul secolului I, toată lumea considera creştinii drept o sectă evreiască. Pe la începutul secolului al II-lea, totuşi, majoritatea vastă a creştinilor erau oameni convertiţi de pe întregul Imperiu Roman, care nu-i mai considera deloc evrei. Aceşti jefuitori culturali nu erau preocupaţi de context sau de interpretarea acceptată şi se simţeau liberi să citeze după dorinţă din textele evreieşti care nu erau recunoscute drept scriptură.

Vechiul Testament fusese tradus în greceşte în secolul al III-lea î.hr., şi a devenit cunoscut drept Septuaginta (de obicei cunoscută drept LXX). Creştinii au inserat noi pasaje şi cărţi întregi şi apoi au avut îndrăzneala să acuze evreii că au omis aceste părţi din propriile lor scripturi!

Această credinţă s-a fixat în gândirea creştină şi a avut drept consecinţă multe viitoare acte de vandalism, cum ar fi întâmplarea de la Paris din 1242, când 24 de căruţe încărcate cu scripturi evreieşti au fost furate din sinagogi, înainte să fie arse. Douăzeci de ani mai târziu, regele Jayme I de Aragon a ordonat ca toate cărţile evreieşti să fie distruse.

Unii erudiţi creştini credeau că Vechiul Testament era străin de noua lor religie, dar majoritatea au citit printre rânduri pentru a înţelege referinţele „evidente” la salvatorul lor. Cele 22 de cărţi ale Sfintei Scripturi au fost dezvoltate pentru a crea un Vechi Testament mai „umflat”.

Aceste adăugiri ale primilor scriitori creştini i-au inclus pe Ezra, Judith, Tobit, Maccabei, înţeleptul, Ecleziastul, Baruh, Manasse şi în Cartea lui Daniel, cântecul celor Trei Copii Sfinţi, Istoria Suzanei şi Frumoasa şi Dragonul.

Pentru o vreme, creştinii au fost fericiţi cu „noul” lor Vechi Testament dar, pe măsură ce din ce în ce mai mulţi erudiţi serioşi, cum ar fi Origene din Alexandria în secolul al III-lea, au început să studieze textele din nou, au avut îndoieli care au dus la adevărul că versiunea evreiască originală era singura corectă.

S-a sugerat ca noile Scripturi din bisericile creştine să fie distruse, dar aceste raţiuni au fost uitate în dorinţa creştină generală de a fi o religie de sine stătătoare, cu o Scriptură diferită.

Dar, în timp ce biserica principală a optat pentru hotărârea mai simplă, dezbaterile nu au luat sfârşit şi mulţi gânditori creştini au rămas neconvinşi. În secolul al IV-lea, Chiril din Ierusalim a interzis citirea acestor cărţi adăugate, chiar şi în particular, şi prin secolul al XVIII-lea, unii gânditori creştini de frunte, cum

ar fi Ioan Damaschinul, au susţinut că numai cele 22 de cărţi evreieşti erau adevăratele componente ale scripturii corecte.

Aceleaşi persoane care au studiat Vechiul Testament au alcătuit şi Noul Testament. Pentru o perspectivă corectă asupra evenimentelor care au dus la crearea acestei cărţi relativ recente a noii scripturi, este esenţial să înţelegem, în acest punct crucial, ceva din perspectiva evreiască general acceptată.

Astăzi, în mod virtual, toţi vesticii acceptă bariera dintre politică şi religie, dar este o greşeală să presupui că alte ţări sau alte perioade ale istoriei aveau o perspectivă similară. Iranul modern, de exemplu, nu recunoaşte nicio diferenţă între cele două domenii şi oamenii din Iudeea şi Galileea, acum 2. 000 de ani, te-ar fi crezut nebun dacă ai fi încercat să spui că relaţia lor cu zeul lor era diferită în vreun fel de lupta lor naţională. Politica pe vremea lui Iisus Hristos era o adevărată problemă teologică, stabilitatea naţiunii se baza pe credinţa în Dumnezeu. Dacă dovedeau că credinţa lor este valoroasă, evreii ar fi avut propriul lor rege şi şi-ar fi învins inamicii în luptă. Timp de sute de ani, ei s-au dovedit nevrednici, astfel că Dumnezeu i-a părăsit, lăsându-i la bunul plac al duşmanilor, dar pe măsură ce evreii credincioşi au început să ducă o viaţă mai austeră, au început să

aştepte sosirea unui Mesia, pentru a începe procesul unei conduceri autonome.

Există aici un punct fundamental ce nu poate fi ignorat: nicăieri în Vechiul Testament nu se spune despre venirea salvatorului lumii. Evreii au aşteptat să apară un conducător care să fie un rege pământean de talia lui David şi totuşi, oricât de mult le-ar fi plăcut creştinilor asta, Iisus nu a fost un Mesia de tipul lui David (Cristul), deoarece nu a reuşit să devină regele legitim al Israelului. Pentru evreii din acel timp, inclusiv pentru Iisus, nu exista un alt înţeles al cuvântului. Nu este o problemă de credinţă, este un fapt istoric mai presus de dezbaterea teologică. Biserica este acum pe deplin conştientă de această neînţelegere iniţială şi poate pretinde că interpretarea sa spirituală dată cuvântului este adevărată şi recunoscută, în ciuda faptului că evreii foloseau cuvântul în mod diferit. Totuşi, de îndată ce Biserica recunoaşte că creştinii şi evreii înţeleg termenul de Mesia total diferit, rezultă că biserica nu are dreptul de a folosi Vechiul Testament drept sursă referitoare la venirea lui Crist. Să faci altfel ar fi o adevărată fraudă. Accentuăm ideea că evreii nu aşteptau un zeu sau un salvator mondial, ei aşteptau pur şi simplu un lider politic pe linia primului lor rege – David[13].

[13] Dacă a existat vreodată un adevărat Mesia evreu, nu putea fi altul decât David Ben Gurion, activistul zionist care a devenit

O altă problemă pentru gândirea creştină este credinţa că Iisus era rezultatul unei împerecheri magice dintre Yahve şi Maria. După cum am văzut, această unire zeu-femeie este o veche necesitate pentru a crea aşa-zişii oameni-zei din culturile Orientului Mijlociu. Justificarea pentru această idee a creştinilor o reprezintă chiar titlul folosit de Iisus pentru el însuşi, „Fiul lui Dumnezeu" – care este un titlu vechi pentru oricine se trage dintr-un rege. Toţi regii din toate timpurile, începând cu faraonii, şi-au stabilit dreptul de a stăpâni prin descendenţa lor din zei.

Pe când cercetam întreaga arie complexă a rolului aşteptat al lui Mesia, am întâlnit întâmplător un punct de vedere straniu şi neliniştitor, pe care nimeni nu pare că l-ar fi luat vreodată în discuţie. Se referă la numele criminalului care a fost eliberat în locul lui Iisus la proces. Numele său, poate vă amintiţi, era Baraba. Poate veţi gândi că este doar un alt nume biblic şi chiar unul care are o conotaţie a răului: „Baraba, criminalul cel rău, care i-a înşelat pe evrei să-l elibereze în locul salvatorului nostru". Ţipetele mulţimii care cerea să-l crucifice pe Hristos în locul unui criminal de rând reprezintă una din mărturiile

primul „rege" al unui stat independent evreu, în 1948. Titlul său modem a fost mai degrabă acela de „prim-minis- tru" decât „rege", dar efectul a fost acelaşi. Dacă putea sau nu pretinde că e descendentul lui David, nu putem şti.

Noului Testament referitoare la natura demnă de dispreţ a evreilor, care a dus la 2.000 de ani de antisemitism.

Şi totuşi, nu este nevoie decât de o cunoaştere rudimentară a limbajului vremii, pentru a înţelege că „Baraba” nu este un nume ci un titlu, însemnând „Fiul lui Dumnezeu”. „Bar” înseamnă „fiul lui” şi „Abba” înseamnă în traducere literară „tată”, dar a fost şi este folosit referitor la Tatăl, adică Dumnezeu. Aceasta ne-a intrigat şi ne-a mirat, dar am fost şi mai surprinşi când am mers mai departe cu descoperirea primelor manuscrise ale lui Matei. În versetul 27:16, această titulatură este folosită în forma sa întreagă: „Iisus Barabba”.

Deci, individul care a fost eliberat şi salvat de la crucificare la cererea mulţimii era, fără putinţă de tăgadă, conform Evangheliei, cunoscut drept „Iisus, fiul lui Dumnezeu”. Prima parte a numelui a fost scoasă din *Evanghelia lui Matei,* la o dată ulterioară, de către aceia care căutau să stabilească fapte pentru a se potrivi cu credinţele lor. O astfel de selecţie este ceea ce am numi acum eufemistic „să nu spui tot adevărul”, dar este ceva mai mult decât o încercare de a evita întrebările grele la care biserica nu ar vrea sau nu ar putea să răspundă.

Totul devenea din ce în ce mai încâlcit. Evangheliile afirmă că acest alt „Iisus, fiul lui Dumnezeu” a fost acuzat că este un rebel

evreu, care a ucis oameni în timpul unei izbucniri a insurecţiei. Astfel, Baraba nu a fost criminal, ci un fanatic evreu, unul acuzat de acelaşi lucru ca şi Iisus[14].

Când aceste fapte lămuritoare sunt luate în considerare, împrejurările procesului lui Iisus devin mult mai complicate. Doi oameni cu acelaşi nume, cu aceeaşi pretenţie şi aceeaşi vină. Cum să ştim care a fost eliberat? Desigur că multe din vechile secte creştine cred că Iisus nu a murit pe cruce, pentru că un altul a murit în locul lui. Musulmanii din zilele noastre îl venerează pe Iisus ca pe un profet care a fost pedepsit să fie crucificat şi al cărui loc a fost luat de altul. Simbolismul lui Crist crucificat este baza credinţei creştine şi, totuşi, multe grupuri, atât contemporane cu evenimentul, cât şi modeme, afirmă că el nu a murit în acest fel. Ar putea avea oare dreptate?

Dovezile noastre nu provin din vreo Evanghelie gnostică întâmplătoare, ci din Noul Testament; aşadar, criticile inevitabile ale bisericii vor trebui ştiinţific demonstrate. Este greu să crezi că unii nu le-au citit sau că este vreo greşeală ce poate fi îndreptată prin retorica tradiţională.

Eliberaţi de cerinţa dogmatică a credinţei oarbe, am acceptat că legenda lui Iisus Hristos

---

[14] Peake’s Commentary on the Bible (Peak: Comentarii asupra Bibliei).

este un amalgam de credinţe supranaturale din alte religii necunoscute.

Am început să ne întrebăm dacă varianta demnă de crezare nu ar putea fi povestea amestecată a doi oameni – în acelaşi mod în care se crede că povestea lui Robin Hood a luat naştere din poveştile spuse despre un mare număr de nobili anglo-saxoni, care trăiau în afara legilor conducătorilor normanzi.

Oare autorităţile romane, ameninţate de creşterea naţionalismului în Iudeea, au acţionat în acelaşi timp împotriva tuturor celor cunoscuţi drept scandalagii? Evreii erau un spin mic, dar permanent, în coasta împăratului şi mult aşteptata sosire a unui nou Mesia, care să-i dea afară pe romani, înflăcăra mulţimea. Sicarii, zeloţi fanatici înarmaţi, i-au asasinat pe evreii care erau prieteni ai Romei şi întreaga populaţie devenea încrezătoare în posibilitatea de a-şi câştiga independenţa. Ar fi fost normal ca autorităţile romane să înăbuşe scandalul înainte de a fi prea târziu. Putem doar să speculăm ce s-ar fi putut întâmpla ca să creeze situaţia deosebită relatată în Noul Testament.

Primul nostru scenariu a fost că au apărut doi Mesia din cele două grupuri diferite din Iudeea, iar faptul că existau mai multe cereri pentru titlul de Mesia în sec. I şi II este bine documentat. Ce ar fi dacă doi din aceşti Mesia ar fi fost la fel de populari în acelaşi timp?

Amândoi ar fi fost numiţi Iisus de adepţii lor, pentru că există o descriere a salvatorului poporului evreu – cel care le aduce victoria şi prosperitatea. În acest punct al arestării lor, una din aceste figuri mesianice poate că era cunoscută mai bine drept „Iisus, rege al evreilor” şi celălalt „Iisus, fiul lui Dumnezeu”. Cum aceşti criminali erau expuşi public, Pilat din Pont a înţeles că situaţia devenea explozivă şi, temându-se de o baie de sânge în care ar fi putut cădea victimă, a oferit libertatea unuia din cei doi Mesia prinşi. Mulţimea trebuia să aleagă între regele său mesianic sau preotul lor mesianic. Şi l-au ales pe al doilea.

Am denumit acest scenariu al teoriei lui Mesia, Pisica lui Schrodinger (după celebrul experiment logic care arată că două rezultate asemănătoare pot coexista în lumea stranie a mecanicii cuantice), pentru că este imposibil de spus dacă „adevăratul” Iisus al credinţei creştine a fost crucificat sau eliberat.

Poveştile ambilor oameni sunt acum contopite, astfel că sectele creştine care pretind că el nu a fost niciodată crucificat au dreptate şi tot la fel e şi cu credinţa Bisericii, care spune că a fost crucificat.

Al doilea scenariu este bazat pe cunoaşterea existenţei unei credinţe tradiţionale, care certifică existenţa a doi Mesia, care ar fi lucrat împreună pentru a asigura victoria finală a lui

Yahve şi a poporului său ales. Un Mesia, rege din tribul lui Iuda, din descendenţa lui David, ar fi alăturat unui Mesia, preot din tribul lui Levi.

Acest lucru era de aşteptat, deoarece, potrivit tradiţiei, preoţii evrei trebuiau să fie leviţi. Această teorie presupune că în momentul procesului, cei doi Mesia au fost arestaţi şi acuzaţi de insurecţie civilă, Iisus, din descendenţa regală a lui Iuda, a fost arestat şi a murit pe cruce, în timp ce Iisus, cu descendenţă preoţească, a fost eliberat. Care din cei doi a fost acela?

Iisus născut de Maria pretindea că este un Mesia, pentru că provenea din familia regală a lui David şi se presupune că s-a născut în oraşul lui David, Betleem. Totuşi, după cum se poate citi în versurile de început ale Noului Testament, această descendenţă se bazează pe genealogia soţului Mariei, Iosif, care nu era, conform credinţei creştine, tatăl lui Iisus.

O întorsătură crudă a logicii – dacă era Fiul lui Dumnezeu, nu putea fi Mesia regesc!

Iisus născut de Maria, tehnic, nu poate fi un Mesia regesc, dar ar putea fi versiunea preoţească: mama sa este cunoscută a fi o rudă de-a lui Ioan Botezătorul, care era levit; astfel, Iisus avea ceva sânge levit. Deci, nu acesta este fiul care a murit pe cruce. În această situaţie de „doi Iisuşi”, am descoperit o greşeală evidentă în povestea creştină a lui Mesia, dar nu putem

soluţiona această situaţie, ci numai s-o discutăm ca pe un scenariu posibil. Doar când am dezlegat o ghicitoare masonică mai adâncă, soluţia reală a ieşit la iveală; ne vom ocupa de aceasta în capitolele ulterioare.

Principalele grupuri din Ierusalim

Cele trei grupuri principale ale populaţiei din Iudeea din secolul I erau saducheii, fariseii şi esenienii. Primele două sunt definite de notele de subsol din Biblia de la Douai, după cum urmează:

”Fariseii şi saducheii. Aceştia erau cele două secte ale evreilor:
primii erau în cea mai mare parte ipocriţi notorii, cei de-ai doilea, un fel de liber-cugetători în materie de religie.”

Pentru asemenea cantitate mică de informaţii, gradul de neadevăr este extraordinar.

Saducheii erau, fapt stabilit, birocraţia preoţească şi aristocrată a Ierusalimului. Erau foarte conservatori în vederile lor religioase, necrezând în niciun fel de existenţă dincolo de mormânt şi au considerat, fără îndoială, opiniile complexe şi acţiunile fariseilor ca fiind lucrarea unor nebuni superstiţioşi. În majoritatea privinţelor, ei conduceau ţara după cerinţele

romane şi nu după cele evreieşti; erau ceea ce noi numim astăzi quislingi[15]. Ei susţineau libertatea individului de a-şi modela destinul şi, spre deosebire de farisei, credeau că istoria avea cursul ci propriu şi nu era parte a unui plan divin. Bogaţi şi de rang social înalt, erau duri, grosolani şi răi cu cei care încălcau legea sau se amestecau în problemele lor de conducere. Nu erau oameni de idei sau cu idealuri, dar conduceau ţara spre avantajul lor; ca să fim drepţi, nu erau poate diferiţi de clasele conducătoare din majoritatea ţărilor, dar să-i numeşti liber-cugetători în materie de religie este foarte departe de adevăr. Fariseii, pe de altă parte, nu erau, strict vorbind, preoţi, dar erau devotaţi legii şi încercau să o aplice permanent, în toate situaţiile concrete.

Ca să fie ajutaţi în aplicarea corectă a legii, ei au dezvoltat o tradiţie de interpretare, prin care toate acţiunile erau minuţios reglate. Ei au stabilit standarde înalte, care au devenit pietre de temelie ale iudaismului ortodox modern şi, dacă cineva împărtăşea credinţa lor sau nu, erau foarte părtinitori şi exclusivişti. În mod tradiţional, întreaga relaţie cu Yahve a fost restrânsă la prezenţa sa divină în templul din Ierusalim, sub controlul unui înalt prelat, dar

[15] După numele norvegianului Quisling, care, în cel de-al doilea Război Mondial, a fost alături de germani, ocupanţii ţării sale. A devenit simbolul colaboraţionistului... (n.ed.).

fariseii au creat posibilitatea ca evreii de pretutindeni să aibă acces la Dumnezeu. Astăzi, fricile şi speranţele fariseilor trăiesc sub forma iudaismului ortodox. În întreaga lume, evreii ortodocşi nu vor lucra în ziua de Sabat, nici nu vor conduce maşina, folosi mijloacele de transport în comun, nu vor împinge un cărucior de copil, coase sau cârpi, nu se vor uita la televizor, găti sau stoarce un burete, apăsa o sonerie sau folosi un lift.

Recent, un director evreu al unui hotel cuşer dintr-o staţiune din sudul Angliei, în Bournemouth, a fost concediat pentru că a învârtit comutatorul care punea în funcţiune un sistem de încălzire centrală, într-o sâmbătă dimineaţa. Faptul că, poate, clienţii săi ar fi suferit de frig nu era o scuză pentru grava abatere de la legea care-şi are rădăcinile în faptul că Tora, cartea legii evreieşti, interzice „aprinderea focului” de Sabat.

Esenienii au rămas un grup mai puţin înţeles până în 1947, când Manuscrisele de la Marea Moartă au fost descoperite la Qumran, la 20 de mile de Ierusalim. Ele ne spun multe despre aceşti oameni stranii, care trăiau în această vale uscată, stâncoasă, de pe la jumătatea secolului al II-lea î.hr. Sau 68 d.hr. Există mărturii că peşterile au fost ulterior ocupate de un număr mic de oameni, până în 136 d.hr. (perioada ultimei răscoale evreieşti sub alt Iisus), dar nu

este sigur dacă aceşti ultimi locuitori erau esenieni.

Stricteţea atotcuprinzătoare a minţit esenienilor, a regulilor lor religioase, îi făcea pe farisei să pară nişte hedonişti lipsiţi de griji. Deşi mulţi erudiţi acceptă faptul că esenienii şi biserica de început aveau numeroase trăsături în comun, Biserica de la Roma a negat întotdeauna orice legătură cu aceştia.

Una din legăturile comune cele mai evidente era aşteptarea Apocalipsei împărtăşite de toţi. Ambele aşteptau ca lumea existentă să se termine brusc şi iminent.

Factorul principal care-i diferenţia pe esenieni de saduchei şi farisei era că dreptul de a fi esenian era obţinut doar printr-o alegere matură, individuală şi nu prin naştere. Esenienii din Qumran se credeau drept singurii păstrători ai adevăratelor învăţături religioase ale Israelului şi credeau că prin preotul lor fondator, numit în Manuscrise drept „Învăţătorul Dreptăţii”, ei au stabilit „un nou contract”, forma finală şi perfectă a unei alianţe perfecte între poporul lui Israel şi Dumnezeul lor.

Acest aranjament era rezervat numai pentru membrii comunităţii eseniene, datorită respectului lor faţă de toate cele 613 reguli. Ca şi fariseii, ei au adoptat ideea unor zei mai mici, numiţi îngeri.

Este sigur acum că esenienii, pe care noi îi

numim în prezent comunitatea Qumran, sunt autorii Manuscriselor de la Marea Moartă; şi, faptul că aceşti oameni erau nazareenii sau biserica adevărată din Ierusalim ne-a devenit clar şi evident.

Dovada că aceste grupuri erau în mod esenţial unul şi acelaşi este totală, iar argumentul bisericii că ele sunt separate pare a fi o încercare de a ascunde faptul că Iisus este special şi deosebit, în timp ce Manuscrisele de la Marea Moartă spun o poveste similară, fără nicio referire la Iisus.

Dacă biserica de azi ar accepta faptul că qumranienii erau însăşi biserica din Ierusalim, ea ar urma să explice de ce zeul ei nu era şi liderul comunităţii sale.

Manuscrisele de la Marea Moartă descriu un grup cu o răspândire identică, cu aceeaşi terminologie specifică şi aceleaşi credinţe eschatologice ca şi biserica din Ierusalim. Experţii au arătat, şi printre ei profesorul Robert Eisenman, că liderul comunităţii Qumran în jurul decadelor 4 şi 5 ale secolului I d.hr. Era Iacob cel Drept, fratele lui Iisus, care, după cum afirmă biserica, a fost primul episcop al Ierusalimului. (Lucru confirmat ulterior într-o conversaţie particulară cu profesorul Phillip Davies).

Cum îşi împărţea Iacob timpul său între cele două grupuri? Zile şi dimineţi alternative sau

poate după-amieze? Greu de crezut. Răspunsul sigur este că amândouă grupurile erau unul şi acelaşi, în ultimele trei decade ale existenţei ei, comunitatea Qumran era biserica din Ierusalim.

În spirit, esenienii erau evrei ultraconservatori, dar în unele cazuri erau progresişti şi creativi peste măsură. Vocabularul qumranian este prezent în literatura creştină şi neînţelegerea sensului său original a întărit adevărurile celor ce i-ar susţine pe zeii gentili prin valoroasa credinţă iudaică. Noul vocabular al qumranienilor a început să între în cultura teologică evreiască în secolul I î.hr. Şi s-a dezvoltat în secolul I d.hr., când literatura targmică era un lucru obişnuit. Aceasta era traducerea Bibliei ebraice în aramaică, limba evreilor pe vremea lui Iisus Hristos. Deoarece slujbele erau ţinute într-o ebraică puţin înţeleasă, au fost simultan traduse liber în aramaică, pentru folosul celor ce se rugau. Traducătorii foloseau termeni şi expresii care erau înţelese în lumina împrejurărilor curente.

Astfel, versurile qumranice din ritualul creştin, cum ar fi „Vie împărăţia ta”, „Împărăţia Domnului”, „împărăţia lui Dumnezeu” şi „împărăţia Dinastiei lui David”, se referă toate la acelaşi obiectiv politic. George Wesley Buchanan remarcă:

«Când se crede că Iisus a zis „Împărăţia mea

nu este din această lume" (în 18:36), el nu spunea că aceasta era în ceruri. În Evanghelia lui Ioan, toţi oamenii sunt împărţiţi în două grupuri:

(1) cei ai lumii şi (2) cei ce nu sunt ai lumii. Cei ce nu sunt ai lumii îl includeau pe Iisus, dar şi pe cei care credeau în el. Ei trăiau pe pământ. Nu erau în ceruri, dar nu erau păgâni. Ei aparţineau „bisericii", în contrast cu cei ai „lumii". „Lumea" includea toţi păgânii şi pe cei care refuzau să creadă în El.[16]*»*

Putem să ne dăm seama că termenii folosiţi în acea vreme erau simple afirmaţii politice. Dacă urmai mişcarea independentă, erai în „Regatul lui Dumnezeu" şi, dacă nu, erai în „lumea" obişnuită.

În Luca 17:20-21, un fariseu l-a întrebat pe Iisus când va veni împărăţia lui Dumnezeu şi a primit următoarea replică:

«Împărăţia lui Dumnezeu nu va veni ca s-o vedem şi nu vom spune: „uite-o aici, aici, acolo!" Uite, împărăţia lui Dumnezeu este în minţile voastre.»

Termenii „Împărăţia Cerului" şi „împărăţia lui Dumnezeu" aveau un înţeles simplu şi clar

[16] George Wesley Buchanan: Jesus - The King and His Kingdom (Iisus - Regele şi Regalul Său).

pentru cei care-l foloseau, dar când el a fost adoptat de creştinii gentili, noii stăpâni s-au gândit la un paradis unde oamenii buni merg după moarte şi vor fi uniţi cu cei dragi, într-un extaz etern. Este o cale departe de ceea ce orice Iisus (adică, „conducătorul victoriei”) i-a învăţat pe oameni în secolul I. Cuvântul aramaic care a fost tradus în greceşte ca să însemne împărăţie nu a fost înţeles în acest context, deoarece el înseamnă şi „guvern” sau „stăpânire” şi, când folosim sensul obişnuit al termenului, el înseamnă „ţinutul lui Israel care era condus după legea mozaică”. De fapt, când Iisus şi contemporanii lui s-au referit la „venirea împărăţiei cerurilor”, ei au înţeles prin asta „timpul când îi vom înlătura pe ocupanţii străini şi acoliţii lor din Iudeea şi vom începe să respectăm regulile stricte evreieşti”. Cei mai religioşi dintre ei credeau că problemele lor proveneau din faptul că au fost părăsiţi de Yahve, din cauza păcatului lor de a nu fi susţinut legea lui Moise destul de puternic. Singurul remediu pentru toate problemele lor erau puritatea şi dreptatea; ei trebuiau să respecte fiecare literă a legii lui Dumnezeu.

Mărturia evidentă a Manuscriselor de la Marea Moartă

După cum am arătat, conexiunile între

termenii folosiţi în Noul Testament şi Manuscrisele de la Marea Moartă sunt evidente, dar încă de la început, biserica catolică a încercat să le înlăture. Interpretarea pergamentului a fost condusă de un grup catolic ce l-a inclus pe Părintele de Vaux, Părintele Milik, Părintele Skehan, Părintele Puech şi Părintele Benoit. Alte persoane independente implicate s-au plâns la vremea respectivă că nu li se asigură acces direct la multe pergamente şi, atât John Allegro, cât şi Edmund Wilson au declarat că au simţit existenţa unei politici deliberate, menite să separe comunitatea Qumran de creştinismul incipient, în ciuda numărului de dovezi referitoare la elementele comune[17].

Părintele de Vaux a susţinut cu tărie că întreaga comunitate Qumran era total diferită de primii creştini; el a mai remarcat că, datorită faptului că Ioan Botezătorul era atât de apropiat de învăţăturile comunităţii Qumran, nu putea fi considerat creştin, ci doar un precursor al creştinismului. Aşa cum reiese clar din Noul Testament, Ioan Botezătorul era personajul central, deci o astfel de legătură este greu de înlăturat. De Vaux a ignorat şi faptul că ambele grupuri foloseau botezul, îşi împărţeau bunurile, aveau un consiliu format din 12 personalităţi

[17] M. Baigent & R. Leigh: The Dead Sea Scrolls Deception (Erorile Manuscriselor de la Marea Moartă).

conducătoare şi ambele se refereau la figuri mesianice şi la venirea iminentă a împărăţiei lui Dumnezeu. Pe 16 septembrie 1956, John Allegro i-a scris părintelui de Vaux, spunându-i:

„...*sunteţi incapabil să trataţi creştinismul într-o lumină obiectivă... Continuaţi să vorbiţi neîntrerupt despre ce au gândit primii evrei-creştini în Ierusalim şi nimeni nu ar ghici că singura dovadă evidentă – dacă o putem numi astfel – este Noul Testament.*[18]"

Părintele de Vaux şi echipa sa nu puteau să nu vadă noile pergamente în lumina credinţei lor existente şi, conştient sau nu, au răstălmăcit faptele, pentru a încerca să arate că aceste comunităţi Qumran şi nasoreeni nu aveau nicio legătură.

Această părere nu mai contează acum. Pentru noi, pare de netăgăduit că omul care era Iisus Hristos a fost şi o figură qumraniană de prim rang, în timpul anilor cruciali ai decadelor a treia şi a patra din secolul I. Comunităţile erau puţin numeroase la vremea respectivă, poate nu mai mult de două sute de oameni, şi poate erau puţin mai mult de aproximativ 4. 000 de esenieni în total. Erau o adunare de oameni care gândeau la fel, care vedeau salvarea

[18] Scrisoare de la Allegro către de Vaux, dotată pe 16 septembrie, 1956.

iminentă prin sfinţenie şi, deşi nu erau preoţi din tată în fiu, printr-o existenţă monahală. Aceasta implica o societate care era extrem de ierarhizată, de la Paznic sau Marele Maestru până la fiinţe inferioare, cum ar fi bărbaţi însuraţi sau, mai rău, femei, în special femei ce puteau să procreeze în perioada ciclului. Femeile, în acea perioadă a ciclului, trebuiau să renunţe la orice contact cu bărbaţii, inclusiv vizual. Reproducerea era o necesitate nefericită a vieţii, iar cele care alegeau să aibă o activitate trupească, treceau printr-un proces de curăţare, înainte de a se întoarce la comunitatea principală.

Existau diferite trepte pe care se situau membrii, de la un grup exterior lărgit, până la unul interior, sfânt. Iniţierea în treptele mai înalte necesita legăminte de păstrare a secretului, cu ameninţări de pedepse groaznice în cazul în care secretele frăţiei erau revelate lumii exterioare. Aceasta seamănă cu practica masonică, dar diferenţa este că gumranienii nu considerau aceste ameninţări obligatorii, ei le luau în sens literar.

Aceşti oameni din Qumran ne-au fost de mare interes. Ei purtau togi albe, făceau legământ de sărăcie, jurau în secret sub ameninţarea unor pedepse cumplite şi pretindeau că deţin cunoştinţe secrete.

Am construit o imagine a unui grup evreu

revoluţionar, care părea să-l includă pe Iisus şi care a fost important pentru revolta evreiască care a dus, eventual, la distrugerea Ierusalimului şi din nou a templului său.

✶✶✶

Am stabilit fără urmă de îndoială că Templierii au săpat ruinele Templului lui Irod, căutând ceva ce fusese ascuns, între primii ani ai secolului I, când era în primele stadii de construcţie, şi 70 d.hr., când a fost distrus. Aceasta înseamnă nu mai mult de 70 de ani, în timpul cărora materialul a putut fi ascuns. Manuscrisul de aramă – numit astfel pentru că era gravat pe folii de aramă – găsit la Qumran, ne povesteşte cum comunitatea şi-a ascuns comorile şi scrierile sub templu, la scurt timp înainte de 70 d.hr., astfel că nu este nevoie să speculăm ce texte au fost găsite de Templieri. Şi, dacă am avea dreptate, comunitatea Qumran şi biserica din Ierusalim erau unul şi acelaşi lucru şi Templierii, în mod clar, aveau cele mai corecte documente „creştine” – mult mai importante decât evangheliile sinoptice!

De departe, cea mai importantă legătură între esenienii din Qumran, Cavalerii Templieri şi francmasoni este faptul că toate trei organizaţiile se concentrează pe reconstrucţia mistică şi fizică a Templului lui Solomon. Este

puţin probabil să fie o coincidenţă şi nu ar putea fi un caz de asociere frauduloasă, în ceea ce priveşte Francmasoneria, din cauza Marii Loje a Angliei şi a învăţăturilor sale despre construcţia unui templu spiritual ce precede descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă, cu mult peste 200 de ani.

Când am analizat creştinismul gnostic, am descoperit că exista o legătură între el, Noul Testament şi Francmasonerie, prin faptul că toate trei aveau referinţe despre „pietrele de colţ". Am descoperit aceleaşi referinţe în textele qumraniene. Eisenman şi Wise remarcau acest lucru printre alte observaţii referitoare la legăturile dintre pergamente şi creştinism:

«Cititorii familiarizaţi cu Noul Testament vor recunoaşte „Comunitatea" şi „Templul" drept aluzii paralele, pentru că, aşa cum Iisus este reprezentat de „Templu" în Evanghelii şi în Pavel, Regula Comunităţii, folosind o imagine paralelă spirituală în „Templul", în viii 5-6 şi i x 6, descrie Consiliul Comunităţii Qumran drept un „Sfânt al Sfinţilor pentru Aaron şi Templul lui Israel". Această imagine, după cum vom vedea, este larg răspândită la Qumran, incluzând aluzii paralele la „ispăşire", „mireasmă plăcută", „Piatră unghiulară" şi „Fundaţie", care se

potrivesc.[19]»

Folosirea ideii de „fundaţie”, de asemenea, ne trezeşte amintiri.

Familia lui Iisus

Un element semnificativ, pe care biserica nu vrea să-l discute, este mărturia că Iisus avea fraţi, probabil şi surori. Referinţele la fraţii lui Iisus se găsesc într-o mare varietate de documente din secolele I şi II, inclusiv Noul Testament.

Să ai doi sau trei fraţi şi surori este foarte normal, dar când se presupune că eşti fiul lui Dumnezeu, se ridică o întrebare – cine a fost tatăl lor? Din fericire, există mărturii care indică faptul că Iisus a fost cel mai mare, astfel că naşterea Sa din fecioară nu este exclusă definitiv. Această problemă a fraţilor şi surorilor a fost recunoscută şi există trei teorii principale pentru a explica această situaţie.

Primele dezbateri despre creştinism purtau numele teologului care le-a iniţiat. Ideea „Helvidius” acceptă existenţa fraţilor lui Hristos; argumentul „Epifanius” expune noţiunea că erau fiii lui Iosif dintr-o căsătorie anterioară; şi explicaţia disperată expusă de Jerome a fost că

[19] Robert Eisenman & Michael Wise: The Dead Sea Scrolls Uncovered (Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă).

termenul „frate” însemna de fapt „văr”. În ciuda faptului că Biblia se referă clar la fraţii lui Hristos în mai multe ocazii, Biblia romano-catolică Douai indică clar opţiunea sa preferată, în notele explicative:

„...*Helvidius şi alţi eretici au lăsat să se creadă într-un mod nepermis că binecuvântata Fecioară Maria avea alţi copii pe lângă Hristos.”*

Aceasta contrazice pasajul din Matei 13:55-56, care afirmă:

„Nu este acela fiul dulgherului? Nu este mama sa Maria şi fraţii săi Iacob, Iosif, Simion şi Iuda? Şi surorile sale nu sunt toţi cu noi?”

Răspunsul editorilor Bibliei Douai este creativ, chiar dacă mai puţin convingător pentru cititorul critic, când afirmă:

„*Aceştia erau copiii Mariei... sora Sfintei Binecuvântate şi deci, după stilul obişnuit al scripturii, erau numiţi fraţi, ceea ce înseamnă cea mai apropiată legătură cu salvatorul nostru.”*

Dacă ar fi vreo urmă de adevăr în această stranie explicaţie, ar trebui să remarcăm că bunicii pe linie maternă ai lui Iisus nu au dovedit

prea multă imaginaţie când le-au numit pe ambele lor fiice Maria. Totuşi, acum este universal acceptat că Iisus avea fraţi şi surori. Fratele său mai mic, Iaacov (în greceşte Iacob şi în versiunile englezeşti ale Bibliei, James) au trăit mai mult decât Iisus cu aproximativ 30 de ani şi, după cum vom arăta mai târziu, a fost cel care a păstrat adevăratele sale învăţături, ca astfel ele să triumfe în faţa unor lucruri de necrezut.

Naşterea unei noi religii

Acum ştim că exista o mare diferenţă între biserica originală din Ierusalim şi organizaţia de mai târziu, care le-a împrumutat imaginea, după ce credincioşii fuseseră biciuiţi în războiul cu romanii. Analizând scrierile celor pe care biserica romană îi numeşte „primii părinţi creştini” şi conducătorii de mai târziu ai bisericii, am fost nedumeriţi de confuziile, neînţelegerile şi erorile care au existat de secole. Am descoperit şi o afirmaţie de o sinceritate surprinzătoare. Papa Leon al X-lea (Papa care l-a numit pe regele Henric al VIII-lea „apărătorul credinţei”) spune:

„Ne-a folosit acest mit al lui Hristos.”

De la căderea Ierusalimului în 70 d.hr.,

credinţa numită creştinism a început să se separe de originile evreieşti şi, curând, eroul numit Yehoshua s-a pierdut în mituri şi legende. Vechi povestiri păgâne au fost strânse într-o poveste a omului care a încercat să fie regele salvator al poporului său. La Roma, legenda lui Romulus şi Remus a fost înlocuită cu povestea a doi zei mai noi, marii sfinţi Petru şi Pavel. Zeul Soarelui Sol îşi avea ziua de naştere pe 25 decembrie şi această dată se credea că este potrivită şi pentru naşterea lui Iisus, astfel ca marii zei să fie sărbătoriţi în aceeaşi zi.

Sabatul a fost mutat de sâmbătă, în ziua zeului Soare, duminică, şi simbolurile soarelui au apărut deasupra capetelor divine şi sfinte, sub formă de halou.

Cetăţenii Imperiului Roman au descoperit că noua religie le dă un sentiment de siguranţă; chiar dacă nu o vor duce atât de bine în această viaţă, o vor duce cu mult mai bine în următoarea. Ca majoritatea oamenilor de-a lungul istoriei, nu aveau prea multă logică, preferând emoţiile, sentimentele, cerându-i noului zeu ajutor la nevoie şi rugându-se şi lăudându-l când lucrurile mergeau bine.

Creştinismul a devenit un cult mai mult decât de idei şi teologia a ocupat locul din spate în guvernarea politică.

Imperiul Roman a fost o forţă politică uriaşă şi plină de succes, dar în ciuda încercării

nemiloase de a menţine puterea, aceasta nu putea dăinui veşnic. A început să se fărâmiţeze ca forţă culturală, dar a descoperit că un control al minţii omeneşti este mult mai eficient decât un simplu control asupra trupului. Creştinismul i-a dat Romei mecanismul de a instaura o putere politică fără egal, bazată pe mase de oameni simpli, nesofisticaţi, cărora li se oferea o viaţă mai bună după moarte, dacă îndeplineau poruncile bisericii. Thomas Hobbes, filosoful şi gânditorul politic al secolului al XVII-lea, a exprimat situaţia în mod clar când a spus:

" Papalitatea nu este altceva decât fantoma decedatului Imperiu Roman, ce stă încoronată pe mormântul lui, de atunci încoace.[20]"

Probabil că cel mai semnificativ eveniment în crearea a ceea ce noi numim acum „Biserica" a avut loc în Turcia, în 20 mai anul 325 d.hr. Acesta a fost Consiliul de la Niceea, rezultatul hotărârii lui Constantin de a controla imperiul său fărâmiţat o dată pentru totdeauna. Pe vremea aceea, Constantin era extrem de nepopular şi masele erau nemulţumite. Ideea cu care a venit pentru a-şi rezolva problemele a fost o lovitură de geniu. Era destul de realist să accepte că Roma nu mai avea puterea de odinioară şi, în timp ce nu-şi putea menţine

[20] Thomas Hobbes: Leviathan.

poziţia sigură prin forţă sau recompensă financiară, ar fi putut să-şi stăpânească poporul dacă s-ar fi putut infiltra în credinţele spirituale ale supuşilor săi. Întreg imperiul devenise un conglomerat de culturi şi ritualuri, unele din ele, cum ar fi creştinismul, prezente în forme variate. De câteva generaţii, aproape fiecare religie estică şi-a găsit drumul spre Roma şi a fost absorbită şi metamorfozată pentru a se adapta gusturilor locale. Procesul de romanizare a devenit atât de profund, încât puţini din fondatorii de culturi originale şi-ar fi recunoscut propria credinţă după procesul de contopire şi uniformizare. În această perioadă de schimbare, aceia care se numeau creştini se certau pentru nişte diferenţe fundamentale de credinţă.

În ciuda rolului său de legiuitor al creştinismului, Constantin a rămas credincios cultului zeului Soare, Sol Invictus, până pe patul morţii, când, în sfârşit, a acceptat botezul, în speranţa că creştinii ar putea totuşi avea dreptate. O poliţă de asigurare ieftină şi de bun simţ pentru viaţa de apoi.

Când împăratul s-a implicat pentru prima dată în creştinism, numărul creştinilor devenise semnificativ. Unul din zece cetăţeni pretindea că face parte din gruparea evreiască. El a aplanat dispute pentru diferite acţiuni creştine, care se acuzau reciproc de falsitate, şi probabil a simţit că această religie devenea o forţă

dominantă.

Constantin a câştigat titlul pe care istoria urma să i-l confere – „Constantin cel Mare”. El şi-a urzit planul şi l-a aplicat impecabil. Pe vremea aceea, erau doi împăraţi, Constantin, ce stăpânea vestul, şi Licinius, estul. Când Constantin a hotărât ca pe teritoriul său niciun monoteist să nu mai fie persecutat, Licinius a acceptat cu multă uşurinţă. Probabil că Licinius a fost total nedumerit de interesul subit al lui Constantin pentru binele unor culte, cum ar fi creştinismul. Urma să se lămurească la scurt timp după asta, când Constantin l-a acuzat că a încălcat înţelegerea şi l-a ucis pe motiv că trebuia să protejeze libertatea religioasă a cetăţenilor săi. Constantin a devenit imediat unicul împărat, susţinut puternic de cultul plin de influenţă al lui Crist. Aceasta era în mod evident o cale excelentă de a menţine ordinea şi de a genera coeziunea şi Constantin sigur a simţit că merită o dezvoltare ulterioară. Erau două obstacole în faţa acestei strategii: mai întâi, erau încă prea multe religii active în general şi mai ales în cadrul armatei. În al doilea rând, creştinii înşişi se certau atât de tare, încât exista pericolul unor dezmembrări în credinţe diferite. Soluţia lui Constantin a fost uluitoare.

Deşi el era încă devotat religiei Sol Invictus, Constantin a întrunit primul consiliu

internaţional al creştinilor, pentru a stabili o dată pentru totdeauna un singur punct de vedere oficial, referitor la cultul creştin şi profetul său evreu, Iisus Hristos. El a adunat capi ai bisericii din toate regiunile vechiului imperiu, inclusiv Spania, Franţa, Egipt, Persia, Siria, Armenia şi însuşi Ţinutul Sfânt. Pentru că creştinii erau de departe cultul cel mai răspândit din imperiu, consiliul ţinut la Niceea (acum Iznik), în Turcia, s-a transformat într-un parlament de facto al noului imperiu unit. Evenimentul a fost foarte bine regizat: Constantin stătea în mijloc, cu episcopii în jurul său, pentru ca totul să depindă de autoritatea sa. Împăratul s-a aşezat ca şi Hristos înconjurat de discipoli şi aşa cum spune legenda, puterea Duhului Sfânt era de asemenea prezentă, acţionând prin omul care urma să fie fondatorul Bisericii. Constantin era în principal interesat de două lucruri: Dumnezeul creştinilor, pe care el îl vedea ca pe o manifestare a zeului Soare existent, şi figura lui Iisus Hristos pe care îl vedea ca pe un mesia evreu, aşa cum şi era, şi se simţea ca un mesia al imperiului. El credea că Iisus Hristos este un războinic şi o figură sfântă ca şi el, care a luptat ca să instaureze stăpânirea lui Dumnezeu. Dar, în timp ce regele evreiesc nu a reuşit, el a făcut-o pe deplin.

Încă din timpul vieţii, creştinii l-au privit pe Constantin ca pe un mare conducător al

credinţei care i-a înfrânt pe eretici. Curând a apărut povestea convertirii sale la creştinism. În timpul Bătăliei de la Podul Milvian, împăratul a urmat instrucţiunile primite într-un vis profetic şi a pictat simbolul adevăratului Dumnezeu pe scuturile armatei sale. Potrivit cu implicarea ulterioară a lui Constantin în creştinism, s-a crezut că această imagine era cea a literelor greceşti sfinte „chi” şi „rho”, primele două litere ale cuvântului „Christos”. Totuşi, deoarece Constantin nu a devenit niciodată creştin, imaginea de pe scuturi era desigur cea a unui soare strălucitor, simbol al „adevăratului zeu”, Sol Invictus. Nu există menţiuni din acea vreme care să descrie acest simbol, dar, deoarece împăratul tocmai fusese admis ca membru al cultului Sol Invictus şi şi-a petrecut restul vieţii ca înalt preot, pare puţin probabil că ar fi folosit o altă imagine.

Rezultatul consiliului a fost „crezul niceean” care încerca să reconcilieze diferenţele dintre diferitele fracţiuni creştine şi să evite divergenţele de doctrină care ar fi putut distruge Biserica Estică.

Regulile care s-au emis asigură şi în zilele noastre o bază pentru majoritatea bisericilor, precizând multe detalii, cum ar fi unde şi când să stea sau să se aşeze enoriaşii în timpul slujbelor. Totuşi, problema centrală era dacă Hristos era om sau zeu, şi dacă era într-adevăr

zeu, care era natura exactă a divinităţii lui?

Membrii consiliului aveau o sarcină majoră în faţă, care trebuie că le-a dat multă bătaie de cap. Era greu de găsit o soluţie logică: dacă exista un singur zeu, cum putea Iisus să fie zeu fără a fi acel zeu? Şi dacă fusese conceput de Maria, rezultă că a existat un timp când Dumnezeu nu era născut, aşa că trebuie să existe o zeitate mai în vârstă, care nu este total diferită. Acesta a fost raţionamentul din mintea gentilică a lui Constantin, când a explicat relaţia „Dumnezeu Tatăl" şi „Dumnezeu Fiul". Nouă ni se pare o concluzie fără fundament, pentru că nimeni nu crede că ei doi şi propriul lor tată sunt manifestări diferite ale aceleiaşi entităţi; dacă ar fi fost aşa, ar exista un singur om, deoarece noi ne tragem dintr-o linie infinită părinte/copil. Concluzia clară este că creştinismul nu este deloc o religie monoteistă şi se amăgeşte singură menţinându-şi gândirea încâlcită.

Membrii consiliului niceean şi-au pus ei înşişi întrebarea „Probabil că a fost un Dumnezeu Tată înainte ca el să construiască lumea, dar ce putea să facă când era singur?" Nu s-a dat niciun răspuns, decât un secol mai târziu, când Sf. Augustin de Hippo a sugerat cu claritate că „Dumnezeu şi-a petrecut acel timp ca să construiască un infern special pentru cei care-şi pun asemenea întrebări!"

Arius, un preot din Alexandria, era campionul părerii fără Dumnezeu. El a argumentat că Iisus Hristos nu putea fi Dumnezeu, pentru că era om. Dumnezeu era Dumnezeu şi este blasfemie să crezi că Iisus era de natură divină. A putut deveni divin doar prin acţiunile sale. Arius era un teolog extrem de deştept şi a adus o groază de argumente din scriptură care să susţină teza sa că Hristos era un om, aşa cum erau şi membrii consiliului. Lui i s-a opus Athanasius, tot din Alexandria, care pretindea că Tatăl şi Fiul erau în mod paradoxal din aceeaşi substanţă. Părerea despre divinitatea lui Iisus era împărţită şi a trebuit să se voteze. Arius a pierdut şi preţul pe care l-a plătit pentru că a pierdut votul: numele său a devenit dispreţuit, sinonim cu răul numit erezia ariană.

Erezia era o acuzaţie uşor de aruncat de la un grup creştin la altul, dar după ce Constantin a preluat controlul, înţelesul ei a devenit limpede. În esenţă, devenea adevăr ce spunea împăratul că este adevăr; restul era erezie, lucrul diavolului.

Multe scripturi erau în afara legii şi aplicarea etichetei „gnostic” le înlătura de la crezul creştinătăţii, care era foarte limitat.

În mod interesant, unul din cele mai importante documente care nu a fost elaborat la Consiliul din Niceea a fost „Donaţia lui Constantin”. Aceasta a fost o descoperire a

secolului al VIII-lea, care s-a dovedit a fi ordinul lui Constantin ca Biserica de la Roma să aibă autoritate absolută în afacerile laice, pentru că Sfântul Petru, succesorul lui Iisus la conducerea bisericii, a dat această autoritate episcopului de la Roma. Deşi e considerată de întreaga lume un fals, biserica catolică romană încă se mai agaţă de drepturile pe care acest document inventat i le conferă. Trebuie de asemenea să menţionăm că pretenţia că Petru ar fi dat cheile Raiului Papei este un alt fals deliberat, cu intenţia de a susţine pretenţiile bisericii romane. Rezultă clar din Scrierile Apostolilor şi din Scrisorile lui Pavel, că Iacob, fratele mai mic al lui Iisus Hristos, a preluat rolul de conducător în Biserica din Ierusalim. Este de asemenea interesant de notat că primii zece episcopi ai bisericii din Ierusalim au fost, după spusele lui Eusebiu, „Părintele Bisericii”, toţi evrei circumscrişi, care respectau legile evreieşti, foloseau liturghia evreiască pentru rugăciunile lor zilnice şi recunoşteau numai Sabatul evreiesc şi festivalurile, inclusiv ziua ispăşirii. Această ultimă regulă demonstrează clar că ei nu priveau moartea lui Iisus ca pe o ispăşire a păcatelor lor!

Constantin, mai mult decât toţi ceilalţi, a făcut o treabă splendidă, furând teologia evreiască. Deşi el a fost în mod efectiv arhitectul bisericii, el nu a devenit niciodată creştin, dar mama sa,

împărăteasa Elena, cu siguranţă că a fost. Elena a dorit ca toate locurile sfinte să fie identificate şi marcate în mod adecvat cu o biserică sau alt lăcaş, aşa că ea a trimis echipe de cercetători care aveau instrucţiuni să nu se întoarcă până ce nu găsesc fiecare loc sau lucru sfânt, de la tufişul în flăcări al lui Moise, până la adevărata cruce.

Mormântul lui Hristos a fost găsit în timp util la Ierusalim, sub Templul lui Jupiter, şi locul crucificării a fost identificat nu departe de acel loc. A fost găsit chiar şi locul unde Maria Magdalena era când a aflat vestea cea bună a învierii şi a fost marcat cu o stea – toate acestea la 300 de ani după ce avuseseră loc evenimentele şi 250 de ani după ce romanii au distrus oraşul. Printr-o coincidenţă miraculoasă, Elena însăşi a dat peste crucea adevărată, completată de placa lui Pilat din Pont, regele evreilor. Poate că servitorii săi au fost cam prea dornici să-i între în graţii. Împărăteasa a fondat biserici pe Muntele Măslinilor, marcând locul unde Hristos s-a ridicat la cer şi presupusul loc al naşterii sale din Betleem.

Nu putem să nu ne gândim că Elena a găsit ce şi-a dorit să găsească. Unul din locurile identificate a fost locul exact unde Dumnezeu a vorbit cu Moise din tufişul arzând de pe vârful Muntelui Hareb, din Deşertul Sinai, care este acum locul Mănăstirii Sf. Ecaterina.

De îndată ce familia imperială a văzut valoarea practică a creştinismului, au început sărbătoriri publice ale legendelor noului cult.

Adevărul din erezii

Biserica romană de început şi-a luat asupra sa sarcina de a distruge orice nu se încadra în dogmă. Adevărul nu era important; ce voia biserica era important şi orice era contradictoriu era înlăturat. Până recent nu se cunoştea aproape nimic despre Iisus Hristos, în afara puţinelor informaţii date de Noul Testament. Este straniu cum un om care stă la baza principalei religii a lumii vestice poate lăsa urme atât de puţine. Este adesea posibil să dovedim existenţa unei figuri istorice prin lucrurile negative spuse despre ea de către duşmani, şi totuşi, Iisus aparent nu este menţionat în asemenea surse ca scrierile lui Iosif, istoricul din secolul I al evreilor – în afară de un text descoperit recent, cunoscut drept Iosif Slavul, la care ne vom întoarce mai târziu în această carte. Absenţa aproape totală a referinţelor despre Iisus este datorată foarfecelor cenzorilor, dar, din fericire, aceştia nu au avut succes deplin, aşa cum demonstrează Iosif Slavul.

Biserica romanizată a distrus orice mărturie care l-a portretizat pe salvatorul său drept muritor şi nu zeu. În unul din cele mai mari acte

de vandalism, creştinii au ars până la temelii Biblioteca din Alexandria în Egipt, deoarece conţinea prea multe informaţii despre adevărata biserică a Ierusalimului. Astfel, ei au distrus cea mai mare colecţie de texte vechi pe care lumea le-a văzut vreodată. Din fericire, sarcina lor s-a dovedit imposibilă, pentru că nu au putut distruge toate mărturiile. De aici, revelaţiile Evangheliilor gnostice şi remarcabilele Manuscrise de la Marea Moartă. Ba mai mult, scrierile părinţilor fondatori ai bisericii oficiale, în mod neintenţionat, au făcut lumină asupra oamenilor şi gândurilor pe care au încercat să le distrugă. În plus, lucrările primilor gânditori creştini au scăpat câteodată cenzorului, pentru că păreau inofensive şi, totuşi, cuvintele lor pot spune în prezent foarte multe.

O astfel de informaţie vine din scrierea lui Clement din Alexandria, un gânditor creştin de marcă din secolul al II-lea. A fost considerat a fi mai degrabă gnostic în vederile sale, dar opera sa nu a fost complet distrusă, deoarece li s-a părut acceptabilă. O scrisoare pe care a scris-o unui om necunoscut cu numele de Theodor a supravieţuit; din ca aflăm următoarele:

«Ai făcut bine să reduci la tăcere presupusele învăţături ale carpocraţilor. Pentru că aceştia sunt" stelele călătoare" la care se fac referiri în

profeţie, care ies de pe drumul îngust al poruncilor în aleile fără margini ale păcatelor carnale şi trupeşti. Pentru că, lăudându-se cu cunoştinţele, după cum spun ei, „ale lui Satan” ei nu ştiu că se aruncă într-o „lume a întunericului”, a falsităţii, şi lăudându-se că sunt liberi, au ajuns sclavii dorinţelor. Astfel de oameni trebuie înlăturaţi toţi, prin orice mijloace. Pentru că şi dacă ar spune vreun adevăr, un iubitor de adevăr nu ar trebui să fie de acord cu ei. Pentru că nu toate lucrurile adevărate reprezintă adevărul, nici acel adevăr ce pare adevărat, după părerea oamenilor, nu trebuie să fie preferat în locul adevăratului adevăr, acela după credinţă.

Acum despre (lucrurile) pe care le tot spun despre Evanghelia divin inspirată după Marcu, unele sunt falsuri totale, şi altele, chiar dacă conţin anumite părţi adevărate, totuşi nu sunt redate adevărat. Pentru că (lucrurile) adevărate, amestecate cu invenţii, sunt falsificate, aşa că, după cum se zice, chiar şi sarea îşi pierde calitatea. În ceea ce-l priveşte pe Marcu, în timpul şederii lui Petru la Roma, el a scris o relatare a facerilor Domnului şi totuşi, nu a spus totul şi nici nu a făcut aluzii la lucruri secrete şi le-a selectat pe acelea care s-a gândit că erau mai folositoare pentru credinţa sporită a celor care erau învăţaţi.

Dar când Petru a murit ca martir, Marcu a

venit la Alexandria, aducând atât propriile sale însemnări, cât şi pe cele ale lui Petru, din care a transferat în prima sa carte lucrurile potrivite cu drumul cunoaşterii (gnosis). Astfel el a compus o evanghelie mai spirituală, pentru folosul acelora care urmau să fie perfecţionaţi. Şi totuşi, el nu a divulgat lucrurile nerostite, nici nu a scris învăţăturile hierofantice ale Domnului, ci la poveştile deja scrise a adăugat altele şi, mai mult, a notat anumite lucruri cărora le ştia interpretarea, ca un mistagog, a condus auditoriul în cel mai interior sanctuar al acelui adevăr ascuns. Astfel că el a aranjat lucrurile, nici cu rea voinţă, nici imprudent şi, după opinia mea, murind, şi-a lăsat alcătuirea bisericii din Alexandria, unde chiar şi astăzi este păzită cu grijă, fiind citită doar de aceia care sunt iniţiaţi în marile mistere.

Dar de când demonii caută distrugere pentru rasa oamenilor, Carpocrates, învăţat de ei şi folosind arte înşelătoare, a ademenit un anume presbiter al bisericii din Alexandria şi a luat de la el o copie a evangheliei secrete, pe care a interpretat-o după doctrina sa blasfematoare şi carnală şi, mai mult, a stricat-o, amestecând-o cu cuvinte neprihănite şi sfinte, minciuni neruşinate. Din acest amestec sunt extrase învăţăturile carpocraţienilor.

Pentru că nimeni, aşa cum am spus mai sus, nu trebuie să aibă încredere în ei, nici când le

expun falsificările nu trebuie să recunoască faptul că Evanghelia secretă este scrisă de Marcu, ci chiar trebuie să nege sub jurământ. Pentru că „Nu toate lucrurile adevărate trebuie spuse tuturor oamenilor”. Pentru acest motiv înţelepciunea Domnului prin Solomon sfătuieşte:” Răspunde-i nebunului după nebunia sa”, învăţând că lumina adevărului trebuie asunsă de cei care sunt ignoranţi. Din nou spune: „De la el, căruia nu i se va lua” şi „Lasă nebunul să se trezească în întuneric.” Dar noi suntem, „copii ai luminii Domnului”, fiind luminaţi de „ziua de primăvară” a spiritului Domnului” de sus" şi” Unde este spiritul Domnului” spune, „există liberate”, pentru că „toate lucrurile sunt pure pentru cel curat”.

Pentru tine, nu voi ezita să răspund la întrebările ce mi le-ai pus, eliminând falsificările prin chiar cuvintele Evangheliei. De exemplu, după:

„Şi erau pe drumul ce ducea la Ierusalim”, şi ce urmează, până la „După trei zile el se va ridica” Evanghelia secretă, aduce următoarele, cuvânt cu cuvânt: „Şi au venit la Bethania şi o femeie al cărei frate murise era acolo. Şi ea se aşează la picioarele lui Iisus şi îi zise, „Fiu al lui David, ai milă de mine.”

Dar discipolii au îndepărtat-o. Şi Iisus, supărat, s-a dus la ea în grădină unde era mormântul şi,

în acea clipă, s-a auzit un ţipăt din mormânt. Şi apropiindu-se, Iisus a dat la o parte piatra de la uşa mormântului. Şi s-a îndreptat spre locul unde era tânărul, a întins mâna şi l-a ridicat, luându-l de mână. Şi tânărul l-a privit, l-a plăcut şi l-a rugat să stea cu el. Şi ieşind din mormânt, au intrat în casa tânărului, deoarece era bogat. După şase zile, Iisus i-a spus ce să facă şi, seara, tânărul veni la el îmbrăcat cu o pânză de în peste trupul său gol. Şi a rămas cu el în noaptea aceea, pentru că Iisus l-a învăţat misterul împărăţiei lui Dumnezeu. Şi ridicându-se, s-a întors în cealaltă parte a Iordanului. După aceste cuvinte, urmează textul „Şi Iacob şi Ioan au venit la el şi toată acea parte om gol cu om gol şi alte lucruri despre care ai scris nu s-au găsit." Şi după cuvintele „Şi a intrat în Ierihon" Evanghelia secretă adaugă doar „Şi sora tânărului pe care Iisus l-a iubit şi mama sa şi Salomeea erau acolo şi Iisus nu i-a primit." Dar multe alte lucruri despre care ai scris par şi sunt false.»[21]"

În acest punct, scrisoarea se opreşte la jumătatea paginii. Această referire la o evanghelie secretă şi, mai important, la o ceremonie secretă, condusă de însuşi Iisus, a fost o mare descoperire. Putea fi oare adevărat, ne-am întrebat? Poate că Clement a greşit, dar

[21] Morton Smith: The Secret Gospel (Evanghelia secretă).

nu pare adevărat. Apoi, scrisoarea putea fi un fals; şi dacă este aşa, de ce?

Nu ne putem imagina ce motiv ar fi avut cineva s-o falsifice aşa de demult. Întorcându-ne la tema principală a scrisorii, credem că există o puternică similitudine între referinţele făcute la „tânărul gol, învelit în pânză de în" şi un incident neexplicat, în timpul arestării lui Iisus la Ghetsimani, după cum este descris în Marcu: 14: 51-52:

„*Şi l-a urmat un tânăr oarecare, cu o pânză de în aruncată peste trupul gol. Şi l-au reţinut. Dar el, aruncând pânza de în, a fugit, gol.*"

Carpocraţii erau o sectă creştină de început, deosebit de dezagreabilă, care credea că păcatul era un mijloc de salvare şi implicaţia despre cei doi bărbaţi goi poate fi o redare deliberat greşită a evenimentelor, ca să justifice propria lor comportare bizară.

Conţinutul scrisorii sună adevărat, aşa cum redă evenimentul în *Evanghelia lui Marcu.* Din nou apar elemente masonice: ne-a amintit de ceremoniile masonice, când candidatul este îmbrăcat în în alb şi, desigur, mantia Templierilor era la origine din în alb simplu.

Dacă un creştin din secolul al II-lea avea cunoştinţe despre ceremoniile secrete conduse de Iisus Hristos şi adepţii săi, ne-am aştepta ca

o astfel de persoană să fie din Alexandria, care avea legături puternice cu prima biserică din Ierusalim. Dat fiind conţinutul dramatic al acelei scrisori, am vrut să aruncăm o privire peste tratatele care au supravieţuit ale lui Clement, deşi, poate, au fost aranjate de următorii cenzori creştini. Într-o scurtă lucrare intitulată *Misterele credinţei ce nu vor fi spuse tuturor,* el arată felul în care cunoştinţele nu sunt la îndemâna tuturor:

« „...înţeleptul nu spune ce se discută la consiliu”. „Dar ce auzi tu cu urechile tale” spune Domnul „spune tuturor, rugându-i să primească tradiţia secretă a adevăratei cunoaşteri şi să o expună răspicat şi la vedere; şi cum ni s-a spus la ureche, aşa să spunem şi noi altuia care ne ascultă; dar nu trebuie să comunicăm tuturor fără deosebire, ce se spune în parabole.”»

Aceasta sugerează că exista o tradiţie secretă şi că este, cel puţin parţial, prezentă în Biblie, scrisă astfel încât cel neiniţiat să poată accepta parabola la nivel literar, în timp ce acel informat să înţeleagă ceva mult mai important şi esenţial. Clement se putea referi doar la părţile din Noul Testament care nu sunt considerate în mod normal parabole, pentru că astfel de parabole evidente, ca „Bunul Samaritean”, sunt lecţii de morală şi nimic mai mult.

Unde ar putea fi un înţeles ascuns în părţile mai ciudate ale poveştii lui Iisus Hristos, care sunt luate de creştinii moderni drept adevăruri literare? Episoadele, cum ar fi cel în care Iisus transformă apa în vin sau învie morţii, ascund oare un mesaj criptic în spatele actelor imposibile la care se referă? Am început să fim la fel de interesaţi de detaliile scripturilor biblice ca şi de textele masonice.

Citind lucrarea atribuită unui alt creştin din secolul II, Hippolytus, intitulată *Condamnarea tuturor ereziilor,* am descoperit relatări fascinante ale unei secte eretice, care se intitulează naasseeni, care pretindeau că Iacob, fratele Domnului, le-a dat învăţăturile.

Ei presupun că dragostea dintre bărbat şi femeie este o practică urâtă şi murdară, în timp ce să te speli în apa dătătoare de viaţă este un lucru minunat. Hippolytus spune mai departe:

«Ei afirmă, apoi, că egiptenii, care, după frigieni, este stabilit că au cea mai mare vechime din întreaga omenire şi care au fost primii în a arăta tuturor oamenilor riturile şi orgiile zeilor, care au sacrul şi măreţia şi, pentru aceia care nu sunt iniţiaţi, misterele de nespus ale lui Isis. Acestea, totuşi, nu sunt altceva decât ceea ce s-a arătat şi aruncat de la cele şapte veşminte şi togă de blană, adică, organele sexuale ale lui Osiris. Şi ei spun că

Osiris este apă. Dar natura îmbrăcată în şapte veşminte, încercuită şi împodobită cu şapte mantii din ţesătură fină, eterică, (astfel numeau stelele, cu alegorii cărora le spuneau veşminte eterice) este şi era generaţia de schimb şi este arătată ca o creaţie transformată, inefabilă, necunoscută, neconcepută şi fără de chip. Şi asta spun naasseenii ce se arată în Scriptură" Drepţii vor cădea de şapte ori şi se vor ridica la loc". Pentru că aceste căderi, spune el, sunt schimbările stelelor mişcate de el, cel care pune stelele în mişcare.»

Există multe aluzii în acest pasaj. Termenul naasseean este o altă formă de la nasorean, numele luat de primii adepţi ai lui Iisus, care au format Biserica din Ierusalim. Descrierea dezgustului pentru contactul sexual cu femei şi rolul principal al purificării se potrivesc perfect cu ceea ce ştim despre comunitatea eseniană de la Qumran, care a scris Manuscrisele de la Marea Moartă. Fixaţia cu cifra şapte, îşi găseşte un ecou interesant în referirea din scrisoarea lui Clement la sanctuarul cel mai adânc al adevărului ascuns de şapte. Am fost frapaţi de asemănarea cu masonii şi, deşi nu am pu tut identifica legătura dintre ei, ea a devenit ulterior clară când am întâlnit ritualul francmasonic al treptei de Arcă Regală – dar despre aceasta puţin mai târziu.

O legătură pozitivă între Iisus şi Templieri

Din dovezile pe care le avem, am fost convinşi că Iisus şi adepţii săi erau numiţi la început nasoreeni, dar era important de înţeles ce se înţelegea prin acest nume şi să vedem de ce nu se mai foloseşte, însuşi lui Iisus i s-a dat acest titlu în Matei 2:23:

«”Şi venind, el a locuit într-un oraş numit Nazaret Şi poate fi completat cu ce au spus profeţii: „Că el va fi numit nazaritean.”»

Acesta poate fi un indiciu că *Evanghelia lui Matei* a fost scrisă de cineva înlăturat definitiv din adevărata biserică, sau, mai posibil, că pasajul a fost adăugat ulterior de cineva care vroia să pună cap la cap nişte lucruri mai puţin frumoase. Ne-a frapat ca ilogic faptul că Iisus era obligat să meargă să trăiască într-un loc anume pentru că un profet i-a spus astfel. Ba mai mult, o greşeală majoră din Noul Testament! Se pretinde că oamenii îl numeau pe salvatorul lor „Iisus din Nazaret”! Dar oraşul Nazaret nu exista pe vremea lui Iisus! Nu există relatări istorice care să se refere la oraş înainte de menţionările din Evanghelii, ceea ce este o situaţie unică, deoarece romanii păstrau

mărturii excelente de pe întreg teritoriul imperiului. Termenul folosit de fapt era „Iisus nasoreanul” pentru că era un membru vechi al mişcării cu acest nume. Noul Testament plasează primele activităţi ale lui Iisus în jurul Mării Galileei şi presupunerea că a mers la Capernaum, care apare în Matei 4:13, era doar o corectare istorică necesară[22].

Am fost frapaţi de aceste cuvinte: ele implică faptul că Iisus era un *membru* al sectei nasoreene, care sugerează că el nu era în mod necesar conducătorul lor iniţial. Se pare că Iisus nu a fost deloc fondatorul bisericii.

Nasoreenii urmau să devină semnificativi în povestea care începe să se deruleze în faţa noastră. Şi am descoperit apoi un indiciu important, venit dintr-o sursă neaşteptată. În timp ce vizita Sinaiul, Chris, un bun scafandru, a ales să se scufunde printre recifele de corali din Marea Roşie, despre care ştia, din experienţe anterioare, că era cel mai bun loc din lume pentru aşa ceva.

Vizibilitatea de sub apă în jurul lui Sharm el Sheik din Egipt este excelentă, în mod normal, dar într-o anumită zi, ea a scăzut dramatic, datorită exploziei de spori de corali. Aceasta a transformat apa, care a devenit întunecată şi, în anumite locuri, vizibilitatea a scăzut la câţiva

[22] Peake’s Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

metri. Chris continuă povestea:

„Am înţeles că nu erau numai veşti proaste, deoarece planctonul a adus creaturi minunate, precum calcanul cu raze, care încerca să se hrănească cu multitudinea de hrană. Era vreo zece dimineaţa când am sărit de pe puntea de oţel încinsă a lui *Apuhara* (un vas egiptean care a fost la început un spărgător de gheaţă suedez) şi am căzut la o sută de picioare de fundul multicolor al mării.

M-am îndreptat spre ţărm, ridicându-mă uşor, când apa devenea foarte mică, ca să-mi asigure o scufundare propice decompresiei de nitrogen. La vreo 30 de picioare am intrat într-un nor mare de plancton şi nu mi-am mai văzut partenerul de scufundări, aşa că m-am întors în zona mai limpede. De îndată ce am început să văd, am înţeles că un calcan uriaş se îndrepta spre mine cu gura larg deschisă, ca şi cum avea nevoie de tone de apă ca să filtreze masa de dimineaţă. S-a oprit în faţa mea la o oarecare distanţă şi s-a lăsat în jos, nemişcat, ca o farfurie zburătoare. Acest peşte era lat de vreo 20 de picioare şi, pe când îmi roteam capul în stânga şi în dreapta, ca să văd mai bine în toată splendoarea ei această minunată creatură, am avut un sentiment de spaimă şi bucurie. Deodată, fără nicio mişcare a aripilor, s-a depărtat spre stânga şi atunci am văzut doi calcani mai mici, retrăgându-se prin spatele lui,

ca să profite de curentul dinspre ţărm, care le aducea hrană.

Aceasta a rămas cea mai grozavă scufundare din viaţa mea şi, de îndată ce m-am întors pe punte, l-am întrebat pe Ehab, ghidul arab prietenos şi atotcunoscător, despre numele locului, şi mi-a spus că se numeşte Ras Nasrani. Stând de vorbă, l-am întrebat ce înseamnă acel cuvânt şi mi-a spus că Ras se traduce simplu prin „cap” sau „punct” şi „Nasrani” însemna mulţi peşti mici. Am mers mai departe şi l-am întrebat ce tip de peşti şi mi-a răspuns „peşti mici, obişnuiţi, foarte numeroşi”.

Câteva zile mai târziu îi descria pe creştini cu exact acelaşi cuvânt, „nasrani”, şi când am verificat, mi s-a confirmat că acesta este cuvântul arab obişnuit pentru adepţii marelui profet numit Iisus.

înţelesul literar mi-a venit în minte şi deodată am înţeles totul. Ar putea fi acesta înţelesul simplu al termenului – deoarece, din cele mai vechi timpuri, creştinii erau „peştii cei micuţi”?

Aceasta poate explica şi imaginea „pescarului de oameni”, pe care biserica i-o atribuie lui Hristos; mai sigur este că se bazează pe vechea asociere dintre preot şi peşte. Membrii sectei eseniene erau toţi ca nişte preoţi prin rugăciuni, evlavie, impunere în faţa legii şi se scăldau în apă cu fiecare prilej, ceea ce ar fi un motiv de a folosi termenul.

Această teorie se potriveşte cu faptul că membrii sectei nasoreene mergeau în jurul locurilor sfinte ale primei ere creştine şi însemnau locurile lor sfinte cu două arce care formau celebrul semn al peştelui. Este interesant de notat că simbolul organizaţiei a fost la origine peştele şi nu o cruce, indicând că în acea vreme, execuţia lui Hristos nu era atât de importantă.

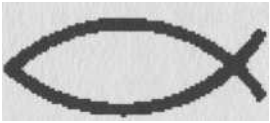

S-ar putea ca Petru şi Ioan, membrii de seamă ai sectei nasoreene care recrutau pe alţii, să fi fost cunoscuţi drept „pescari”, ca recunoaştere a activităţilor lor de recrutare şi nu ca referinţă la activitatea pescărească. Aceasta ar putea fi adevărat, mai ales că zona Mării Moarte nu are peşte; şi astfel, pentru a da o explicaţie, autorii de mai târziu ai Noului Testament au trebuit să mute originea acestor „pescari” în Marea Galileei – care era plină de peşte – ca să împace această contradicţie.

O cercetare ulterioară a arătat că adjectivul „nazoraios” a fost identificat drept un termen vechi, folosit de cei din afara sectei, care, ulterior, au devenit cunoscuţi drept creştini. Epifanius vorbeşte de un grup pre-creştin numit *nasaraioi* care, aşa cum au sugerat un număr

mare de erudiţi de marcă, cum ar fi Lidzbarski, desemnau la origine secta din care a ieşit Iisus (şi deci Biserica). Din nou, aceasta sugerează că Iisus putea să fi fost un simplu membra şi nu un întemeietor. N-a existat nici urmă de îndoială în mintea noastră, referitor la două lucruri:

Iisus nu a venit din oraşul Nazaret; în loc de asta, el era membru al sectei nasoreene, ai căror membrii aproape se considerau a fi „peşti”.

Această descoperire avea atât de mult înţeles, încât am verificat toate informaţiile pe care le aveam la îndemână, căutând mici detalii ascunse, care ar face lumină şi ar putea constitui o ipoteză promiţătoare. Multe date ne-au trezit interesul, dar am fost uimiţi când am descoperit că secta nasoreană nu s-a stins niciodată; încă supravieţuieşte în sudul Irakului, ca parte a unei secte mai mari, mandeană, ai cărei membrii descind din punct de vedere religios, nu din Iisus, ci din Yahia Yuhana, mai bine cunoscut creştinilor drept Ioan Botezătorul!

În scrierile lor, ei folosesc cuvântul similar „natzoraje”, pentru a se descrie pe sine însuşi. Ei cred că Yshu Mshiha (Iisus) era un nasoreean, dar unul rebel şi eretic, care a trădat doctrinele secrete ale sectei ce i-au fost încredinţate. Ne-am pus întrebarea ce secrete a putut poseda şi cui i le-ar fi putut spune. Răspunsurile posibile nu erau chiar departe.

Nu ştiam foarte multe despre mandeeni şi cercetându-i, ne-am concentrat pe următoarea remarcă:

„*Mandeenii, o comunitate mică, dar tenace, locuind în Irak, se conduce după o formă veche de gnosticism, care practica iniţierea, extazul şi anumite ritualuri despre care se spune că semănau cu cele ale francmasonilor.*[23]”

Deci aceasta era! Un grup cu descendenţă directă din biserica originală de la Ierusalim şi una din primele descrieri ale lor, pe care am întâlnit-o, identifică ritualurile lor cu Francmasoneria. S-ar putea oare ca secretul pe care Iisus se presupunea că l-a trădat să fie vreun secret masonic? Era o idee uimitoare. Aceasta trebuia să fie începutul a ceva foarte important, o opinie confirmată, când am descoperit că mandeenii de astăzi îşi numesc preoţii „nasoreeni”! Am fost fascinaţi să descoperim că aceşti oameni îşi iau numele din cuvântul „manda”, care înseamnă „cunoaştere secretă”, şi am descoperit repede dovezi ale unor posibile legături cu Francmasoneria. Mandeenii folosesc un ritual al strângerii de mână numit „Kushta”, „dreptate”, sau îndeplinirea lucrurilor corecte. Am considerat că este o idee masonică.

---

[23] Arkon Daraul: Secret Societies (Societăţi secrete).

Un alt aspect al ritualului lor care are accente masonice era faptul că mandeenii spun o rugăciune silenţioasă când iniţiaţii lor sunt consideraţi morţi din punct de vedere al ritualului, aşa cum cele mai secrete cuvinte ale Francmasoneriei sunt întotdeauna şoptite în urechea unui candidat Mason Maestru, când este ridicat din mormântul ritual. Aceasta va fi o verigă importantă între trecutul şi prezentul Francmasoneriei.

Steaua mandeenilor

Chris a început să cerceteze mai îndeaproape credinţele şi ritualurile acelor remarcabile fosile teologice ale unei culturi ce datează din vremea lui Iisus şi a descoperit câteva cuvinte ce duceau la o extraordinară înţelegere a istoriei.

Josefus, istoricul evreilor din secolul I, a remarcat că esenienii credeau că sufletele bune locuiesc dincolo de ocean, într-o regiune unde nu cad nici ploi, nici zăpezi, nici nu este foarte cald şi este răcorită de briza uşoară a vântului de vest, care bate încontinuu dinspre ocean. Acest ţinut idilic de peste mare, înspre vest (şi uneori spre nord), este o credinţă comună multor culturi de la evrei la greci sau celţi.

Mandeenii, totuşi, cred că locuitorii acestui ţinut îndepărtat sunt atât de puri că ochii muritorilor nu-i văd şi locul lor este însemnat cu

o stea, numită „Merica”.

Un ţinut peste ocean; un loc perfect, marcat de o stea numită Merica sau poate A-merica? Ştim că luceafărul de zi era important pentru nasoreeni şi luceafărul de seară, steaua vestului, este acelaşi corp ceresc – planeta Venus.

După cum urma să descoperim foarte detailat în cercetările noastre ulterioare, Statele Unite ale Americii au fost create de francmasoni şi constituţia sa este bazată pe principiile masonice şi, după cum ştim, luceafărul de ziuă este steaua spre care trebuie să privească Maestrul Mason. Steaua este simbolul important pentru Statele Unite. Gândul nostru s-a întors la ritualul masonic şi la încheierea întrunirii Lojei, când Paznicii Bătrâni şi Tineri sunt întrebaţi următoarele, de către Maestrul de Rugăciuni:

„Frate Paznic Bătrân. Unde îţi îndrepţi paşii?

Spre vest, Maestru al Rugăciunii.

Frate Paznic Tânăr, de ce să pleci din est ca să ajungi la vest?

În căutarea a ceea ce s-a pierdut, Maestru al Rugăciunii.

Frate Paznic Bătrân, ce s-a pierdut?

Secretele unice ale Maestrului Zidar, Frate al Rugăciunii.”

Aceste conexiuni pot fi o coincidenţă, dar ni se

pare că sunt prea multe coincidenţe în acelaşi timp.

Steaua Americii

Pare o ciudată diversiune, când cercetăm Ierusalimul în timpul lui Iisus, dar originea numelui America este un produs adiacent cercetării noastre. Noi credem că una din problemele cercetării istorice tradiţionale este că experţii au cercetat „părţi” individuale de istorie, ca şi cum anumite seturi semnificative de circumstanţe au sosit la data stabilită, pentru ca noi să le etichetăm şi să le cercetăm.

Cercetători serioşi apreciază din ce în ce mai mult existenţa unor conexiuni neaşteptate şi puternice între tot felul de evenimente ce păreau fără legătură.

Ştiam că mandeenii erau descendenţi direcţi ai nasoreenilor şi am stabilit de asemenea că erau identici cu qumranienii, poporul care şi-a îngropat pergamentele secrete sub Templul lui Irod. Rezultă că, dacă strămoşii mandeenilor erau autorii pergamentelor pe care le-au dezgropat Templierii, pământul mistic de sub steaua numită „Merica” ar fi putut fi menţionat în scrierile lor secrete. Pe scurt, pare posibil ca Templierii să fi aflat de ţinutul minunat de sub steaua strălucitoare, singuratica „Merica” din pergamente, şi dacă este aşa, există o mare

posibilitate ca ei să fi navigat spre vest ca să îl găsească.

În mod obişnuit, se crede că continentul America şi-a luat numele de la numele creştin al lui Amerigo Vespucci, un bogat agent din Sevillia, care aproviziona corăbii. El nu a navigat în Lumea Nouă până în 1499, la şapte ani după Columb. Astăzi, este acceptat faptul că mulţi europeni şi asiatici au sosit pe continent cu mult înainte de aceste expediţii vestite şi bine cunoscute, sprijinite de spanioli. Poate că descendenţii templieri au fost implicaţi în botezarea noului continent; poate că însuşi Templierii au pornit în căutarea unui ţinut de sub luceafărul de seară, care ştiau din descoperirile lor că se numeşte „Merica”.

S-au construit corăbii templiere ca să reziste la diversele condiţii, inclusiv furtunile din Golful Biscaya şi navigarea lor, cu busolă cu magnetit şi hărţi astronomice, era departe de a fi primitivă. O călătorie transatlantică era posibilă; dacă cunoşteau ţinutul luceafărului, ţinutul Merica, aveau şi motivul să găsească Lumea Nouă şi să o părăsească pe cea veche, pentru a supravieţui atunci când Ordinul a fost declarat eretic în 1307.

În lumina acestor noi dovezi, Chris a crezut că era destul de raţional să facem speculaţia că unii dintre Templieri au pornit spre vest înspre necunoscut, arborând steagul lor de bătălie

maritimă, craniul şi oasele încrucişate. Ei au găsit atunci ţinutul stelei vestice, cu 185 de ani înainte de Columb. Ideea pare plauzibilă, dar dovezile rămân indirecte, accidentale.

Chris a lucrat la interpretarea relaţiilor între culturi din sec. I d.hr. Şi când s-a gândit pentru prima dată că ar putea exista o legătură între „Merica” şi America, ştia că aşa ceva ar fi de mare însemnătate, dar mai ştia că nu o poate dovedi. Chris îşi aminteşte: „îmi amintesc că eram sigur că, la următoarea noastră întâlnire, Robert va fi foarte entuziasmat de posibilitatea existenţei unei origini nasoreene a numelui continentului american. Nu am spus nimic şi am aşteptat ca el să citească capitolul. A pus discheta în calculator şi a scanat ecranul. Când a ajuns la partea importantă, răspunsul său a fost o tăcere de mormânt. Eram complet dezamăgit; dacă nici Robert nu găsea această ipoteză interesantă, atunci nimeni nu va fi entuziasmat.

Robert stătea, murmura şi căuta prin teancurile de cărţi care umpleau fiecare bucăţică de pe podeaua biroului său. A fost nervos când mai multe volume din *Istoria Francmasoneriei* lui Gould au căzut grămadă, apoi a zâmbit şi a scos o carte foarte nouă şi lucioasă.

A dat repede paginile hărţii rutiere a Insulelor Britanice şi a arătat spre regiunea din sudul

Scoţiei.

— Ce-ai zice de o excursie de-o zi? zise el.

— Unde vrei să ajungi? am întrebat eu, încercând să nu par prea dezamăgit.Edinburgh ?

— Nu. Doar câteva mile mai la sud, satul Roshu… zona Capelei Rosslyn.

Trecuseră două zile de când pornisem spre Edinburgh şi Robert nu explicase unde şi de ce mergeam.

De la începutul muncii noastre, ne-am împărţit responsabilităţile pentru perioada Templierilor, Robert concentrându-se pe evenimentele din secolul al XIII-lea şi eu studiam tot ce era înainte de acesta. Chiar când eu investigam Ierusalimul în secolul I d.hr., Robert se concentra asupra Scoţiei în secolul XIV. Vizitele anterioare în străinătate scoseseră la iveală un număr mare de morminte templiere şi masonice, care ne-au demonstrat ce importantă era această ţară în dezvoltarea Francmasoneriei. Deci, ce altceva aflase Robert?

Am folosit timpul călătoriei ca să discutăm diferitele zone ale lucrării noastre, dar, când ne apropiam de graniţa scoţiană la Gretna, am devenit nerăbdător şi am insistat ca Robert să-mi explice misiunea din acea zi.

— Bine, a spus el zâmbind. Ştii că am cercetat istoria familiei Sinclair şi capela pe care a construit-o William St. Clair în actualul sat Rosslyn.

— Da, am răspuns eu grăbit, arătându-i astfel dorinţa mea de a trece mai repede la subiect.

— Nu era înregistrată când am citit prima dată despre ea, dar există ceva ciudat despre Capela Rosslyn, care se potriveşte cu ideea ta despre „Merica”. Am devenit foarte atent în timp ce el a continuat. Întreaga clădire este decorată în interior cu sculpturi cu semnificaţii masonice şi… botanice. Arce, praguri de uşă, stâlpi, toate acoperite cu motive decorative de plante, din specii diferite.

Era desigur fascinant, dar legătura cu descoperirea mea mandeană încă nu-mi era clară.

— Problema este… Robert a ezitat ca să creeze un suspans. Acele plante includ cactuşi, aloe şi ştiuleţi de porumb. M-am gândit mult la importanţa acestei descoperiri.

— Când zici că a fost construită capela?

Tocmai aceasta este problema, a spus Robert bătându-se peste genunchi. Lucrarea a început în 1441 şi s-a terminat 45 de ani mai târziu, în 1486. Bănuiesc că aceste sculpturi au fost făcute… ah, da, nu mai târziu de 1470.

— Mai spune-mi o dată când a descoperit Columb America! Aveam nevoie ca cineva să confirme ceea ce ştiam deja.

— A debarcat în Bahamas în 1492, Puerto Rico în 1493, Cuba în 1494, dar nu a ajuns în ţara principală. Robert a continuat înainte să-i pun

următoarea întrebare. Şi, evident că cactusul, aloea şi porumbul indian erau plante din Lumea Nouă, care erau necunoscute în afara continentului, până în secolul al XVI-lea. Mă uitam fix la Robert pe măsură ce înţelegeam. Chiar dacă Columb descoperise aceste plante în prima sa călătorie scurtă, Capela Rosslyn a fost terminată cu 6 ani înainte şi, deci, sculpturile cu porumb, aloe, cactus au fost făcute când Christofor Columb era încă elev.

Altcineva călătorise în America şi s-a întors cu plantele înainte să descopere Columb Lumea Nouă. Şi dovada se găseşte în construcţia templieră/masonică!

Am sosit la capelă pe la prânz, simţindu-ne onoraţi şi foarte entuziaşti de faptul că ne aflam într-un loc atât de special. Uitându-ne prin interior am privit piatra solidă, bolta acoperişului groasă de 3 picioare care se întinde pe toată lungimea incintei şi ne-am minunat de decoraţia încărcată. Plimbându-ne prin capelă, am descoperit plantele pe care le căutam: ştiuleţii de porumb erau deasupra ferestrei din peretele de sud şi cactusul aloe apărea la pragul de sus al uşii de pe acelaşi perete. (Fig. 7 şi 8)

Am putut vedea şi alte plante pe care le-am recunoscut şi peste tot erau manifestări ale „Omului Verde”, figură celtică care reprezenta fertilitatea.

Am numărat peste o sută de „oameni verzi”, dar cred că erau chiar mai mulţi, ce ieşeau din vegetaţie.

Capela Rosslyn este un loc remarcabil şi magic.

Uneşte creştinismul cu vechiul folclor celtic şi Francmasoneria Templierilor. Am ştiut cu siguranţă că aceasta nu va fi ultima noastră vizită la această clădire unică.

***

Tot ce descoperisem despre esenieni/nasoreeni părea să aibă legături evidente cu Francmasoneria; revelaţia neaşteptată că o sectă descinsă din mandeeni încă există în Irak ne-a deschis mai multe direcţii de cercetare. Una din ele ne-a dus pe neaşteptate la o clădire din Scoţia, care avea extraordinare imagini masonice/templiere. Dar, ca să-i înţelegem pe deplin pe nasoreeni, ştiam că trebuia să ne întoarcem înapoi în timp, să desluşim elementele iniţiale ale misterului nostru: aveam nevoie să descoperim unde au apărut prima dată elementele cheie ale religiei evreieşti.

CONCLUZII

Descoperind că qumranienii şi însuşi Iisus

aveau legături puternice cu Templierii şi Francmasoneria, doream acum să aflăm originea credinţelor şi ritualurilor lor.

Poporul din Qumran era o distilare a tot ce poate fi descris drept evreiesc şi, totuşi, existau mai multe elemente în structura şi sistemul lor de credinţe decât sunt atribuite de Vechiul Testament.

Încă o dată urcasem o treaptă în cercetarea noastră. Chiar când trebuia să ne întoarcem la perioada lui Iisus în speranţa de a găsi o explicaţie pentru credinţele Templierilor, a trebuit să ne întoarcem încă o dată în timp, ca să reconstruim teologia evreilor. Ritualurile Francmasoneriei au fost probabil inventate de qumranieni, dar eram într-un fel siguri că ele erau mult, mult mai vechi.

Am hotărât să ne întoarcem înapoi cât puteam de mult, apoi să continuăm lucrarea, ca să înţelegem capacităţile uimitoare ale gândirii qumraniene.

Capitolul 6

LA ÎNCEPUT, OMUL L-A FĂCUT PE DUMNEZEU

Grădina din Eden

Am hotărât că aveam nevoie să înţelegem

istoria şi evoluţia credinţelor religioase evreieşti, astfel că ne-am concentrat asupra unui lucru vital tuturor civilizaţiilor – limba.

Există dovada că majoritatea limbilor din subcontinentul indian, Asia vestică, Europa şi părţi din nordul Africii au o sursă comună, veche. Elementele comune ale sutelor de limbi au demonstrat acest lucru. Ni s-a părut că putem aplica acelaşi lucru religiei, pentru că atunci când au apărut popoare, aşa cum şi-au dobândit limba, şi-au dobândit şi legendele şi zeii. Conexiunile dintre religii aparent diferite pot, credem noi, să ne releve relaţii la fel de clare ca şi cele descoperite de filologi (cei care studiază apariţia limbii).

Originile limbii au fost căutate de mii de ani. La început, mulţi oameni credeau că limba era de origine divină şi, dacă cineva ar descoperi prima şi cea mai pură formă de vorbire, ar descoperi lexiconul zeilor. S-au făcut multe „experienţe” pentru a găsi această limbă primă, inclusiv cele ale lui Psamtik I, faraonul Egiptului în secolul al VII-lea d.hr., care a crescut doi copii în aşa fel, încât să nu audă niciun cuvânt vorbit, în speranţa că ei vor vorbi în mod instinctiv o limbă pură şi divină. Se spune că au vorbit frigiana în mod spontan, o limbă veche din Asia Mică.

Acelaşi experiment a fost făcut 2. 000 de ani mai târziu de regele James al IV-lea al Scoţiei,

iar limba care a rezultat a fost la fel de neconvingătoare, ebraica.

Prima limbă, din care virtual s-au născut ulterior toate limbile din lumea veche, a fost denumită, destul de nepoetic, proto-indo-europeană. Aceasta a fost sursa comună de urdu, franceză, punjbi, persană, poloneză, cehă, galeză, greacă, lituaniană, portugheză, italiană, afrikaans, germană şi engleză, printre multe altele. Nu vom şti niciodată când era proto-indo-europeana o singură limbă vie, pentru că ceea ce ştim în mod detailat despre trecut se bazează pe următorul mare pas revoluţionar care s-a dezvoltat din limbă – cuvântul scris.

Cartea Genezei a fost scrisă pentru prima dată acum aproximativ 2. 700 de ani, cu mult după regele Solomon. Oricât de veche este, acum ştim că scrierea a început a doua oară în istorie, într-o ţară numită foarte frumos, Sumer.

Sumer este locul de naştere acceptat al civilizaţiei. Scrierea, teologia şi tehnologia construcţiei au pus ulterior bazele tuturor culturilor europene şi din Orientul Mijlociu. Deşi nimeni nu este sigur de unde vin sumerienii, ei credeau că vin dintr-o ţară numită Dilmun, care se crede că este locul unde se află Bahrein-ul de astăzi, pe coasta vestică a Golfului Persie. Pe la anul 4000 î.hr., ei aveau o existenţă înfloritoare în zona care astăzi este sudul Irakului, între două râuri, Tigrul şi Eufratul. Câmpiile mari

aluvionare erau bune pentru agricultură şi dădeau recolte bogate, râurile erau pline de peşte. În mileniul patru î.hr., Sumerul avea o cultură bine stabilită care avea oraşe, meşteşugari specializaţi, lucrări de irigaţie, centre de ceremonie şi rapoarte scrise.

Culturile orăşeneşti sunt foarte diferite de cele din sate, deoarece concentraţiile mari, numeroase de oameni necesită o structură socială sofisticată, cu majoritatea forţei de muncă luată din producţia agricolă, fără pierderea productivităţii. Sumerienii au dezvoltat tehnici agricole excelente şi s-a calculat din textele, din scrierile cuneiforme, că producţia lor de grâu de acum 4.400 de ani s-ar putea compara cu cele mai mănoase zone din Canada.

în afară de faptul că aveau o agricultură foarte eficientă şi câteva industrii de bază, cum ar fi textilă şi ceramică, sumerienii au inventat materiale noi, inclusiv sticla, şi au devenit ceramişti neîntrecuţi ca şi lucrători în metal. Ei foloseau aur, argint, aramă şi bronz. Au devenit sculptori neîntrecuţi în piatră şi creatori de filigrane delicate şi tâmplărie, dar fără îndoială, cea mai importantă invenţie a acestui popor extrem de competent a fost roata.

Realizările lor în construcţii erau impresionante; multele lor inovaţii includeau stâlpul, care era direct inspirat de trunchiul

curmalului. Primele lor cetăţi erau ridicate din cărămidă de pământ; acestea s-au prăbuşit după câteva generaţii, aşa că a fost ridicată o altă construcţie peste cea veche. După mii de ani de civilizaţie sumeriană, acest proces de prăbuşire şi reconstrucţie a creat nişte movile mari pe care le numim „Tells”; multe din ele, înalte de vreo 60 de picioare, încă există.

Bogăţia sumerienilor a atras călătorii din ţinuturile îndepărtate, care încercau să-şi schimbe mărfurile lor simple pe produsele minunate ale acestei civilizaţii avansate. Drept răspuns, sumerienii au format o întreagă clasă de negustori internaţionali, cu mari depozite pentru import şi export. Sumerienii erau în situaţia de a cere termeni avantajoşi pentru comerţul lor şi este posibil ca populaţia să fi avut acces la cele mai exotice şi splendide mărfuri din toate colţurile ştiute ale lumii. Multe dintre materiile lor de bază erau aduse pe râuri în bărci, care erau apoi ori vândute, ori dezmembrate pentru lemnul lor valoros. Singurul copac care creştea acolo era curmalul şi lemnul său era prea moale ca să fie folosit în construcţii. Sumerul nu avea cariere de piatră, astfel că atunci când sumerienii doreau să construiască în piatră, blocurile tăiate erau aduse pe râuri şi transportate printr-un elaborat sistem de canale în locul necesar. Bărcile nu puteau călători contra curentului, astfel că

bunurile manufacturate, folosite la plata cumpărării de materii prime, trebuiau cărate înspre nord cu măgarul; calul era necunoscut în Sumer.

Oraşele din Sumer
(vezi Appendix 6)

Erau mai mult de 20 de oraşe în ţinutul Sumer, dintre care cele mai importante erau Ur, Kish, Eridu, Lagash şi Nippur. Fiecare avea autonomie politică, condus de rege şi preoţime. Pentru sumerieni, pământul era al lui Dumnezeu, fără a cărui forţă procreativă viaţa ar lua sfârşit; regele era un zeu mai mic, mai pământean, a cărui responsabilitate era să asigure productivitatea comunităţii. În centrul fiecărui oraş, era casa zeului – templul – de unde preoţii controlau fiecare aspect al vieţii din comunitate, inclusiv justiţia, administrarea pământului, educaţia teologică şi ritualul religios.

Şcolile cunoscute drept „edubba” aveau clase profesionale şi educaţia începea la o vârstă mică. Ei trebuiau să înveţe bine scrisul şi apoi să studieze un număr mare de subiecte inclusiv matematica, literatura, muzica, dreptul, contabilitatea, topometria. Ţelul lor era să formeze conducători cultivaţi. În timp ce elemente ale limbii sumeriene sunt folosite în

zilele noastre, ea nu era de origine proto-indo-europeană; de fapt, era una din puţinele limbi fără legătură cu limba de bază.

Interesul nostru referitor la sumerieni consta din descoperirea elementelor teologice ca sursă comună a răspândirii limbii şi credinţelor religioase.

Arheologii au descoperit mii de tăbliţe în ruinele de la Nippur, care redau istoria poporului. Scrierile datează după cum ştim din 3.500 î.hr. Şi, în acelaşi mod în care s-a descifrat limba, obiectele fundamentale cum ar fi capul, mâna şi piciorul au fost primele care au fost identificate.

Acestea erau pictograme uşor de realizat, cu un desen al obiectului, dar curând au fost create cuvinte simbolice. Simbolul pentru bărbat era un penis în erecţie, semănând cu o lumânare. De aici s-a format cuvântul pentru sclav bărbat, care avea formă de lumânare, cu trei triunghiuri suprapuse ce reprezentau dealurile. Aceasta desemna un străin; Sumerul nu avea dealuri şi singurii rezidenţi bărbaţi erau sclavii. Semnele pe care le reprezentau erau făcute prin apăsarea unui băţ în argila udă şi astfel apărea o dungă mai mare, în care era introdus instrumentul de scriere şi se termina o linie. Acest efect de triunghi la fiecare capăt al liniei a fost tradus mai târziu drept picioruş, cârlig; ele sunt semnele mici pe care le putem vedea la

extremităţile literelor de pe pagină.

Nu numai forma stilizată a literelor noastre provine din ţinutul Sumer, ci însuşi alfabetul.

Litera „A”, de exemplu, derivă din imaginea capului de taur, care era reprezentat de un triunghi cu două laturi alungite, dând impresia de coame. Această literă a fost prima dată dezvoltată de fenicieni, apoi a intrat în cultura grecească, unde arăta ca un cap de taur culcat, deoarece grecii au folosit majuscule în alfabetul lor. Litera „A” a fost rotită la 90 de grade şi a devenit „alpha”, literă similară majusculei „A” din zilele noastre, care reprezintă un cap de taur întors.

În prezent, engleza mai conţine câteva cuvinte sumeriene aproape pure, cum ar fi alcohol (alcool), came (trestie), gypsum (ghips), myrrh (răşină mirositoare) şi saffron (şofran). Aşa cum ne-au dat printre multe alte lucruri, roata, sticla, alfabetul, diviziunile de timp, matematica, arta construcţiei, sumerienii ne-au mai dat şi altceva: pe Dumnezeu. Ne-au mai dat şi cele mai vechi istorii scrise, în calitate de francmasoni, am fost deosebit de interesaţi de referirile sumerienilor la Enoch, care este important pentru învăţătura masonică şi povestea sumeriană a potopului care figurează în ritualul masonic de treaptă.

Etimologii au arătat că povestea Grădinii din Eden din cartea Genezei este povestea din

Sumer; ba mai mult, oraşe cum ar fi Ur, Larsa şi Haram, menţionate în cartea Genezei, se situau în ţinutul Sumer. Geneza ne relatează povestea creaţiei:

”La început, Dumnezeu a creat cerul şi pământul. Şi pământul era fără formă şi gol, şi era întuneric pe faţa pământului. Şi spiritul lui Dumnezeu se mişca peste ape. Şi Dumnezeu a zis: să se facă lumină. Şi s-a făcut lumină... Şi Dumnezeu a zis: să fie o boltă cerească în mijlocul apelor şi să se separe apele de ape.

Şi Dumnezeu a făcut bolta şi a separat apele care erau sub boltă de apele care erau deasupra: şi aşa s-a făcut... Şi Dumnezeu a zis: apele de sub cer să fie împreună într-un loc şi să apară Pământ uscat: şi aşa a fost. Şi Dumnezeu a numit uscatul Pământ şi apele laolaltă le-a numit ţinutul mării... Şi Dumnezeu a zis: Pământul să facă iarbă, iarba să facă sământă şi pomul să poarte rod...”

Comparaţi cu un fragment dintr-o relatare babiloniană a creaţiei cunoscută drept *Enuma Elish,* primele două cuvinte însemnând „Când este sus”. Era scris şi în babiloniană şi în sumeriană cu aproape o mie de ani înainte de Geneză şi a rămas aproape completă pe tăbliţe cuneiforme.

” Tot pământul era apă! apoi a fost o mişcare în mijlocul mării; şi atunci a fost făcut Eridu... Marduk a aşezat o trestie pe faţa apei, El a făcut praf şi l-a împrăştiat lângă trestie. Pentru ca să-i facă pe zei să locuiască în lăcaşul inimilor, a creat omenirea. A făcut şi vieţuitoarele şi fiinţele. A creat Tigrul şi Eufratul şi le-a pus la locul lor. Le-a proclamat nume de zei. A făcut iarba, mlaştina, trestia şi pădurea, pământurile, mlaştinile; vaca sălbatică şi viţelul ei, mielul, livezile şi pădurile; ţapul şi capra de munte... Stăpânul Marduk a zăgăzuit marea... A făcut trestii, copaci, a pus cărămizi, a ridicat clădiri; a făcut case, a construit cetăţi, l-a făcut pe Erech...”

Această poveste mesopotamiană a creaţiei este fără îndoială sursa legendei Genezei şi îi atribuie lui Dumnezeu toate lucrurile bune făcute de remarcabili sumerieni. Referinţele la clădirile create de Dumnezeu nu au fost transpuse în povestea israelită din cauza naturii nomade a evreilor, ceea ce înseamnă că singurele cetăţi în care au trăit pe vremea cărţii Genezei şi au fost notate fuseseră construite de alţii. Dumnezeul Genezei, Yahve, nu a existat decât la câteva sute de ani după scrierea acestor tăbliţe cuneiforme.

După mulţi experţi, zeii civilizaţiilor de mai târziu sunt dezvoltări ale zeilor sumerieni ai

fertilităţii şi furtunii. Putea fi oare adevărat? Desigur, zeul furtunii a jucat un mare rol în ţinutul Sumerului şi în legenda lui Noe. Sumerienii priveau natura ca pe o entitate vie şi zeii şi zeiţele erau întruchipări ale forţelor naturii. Unele zeităţi erau responsabile cu fertilitatea pământului şi oamenilor; altele erau responsabile cu furtunile care aveau loc. Evident, era important pentru continuitatea oamenilor ca ei să fie iubiţi de zeii fertilităţii; în acelaşi mod, datorită efectelor devastatoare ale lucrărilor lor, zeii furtunii trebuiau îmblânziţi ca să se păstreze modul de viaţă sumerian. Probabil că cel care a provocat Potopul a fost un zeu al furtunii care avea putere peste vreme, ceea ce a condus la povestea lui Noe; şi, în calitate de francmasoni, erau interesaţi de zeii furtunii şi potopurilor, deoarece ordinul acordă unei întregi trepte – Treapta Marinarului – un ritual complet şi detailat pentru a păstra povestea căpitanului Noe şi legenda Potopului. Problema majoră cu care oamenii din Sumer trebuiau să lupte era inundarea câmpiilor joase prin care curgea Tigrul şi Eufratul, la sud de mare.

Din când în când, inundaţiile erau devastatoare, dar odată trebuie că a fost un adevărat cataclism şi astfel a intrat în folclor. Nu putem şti dacă a existat vreun constructor de bărci numit Noe, dar putem fi siguri că Potopul a

avut loc.

O analiză ulterioară a Genezei, în special genealogia lui Seth şi Cain, ne trimite la Sumer pentru povestea creaţiei. Există liste ale regilor sumerieni de la Larsa, care cuprindeau 10 regi care au domnit înainte de Potop şi cam între 10.000 şi 60.000 de ani. Lista de la Larsa se termină cu cuvintele „După Potop, regalitatea a coborât pe pământ”. Aceasta sugerează un nou început, după Potop. Ultimul nume pe a doua listă Larsa este Ziusudra, care este un alt nume pentru Utanapiştim, eroul poveştii babiloniene a Potopului, scrisă în tăbliţa a 12-a a *Epopeii lui Ghilgameş.* Al şaptelea rege de pe lista sumeriană a fost considerat ca având o înţelepciune specială în probleme ce ţineau de zei şi a fost primul care a practicat profeţia; acest al şaptelea nume este Enoch, despre care Scriptura spune: „a mers împreună cu Domnul” şi în tradiţie evreiască a trebuit dus la ceruri fără să moară. Ni se pare că este puţin probabil ca scriitorul Genezei să folosească materialul sumerian care intrase în tradiţia evreiască. Legăturile între religia evreilor şi vechiul ţinut al Sumerului sunt evidente, dar situaţia devine şi mai ciudată când căutăm motivul pentru care scriitorul original sau Yahwist care a folosit materialul său, i-a făcut pe descendenţii lui Seth atât de longevivi, înainte de Potop. Credem că a făcut-o ca să accentueze contrastul dintre

condiţiile de viaţă înainte şi după pedeapsa divină prin Potop. Există totuşi şi o altă raţiune. Unii scriitori au sugerat că numerele astronomice din listele de regi sumerieni pot fi rezultatul speculaţiilor astrologice care aplicau măsurători derivate din observarea stelelor ca să calculeze perioadele de domnie mitică. În acelaşi fel, primii scriitori evrei poate că au aranjat numerele de pe listă ca să corespundă cu o cronologie care asigura un număr fix de ani, de la creaţie la construirea Templului lui Solomon, şi au împărţit această perioadă în epoci, dintre care prima, de la creaţie până la Potop, avea 1656 de ani[24].

Ur, cetatea lui Avraam

Ur, vestit astăzi pentru marele zigurat, în mileniul III î.hr. A fost considerat unul din marile state-cetăţi ale lumii. Laturile nordice şi sudice ale cetăţii aveau canale importante care aduceau corăbii de pe Eufrat şi de pe mare, care era mult mai aproape de oraş acum 4.400 de ani decât este acum. S-au păstrat liste cu încărcături de aur, aramă, minereu, lemn, fildeş, perle şi pietre preţioase într-un singur transport.

Ur a devenit celebru sub Ur-Namma în anul 2.100 î.hr., când părţi mari din oraş au fost

[24] Peake’s Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

reconstruite şi dezvoltate şi aveau o populaţie de 50. 000 de oameni. Marele zigurat a fost mărit şi înfrumuseţat cu mozaicuri, plantat cu pomi şi arbuşti. În vârful lui era templul zeităţii oraşului – Nanna, zeiţa Lunii. În anul 2.000 î.hr., locuitorii au suportat mânia zeului lor, pentru că, împreună cu alte 16 oraşe sumeriene, Ur a fost jefuit de elamiţi. Această înfrângere, ca toate celelalte, a fost pusă pe seama necredinţei oamenilor în zeul lor, care i-a lăsat fără protecţie în faţa inamicilor. Această distrugere a fost descrisă de un scrib care a fost martorul întâmplării îngrozitoare:

”Pe toate străzile, erau trupuri moarte; în locurile unde aveau loc festivităţi, oamenii zăceau grămezi.”

Templele şi casele au fost dărâmate, obiectele de preţ furate şi cei care nu au fost ucişi au fost făcuţi sclavi. Oraşul a supravieţuit, dar niciodată nu şi-a recâştigat pe deplin gloria şi, prin secolul XVIII î.hr., Ur devenise o cetate relativ minoră. În această perioadă de decădere, relaţia dintre sumerieni şi panteonul zeilor a devenit tensionată şi conceptul de zei personali a crescut în importanţă.

Aceşti zei personali, care erau de obicei fără nume, erau legaţi direct de individ – cam ceea ce am numi un înger păzitor. O persoană

moştenea zeul de la tată, aşa că dacă cineva spunea „că se roagă zeului părinţilor” nu era o afirmaţie generală despre zei, ci îşi exprima propria sa identitate familială – dreptul dobândit prin naştere. Acest zeu personal îl va proteja şi, dacă va fi necesar, cauza sa va fi expusă în faţa zeilor mai mari, dar, în schimb, cerea su punere şi atenţie. Dacă omul se comporta urât, zeul său îl părăsea. Omul era desigur arbitrul a ceea ce era bine şi rău; dacă simţea că a făcut rău, îi era frică de reacţia zeului, dar dacă făcea ceva ce toată lumea în afară de el credea că este rău, era în siguranţă. Acesta pare un mijloc foarte bun de a controla majoritatea comportărilor proaste, semănând cu versurile greieraşului Jimmy Cricket din filmul *Pinocchio:* „Conştiinţa personală să-ţi fie ghid.”

În perioada de decădere, între 2.000 şi 1.800 î.hr., un bărbat numit Abram a hotărât să-şi părăsească oraşul Ur şi să se îndrepte spre nord, în căutarea unei vieţi mai bune. Direcţia pe care a ales-o era aproape opusă celei spre Dilmun, pământul sfânt spre care aspira poporul său, şi pământul strămoşilor săi. În istoria evreiască, Abram a devenit Abraham (Avraam), tatăl poporului evreu. Ne era clar că ideile pe care le-a luat cu el de la Ur urmau să fie o parte importantă a ceea ce trebuie să aflăm.

Am căutat aşa de departe înapoi în timp, cu speranţa de a înţelege mai bine şi pe Avraam şi

pe zeul său, pentru că împreună ei reprezintă prima întâlnire din Biblie dintre un om real (opus unui personaj mitic) şi zeitatea care a devenit zeul evreilor. Niciunul dintre noi nu ştia prea multe despre pământul Sumerului înainte de cercetare; de fapt, această perioadă istorică era total necunoscută oricui până la mijlocul secolului al XIX-lea, când P. E. Botta, un arheolog francez, a început să dea la iveală lucruri de mare importanţă din zona pe care o cunoaştem drept Mesopotamia.

Răspândirea culturii sumeriene a avut loc cu mai bine de 5.000 de ani în urmă. Unul din cele mai bune exemple ale acestei dezvoltări culturale, de origine nord-africană/sud-vest asiatică, îl reprezintă celţii care au trecut prin întreaga Europă Centrală şi s-au stabilit în final în zonele de coastă ale vestului Spaniei, Britaniei, Cornwal, Ţara Galilor, Irlanda şi Scoţia, unde anumite grupuri sociale rămân genetic pure, prin absenţa virtuală a căsătoriilor cu alte popoare. Desenele lor întortocheate dovedesc o relaţie puternică cu arta Orientului Mijlociu şi dacă mai există vreo îndoială, analiza ADN-ului unor celţi din zilele noastre din comunităţi îndepărtate arată că există o potrivire cu grupurile tribale nord africane.

Nimeni nu ştie cu siguranţă cât a existat Sumerul, dar, din mărturiile pe care le-am consultat, pare raţional să credem că tot ce ştim

despre Sumer datează din perioada de după Potop; multe din oraşele şi cetăţile Sumerului au fost probabil mai mari înainte ca să izbucnească Potopul şi să le şteargă de pe faţa pământului.

Dumnezeu, regele, preotul şi constructorii

Potopul apare ca o întâmplare veche, chiar pentru popoare foarte vechi. Biblia spune povestea lui Noe, care a supravieţuit cu familia şi animalele lui. Mitul Potopului din Mesopotamia arată cum regele Utanapiştim salvează seminţele şi animalele de la potopul distrugător, trimis de Enlil ca să terorizeze pe alţi zei. În mitologia greacă, Deucalion şi soţia sa Pyrrha, au construit o arcă pentru a scăpa de mânia devastatoare a lui Zeus. Nu putem înainta pe ghicite; s-au descoperit, aproape de Ur, dovezi ale unui potop important chiar acum 6.000 de ani, într-o zonă unde un strat de mâl, adânc de 2 metri şi jumătate, acoperă o suprafaţă mai mare de 100.000 de km pătraţi. Aceasta înseamnă întinderea întregii văi Tigru-Eufrat, de la nord de Bagdadul modern, până pe malul Golfului Persie în ceea ce include acum părţi din Irak, Iran şi Kuweit. Ca să lase asemenea urme, potopul a avut proporţii gigantice şi desigur că a îngropat civilizaţia zonei Sumerului.

Datarea Potopului explică de ce sumerienii par să fi apărut de nicăieri, în jurul anului 4.000 î.hr. — aproape peste noapte, în termeni arheologici. O cultură înfloritoare şi sofisticată, fără istorie sau mărturii despre originea ei, este într-adevăr misterioasă.

Dar este un mister cu o soluţie simplă.

Răspunsul este că perioada anterioară şi poate chiar mai dezvoltată din istoria Sumerului a fost distrusă în cataclism şi sumerienii care au supravieţuit au trebuit să reconstruiască totul de la fundaţii. Problema majoră cu care se confrunta poporul rămas era să găsească supravieţuitori care au fost „păstrători ai secretelor regale", aceia care au fost mari preoţi ai templelor dispărute şi deci poate au deţinut puterea ştiinţei, în special ştiinţa construcţiei. Unii poate au supravieţuit, poate cunoştinţele lor despre misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei le-au permis să afle despre venirea Potopului, dându-le timpul necesar să se îndrepte spre ţinuturile înalte, unde au reuşit într-adevăr să construiască o arcă. În timp ce secretele şi simbolul construcţiei au fost anterioare Potopului, noi credem că o nevoie urgentă şi bruscă de a reconstrui „întreaga lume" a creat o nouă perspectivă bazată pe construirea fundaţiilor pătrate, orizontale sau verticale, ale unui nou ordin. Nu pretindem că aceasta ar fi Francmasoneria sub orice formă a

ei, dar creează conexiunea între ştiinţa zidăriei şi conceptul de înviere, deoarece lumea toată a avut experienţa „morţii” şi încă o dată s-a ridicat din apele creaţiei.

Mulţi oameni au simţit că reconstrucţia Sumerului era o provocare prea mare şi au părăsit regiunea în căutarea unei noi locuinţe, departe de mâlul umed care acoperea pământul lor.

Şi-au luat cu ei limba care avea o structură gramaticală la fel de sofisticată ca a limbilor moderne. Pe lângă asta au luat şi cunoştinţele agricole, povestea despre clădirile lor, zeii şi miturile lor. Pentru popoare mai puţin avansate din Europa şi Asia păreau ei înşişi zei. Sarcina noastră în această cercetare o constituie problemele mari pe care trebuie să le rezolvăm şi faptul că aparenţele nu au nicio legătură între ele, dar de fapt sunt interdependente. La început, studiul nostru era îngropat în materiale care acopereau perioade de la începutul timpului până în zilele noastre. A fost o adevărată provocare să punem totul cap la cap, într-o ordine logică, dar cu cât adunăm mai multe informaţii, cu atât imaginea devine mai clară. Acest lucru s-a dovedit adevărat pentru problemele legate de Sumer. Cu cât căutam mai mult influenţe din alte culturi, cu atât găseam mai multe. Această carte nu le poate cuprinde pe toate, dar vă dăm doar un exemplu ca să vă

arătăm ce extraordinar a fost rolul acestei culturi.

Conceptul de stâlp sau munte sfânt, care leagă centrul pământului cu cerul, este un concept sumerian pe care îl regăsim în multe sisteme de credinţă, inclusiv cele din Asia de Nord. Tătarii, mongolii, popoarele buriat şi kalmuk din Asia de Nord au o legendă care spune că muntele sfânt era o clădire în trepte, constând din şapte blocuri, fiecare din ce în ce mai mic, ridicându-se spre cer. Vârful ei este steaua polară, „buricul pământului”. Această structură descrie o clădire necunoscută acestor triburi, dar se potriveşte cu descrierea ziguratului sumerian, care a fost creat ca un munte artificial.

Putem fi siguri că această legătură nu este o coincidenţă pentru că numele pe care aceşti nomazi nordici îl dau acestui turn sacru mitic este simplu – „Sumer”[25].

În timp ce toate templele sumeriene se pare că au urmat această structură, cel mai celebru dintre cele cunoscute de noi este Tumul din Babei, clădirea asociată cu descendenţii lui Noe. Acest turn a fost construit în Babilon de Nabopolassar şi era un zigurat de şapte etaje, cu o înălţime de 300 de picioare, cu un altar închinat zeului Marduk, în vârf. Ca şi povestea Potopului, povestea Turnului din Babel a fost

[25] Mircea Eliade: Şamanism, tehnici arhaice ale extazului.

scrisă în cartea Genezei prin combinarea a diferite versiuni ale legendelor vechi şi lăsând autorilor dreptul la păreri personale. Capitolul 10 din Geneza tratează despre populareа ţărilor de pe pământ după Potop, explicând cum fiii lui Noe au ridicat triburi noi în fiecare parte a lumii. Pentru evrei, cel mai important dintre aceşti fii era Sem, care a întemeiat popoarele cunoscute drept semite (în cursul impresionantei sale vieţi de 600 de ani), care include şi poporul evreu. Următorul capitol al Genezei spune povestea Turnului din Babei, începând cu recunoaşterea faptului că, odată, era o singură limbă. Începe astfel:

«Şi pe pământ era o singură limbă, o singură vorbire. Şi când au plecat din est, au găsit o câmpie în ţinutul Sennaar (Sumer în ebraică) şi au locuit acolo.

Şi fiecare a spus vecinului: „Vino, hai să facem cărămizi şi să le coacem la foc”. Şi aveau cărămizi în loc de pietre şi mâl în loc de mortar. Şi au spus: „Haideţi să facem o cetate şi un turn, al cărui vârf poate să atingă cerul: şi numele nostru va fi celebru, înainte ca noi să ne răspândim pretutindeni prin pământuri străine." *Şi Domnul a venit să vadă cetatea şi turnul pe care-l construiau copiii lui Adam. Şi El a spus: „Luaţi aminte, este un popor şi toţi au aceeaşi limbă;*" *şi au început să-l construiască şi nimeni*

nu s-a abătut de la proiect, până când l-au îndeplinit. Haideţi să mergem şi să le facem limba de ruşine ca să nu se mai înţeleagă unul cu altul.

Şi astfel, Domnul i-a împrăştiat peste tot şi ei nu au mai construit cetatea."»

Această logică măruntă i-a lămurit pe evrei de ce oamenii vorbesc limbi diferite şi pentru că lumea a fost o sălbăticie goală înainte ca Dumnezeu să se hotărască să o repopuleze prin descendenţii lui Noe, este firesc că El a promis ţinutul Canaan fiilor lui Sem, fără să se gândească deloc la poporul dinaintea lor. Din începuturile Sale în Sumer, Dumnezeu a călătorit pe diferite drumuri, spre văile Nilului, Indusului şi chiar spre Râul Galben, formând marile religii ale lumii. Totul s-a petrecut în vremuri străvechi şi una dintre ultimele variante ale teologiei sumeriene a fost Dumnezeul evreilor.

Figura lui Avraam, primul evreu

De îndată ce Avraam a hotărât să plece din Ur, direcţia firească a fost spre nord, în sus, pe drumul celor două râuri, în căutarea unei case noi în care să fie în pace cu Dumnezeu. Vechiul Testament ne spune că până când Avraam a sosit pe pământul strămoşilor lui Israel „s-a

închinat altor zei” (Iosua 24:2), ceea ce este destul de surprinzător, pentru că Yahve, zeu al evreilor (şi eventual al creştinilor), era la fel de departe în viitor, cum era calculatorul pentru William Caxton[26]! Chiar după ce Yahve s-a făcut cunoscut „Poporului Său Ales”, supunerea faţă de el a fost cam nesigură vreo o mie de ani – şi alţi zei, după toate descrierile, erau la fel de populari. Când a venit vremea ca israeliţii să-şi scrie istoria, au cercetat în urmă mari perioade de timp şi au confirmat vechi tradiţii orale prin adăugarea detaliilor la ce ar fi putut fi. Lui Avraam i s-a spus probabil să părăsească cetatea natală Ur, pentru că nomazii fără de Dumnezeu din nord, care le ameninţau viaţa de zi cu zi, nu mai erau destul de buni pentru el.

În acea vreme, nemulţumirea politică era mereu exprimată drept nemulţumire teologică. Biblia afirmă că Avraam a apărut la porunca unui om, acolo unde fusese respinsă regula lui Dumnezeu. Aceasta se referă la răsturnarea reprezentanţilor lui Dumnezeu pe Pământ – regele din Ur şi preoţii săi.

Avraam este în general considerat a fi prima figură istorică a Bibliei; prin contrast, Adam, Eva, Cain, Abel şi Noe sunt reprezentanţii oamenilor şi vremurilor, care întruchipează ideile evreieşti şi tradiţiile referitoare la

[26] William Caxton, (1422-1491) tipograf englez care a imprimat în 1447 prima carte apărută în Anglia. (n.tr.).

începuturile vieţii pe Pământ.

Este probabil adevărat că a călătorit spre Canaan, trecând drept nomad, şi pe drum a avut discuţii cu zeul său personal care călătorea cu el de la Sumer.

Descrierea lui Avraam drept nomad, ca ei toţi, este logică, deoarece el şi oamenii cu care călătorea nu aveau un pământ pe care să-l poată numi al lor. Am descoperit că numele evreiesc derivă din termenul „habiru”, care era aparent un termen nedemn (câteodată apărând ca „abiru”) folosit de egipteni ca să descrie triburile semitice care umblau de colo până colo ca beduinii.

Aşa cum am văzut, evreii pretind că se trag din Sem, fiul lui Noe, care era el însuşi o figură sumeriană de legendă, şi mai târziu din Avraam, care a părăsit Sumerul ca să găsească „pământul făgăduit”. Dat fiind că nu există nicio urmă din aceşti locuitori ai Sumerului, credem că mulţi sumerieni au emigrat spre nord şi vest şi au format o parte semnificativă din aceşti nomazi care au devenit naţiunea evreiască. Totuşi, toate dovezile arată că evreii nu sunt o rasă sau măcar o naţiune istorică, aşa cum au ajuns ei să creadă; ei sunt un amalgam de grupuri semite, care au fost uniţi de lipsa unei ţări şi au adoptat o istorie teologică bazată pe credinţele unui sub grup sumerian. Poate că unul din zece din israeliţii din timpul lui David şi

Solomon se trăgea din sumerieni şi un mic număr erau descendenţii lui Avraam, care, logic, nu putea fi singurul sumerian care a călătorit în Canaan şi Egipt, în timpul celei de-a doua jumătăţi a mileniului al doilea î.hr. Poporul habiru putea fi identificat dintre nomazii care existaseră în Egipt, pentru că erau asiatici care purtau haine ciudate, aveau barbă şi vorbeau o limbă străină. Avraam este considerat a fi cheia descoperirii lui Israel, prin promisiunea făcută lui de Dumnezeu a unei case noi pentru poporul său, în ţinutul identificat mai târziu drept parte a nordului „Zonei fertile”, numite Canaan. Dată fiind natura zeităţilor sumeriene descrise mai sus, este posibil ca Avraam să fi fost un preot pentru zeul lui, care era însoţitorul şi paznicul lui. Evreul de mijloc sau creştinul care citeşte Vechiul Testament poate fi iertat pentru că gândeşte că pământul Canaan a fost un dar binemeritat de la Dumnezeu pentru poporul Său ales, dar luarea eventuală a acestui pământ nu era altceva decât un furt. Dacă cuvintele din Vechiul Testament sunt luate cu înţelesul lor exact, atunci evreii şi zeul lor erau chiar răi. Nicio justificare supranaturală nu poate scuza măcelul atâtor locuitori băştinaşi, aşa cum pretinde Vechiul Testament.

Majoritatea creştinilor de astăzi au o impresie vagă, neclară, a istoriei zeului lor, care a fost mai întâi regele evreilor. Ei îşi imaginează pe

zeul lor atotputernic şi iubitor că promite „poporului Său ales” un pământ frumos, unde curge lapte şi miere (un fel de Sumer sau Grădina din Eden redescoperită), un pământ numit Canaan. Dar Canaan nu era o sălbăticie nelocuită unde nomazi nobili să creeze o nouă aşezare şi Yahve nu era un binefăcător cumsecade. El era zeul furtunii, al războiului.

Recente studii arheologice arată că locuitorii din Canaan, ale căror pământuri au fost luate de israeliţi, aveau o civilizaţie avansată, cetăţi cu ziduri şi nenumărate oraşe mai mici şi sate cu sisteme sofisticate de producere a hranei, meşteşuguri şi făceau comerţ în întreaga lume. Dacă acceptăm poveştile din Biblie, atunci adevăratul zeu al evreilor era în realitate un lider care aproba invazia, furtul şi măcelul, şi avea multe în comun cu Ginghis Han!

Suntem uimiţi că mulţi creştini cred că Vechiul Testament este o relatare de evenimente istorice reale, în ciuda faptului că îl arată pe Dumnezeu ca pe un maniac răzbunător fără pic de compasiune. În afară de faptul că a ordonat uciderea a sute de mii de oameni, femei şi copii din cetăţile pe care le-a furat de la populaţiile indigene, se ştie şi că îşi ataca prietenii fără vreun motiv aparent. În Exod 4:24-25, citim că Yahve a hotărât să-l ucidă pe Moise la scurt timp după ce l-a trimis în Egipt să-i salveze pe israeliţii „înrobiţi”. A fost convins să nu facă

acest lucru îngrozitor de către o femeie cane pretindea că este mireasa lui Moise. S-a rescris acest lucru în lucrarea apocrifă *Jubilees* ca să-l dezvinovăţească pe Yahve şi să-l învinuiască pe spiritul numit Mastema, care este doar un cuvânt ce înseamnă latura „ostilă” a naturii lui Yahve. Totuşi, reiese clar din cartea Exodului că Dumnezeu l-a ucis pe fiul lui Moise când s-a mâniat. În timp ce nimeni nu a reuşit până acum să dateze călătoriile lui Avraam într-o manieră sigură, este unanim recunoscut că el nu a existat mai devreme de 1.900 î.hr. Şi nici mai târziu de 1.600 î.hr.

Dacă s-ar fi aflat la sfârşitul acestei perioade, ar fi fost chiar în mijlocul ocupării Egiptului de aşa numiţii „hicsoşi” sau „regii ciobani”, care i-au invadat şi asuprit pe egipteni timp de peste 200 de ani, de la 1786 până la 1567 î.hr.

Am ajuns la concluzia că dacă ar exista o legătură între Avraam şi semiţii care au ocupat Egiptul din zona Ierusalimului, istoria ar fi fost mult mai logică. Avraam şi adepţii săi au pornit spre Haran, un oraş important din Siria modernă, pe malurile râului Balih, care era pe drumul comercial din Sumer, în sus pe Eufrat. De acolo, şi-a condus grupul în ţinutul Canaan, care este desigur Israelul.

Undeva pe drum, Avraam era îngrijorat că făcuse ceva rău, deoarece zeul său personal nu era mulţumit de el. Astfel a înţeles el o

problemă gravă sau un incident ce se întâmplase în grupul său, trecând calamitatea pe seama zeului care nu i-a mai oferit protecţie, pentru că se supărase. Aşa de supărat era zeul lui Avraam (ceea ce înseamnă că problema era destul de gravă) încât el a crezut că singura ieşire era să-l sacrifice pe fiul său Isaac. Pasajul din Mica 6:7 arată gravitatea situaţiei:

„Să-l dau pe primul născut, fructul trupului meu pentru păcatul sufletului meu?”

De două ori apar în povestea lui Avraam cuvintele „după aceste lucruri”. S-a observat că acestea erau momentele de criză majoră, când zeul lui Avraam trebuia împăcat. Acesta era unul dintre cazuri. Din fericire pentru tânărul Isaac, problema s-a rezolvat şi tatăl foarte superstiţios şi-a schimbat ideea.

Există, totuşi, o poveste mai târzie, în care Isaac a fost sacrificat de către Abraham şi, ulterior, a înviat. Isaac, ca şi Iisus Hristos, este portretizat ca un „servitor suferind” care aduce salvarea şi mântuirea celorlalţi.

Au trecut vreo o mie de ani până ce povestea lui Avraam a fost scrisă pentru prima dată, fiind o legendă tribală transmisă pe cale orală în tot acest timp. Când a ajuns să fie scrisă, părea firesc ca zeul lui Avraam să fi fost Yahve, în ciuda faptului că Yahve nu a apărut până în

vremea lui Moise. Terminologia folosită de Moise când i-a dat pe israeliţi afară din Egipt, spunându-le că mesajul său vine de la „zeul strămoşilor lui” este un mod unic sumerian de a se referi la un zeu personal care aparţine urmaşilor lui Avraam[27]. În timp ce doar o mică parte din aceşti asiatici mutaţi (proto-evrei) ar putea fi descendenţii lui Avraam, toţi au adus legenda şi au adoptat-o ca pe un motiv acceptabil şi raţional pentru împrejurările curente.

Dacă Moise ar fi stat în faţa acestor sclavi în Egipt şi le-ar fi transmis mesajul său de la Yahve sau de la un zeu al lumii întregi, care i-ar fi anulat pe toţi ceilalţi zei, ar fi fost considerat nebun.

Spre deosebire de celelalte personaje, Avraam nu a fost sursa întregului trib care i-a luat numele; în loc de zeul său personal, zeul lui Avraam a devenit caracteristica distinctivă a viitorului său popor. Ni se pare uluitor că psihicul unui sumerian a stat la baza a trei mari religii monoteiste ale lumii. Cercetarea noastră ne-a condus la înţelegerea conceptului de zeu personal şi a oamenilor care-şi derivă moştenirea culturală dintr-un bărbat care a părăsit oraşul sumerian Ur, luându-şi cu el zeul personal. Deşi am găsit comentarii despre o

[27] John Sassoon: From Sumer to Jerusalem (Din Sumer la Ierusalim).

posibilă ceremonie de înviere, legată de Isaac, fiul tatălui evreilor, această poveste pare a avea o origine mai târzie. Nu existau legături cu Francmasoneria, aşa că cercetând apariţia poporului evreu trebuia să luăm în consideraţie cea mai mare şi mai veche civilizaţie care a apărut în jurul Nilului. Avraam şi-a petrecut timpul în Egipt, în vremea perioadei de formare a naţiunii evreieşti, şi am înţeles că evreii, mai târziu, au ajuns importanţi şi cunoscuţi pe pământul Egiptului. Egiptul antic trebuia să fie următorul obiectiv al cercetării noastre.

CONCLUZII

Doar când am cercetat prima apariţie a lui Dumnezeu, am înţeles cât de puţine lucruri ştim despre istoria de început. Nu ştiam nimic despre ţinutul Sumerului, leagănul civilizaţiei şi locul unde s-a format scrierea şi învăţătura pentru prima dată. Am descoperit că sumerienii erau inventatorii stâlpului, coloanelor şi piramidei, care s-au răspândit mult mai departe de pământurile lor. Povestea Genezei, care vorbeşte despre Potop, s-a dovedit a fi fost cunoscută cu 1.000 de ani înainte de relatarea sumeriană a creaţiei, cunoscută drept Enuma Elish. Avraam a venit din oraşul sumerian Ur, aducând cu el zeul său personal cunoscut drept „zeul strămoşilor săi,” undeva între 2000 şi

1600 î.hr. Ne-am întrebat dacă Avraam avea vreo legătură cu hicsoşii, regii Egiptului, care au domnit din 1786 până în 1567 î.hr., dar nu ştiam destule despre egipteni ca să răspundem la această întrebare. Şi, în ciuda câtorva aluzii ale personajelor care figurează în Francmasonerie, nu am găsit nicio legătură cu Francmasoneria modernă (Craftul). Dacă vom afla vreodată misterul, va trebui să ne întoarcem din nou în timp şi să studiem civilizaţia Egiptului.

Capitolul 7

MOŞTENIREA EGIPTENILOR

Începuturile Egiptului

Egiptenii sunt celebri pentru piramidele lor. După cum aveam să aflăm, tradiţia acestui popor foarte deosebit este mai veche decât construcţiile, pentru că ei sunt cei care au avut o influenţă importantă asupra modului de viaţă modern.

Egiptenii de astăzi sunt un amestec de rasă arabă, neagră şi europeană, ce formează o varietate de nuanţe de chipuri. Multe sunt deosebit de frumoase şi unele sunt identice cu imaginile găsite în mormintele vechi din piramide. Această frumuseţe nu este doar de suprafaţă; ei au fost mereu prietenoşi şi, după

toate standardele, o naţie tolerantă. Ideea larg răspândită că „răii” egipteni au folosit sclavi evrei ca să construiască piramidele este o prostie, pentru că nu existau evrei în acea perioadă de început.

Primii egipteni au fost puternic influenţaţi, dacă nu ghidaţi în întregime, de constructorii oraşului Sumer. Poate, după Marele Potop, unii deţinători ai secretelor şi misterelor construcţiei au venit spre nord şi vest, până au găsit un alt popor situat pe un râu, care îşi susţinea viaţa printr-o inundaţie controlată, ritmică a apelor râului, pentru a aduce fertilitate şi umezeală solului arid al deşertului.

Deoarece Egiptul are un nivel pluviometric insuficient pentru recolte, Nilul a fost mereu în centrul vieţii şi nu este de mirare că acest râu a devenit în mod virtual sinonim cu Egiptul.

De la sfârşitul lui august până în septembrie are loc o inundaţie anuală, depunând mâl negru din care va creşte hrana naţiei. Revărsările prea mari dintr-un an duc la inundaţii grave, ce distrug case, ucid animale şi oameni; prea puţine înseamnă o lipsă de apă şi deci foamete. Echilibrul vieţii depindea de generozitatea Nilului.

Relatări vechi ne arată că atunci când soldaţii egipteni i-au alungat pe inamicii lor în Asia, ei au fost îngroziţi de condiţiile pe care le-au găsit în locuri cum ar fi Libanul. Vegetaţia se spunea

că „creştea liberă şi împiedica înaintarea trupelor” şi „Nilul curgea din cer în loc să curgă dinspre dealuri”. Această referire ne arată că ei nu aveau un cuvânt pentru ploaie şi că până şi acest fenomen vital poate să nu fie bine privit, o dată ce ai învăţat să trăieşti fără el. Au fost de asemenea dezgustaţi de temperatura apei care o beau din râuri răcoroase şi preferau să o pună în boluri la încălzit la soare, înainte să o bea.

Pe lângă Nil au trăit grupuri mici, izolate, de vânători nomazi, timp de zeci de ani, dar în timpul mileniului patru î.hr. Au început să apară aşezările agricole. Ele s-au dezvoltat ca nişte mici regate cu limite teritoriale ce trebuiau apărate. Lupta a devenit un fenomen comun înainte ca ele să ajungă să se înţeleagă, cooperarea era mai eficientă decât agresiunea şi astfel au apărut comunităţile armonioase. Înainte de 3100 î.hr. S-a format un singur regat prin unificarea celor două ţinuturi ale Egiptului de Sus şi de Jos *(vezi* Appendix 6).

Teologia primelor perioade ale regatului unit este încă fragmentată, fiecare oraş având zeul său. Majoritatea oamenilor credeau că în timpuri imemoriale, zeii trăiseră în acelaşi fel ca oamenii cu frici, speranţe, slăbiciuni şi moarte. Zeii nu erau nemuritori şi nici omniprezenţi; ei îmbătrâneau şi mureau în cimitire speciale pentru ei.

Această mortalitate este clar opusă oricărei

definiţii a unui zeu şi ridică întrebarea de ce aceşti primi locuitori au fost astfel descrişi. Singura ipoteză este că oamenii care controlau regiunea Nilului acum 5.500 de ani erau străinii care posedau cunoştinţe sau o tehnologie atât de avansată comparativ cu populaţia indigenă, încât păreau adevăraţi vrăjitori. În vremurile străvechi, magia şi religia erau inseparabile şi orice persoană puternică putea uşor deveni zeu. Nu merită să speculăm prea mult despre asemenea evenimente pierdute în negura preistoriei, dar poate că aceşti zei muritori erau oameni care posedau secretele pe care le-au transmis constructorilor de piramide înainte să plece sau să dispară ca rasă distinctă.

Egiptenii credeau că materia a existat dintotdeauna; pentru ei era ilogic să se gândească la un zeu care să facă ceva din nimic. Opinia lor era că lumea a început când ordinea a ieşit din haos şi că de atunci se duce o bătălie între forţele de organizare şi dezordine. Această creaţie a ordinii a fost adusă de un zeu care existase întotdeauna – nu era acolo doar în faţa oamenilor, a cerului şi a Pământului, existase înaintea perioadei zeilor.

Această stare haotică era numită Nun şi, ca şi descrierile sumeriene şi biblice ale condiţiilor de precreaţie, totul era întuneric, abisuri de apă, fără soare, o forţă creativă în miezul ei care a dat ordinul de a se începe lucrarea.

Despre această putere lentă, care era în interiorul substanţei haosului, nu se ştia că există; era o probabilitate, un potenţial care era amestecat cu dezordinea întâmplătoare.

În mod uimitor, această imagine a creaţiei descrie în mod perfect părerea ştiinţei moderne, în special „Teoria haosului”, care a dovedit că o structură complicată evoluează şi se repetă matematic în evenimentele nestructurate complet.

Se pare că vechii egipteni erau mai aproape de părerea că lumea se bazează pe fizică decât ar părea posibil pentru un popor care nu înţelegea structura materiei.

Detaliile acestui timp de început sunt diferite de la o credinţă la alta ale marilor oraşe; cele mai influente erau (folosind viitoarele lor nume greceşti) Memphis, Hermopolis, Oraşul Crocodililor, Dedera, Esna, Edfu şi Heliopolis, „cetatea soarelui”, care fusese cunoscută drept On. Ideea centrală a teologiei care stătea la temelia acestor oraşe era „un prim moment” în istorie, când o mică insulă sau deal a ieşit din haosul apei, fertilă şi gata să sprijine viaţa, în Heliopolis sau Hermopolis, cel care a adus viaţa impunând ordinea era zeul Soare, Re (cunoscut de asemenea drept Ra), în timp ce în marele oraş Memphis el a fost identificat drept Ptar, zeul Pământului.

În ambele cazuri s-a considerat că a ajuns la

conştiinţă de sine în momentul în care a făcut să apară prima insulă din ape. Re/Ptar a devenit sursa beneficiilor materiale de care se bucurau egiptenii şi el era sensul tuturor artelor, sursa calităţilor esenţiale; şi cel mai important, reprezenta misterul artei construcţiei.

Stăpânii Egiptului, mai întâi regii şi apoi faraonii, erau şi zei şi oameni care stăpâneau prin dreptul divin. Fiecare rege era „fiul zeului” care, în momentul morţii, se contopea cu tatăl său, ca să fie zeu într-un cer cosmic. Povestea zeului Osiris ne spune cum a început acest ciclu de zei şi fii ai lor:

Zeiţa cerului Nut avea cinci copii, şi cel mai mare din ei era Osiris, care era om şi zeu. După cum era legea în Egiptul antic, sora sa îi devenea soţie; numele ei era Isis. Ajutat de mâna sa dreaptă – zeul Thoth – el a condus ţara în mod înţelept şi poporul său a prosperat. Totuşi, fratele său Set era gelos pe succesul lui Osiris şi l-a omorât, tăindu-i corpul în bucăţi, pe care le-a aruncat în diferite locuri ale Nilului. Isis a fost disperată, mai ales că Osiris nu lăsase niciun moştenitor, ceea ce însemna că Set avea dreptul să conducă.

Fiind o zeiţă plină de idei, Isis nu a cedat; ea a pus să se găsească părţile corpului lui Osiris şi le-a unit şi le-a insuflat viaţă. Apoi s-a lăsat pe falusul divin şi sămânţa lui Osiris a pătruns-o. Acum, când Isis îi purta copilul în pântec, Osiris

s-a dus la stele unde a domnit în împărăţia morţilor.

Isis a dat naştere unui fiu numit Horus, care a crescut şi a devenit prinţul Egiptului şi, mai târziu, a răzbunat moartea tatălui său într-un duel. În bătaia care a urmat, Horus i-a tăiat testiculele lui Set şi el şi-a pierdut un ochi. În cele din urmă, tânărul Horus a fost victorios şi a devenit primul rege.

De atunci încoace, regele era mereu considerat a fi zeul Horus şi, în momentul morţii sale, el devenea Osiris iar fiul său noul Horus.

Stabilitatea celor două ţinuturi

Egiptul de Sus şi de Jos formau un singur regat în jurul anului 5200 î.hr. Nu ştim ce probleme aveau oamenii înainte de acest timp, când zeii trăiau printre ei, dar de la început, unificarea a fost punctul principal al bunăstării statului bipartit.

Construirea piramidelor a îndeplinit aceleaşi nevoi pentru egipteni ca ziguratele pentru sumerieni, în sensul că erau munţi artificiali care ajutau regele şi preoţii să ajungă la zei. Dar mai vechi decât piramidele era stâlpul care avea aceeaşi funcţie: de a uni lumea oamenilor şi lumea zeilor.

Anterior unificării, fiecare dintre cele două pământuri avea un stâlp (coloană) principal,

pentru a face legătura între rege, preoţii săi şi zei. Pare rezonabil să presupunem că atunci când Egiptul de Sus şi de Jos au devenit două regate într-unul, ambii stâlpi erau legaţi. Fiecare stâlp era un cordon ombilical spiritual între cer şi pământ şi egiptenii aveau nevoie de un nou cadru teologic care să exprime relaţia noii trinităţi a celor două pământuri şi un singur cer.

în vechiul oraş Annu (numit mai târziu On în Biblie şi Heliopolis de către greci) era un important stâlp sacru, numit tot Annu – posibil înaintea oraşului.

Acesta credem că era marele stâlp al Egiptului de Jos şi echivalentul său în Egiptul de Sus. În vremea unificării, locul lui era în oraşul Nakheb. Mai târziu, oraşul Teba, cunoscut atunci drept „Waset”, avea titlul de „Iwnu Shema”, ce însemna „Stâlpul de Sud”.

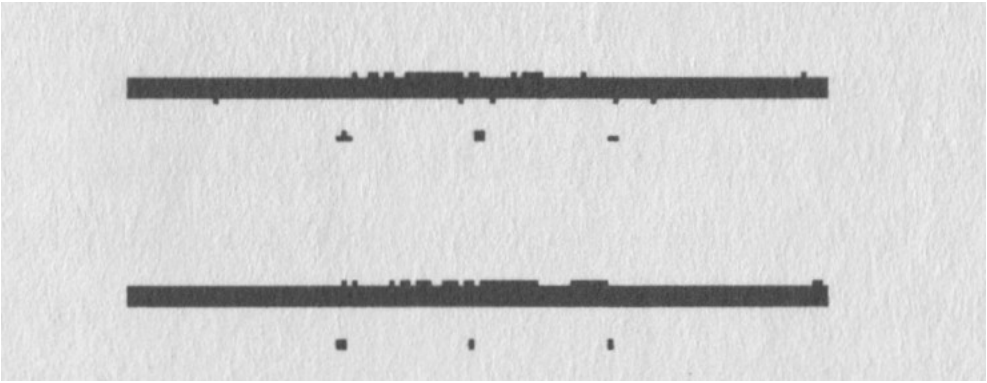

Analizând vechile credinţe şi ritualuri egiptene, credem că aceşti stâlpi au devenit

manifestări fizice ale unificării. Simbolizând unirea pământurilor într-un singur regat, cei doi stâlpi erau consideraţi uniţi de grinda cerească în formă de cruce, zeul Nut, cele trei părţi formând o intrare arhitecturală. Cu un stâlp în sud şi altul în nord, deschiderea era spre est, ca să întâmpine soarele la răsărit.

După părerea noastră, aceasta înseamnă stabilitate şi, atâta timp cât ambii stâlpi rămân intacţi, regatul celor două ţinuturi va prospera. Am considerat demn de remarcat că hieroglifele egiptenilor pentru cele două ţinuturi, numite „tani", erau doi stâlpi cu faţa spre est, cu puncte ce indicau direcţia soarelui la răsărit. Stâlpul din dreapta, care în faţa acestei intrări spirituale din est era cel din Egiptul de Jos, corespunde cu stâlpul masonic Jachin din dreapta, care reprezintă „a stabili". Nu există nicio explicaţie în ritualul modern a ceea ce ar putea însemna, dar ni se pare că îşi are originea chiar în Egiptul de Jos, cel mai vechi dintre cele două ţinuturi. Potrivit mitului egiptean, exista un loc unde lumea s-a format pentru prima dată din haosul primordial numit Nun şi deci „Jachin" reprezintă nici mai mult nici mai puţin decât stabilirea – înfiinţarea lumii.

Pentru egipteni, stâlpul din dreapta marchează legătura cu cerul pentru Egiptul de Sus şi în ritualul masonic este identificat cu Boaz, ce înseamnă „puterea sau aceasta este

puterea”. După cum vom demonstra în capitolul următor, această asociere s-a născut când ţinutul Egiptului de Sus s-a arătat puternic în timpul celei mai mari încercări a Egiptului, într-o vreme când Egiptul de Jos a cedat în faţa unui inamic puternic.

Francmasoneria afirmă că unificarea celor doi stâlpi reprezintă „stabilitate” şi nu există îndoială că ei arată starea în care se aflau egiptenii.

Atâta timp cât cei doi stâlpi sunt intacţi, regatul celor două ţinuturi este prosper. Această temă a puterii prin unirea celor doi stâlpi era, credem noi, începutul unui concept ce va fi adoptat sub multe forme de culturi ulterioare, inclusiv cele ale evreilor şi ale Francmasoneriei.

Când studiezi istoria Egiptului, descoperi repede un ideal care era centrul civilizaţiei lor, un concept numit Ma’at. În lumina cercetării noastre, vă puteţi uşor imagina uimirea şi entuziasmul pe care l-am simţit când am găsit următoarea definiţie:

„*Ce caracteriza Egiptul era nevoia de ordine. Credinţele religioase egiptene nu aveau un pronunţat conţinut etic dar, în practică, exista o recunoaştere generală că justiţia era un bun fundamental, că era parte a ordinii naturale a lucrurilor Implorarea vizirului de către faraon în ziua întâlnirii a clarificat şi mai mult această*

supoziţie: cuvântul folosit, Ma'at, semnifica un înţeles mult mai larg decât corectitudine. La origine, cuvântul era un termen fizic; însemna nivel, ordine şi simetrie, ca fundaţia planului unui templu. Mai târziu a început să însemne dreptate,adevăr şi justiţie[28]."

Putea fi o descriere mai clară, mai succintă a Francmasoneriei? Cum suntem francmasoni noi înşine, nu credem că ar putea exista o alta. Francmasoneria se consideră ea însăşi a fi un sistem special de moralitate, bazat pe dragoste frăţească, linişte şi adevăr. Masonului novice i se spune că pătratele şi nivelele sunt semne sigure prin care poţi cunoaşte un mason.

Francmasoneria nu este o religie la fel cum conceptul Ma'at nu este o parte integrantă a vreunei structuri teologice sau legende. Ambele sunt înţelegeri pragmatice ale faptului că mersul civilizaţiei şi progresul social se bazează pe abilitatea individului de a „face altuia ce ţi-ar plăcea să ţi se facă ţie". Faptul că ambele folosesc planul şi construcţia unui templu drept exemplu şi cer ca purtarea umană să fie superioară, este mai mult decât o coincidenţă. Este rar să găseşti un cod moral în societăţile care există în afara unui sistem religios şi este corect să spunem că Ma'at şi Masoneria, piatră cu piatră, nivel cu nivel, sunt o combinaţie de la

[28] P. H. Newby: Warrior Pharaos (Faraonii războinici).

care lumea modernă ar putea învăţa foarte mult.

Când am început într-adevăr să apreciem puterea şi frumuseţea Ma’at, am simţit şi mai mult că Masoneria, în forma sa actuală, se trăgea de aici. Poate că oamenii din Loja cea Mare se identifică cu valorile reale care sunt cu siguranţă în cer, dar ne e teamă să spunem că, după experienţa noastră, puţini francmasoni simpli înţeleg splendoarea socială la care sunt părtaşi. În lumea noastră contemporană din vest, valorile umane normale cum ar fi mila şi caritatea sunt confundate cu religia, adesea fiind descrise drept „valori creştine”, ceea ce este o mare ruşine. Mulţi creştini sunt desigur buni şi caritabili, dar credem că aceasta este mai mult o problemă de spiritualitate personală decât de vreo lege teologică. Şi invers, unele din cele mai oribile şi inumane acte din istorie au fost săvârşite în numele creştinătăţii.

în timp ce lucram asupra echivalentului modern de Ma’at, nu am putut să nu observăm că mulţi socialişti şi comunişti se pot considera ei înşişi drept căutători atei ai binelui şi echităţii omeneşti. Dacă o fac, greşesc. Ca şi într-o religie, crezul lor cere adeziune la o metodologie de lucru. Ma’at era bunătate pură, împărtăşită. Ni s-a părut un lucru logic să afirmăm că, dacă societatea vestică îşi va atinge obiectivul de egalitate şi stabilitate,

înseamnă că va descoperi în sfârşit Ma’at. Dacă inginerii moderni se minunează de îndemânarea constructorilor piramidelor, ce ar face sociologii dintr-un astfel de concept?

Am înţeles deja că legătura dintre valorile masonice şi cele Ma’at devenise evidentă. Desigur, s-ar putea afirma că Masoneria este o invenţie a secolului XVII, care s-a format pe baza conceptului Ma’at. Acest argument nu stă în picioare, deoarece hieroglifele egiptene nu au putut fi înţelese până la descoperirea pietrei de la Rosetta – unde hieroglifele erau traduse în greceşte – deci au fost descifrate 100 de ani mai târziu, după ce Marea Lojă a Angliei era înfiinţată. Înainte de asta, nu era nimic evident care să arate că Francmasoneria cunoscuse principiul Ma’at.

În Egiptul antic, am descoperit o civilizaţie care predica principiile pe care le-am învăţat din ritualul Francmasoneriei şi care pare să folosească conceptul celor doi stâlpi. Exista şi o poveste despre o crimă şi o înviere, legate de numele lui Osiris, dar nu era legată de arhitectul templului, regele Solomon, sau de oricare alt templu. Era evident că trebuia să examinăm civilizaţia vechilor egipteni mai în detaliu.

Egiptenii cunoscuseră limitele căutării de sine în timpul perioadei lor de formare şi ei s-au străduit şi au înflorit datorită geniului unei idei atotcuprinzătoare care era Ma’at, ca să

construiască o nouă ordine potrivită şi cu omul şi cu zeii. Viitorul caracter al poporului egiptean fusese format de acest spirit de toleranţă şi prietenie. În vremurile străvechi, Ma'at a devenit baza sistemului de legi şi curând a ajuns să însemne „dreptate", de la echilibrul universului şi al tuturor corpurilor cereşti, până la cinste şi onestitate în viaţa de zi cu zi. În vechea societate a Egiptului, gândirea şi natura erau înţelese ca două laturi ale aceleiaşi realităţi: orice era regulat şi armonios în fiecare era considerat a fi o manifestare a lui Ma'at[29].

Ştiam din studiile noastre masonice că aprecierea a tot ce era „regulat" şi „armonios" este o idee centrală a Francmasoneriei şi dreptul de a investiga misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei îl are un Mason de treapta a doua.

Povestea lui Seth şi Osiris, pe care am reliefat-o mai devreme, demonstra oamenilor Egiptului că legea divină a regilor legitimi nu putea fi anihilată, nici măcar de puterea distructivă şi anarhia reprezentate de Seth.

Conceptul Ma'at a devenit piatra de temelie a unui bun rege şi vechi relatări arată că fiecare rege şi faraon era descris drept cel care face Ma'at, „protectorul lui Ma'at" sau „cel ce trăieşte conform principiului Ma'at". Ordinea

[29] Norman Cohen: Cosmos, Chaos and the World to Come (Cosmosul, haosul şi lumea care va veni).

socială şi echilibrul justiţiei au decurs din Ma’at, din zeul muritor Horus până la rege. Numai prin păstrarea filiaţiei divine a regilor a putut supravieţui civilizaţia Egiptului. Această manifestare a lui Ma’at şi a descendenţei regale ca inseparabile era clar un mecanism care să evite răscoalele şi să menţină monarhia.

Nu numai că stabilitatea politică a ţării era menţinută prin adoptarea Ma’at, dar chiar întreaga prosperitate a naţiunii se baza pe acest principiu. Dacă oamenii trăiau conform principiului Ma’at, zeii vegheau ca Nilul să le aducă destulă apă şi recoltele să poată hrăni populaţia. Apa prea puţină sau prea multă s-ar fi datorat unei greşeli a oamenilor sau a regelui. Trăind după Ma’at se asigura şi victoria în război. Duşmanii ţării erau văzuţi ca forţe ale haosului şi puteau fi învinse pentru că zeii susţineau pe oamenii buni ai lui Ma’at.

Ma’at era perceput ca o zeiţă. Era fiica regelui Soare, Re, a navigat pe cer cu el în barcă şi este adesea pictată aplecată, asigurând astfel menţinerea perfectă a direcţiei. Ma’at este vizualizată cu o pană de struţ pe cap şi o „ankh” în fiecare mână. Ankh a fost şi este simbolul vieţii. Are formă de crucifix, cu partea de sus despicată până la mijloc şi deschisă ca să ia forma unui ochi sau barcă, într-o poziţie verticală.

O altă descoperire semnificativă pentru noi a

fost că fratele Ma’at era zeul Lunii, Thot, care este adesea arătat la cârma bărcii lui Re, alături de Ma’at. Ni s-a trezit interesul când am găsit referinţe la faptul că Thot era o figură importantă în anumite legende masonice de început. Thot este cel care a învăţat pe egipteni arta construcţiei şi religia şi se spune că valida ce era adevărat. Un rege care lupta împotriva răului, se spune că este un „rege bun – un moştenitor al lui Thot”.

Formarea unui rege

După cum am arătat, francmasonii au multe elemente care sunt foarte egiptene, de la folosirea piramidelor la ochiul lui Amen-Ra, dar nimeni nu crede că există vreo legătură directă. Tradiţia orală a francmasoneriei datează de la descoperirea ritualului acum vreo 4.000 de ani, dar nimeni nu crede că este adevărat. Dar, prin posibila origine veche egipteană a stâlpilor şi naturii identice Ma’at, cu siguranţă că am început să credem că era o legătură. Punctul de început pentru a căuta dovezi ale similarităţii ritualurilor trebuia să fie ceremoniile regelui şi ale curţii sale.

Când conducătorul celor două ţinuturi murea, el devenea Osiris şi fiul său devenea imediat Horus şi viitor rege. Când regele nu avea niciun fiu, zeii trebuiau să rezolve problema. Totuşi,

noi credem că membrii „Lojei regale” luau hotărârile şi, de îndată ce iniţierea noului „stăpân” era completă, Horus nu mai putea fi învins.

O astfel de ocazie s-a întâmplat la moartea lui Tuthmes al II-lea în 1504 î.hr. El avea o fiică cu soţia sa, Hatshepsut, dar fiul său era făcut cu o concubină numită Isis. Acest băiat a reuşit să devină Tuthmes al III-lea şi a spus o stranie poveste despre cum zeul Amen l-a ales pe el noul stăpân al celor două ţinuturi. Când era mic a fost pregătit să devină preot şi frecventa marele templu pe care maestrul constructor Ineni l-a ridicat pentru bunicul său. Într-o zi, era acolo când tatăl său aducea un sacrificiu lui Amen şi zeul a fost adus în sala coloanelor de cedru, purtat într-o barcă altar. Zeul a fost purtat pe umeri în jurul sălii. Băiatul a căzut în genunchi pe podea, cu ochii închişi, dar când altarul a ajuns la el, zeul a oprit procesiunea, mărindu-şi greutatea, astfel că purtătorii săi au trebuit să-l lase jos. Băiatul a văzut că a fost ridicat în picioare şi în acel moment a ştiut că fusese ales să fie Horus, deşi tatăl său era în viaţă.

Această poveste seamănă foarte mult cu comportarea atribuită lui Yahve când a fost purtat în Arcă (barca sa altar) de către israeliţi. Aceasta ne-a făcut să privim cartea Exodului într-o nouă lumină şi am început să vedem cât

de egipteană era întreaga poveste a lui Moise şi a israeliţilor săi. După părerea noastră, ceremonia încoronării a noului Horus (viitorul rege) era şi ceremonia funerară a noului Osiris (fostul rege). Aceste evenimente aveau loc în secret şi erau cunoscute doar de oficialii în vârstă – Marea Lojă?

Aceştia includeau, desigur, înalţi preoţi şi membri bărbaţi apropiaţi familiei regale, dar puteau fi incluşi şi maeştri zidari, scribi, generali de armată. Liturghia funerară nu a fost înregistrată, dar cunoaştem multe părţi ale ceremoniei, aşa că avem o imagine clară.

Am considerat semnificativ că urcarea pe tron şi încoronarea erau evenimente separate. Prima avea loc la lumina zilei, în mod firesc în ziua care urma morţii regelui, dar încoronarea era sărbătorită mult mai târziu. În ciuda multelor relatări făcute de egipteni, nu s-a descoperit niciuna completă asupra încoronării egiptene, ceea ce sugerează că părţile importante ale acesteia erau un ritual secret, transmis doar unui grup foarte mic, pe cale orală.

Se ştie că ritualul ungerii regelui avea loc în piramida de la Unas. Ca într-un templu masonic, tavanul camerei principale reprezintă cerul cu stelele. Opinia pe deplin acceptată este că ceremonia era sărbătorită în ultima noapte cu lună plină, începând la apus şi continuând toată

noaptea până la răsărit[30], scopul fiind un ritual de înviere care identifica pe regele mort cu Osiris[31].

Ceremoniile de înviere nu aveau loc doar la moartea regelui, ci apar ca fiind evenimente frecvente, ce au loc în templele mortuare[32]. S-a sugerat că aceste ritualuri onorau strămoşii regeşti, dar puteau fi şi ceremonii de primire de noi membri în spaţiul sacru regesc, unde erau înviaţi în mod figurativ înainte de a fi admişi la „secretele şi misterele” transmise prin viu grai din vremea zeilor.

Este clar că aceste secrete ar cere prin definiţie o „societate secretă”, un grup privilegiat, care ar constitui o structură aparte.

Un astfel de grup ar trebui să aibă o ceremonie de intrare; nicio instituţie de elită, veche sau modernă, nu este lipsită de o ceremonie de trecere către rangul şi ierarhiile unui grup restrâns.

La ritualul de încoronare, funerar, vechiul rege era înviat ca unul nou, şi se dovedea a fi un candidat potrivit, călătorind în jurul întregii ţări[33].

Acesta era un act cu adevărat simbolic, şi noul

---

[30] J. Spiegel: Das Auferstehungsritual der Unaspyramide.
[31] J. Spiegel: Das Auferstehungsritual der Unaspyramide.
[32] S. H. Hooke: The Kingship Rituals of Egypt (Ritualuri regeşti în Egipt).
[33] S. H. Hooke: The Kingship Rituals of Egypt (Ritualuri regeşti în Egipt).

rege era purtat în jurul templului ca să se dovedească un candidat demn în faţa tuturor celor prezenţi, ce-i includea pe zeul Re şi pe asistentul său principal. Şi la o ceremonie masonică, noul membru este condus în jurul templului ca să se dovedească demn.

După ce a trecut prin cele patru puncte cardinale, lui i se arată sudul, vestul şi, în sfârşit, estul. Primul este Gardianul Tânăr, care se spune că reprezintă Luna, (Thot era zeul Lunii), următorul este Gardianul Bătrân, reprezentând Soarele (Re era zeul Soarelui) şi în final Maestrul de Rugăciuni, care se spune că-l reprezintă pe Osiris. Ca şi egiptenii, francmasonii îşi ţin ceremoniile noaptea.

Similitudinile sunt evidente, dar ce dovadă avem că a existat o societate secretă, în afară de faptul că principiile ceremoniei de încoronare erau extinse şi la membrii iniţiatori?

Sunt multe inscripţii care indică un grup ales ai cărui membrii cunosc lucruri secrete. O inscripţie pe o uşă falsă, acum în Muzeul din Cairo, a fost scrisă de cineva care a fost surprins şi onorat de faptul că a fost admis în grupul din jurul regelui Teti. Sunt scrise următoarele:

„Astăzi, în prezenţa fiului lui Re, Teti, lângă care trăieşte mereu înaltul preot Ptar, mai onorat de către rege decât orice alt servitor, ca

maestru al lucrurilor secrete, ale tuturor lucrurilor înfăptuite de maiestatea sa; mulţumindu-i pe stăpânul său în fiecare zi, înaltul preot Ptar, Sabu. Înaltul preot Ptar, maestru al lucrurilor secrete ale regelui... Când maiestatea mi-a făcut o favoare, maiestatea sa m-a lăsat în camera sa personală, unde trebuia să aşez oamenii, fiecare la locul său; unde am găsit calea. Nimănui nu i s-a mai făcut această favoare de către niciun suveran, doar mie, pentru că maiestatea sa mă iubea mai mult decât pe oricare din servitorii săi, pentru că eram preţuit cu sinceritate. Eram folositor şi cunoşteam toate secretele curţii, eram onorat de prezenţa maiestăţii sale."

Această persoană a simţit în mod evident că această avansare era destul de neobişnuită pentru cineva care avea rangul său, ceea ce indică faptul că membrii de rang înalt aveau un drept câştigat, regele şi probabil alţii aveau autoritatea să accepte oamenii bine aleşi.

Egiptologii nu au găsit niciodată explicaţia expresiei „am găsit calea" referitor la problemele secrete, dar putem interpreta aceasta ca având acces la cunoştinţele secrete, care ar deveni ulterior un mod de viaţă. Un punct important este că esenienii şi biserica din Ierusalim foloseau acelaşi termen pentru respectarea legii lor. O altă inscripţie se referă

la un constructor necunoscut, care era tot membru al grupului ce deţinea secretul regelui Teti:

„Am făcut astfel încât maiestatea sa să mă laude pentru aceasta... Maiestatea sa a dat ordin să fiu primit în camera secretă şi să devin membru al curţii suveranului... Maiestatea sa m-a trimis să supraveghez lucrările în Templul Ka... şi în cariera de la Troia... Am făcut o uşă falsă, supraveghind lucrările.”

Traducerea secolului al XIX-lea pentru „camera secretă” descria ceea ce se înţelege prin camera personală a regelui, dar aceasta nu se potriveşte cu termenul de curte al suveranului care implică întregul palat. Probabil că putea fi exprimat mai clar prin „maiestatea sa a dat ordin să pătrund în camera regală cu acces restrâns, ca să pot fi membru al elitei regale”.

După cum am văzut, existau instrucţiuni pentru practicile secrete ale acestei elite, ce se puteau dezvălui numai într-o ceremonie ascunsă de ochii indivizilor de rang inferior. Acesta era probabil nivelul cel mai înalt atins de un om; dar pentru un om care era şi zeu, Horus, exista o ceremonie mult mai specială – ungerea unui rege. Era o posibilitate extrem de importantă ce reprezenta unirea permanentă a

celor două ţinuturi, asigurând prosperitatea şi stabilitatea de care se bucurau. Totuşi, între moartea vechiului rege şi confirmarea celui nou era un moment periculos care lăsa posibilitatea de răscoală.

Egiptologul H. W. Fairman observa:

„Este evident că într-un moment al ungerii regelui, în alegerea sau încoronarea sa, se întâmpla ceva care îi asigura legitimitatea, care dezarma în mod automat opoziţia şi cerea şi obţinea supunere, ceea ce îl făcea să devină în acelaşi timp zeu şi îl lega direct de trecutul Egiptului.[34]"

Această opinie este larg răspândită, dar până acum nu a existat nicio mărturie care să identifice acest eveniment cheie din cadrul ceremoniei. În lumina unei cercetări mai ample, a apărut o teorie nouă şi surprinzătoare despre natura specială a ungerii unui rege.

Vom începe prin a recapitula ce se cunoaşte din procesul de înscăunare regală:

Încoronarea avea loc în două stadii. Primul stadiu includea ungerea şi investirea printr-un ceremonial cu guler şi şorţ, ca şi prin prezentarea unei ankh (simbolul vieţii) şi patru buchete de flori de câmp. În stadiul al doilea

[34] H. W. Fairman: The Kingship Rituals of Egypt (Ritualurile regeşti în Egipt).

erau prezentate însemnele regale şi începea ritualul principal. O parte crucială a acestuia era reafirmarea unirii celor două ţinuturi şi investirea noului rege prin prezentarea a două coroane distincte, diferite, şi însemne regale. În care din aceste stadii ale ceremoniei regele devine zeu, nu se spune niciodată[35].

Am sugera că procesul central şi crucial al devenirii regelui implica călătoria candidatului spre stele, ca să fie admis ca membru al societăţii zeilor şi acolo să fie făcut Horus. E posibil să fi fost încoronat spiritual de regele mort – noul Osiris. Într-un anumit moment al nopţii, vechiul rege şi noul rege călătoreau spre constelaţia Orion împreună, unul ca să rămână în casa sa cerească şi unul să se întoarcă ca să stăpânească peste pământul oamenilor.

Noul rege ar fi experimentat „moartea” cu ajutorul unei licori care i se dă de băut de către marele preot în cadrul întrunirii grupului deţinătorilor secretelor regale. Acest drog ar fi putut fi un halucinogen care induce treptat o stare catatonică, noul rege devenind inert ca un cadavru. Pe măsură ce orele nopţii trec, licoarea nu mai are efect şi noul Horus se întoarce din călătoria sa la zeii şi foştii regi ai Egiptului. Întoarcerea trebuia foarte bine calculată, astfel ca noul rege să se trezească la realitate exact în

[35] H. W. Fairman: The Kingship Rituals of Egypt (Ritualurile regeşti în Egipt).

clipa în care luceafărul de ziuă se ridică deasupra orizontului.

Din acel moment, niciun muritor nu se va mai gândi să-i uzurpe puterea, dată în mod divin de consiliul zeilor din ceruri. De îndată ce membri elitei regale, „deţinătorii de secrete”, au hotărât pe cine să ridice la gradul sublim şi unic de Horus, nu mai poate fi destituit sau înlocuit cu un altul.

Această teorie logică întruneşte toate criteriile academice pentru părţile necunoscute ale ceremoniei care l-au făcut pe noul rege inatacabil. Acest procedeu ar însemna:

1. Dezarmarea opoziţiei şi asigurarea loialităţii;
2. Noul rege devenea zeu (în mod evident, nici unui om nu-i era conferit acest statut);
3. Îl lega direct de trecutul Egiptului (el a fost laolaltă cu toţi vechii regi).

Să dovedim ceea ce nu se poate dovedi

Dacă am descoperi o nouă cameră într-una din piramide şi pe pereţi să găsim o descriere detaliată a procesului de înscăunare regală, am avea dovezi suficiente pentru ca academicienii să considere teoria noastră viabilă. Dar nu se întâmplă aşa. Relatarea evenimentelor nu include amănunte despre licoarea administrată

viitorului rege sau despre substanţele chimice folosite la îmbălsămarea vechiului rege. Hieroglifele nu redau „moartea temporară” a candidatului la titlul de rege sau călătoria sa la stele, iar naşterea lui Osiris şi a lui Horus este un eveniment implicit în cadrul înscăunării. Există dovezi indirecte care să susţină această teorie.

Înainte de a analiza motivele pentru care noi credem că această teorie este corectă, am dori să vă amintim despre dubla abordare a cercetării noastre. Urmând acest sistem, noi nu am ignorat nicio dovadă şi am indicat clar când s-au făcut speculaţii. Contrar numărului mare de idei noi, pe care le-am expus în această carte, nu putem să găsim dovezi irefutabile pentru acest proces de înscăunare regală, dar este o teorie care umple nişte goluri în cunoaşterea acestui proces şi care este susţinută de fapte.

Mărturii tăcute

Mulţi oameni au impresia că vechii egipteni au construit piramidele pentru înmormântarea faraonilor lor. De fapt, perioada în care s-au construit piramidele a fost foarte scurtă, într-adevăr, şi va fi probabil o mare surpriză pentru cititori să afle că regina Cleopatra este mai apropiată în timp de inginerii navetelor spaţiale decât era de constructorii Marii Piramide. Nu e

sigur că scopul principal al piramidelor a fost să ofere locuri de veci pentru regii morţi, iar subiectul adevăratului lor scop este încă larg dezbătut. O analogie interesantă este faptul că, în Londra, Catedrala Sf. Paul nu este şi mormântul lui Sir Christopher Wren, deşi el este înmormântat acolo.

O sursă principală de informaţii despre ritualul Osiris/Horus o constituie inscripţiile numite „Textele Piramidelor”, găsite în interiorul celor cinci piramide din Saqqara de lângă Cairo, cea mai importantă fiind cea a regelui Unas, care datează de la sfârşitul celei de-a cincea dinastii a faraonilor. Deşi este veche de vreo 4. 300 de ani, este considerată o piramidă târzie, dar ritualul descris este considerat a fi vechi de vreo 5. 300 de ani. Studiul acestor texte a produs o reconstituire a unor elemente ale ritualului, dar cele care lipsesc sunt cele mai elocvente[36].

Această reconstituire descrie diferitele încăperi cu ritualul respectiv; camera de înmormântare reprezintă lumea de dedesubt, anticamera, orizontul sau lumea de deasupra, şi tavanul, cerul nopţii. Sicriul conţinând corpul regelui mort a fost adus în camera de înmormântare unde avea loc ritualul. Trupul era pus într-un sarcofag şi membri elitei treceau în anticameră spărgând două vaze roşii. În timpul ceremoniei, Ba-ul (sufletul) regelui mort,

[36] J. Spiegel: Das Auferstehungsitual der Unaspyramide.

părăsea trupul şi traversa lumea de dedesubt (camera mortuară) şi apoi, luând o formă tangibilă, statuia lui însuşi începea să traverseze cerul nopţii şi să atingă orizontul unde se întâlnea cu Dumnezeul tuturor. Apoi, procesul se repeta, dar într-o manieră mai scurtă. Pentru cine? Ne întrebăm şi noi. Poate pentru noul rege?

Cel mai uimitor aspect al acestei interpretări a Textului Piramidei Unas este faptul că există un alt ritual paralel cu ritualul principal. Acesta era un ritual tăcut, care reprezenta învierea[37].

A fost observat în timpul ritualului vorbit, atunci când membrii au trecut din camera înmormântării în anticameră şi au spart vazele roşii. Singura posibilă explicaţie pentru acest ritual paralel, a fost că el se săvârşea pentru Egiptul de Sus, în timp ce ritualul vorbit era pentru Egiptul de Jos mai important. În loc de această explicaţie, noi ne-am întrebat dacă ar fi putut să se refere la transportul regelui temporar mort, care urma să fie înviat în formă umană înainte ca mormântul să fie sigilat.

Aceleaşi ceremonii sunt cunoscute ca identice în alte perioade şi mulţi experţi cred că ritualul este mai vechi decât cea mai veche istorie egipteană, care se crede că se situează în jurul anului 3. 200 î.hr.

O rugăciune din a şasea dinastie (2345-2181

[37] J. Spiegel: Das Auferstehungsitual der Unaspyramide.

î.hr.) exprimă spiritul vechii teologii egiptene care a fost fundamentat pe învierea din stele şi pe menţinerea stabilităţii pe Pământ:

„Şi astfel stătea ON, apărat, ca un zeu, având aspectul lui Osiris pe tronul primului dintre cei de la vest şi făcea ce avea de făcut printre spirite, stelele nepieritoare. Fiul tău stă pe tron, luând înfăţişarea ta, el face ce ai vrut şi tu să faci mai înainte, în fruntea muritorilor, conduşi de Re, marele zeu; el cultivă orz, el cultivă grâu pe care ţi le dă ţie. HO N, viaţa şi stăpânirea îţi sunt date ţie, eternitatea este a ta, spune Re. Deşi tu poţi să vorbeşti când primeşti înfăţişare de zeu şi eşti printre zeii cei mari. HO N, sufletul tău (Ba) stă printre zei, printre spirite; frica de tine este în inimile lor; HO N, acest N stă pe tronul tău în fruntea lllJ. Spiegel: Das Auferstehungsitual der Unaspyramide *muritorilor; lor le e frică de tine; Numele tău de pe pământ trăieşte, numele tău care este pe pământ rezistă; tu nu vei pieri şi nu vei fi distrus niciodată.”*

Să analizăm acum o rugă tăcută a candidatului rege despre scurta sa moarte, care trece prin lumea de dedesubt şi se întâlneşte cu vechii regi ai celor două ţinuturi:

„Atotputernic şi etern Re, arhitect şi stăpân al

universului, din al cărui ordin s-au făcut mai întâi toate lucrurile, noi, creaturi fragile ale sorţii, te implorăm umili să reverşi peste această adunare întrunită în numele tău sfânt, roua continuă a binecuvântării tale. În special te rugăm să-ţi reverşi bunătatea peste slujitorul tău care vrea să împărtăşească cu noi secretele stelelor. Dă-i putere în ceasul încercării, ca să nu cedeze, şi trece-l în siguranţă, sub protecţia ta, prin valea întunecată a umbrei morţii, ca să se poată ridica din mormântul de trecere în altarul stelelor, mereu şi mereu."

Pare că se potriveşte perfect, nu-i aşa? Şi totuşi, acesta nu este un vechi ritual egiptean; este rugăciunea oferită pentru ceremonia masonică de treapta a treia, anterioară morţii figurative a candidatului, ce urmează a fi înviat ca Maestru Mason! Am schimbat doar numele „Dumnezeu" cu „Re" şi „secretele Maestrului Mason" cu „secretele stelelor" ca să putem demonstra, în rest este neschimbat.

Cum rămâne atunci cu sugestia că s-a folosit un drog narcotic ca să-l „transporte" pe noul rege până la stele şi înapoi? Aşa cum am afirmat deja, nu există nimic despre această licoare, aşa cum nu este nimic despre ritualul încoronării. Pare logic că nu există nicio înregistrare a momentului deosebit de important al devenirii regelui, pentru că nimeni

nu ştia unde avea loc şi ce era; candidatul bea licoarea, călătorea spre stele şi se întorcea rege şi Horus. Tot ceea ce avea de făcut echipa sa de pe Pământ era să realizeze ceremonia şi nu punea întrebări despre treburile zeilor, din care şi regele făcea acum parte. Regele însuşi avea desigur vise stranii sub influenţa drogului, dar nu revela nimic. Prin acest proces, ceremonia înscăunării îl punea pe noul Horus mai presus de orice dispută ca alegere divină a zeilor, ca stăpânitor al celor două ţinuturi. Drogurile narcotice au fost folosite la ceremoniile religioase de către aproape fiecare cultură omenească şi ar fi surprinzător că o astfel de cultură avansată, cum era aceea a primilor egipteni, să nu aibă cunoştinţe sofisticate despre folosirea lor. Întrebarea nu este dacă puteau folosi astfel de droguri. De ce să nu le fi folosit? Metoda pentru ca un om să se ridice la cer în moarte era să traverseze podul vieţii, adesea ajutat de narcotice.

„*Podul funerar, o legătură între Pământ şi Cer pe care fiinţele omeneşti o folosesc pentru a comunica cu zeii, este un simbol comun al vechilor practici religioase. Într-un timp din trecutul îndepărtat, astfel de poduri fuseseră folosite, dar, dată fiind decăderea omului, a fost mai greu să folosească astfel de poduri. Oamenii pot trece un pod cu spiritul ori ca suflet*

mort, ori în stare de extaz. O astfel de trecere este dificilă; nu toate sufletele reuşesc pentru că demonii şi monştrii blocau pe cei care nu sunt bine pregătiţi. Doar adepţii buni şi pregătiţi care ştiu deja drumul între un ritual mortuar şi înviere pot traversa podul uşor[38]*."*

Aceste idei despre şamanism se potrivesc cu ceea ce ştim despre credinţele egiptene de la fiecare nivel. Demonii au fost ţinuţi departe de trecerea lui Osiris prin blesteme vorbite, dar de fapt, drumul său era sigur din două motive. Primul, el trăia prin Ma'at şi astfel era un om bun; al doilea, el ştia drumul când a traversat podul ca să devină Horus. Poate că trecerea noului rege era făcută în linişte ca să nu stârnească demonii. Noul rege putea atunci să-l urmeze pe regele mort prin ceruri, învăţând drumul astfel ca să-l călăuzească şi pe viitorul rege după propria sa moarte.

Am descoperit apoi să Henry Frankfort şi-a dat seama că ritualurile de renaştere pentru regele mort erau făcute în paralel cu ritualurile de încoronare ale moştenitorului său[39]. Aceasta confirmă părerea noastră despre o dublă ceremonie pentru regii vii şi pentru cei morţi. Ba mai mult, un pasaj din Textele Piramidelor arată că noul Horus era considerat a fi Luceafărul de

[38] Mircea Eliade: Şamanism: tehnici arhaice ale extazului.
[39] Henry Frankfort: Kingship and the Gods (Regi şi zei).

ziuă, când noul Osiris spune:

" Trestiile cerului plutesc pentru mine, ca să traversez cu ele până la Re, la orizont... Voi sta printre ele, pentru că Luna este fratele meu, Luceafărul de ziuă este copilul meu...[40]"

Noi credem că egiptenii au adoptat, pentru o bună parte din teologia şi tehnologia lor, secretele constructorilor de cetăţi din Sumer şi că sumerienii erau versaţi în folosirea drogurilor pentru scopuri religioase.

Următoarea întrebare pe care trebuie să ne-o punem este dacă ritualurile de înviere erau exclusiv rezervate pentru încoronări. Răspunsul pare a fi nu, nu erau. La sfârşitul vechiului regim (circa 2181 î.hr.) era cunoscută o anumită formă de înviere regală, care se ţinea anual, şi cum Regatul Mijlociu avansa, ritualul era numai pentru oamenii bogaţi, probabil din afara grupului regelui. Aceşti oameni din afara regalităţii nu deţineau secretul grupului regal.

Luceafărul de ziuă străluceşte din nou

Acum trebuie să luăm în consideraţie un element vital al teologiei egiptene. Aşa cum am afirmat mai sus, teologia Egiptului a fost o dezvoltare a credinţelor sumeriene. Mai mult, viitoarele credinţe evreieşti (şi deci creştine) au fost o dezvoltare a teologiei egiptene, adaptată

[40] Textele Piramidelor, 1000-1.

cu versiuni ulterioare babiloniene din aceeaşi sursă. Am întâlnit deja o identificare comună a Luceafărului de dimineaţă ca simbol al renaşterii la comunitatea esenianã (biserica din Ierusalim şi Francmasoneria). Am descoperit din nou tema în vechiul Egipt. Textele Piramidelor, 357, 929, 935 şi 1707 se referă la copilul regelui mort (Horus) ca fiind Luceafărul de dimineaţă.

Este interesant de notat că hieroglifa egipteană pentru luceafărul de ziuă are înţelesul literar de „cunoaştere divină”. Aceasta pare să susţină teza noastră: cel ce candida ca rege, era ridicat la statutul de zeu nou/rege Horus, pentru că împărtăşea secretele zeilor din ţinutul morţilor, unde el a învăţat marile secrete înainte să se întoarcă pe Pământ, când Luceafărul de ziuă apărea la orizont chiar înainte de răsăritul soarelui.

Hieroglifă pentru Luceafărul de ziuă

Pe când lucram la această fază a cercetării noastre, s-a publicat o nouă carte care a încercat să arunce o lumină nouă asupra rolului piramidelor, detaliind proiectul lor de inspiraţie astrologică. Robert Bauval şi Adrian Gilbert au expus o cercetare bine argumentată, care arată

că piramidele de la Giza sunt dispuse astfel ca să imite stelele din Centura Orion[41]. Ei s-au referit şi la ritualurile ce aveau loc în ziguratele în trepte ale Mesopotamiei vechi, ce implica Luceafărul de ziuă văzut ca marea zeiţă cosmică Ishtar. Această dovadă venită din altă sursă confirmă ce am descoperit noi independent, lucrând în sens invers la ritualurile Francmasoneriei moderne.

În Egipt, noul rege, Horus, este luceafărul de ziuă ce răsare (ca Francmasonul ce se înalţă) dintr-o moarte figurativă temporară. Luceafărul de ziuă, de obicei identificat cu Venus, s-a dovedit o verigă importantă din lanţul nostru.

Dar, totuşi, oricât de fascinante ar fi paralelele cu esenienii şi francmasonii, pe care le-am descoperit în practicile egiptene, rămâne totuşi o întrebare evidentă:

A existat un drum pentru idealurile lui Ma’at, secretele regilor egipteni şi un ritual de înviere detaliat ca să ajungem până la esenieni? Ca să aflăm, trebuie să privim mai atent povestea lui Osiris. Soarta deosebită a lui Osiris – uciderea sa brutală şi sfârtecarea de către fratele său Seth, urmate de învierea sa şi ridicarea la stele – este un exemplu incipient de vendetă şi răsplată a celui ce suferă nevinovat. Soarta lui Osiris aduce speranţă celor din treptele de jos

[41] Robert Bauval şi Adrian Gibert: The Orion Mystery (Misterul Orion).

ale societăţii şi dă înţeles şi scop suferinţei. Cultul lui Osiris a devenit un cult funerar benign, accesibil oricărui egiptean de rând. Când alţi zei rămân departe în templele lor, Osiris poate fi idolatrizat oriunde, de oricine, ca un zeu local[42].

Dacă înlocuieşti „soarta” cu „crucificarea”, această descriere ar putea fi a lui Iisus Hristos. Acum am ştiut cu certitudine că vor legături pe care doar le bănuisem că există. Nu a trebuit să aşteptăm mult ca să apară o ipoteză puternică. Pe când analizam următoarea perioadă cheie a istoriei Egiptului, personajul central al cercetării noastre, Hiram Abif, a ieşit din ceţurile timpului.

CONCLUZII

Am fost siguri că primii constructori egipteni au venit din Sumer şi că aceşti emigranţi sumerieni au adus cu ei tehnologia şi teologia Egiptului. Civilizaţia egipteană era bine întemeiată pe la 3100 î.hr. și cele două ţinuturi, regatele de Sus şi de Jos, erau deja considerate ca două părţi ale unui stat unic.

Această unificare a două regate sub un stăpânitor divin devenea importantă pe măsura dezvoltării cercetării noastre.

Dreptul regelui de a domni se bazează pe povestea uciderii lui Osiris de către Seth şi ni se

[42] N. Cohen: Cosmos, chaos and the World to Come (Cosmos, haos şi lumea care va veni).

spune cum Isis a refăcut corpul lui Osiris şi apoi a avut un fiu, Horus, cu el. Horus a continuat să dorească să ia înapoi regatele Egiptului de la Seth, într-o puternică bătălie. Fiecare rege era considerat după aceea a fi reîncarnarea lui Horus, în mod literar „fiul Domnului”. Când regele a murit, el s-a unit cu Osiris (Dumnezeu Tatăl) şi a mers să trăiască în regatul morţilor, iar fiul său a devenit Horus, următorul rege zeu în viaţă.

El a învăţat că securitatea întregului stat depindea de cele două regate ce munceau împreună şi această cooperare era simbolizată de doi stâlpi, unul la nord şi unul la sud, uniţi cu o grindă cerească ce formează o intrare îndreptată spre soare răsare. Acest puternic concept de putere prin unitatea celor doi stâlpi este încă o temă centrală a ritualului masonic şi a fost o temă cu care noi ne-am simţit familiari.

Aceasta nu a fost singura legătură pe care am găsit-o cu Francmasoneria modernă: conceptul de Ma’at, însemnând dreptate, adevăr, justiţie în cadrul unui nivel şi a cerut o schemă simetrică, a rezumat principiile pe care le-am învăţat ca francmasoni.

Acest cod umanist, etic, nu era o poruncă religioasă, nicio cerinţă legală, era bunătate liber exprimată de dragul bunătăţii.

Ştiam că Francmasoneria nu putuse copia această idee din istoria egipteană, din cauza

conceptului Ma’at pierdut prin lume şi uitat până când a fost descifrată Piatra de la Rosetta. Această piatră, care a deschis calea spre traducerea hieroglifelor egiptene de neînţeles până atunci, nu a fost găsită decât la vreo sută de ani după întemeierea Marii Loje a Angliei.

În acest punct, noi am stabilit două legături indirecte cu Francmasoneria; mai întâi era o aluzie la o ceremonie de înviere legată de legenda lui Osiris; şi apoi Ma’at, mai întâi un concept şi apoi o zeiţă, era sora lui Thot, zeul Lunii, şi o altă figură semnificativă în mitul masonic.

În timp ce investigam ceremonia înscăunării regelui, am descoperit că, deşi liturghia funerară nu era înregistrată, ea implica un ritual de înviere care-l identifica pe regele mort cu Osiris. Am mai găsit dovezi care sugerează că ceremoniile similare erau mult mai folosite, nu doar la înscăunarea regelui, şi se pare că este implicată o societate secretă. Dovada pentru această societate secretă am găsit-o în traducerile inscripţiilor din Muzeul din Cairo, texte care puteau fi traduse mai înainte de descoperirea Pietrei de la Rosetta, ceea ce s-a întâmplat mult după ce Francmasoneria s-a anunţat în mod public.

Cu cunoştinţele învăţăturii noastre masonice, am fost în stare să încercăm o reconstrucţie a ceremoniei de înscăunare din Egipt, care se

potrivea cu toate datele ştiute.

Legătura cea mai extraordinară cu Treapta Masonică de gradul trei a reieşit din referinţele Textelor Piramidei privindu-l pe rege, ce reprezenta luceafărul care a fost o parte atât de importantă a propriilor noastre ceremonii masonice de înălţare.

Hieroglifele egiptene pentru luceafăr, sau steaua divină, arătau aceeaşi stea cu cinci colţuri, folosită să reprezinte cele cinci puncte ale prieteniei de treaptă a treia masonică. Aceasta ne-a încurajat în mod evident să investigăm mai îndeaproape conexiunea cu Egiptul, pentru că, deşi aveam bănuieli, ne lipseau dovezile pentru practicile care erau clar masonice.

Capitolul 8

PRIMUL FRANCMASON

O mare parte din energia noastră a fost dedicată dezlegării misterelor Egiptului, dar în timp ce am început să ne concentrăm pe personaje speciale şi evenimente care aveau înţeles pentru noi, în calitate de francmasoni, noi căutam mereu structuri din istorie. Uneori, interpretarea convenţională a evenimentelor istorice este zdruncinată de fapte care nu se potrivesc cu structurile acceptate. Când au loc

astfel de evenimente istorice, este uneori posibil să întrezăreşti un nou adevăr în spatele feţei acceptate a istoriei. Un astfel de eveniment ne-a direcţionat atenţia înspre Perioada hicsos a istoriei Egiptului. Astăzi, egiptologii etichetează această eră drept a doua Perioadă Intermediară (1782-1570 î.hr.), cuprinsă între Regatul de Mijloc şi Noul Regat. Aici a fost o perturbaţie majoră în curgerea lină a istoriei egiptene. Era tipul de catastrofă din care puţine civilizaţii îşi revin, şi totuşi, ştiam că Egiptul nu numai că a trecut peste ea, dar a şi atins noi culmi de dezvoltare în ciuda declinului total al monarhiei sale tradiţionale şi dominaţiei unei populaţii băştinaşe timp de şase generaţii de către un grup de invadatori străini pe care i-am întâlnit prima dată sub numele de „regi ciobani”. De ce s-a întâmplat aceasta, este un mister major.

Am înţeles că epoca de schimbări – de la regii egipteni la stăpânitorii hicsoşi şi din nou înapoi la monarhia tebană – ar ascunde indicii, aşa că ne-am concentrat pe această perioadă folosind toate sursele posibile de informaţii, inclusiv Vechiul Testament.

Hiram Abif descoperit

Dacă a existat o legătură cu Vechiul Egipt la evreii din secolul I d.hr., aceasta ar fi desigur

prin Moise, fondatorul naţiunii evreieşti, care a fost un membru adoptat al familiei regale egiptene.

Posibilitatea de a găsi o astfel de legătură părea îndepărtată, dar am continuat să căutăm pe măsură ce treceam în revistă faptele cunoscute nouă.

Trecând prin treapta a treia a Francmasoneriei, cea care ne conferea statutul de Maestru Mason, trebuie să spunem că referinţele la Hiram Abif şi la Vechiul Testament ne-au deconcertat. Următoarele cuvinte sunt spuse de Maestrul de Rugăciuni când prezintă prima dată vechiul personaj, candidatului:

„Frica de moarte este mai prejos de ruşinea falsităţii şi dezonoarei. Ca să exemplifice acest mare adevăr, analele Francmasoneriei ne oferă un exemplu glorios prin fidelitatea de nezdruncinat şi moartea prematură a marelui nostru maestru, Hiram Abif, care şi-a pierdut viaţa chiar înainte de terminarea templului regelui Solomon, la construcţia căruia, după cum vă daţi seama, fusese principalul arhitect.”

Există o presupunere evidentă că un candidat educat trebuie să ia în consideraţie acest personaj ori din cunoştinţele anterioare, ori din Biblie. Niciunul din noi nu a auzit vreodată de o astfel de persoană şi nicio versiune a Bibliei pe

care am întâlnit-o nu menţionează un arhitect al Templului lui Solomon. Pentru că Hiram, regele din Tyr, a asigurat munca şi lemnul de cedru, unii au unit aceste două lucruri, dar nu există nicio legătură posibilă în afara faptului că ei au acelaşi nume. Noi, ca şi toţi francmasonii cunoscuţi de noi, îl acceptăm ca erou masonic, în ciuda faptului că ştim că nu a fost menţionat ca fiind implicat în crearea Templului lui Solomon.

Dacă numele maestrului constructor era cunoscut autorilor cărţii regilor, în special datorită uciderii lui, pare de-a dreptul imposibil ca ei să ignore o astfel de persoană cheie când spun această poveste. La început, acest lucru ne-a sugerat că el ar putea fi o invenţie ulterioară, jucând în istorie un rol într-o singură dramă. Singura explicaţie rezonabilă pe care am întâlnit-o, referitoare la numele eroului masonic, a fost că Hiram însemna în ebraică „nobil” sau „regesc”, în timp ce Abif a fost identificat ca şi „cel pierdut”, oferind o descriere literară „regelui pierdut”.

Când am început să studiem Egiptul antic, ne-am oprit încercând să-l găsim pe Hiram Abif, dar, neavând informaţii ni se părea un lucru imposibil.

Şi totuşi, în mod straniu, Hiram Abif este cel care a ieşit din trecutul îndepărtat să ne întâmpine!

De îndată ce am început cercetarea, într-o manieră exhaustivă, multe detalii ale Egiptului antic ne-au devenit familiare şi ne-a apărut ca o soluţie potenţială a tuturor marilor mistere masonice. Convinşi că exista o ceremonie secretă centrală a înscăunării regelui în Egiptul antic, bazată pe o „moarte temporară” şi înviere, ne-am propus sarcina de a încerca să înţelegem cum israeliţii ar fi putut ajunge în posesia acestor mistere foarte speciale.

Era simplu să legăm între ele cele două idei. Biblia explică importanţa Egiptului în istoria poporului evreu, prin astfel de personaje majore precum Avraam, Iacob, Isaac, Iosif şi Moise, toţi implicaţi în evenimentele evreieşti. Ultimii doi sunt prezentaţi ca membri vârstnici ai curţii regale, chiar dacă în perioade diferite. Ultimele capitole ale cărţii Genezei descriu un tablou al toleranţei şi cooperării dintre egipteni şi proto-israeliţi, şi totuşi Exodul descrie o situaţie de mare tensiune între cele două popoare. Motivele pentru această schimbare rapidă de relaţie devin mai clare de îndată ce ajungem să înţelegem perioada aşa numiţilor regi hicsos – şi persoana care era Hiram Abif a reieşit că este figura centrală a întregit poveşti.

Prăbuşirea statului egiptean

Cercetând Egiptul am ajuns la un punct al

istoriei naţiunii, în epoca de bronz mijlocie, pe la sfârşitul mileniului trei î.hr. Egiptul a intrat într-o perioadă de declin continuu, cu un guvern slab şi rupturi sociale. Străinii dinspre deşert s-au răspândit în tot ţinutul, jaful a devenit un lucru obişnuit şi stilul de viaţă deschis, relaxat al oamenilor a dus la o tendinţă de a se baza pe ei înşişi pentru siguranţă, decât să aibă încredere în stat. Încetul cu încetul, spiritul viguros care făcuse măreţia Egiptului s-a stins, lăsând ţara la discreţia străinilor invidioşi. În mod inevitabil, au fost invazii şi egiptenii au fost dominaţi de un popor numit „hicsos”. Hicsoşii nu au navigat repede în sus pe Nil ca să ceară predarea ţării; procesul a fost mult mai subtil. S-au infiltrat în societatea egipteană încetul cu încetul şi într-o lungă perioadă de timp, până când au obţinut o poziţie destul de puternică ca să forţeze controlul asupra celor două ţinuturi.

Istoria ne oferă câteva date specifice pentru această pierdere de vigoare naţională, numită astăzi „a doua perioadă intermediară” situată între anii 1780 şi 1560 î.hr. La sfârşitul unei părţi mai mari a istoriei Egiptului, numită astăzi Regatul Mijlociu.

Am descoperit că „hicsos” nu însemna „regii ciobani”. Provine de fapt din termenul egiptean „hikau-khoswet” însemnând simplu „prinţii deşertului”. Se crede că erau un grup amestecat de popoare asiatice, în special

semiţi, care s-au ivit din Siria şi Palestina. Luarea puterii s-a ciocnit de rezistenţă, care a dus la arderea unor oraşe necooperante şi la distingerea templelor, culminând cu jaful capitalei Egiptului, Memphis, în 1720 î.hr.

Hicsoşii nu credeau în Ma'at şi, în setea lor de putere, tratau cu cruzime pe oricine constituia un obstacol pentru cauza lor. Dar, o dată stabiliţi acolo, ei nu au fost exploatatori duri şi autorităţile egiptene par să fi cooperat cu ei. În sec. XVIII î.hr., ei şi-au extins dominaţia asupra Egiptului de Sus. Venind în special din ţări pe care astăzi le numim Israel şi Siria, hicsoşii vorbeau toţi aceeaşi limbă semitică vestică, ca şi poporul care mai târziu va fi cunoscut ca israelit. Întrebarea care ne-a venit în minte a fost următoarea: hicsoşii erau de fapt evrei? Răspunsul trebuia să fie nu, nu în sensul complet al cuvântului, deoarece conceptul de iudaism nu exista în acea perioadă. Triburile nomade răspândite, pe care egiptenii le numeau habiru (iudei), erau dintre asiaticii semiţi care vorbeau aceeaşi limbă. Este totuşi foarte posibil ca hicsos/habiru să fi format la o dată ulterioară o parte substanţială a cooperativei tribale care au devenit triburile lui Israel şi, în cele din urmă, poporul evreu. Există mai multe motive pentru care noi credem că exista o legătură directă între hicsoşi şi evrei, cel puţin faptul că prima menţiune în Biblie

despre poporul evreu coincide în mod exact cu timpul când egiptenii i-au alungat pe hicsoşi de pe pământul lor spre Ierusalim!

Recente mărturii geologice încep să arate că deşertul din Orientul Mijlociu este relativ de dată recentă şi că acum 5 sau 6 mii de ani, pământul din jurul Egiptului era o zonă mult mai fertilă şi mai verde. Relatările arată că au fost perioade dramatice cu schimbări bruşte de climă în timpul mileniului al II-lea î.hr., aducând seceta care a devenit o problemă în întregul Orient Apropiat. Credincioşi principiului Ma'at, egiptenii erau un popor generos şi asigurau pe nomazii habiru cu apă şi pământ pe care să pască oile lor atunci când condiţiile din Delta Nilului deveneau de nesuportat. Un exemplu clar este dat în Geneză 12:10:

" Şi a fost foamete în ţară. Şi Avraam s-a dus în Egipt să se aşeze acolo pentru că foametea era distrugătoare."

În perioada de declin a societăţii egiptene, controlul asupra acestor asiatici în căutare de apă era slab şi aveau voie să între în ţară în număr mare şi nu li se cerea să plece după ce obţineau ce îşi doreau. Fără o politică de emigrare, ţara a devenit călcată de aceste popoare nomade; ba mai mult, ei erau urmaţi de popoare mult mai sofisticate, unele care

vedeau o posibilitate de câştig în acea confuzie generală. Aceşti citadini semitici, hicsoşii, erau mai războinici decât mult prea încrezătorii egipteni şi posedau arme foarte avansate, inclusiv care trase de cai, permiţându-şi să ia ce doreau, fără ca această populaţie iubitoare de pace să opună rezistenţă.

Regii hicsoşi

Este probabil că în timpul perioadei hicsos, oamenii triburilor habiru s-au bucurat de un statut social mai înalt şi au fost mai asimilaţi în viaţa cetăţii. Anterior acestui lucru, singura cale pentru unul din triburile din deşert de a-şi îmbunătăţi soarta şi de a se bucura de binefacerile vieţii de la oraş era să devină sclav într-o familie egipteană. Acest aranjament nu era sclavie în sensul în care majoritatea oamenilor de astăzi şi-l imaginează; erau mai mult servitori cu un contract pe viaţă. Salariile nu erau bune, dar calitatea vieţii era mai ridicată decât cea la care ar fi aspirat majoritatea oamenilor. De îndată ce regii hicsoşi s-au stabilit, ei au început să finanţeze construcţia de temple ca şi producerea de statui, basoreliefuri, scarabei, opere de artă în general, unele dintre cele mai bune opere literare şi tehnice ale vremii. Se pare că nu prea aveau o moştenire culturală proprie, aşa că au

adoptat repede obiceiuri şi comportamente egiptene. Aceşti noi stăpânitori au început să-şi scrie numele cu hieroglife egiptene, au luat titlurile tradiţionale ale regilor egipteni şi chiar şi-au dat nume personale egiptene. La început, şi-au folosit influenţa ca să stăpânească Egiptul de Jos, cel mai mare şi mai fertil dintre cele două ţinuturi, din nou creata cetate Avaris, unde ei au adoptat ca zeu de stat o zeitate care era în special venerată în zona unde ei se stabiliseră mai întâi. Acest zeu era Set sau Seth, care semăna cu fostul lor zeu canaanit Baal. Ei şi-au centrat teologia pe Set, dar îl acceptau şi pe Re ca zeu principal şi îl onorau prin numele pe care şi le dădeau. Ulterior, au controlat ambele ţinuturi ale vechii capitale din Memphis. Este corect să spunem că era ceva ca o relaţie de simbioză, prin care invadatorii şi-au câştigat rafinamentul cultural şi teologic, iar egiptenii noua tehnologie, cum ar fi carele şi armele, inclusiv arcuri şi săbii de bronz ca să le înlocuiască pe cele vechi. Ei au mai dobândit şi un alt lucru important de la hicsoşi: cinismul. În trecut fuseseră prea deschişi şi toleranţi pentru propriul lor bine, gândindu-se prea puţin la apărarea ţării lor. Experienţa perioadei hicsos a dat o lecţie şi o perspectivă generală care au pus bazele resuscitării spiritului egiptean în ceea ce noi numim Noul Regat.

Deşi au pierdut controlul vechii capitale,

Memphis, elemente ale adevăratei monarhii egiptene au continuat să existe în oraşul din Egiptul de Sus – Teba. Din documente reiese clar că tebanii au acceptat suveranitatea asiaticilor cu care se pare că au fost în relaţii bune. Deoarece cu timpul, regii hicsoşi au fost asimilaţi de cultura egipteană şi de practicile religioase, a apărut în mod inevitabil o problemă politico-tehnologică. Invadatorii au început să dorească putere spirituală, cât şi putere fizică. De exemplu, stăpânitorul hicsos, regele Khyan (sau Khayana) şi-a luat numele egiptean de tron „Se-nser-en-re", ca şi titlurile „Zeu Bun" şi „Fiu al lui Ke" şi, în plus, a creat pentru el însuşi numele Horus, „Stăpânitorul regiunilor", un titlu care sugerează o dominaţie a întregit lumi.

Această pretenţie a unui hicsos să fie „fiul lui Dumnezeu" a deranjat poporul egiptean la orice nivel.

Există aici, credem, o problemă majoră care nu a fost încă suficient examinată de egiptologii moderni. Acum ştim că exista un punct special în timpul procesului de înscăunare, care-l făcea pe noul Horus de neegalat, dar aşa zişii regi hicsoşi, cu toată puterea lor de stat şi emulaţia lor religioasă egipteană, erau excluşi de la acest punct. Cum putea un străin să-şi schimbe numele din Khyan în Se-nser-en-re şi să se facă Horus, fără să treacă prin procesul de iniţiere secretă, cunoscut doar de adevăraţii regi ai

Egiptului şi de câţiva oameni din interior? Răspunsul simplu este că nu puteau. Este lipsit de raţiune să credem că egiptenii şi-ar fi împărţit cele mai mari secrete cu nişte brute de străini, dar pentru că Khyan dorea cu disperare acest titlu puternic şi nu avea acces la el în mod legitim, nu prea avea de ales decât să-şi aroge un titlu gol de conţinut. Relaţiile superficiale dintre egipteni şi noii lor maeştri erau bune, dar resentimentul trebuie că era mare. Ba mai mult, decât să maimuţărească stilurile egiptene şi tradiţiile, hicsoşii au rămas complet diferiţi. Unirea lor cu Egiptul a rămas superficială. Ei vorbeau egipteana cu un accent amuzant, purtau bărbi (egiptenii râdeau zilnic, dacă nu erau în doliu), aveau un gust vestimentar ciudat şi se mişcau în maşini cu roţi numite care, trase de cai în loc de măgari.

Pierderea secretelor originale

Ne-am continuat cercetarea în Regatul Mijlociu târziu şi am fost siguri că tensiunile dintre noii regi hicsos şi adevărata linie regală au atins un punct culminant cu aceste false pretenţii de a fi Horus. Dacă am avut dreptate în ceremonia de înviere secretă a regilor legitimi, urma să fie greu să te amesteci cu aceşti străini înfumuraţi în încercarea de a afla secretele regale după ce au obţinut totul. Să

preiei controlul asupra vieţii de zi cu zi era un lucru, să pătrunzi pe tărâmul zeilor, atât cei pământeni, cât şi cei cereşti, trebuie că era de nesuportat. Este posibil ca regii hicsoşi din a treia şi a patra generaţie, care s-au născut în Egipt şi care au îmbrăţişat teologia egipteană, să fi fost liberi să posede secretele lui Horus, pe care-l considerau a fi cel mai bun. Poate că ei chiar doreau să devină Osiris în moarte şi să fie o stea care să strălucească mereu şi mereu. Devenind regi ai Egiptului, de ce trebuiau să îndure o moarte canaanită, când murind ca Horus aveau dreptul la o viaţă eternă?

Aceasta era o epocă complexă şi fascinantă şi noi am studiat şi restudiat evenimentele şi personajele implicate. Ceva despre perioadă, în general, şi despre atitudinea şi acţiunile adevăratului rege egiptean – Seqenenre Tao al II-lea, în special – începea să pătrundă în mintea lui Chris. Acest rege era redus la oraşul egiptean de sus, Teba, spre sfârşitul domniei regilor hicsoşi şi, pentru o întreagă varietate de motive mărunte, Chris simţea că povestea lui Hiram Abif ar fi putut începe cu o bătălie de putere între Seqenenre Tao al II-lea şi importantul rege hicsos Apepi I, care a luat tronul egiptean sub numele de A-nser-re (Mare şi Puternic ca Re) şi titlul „Rege al Egiptului de Sus şi de Jos – Fiu al lui Re”. Luni de zile, Chris a meditat la această perioadă, căutând din ce în

ce mai multe dovezi care să confirme sau nu teoriile. Încetul cu încetul, totul s-a cristalizat în jurul unei idei. Chris ne spune cum s-a întâmplat:

„Ştiam că regele hicsos, Apepi, era cunoscut şi ca Apophis. Era un lucru important, ceea ce m-a făcut să văd implicarea sa într-o bătălie spirituală care nu era altceva decât o reluare a formării noţiunii de Osiris, Isis şi primul Horus. Am devenit convins că Apophis este un om care în mod deliberat s-a hotărât să obţină secretele adevăraţilor regi egipteni pentru el însuşi – orice s-ar întâmpla.

Hicsoşii erau războinici şi egocentrici. Ei l-au adoptat pe Set ca zeul lor suprem, cel care şi-a omorât fratele, pe Osiris; zeul la care visa să devină fiecare egiptean. Identificându-se cu Set, hicsoşii şi-au demonstrat dispreţul pentru poporul egiptean, aliindu-se cu forţele răului. Conceptul de Ma’at trebuie că i s-a părut prostesc lui Apophis şi simptomatic pentru „blândeţea” strămoşilor care au permis să li se ia ţara. Opusul lui Ma’at era „Isfet”, care însemna concepte negative cum ar fi: egoism, falsitate şi nedreptate şi, potrivit cu mitologia egipteană, conducătorul acestor întruchipări ale lui „Isfet” era un zeu şarpe monstruos, ca un dragon, rău, numit… Apophis. Am fost mirat să aflu că această putere a răului avea acelaşi nume ca regele hicsos.

Epitetele acestui monstru anti-Ma’at includeau pe „cel cu înfăţişare rea” şi „cel cu caracter rău”, iar pentru egipteni el era întruchiparea haosului primordial. Şarpele, după care regele hicsos şi-a luat numele, el însuşi după ce a fost descris ca fiind surd şi orb faţă de toate lucrurile, putea doar să urle în întuneric şi era alungat în fiecare zi de răsăritul soarelui. Nu e de mirare că cea mai mare frică a tuturor egiptenilor era că şarpele rău, Apophis, ar câştiga într-o noapte întunecată bătălia sa cu Re şi ziua următoare n-ar mai veni. Ca să se apere de ameninţările omniprezente, se recitau liturghii zilnic, în templele zeului Soare, ca să-i sprijine în această bătălie continuă dintre forţele luminii şi întunericului.

Am descoperit că s-a găsit o mare colecţie de liturghii descrise drept *Cartea care să-l învingă pe Apophis.* Aceasta era o carte secretă, ţinută în templu, conţinând sute de cuvinte magice care să apere de răul lui Apophis şi îi oferă cititorului novice instrucţiuni despre cum să facă figuri de ceară ale şarpelui care putea fi strivit, distrus de foc sau tăiat cu cuţitele. Cartea cerea învăţăcelului să execute aceste acte în fiecare dimineaţă, prânz şi seară şi, în special, în momentele când soarele intra în nori.

Patru sute de mile la sud de Avaris, oraşul Teba continuă descendenţa regilor egipteni, deşi s-au închinat puterii hicsoşilor şi au plătit

taxele cerute de perceptorii lui Apophis. În ciuda faptului că erau izolaţi şi sărăciţi, tebanii se luptau să menţină obiceiurile perioadei Regatului Mijlociu pe care-l admirau. Erau ţinuţi departe de către Hicsos (şi stăpânii săi marionetă de la Kush) de codrii din Siria, teii din Tura, aurul din Nubia, ebonită şi fildeşul din Sudan şi de carierele de piatră de la Asuan şi Wadi Hammamat, care i-au forţat să improvizeze tehnicile lor de construcţie. Date fiind limitările stricte care li se impuneau, au reuşit să producă clădiri minunate, chiar dacă adesea mai mult din cărămizi de lut decât din piatră. Totuşi, greutăţile mari au produs o resuscitare a spiritului şi o hotărâre care a făcut Egiptul măreţ şi, în timp ce calitatea vieţii lor continua să sufere, învăţătura şi cultura au început să se dezvolte.

Acest mic regat cetate a început să se ridice din starea de înapoiere şi dezordine şi să ţină piept asiaticilor din Egiptul de Jos.

Bănuiala mea era că în jurul anului 34 al stăpânirii lui Apophis, el l-a somat pe regele Tebei să-i dezvăluie secretele legate de Osiris ca să atingă viaţa eternă care îi era datorată ca rege „de drept” al celor două ţinuturi. Regele teban, Seqenenre Tao al II-lea, era un tânăr dur care se considera a fi Horus şi nu era interesat să-şi împartă dreptul legitim cu nimeni şi în niciun caz cu un asiatic bărbos numit după

„şarpele întunericului”. Eşecul a creat o animozitate între cei doi şi regele Apophis a început să-şi folosească puterea împotriva lui Seqenenre, în toate felurile în care putea. Un exemplu semnificativ al acestui conflict a fost un ordin trimis de Apophis la 400 de mile de Avaris la Teba, plângându-se lui Seqenenre de zgomot:

„*Distruge bazinul hipopotamilor, care este la est de oraş. Pentru că nu mă lasă să dorm nici ziua, nici noaptea.*[43]”

Acest mesaj nu era un joc prostesc care să-l umilească pur şi simplu pe Seqenenre. Ilustrează o luptă clară pentru putere, pentru a stabili dreptul divin de a conduce. Apophis avea deja toată puterea de stat de care avea nevoie, dar ce nu avea era secretul învierii şi binecuvântarea zeilor. Mesajul său era clar politic. Tebanii au reînviat prinderea rituală cu harponul a hipopotamilor în bazinul lor din estul cetăţii; era un ritual străvechi sfânt, care garanta siguranţa monarhiei egiptene. Aceasta însemna mânierea evidentă a lui Apophis, dar făcea şi mai mult rău, pentru că hipopotamul era o formă a zeului hicsoşilor, Set, aşa că el însemna o insultă dublă adresată regelui asiatic.

Ritualul hipopotamilor consta din cinci scene

[43] W. Keller: The Bible as History (Biblia ca istorie).

care includeau un prolog, trei acte şi un epilog. Scopul piesei era să comemoreze victoria lui Horus asupra duşmanilor săi, încoronarea lui ca rege al celor două ţinuturi şi triumful său asupra celor care i s-au opus. Regele îl juca în mod direct pe Horus şi, în actul unu, el arunca zece harpoane într-un hipopotam mascul în calitate de Horus, stăpân, şi de Horus Behdetite, reprezentând Egiptul de Sus şi de Jos. În actul III, victima este de două ori dezmembrată ca reprezentare a lui Set.

„Lupta pentru putere a putut continua o bucată de vreme, dar cred că într-un anume moment, Apophis a hotărât să pună capăt neruşinării regelui teban şi să smulgă secretele de la Seqenenre o dată pentru totdeauna. Rezultatul urma să fie uciderea lui Seqenenre, urmată de expulzarea hicsoşilor şi reîntoarcerea la stăpânirea regilor egipteni.”

Chris simţea că ideea sa vagă care devenise bănuială se transforma în ipoteză. Era gata să o discute în detaliu cu Robert, care a fost repede de acord că s-ar putea să găsim în Seqenenre un candidat pentru explicarea originii lui Hiram Abif.

Mărturia biblică

Etapa următoare a fost să luăm în considerare o importantă sursă de informaţii suplimentare,

care să ne schimbe perspectiva asupra luptei Apophis-Seqenenre. Înţelegerea evenimentelor din secolul al XVI-lea î.hr. A fost lărgită de noi informaţii extrase din istoria egipteană scrisă şi ritualul masonic; acum, cartea Genezei poate fi adăugată pentru că, în mod surprinzător, am descoperit că este bogată în informaţii despre această perioadă.

Figurile cheie care puteau în mod potenţial să aibă vreo legătură cu Seqenenre şi Apophis sunt Abraham, Isaac, Iacob, Iosif şi posibil Moise. Să datăm aceste personaje s-a dovedit mult mai dificil pentru toţi experţii decât datarea celor din perioadele târzii ale istoriei evreieşti, începând cu David şi Solomon, când există mai multe mărturii evidente în istorie la care să ne referim. Punctul de pornire logic în încercarea de a identifica locul acestor cinci figuri celebre în istorie a fost Iosif, asiaticul sau proto-evreul care, ne spune Biblia, a ajuns să ocupe cea mai mare funcţie în Egipt, fiind al doilea după însuşi regele.

Povestea lui Iosif începând cu vânzarea lui ca sclav de către fraţii lui şi ridicarea la putere în Egipt şi celebra sa haină din multe culori (derivată dintr-o traducere ulterioară, incorectă pentru o haină simplă cu mâneci lungi) este binecunoscută şi este acum în general acceptată ca fiind bazată pe o persoană reală. Totuşi, legenda a fost mult înfrumuseţată de

scribii de mai târziu, care au fost primii care au dat o formă scrisă tradiţiei orale.

Referinţele la cămile ca animale de povară şi folosirea monede lor sunt, ambele, imposibile din punct de vedere istoric, deoarece niciuna nu a existat decât după multe sute de ani după cea mai târzie datare a lui Iosif.

Potrivit cu cartea Genezei, Avraam a mers mai întâi în Egipt când avea 75 de ani şi l-a avut pe Isaac la vârsta de 100 de ani şi a murit 75 de ani mai târziu. Isaac avea doi fii, Iacov şi Esau, când avea 60 de ani, şi Iacob a avut 12 fii, penultimul fiind Iosif. Pare sigur să afirmăm că există nişte exagerări aici, în special referitor la vârsta lui Avraam. Pentru a avea o imagine mai clară asupra timpului, putem începe prin a afirma pentru moment că Iosif era la apogeul puterii în Egipt între 30 şi 60 de ani. Putem apoi să privim înapoi în timp la perioada dintre postul său înalt şi prima sosire în Egipt a stră-străbunicului lui, Avraam. Lui Iacob îi plăcea să aibă copii cu cât de multe femei, inclusiv cu cele două neveste şi trei servitoare. Iosif era unul din cei mai mici şi este posibil ca tatăl lui să fi fost relativ în vârstă la naşterea sa, aşa că presupunem că Iacob avea 60 de ani. Putem accepta vârsta biblică de 60 de ani pentru Isaac care are un fiu – Iacob – dar va trebui să scădem din cei 100 de ani ai lui Avraam la vreo 70 de ani posibili. Aceste vârste urmează

spiritul informaţiilor date în Biblie, fără să acceptăm extremele evident imposibile care s-au strecurat în poveste.

Cartea Genezei ne spune că Sara, soţia lui Avraam, era o femeie foarte frumoasă şi că Avraam se temea că egiptenii îl vor ucide ca s-o fure pentru ei, aşa că le-a spus că este sora sa. Logica este greu de urmărit, dar aşa cum sunt amândoi descrişi mai târziu ca bătrâni şi vechi îndrăgostiţi, când s-a născut Isaac, indică faptul că amândoi erau tineri când au venit prima dată în Egipt.

Mai există un indiciu în povestea lui Iosif, care ne ajută să identificăm o dată istorică. Acel indiciu este referinţa la folosirea unui car tras de cai, care plasează evenimentul în mod evident în perioada hicsos, pentru că acestea erau vehicule ale stăpânilor asiatici, nu ale regilor băştinaşi. Se acceptă faptul că existau elemente semite printre invadatori şi, deci, aceasta era o perioadă în timpul căreia emigranţii semitici ar fi fost primiţi în mod favorabil. Mulţi eruditi au comentat faptul că schimbarea dinastiei care a urmat expulzării hicsoşilor poate să corespundă foarte bine ridicării unui nou rege care nu îl ştia pe Iosif (Exodul 1:8) şi că oricare din străinii rămaşi în Egipt ar fi fost supuşi unui tratament ca cel descris în primele capitole ale Exodului[44].

---

[44] Peak's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

Este lipsit de îndoială faptul că migrarea evreilor în Egipt în timpul secetei din Canaan şi ridicarea stăpânitorilor hicsoşi în Egipt s-au produs în paralel cu ascensiunea politică a lui Iosif. Faraonul perioadei lui Iosif a primit evreii în regatul său, pentru că era un hicsos şi un semit ca şi ei. S-a sugerat mai înainte că atunci când hicsoşii au fost înlăturaţi, noul monarh egiptean îi privea pe evrei ca pe apropiaţii hicsoşilor şi, deci, a început să-i transforme în sclavi.

Experţii se pare că nu au văzut concluzia evidentă a acestei dovezi. Versiunile 8 şi 9 din Exod relatează despre întâlnirea posibilă dintre Iosif şi faraonul neindentificat.

„În acest timp s-a ridicat un nou rege deasupra Egiptului, care nu-l ştia pe Iosif. Şi el a spus poporului său: Fiţi atenţi, poporul lui Israel este numeros şi mai puternic decât noi.”

Am ajuns astfel la concluzia că Iosif era contemporan cu Apophis şi deci, cu Seqenenre Tao.

Trebuia să ne amintim că nu putem lua niciunul din cuvintele din Vechiul Testament ca dovadă absolută, din cauza diferenţei de timp dintre evenimente şi cei care le-au relatat. Amintiţi-vă referinţele la cămile şi monezi; poate că au fost detalii greşite.

Şi totuşi, în mare, ni se arată ce s-a întâmplat probabil cu mult timp în urmă. În termeni simpli, Biblia ne spune că Iosif a devenit cel mai important om din tot Egiptul, în afară de faraon, şi deci am tras concluzia că Iosif a fost vizirul regelui hicsos, cel care a domnit mulţi ani, regele Apophis, adversarul lui Seqenenre Tao al II-lea.

Am inversat cronologia de la confruntarea dintre Apophis şi Seqenenre, situată de majoritatea erudiţilor în jurul lui 1570 î.hr. Şi, pentru scopurile noastre generale, am presupus că vizirul Iosif avea vreo 50 de ani în acea vreme.

A apărut atunci următorul model:

DATA EVENIMENTUL (î.hr.)

1570 Vizirul Iosif (în vârstă probabil de 50 de ani);

1620 S-a născut Iosif (tatăl său Iacob cunoscut ca fiind bătrân, probabil în vârstă de 60 de ani);

1680 Se naşte Iacob (tatăl său Isaac se ştia că are vreo 60 de ani) 1740 Se naşte Isaac (tatăl său Avraam se spune că era foarte bătrân – (să spunem 70 de ani);

1780 Avraam intră în Egipt pentru prima dată (probabil în vârstă de 30 de ani).

Vârstele pe care le-am menţionat sunt

asemănătoare cu cele din Biblie şi, lucrând în sens invers de la conflictul dintre Apophis şi Seqenenre, am reuşit să plasăm intrarea lui Avraam în Egipt exact în anul care a fost identificat ca începutul domniei hicsoşilor! Concluzia dramatică apare imediat: Avraam a fost el însuşi un hicsos, poate chiar privit ca un prinţ; amintiţi-vă că termenul egiptean „hicsos” însemna chiar „prinţii deşertului” şi sunt dovezi că Avraam era un om de rang înalt din Ur.

Ne tot amintim că autorii acestor poveşti trebuie să facă faţă unei distorsiuni de vreo o mie de ani şi că ei, ca orice alţi oameni superstiţioşi, vor dori să-şi recunoască prejudecăţile şi credinţele în istoria pe care o interpretează şi o transcriu. Cartea Genezei începe cu relatări extrem de vechi ale originii omului, dar repede se mută de la legende depărtate la istoria relativ recentă pentru scribi.

Nicăieri, autorii nu menţionează deschis cucerirea asiatică a egiptenilor, care se ştie că a avut loc în perioada dintre Avraam şi Moise. Nu cunoşteau această perioadă sau le era ruşine? Nu putem şti, dar faptul că lipsesc din relatarea lor aceşti ani semnificativi din istoria lor, ni s-a părut foarte ciudat.

Uciderea lui Hiram Abif

Regele Seqenenre ducea o luptă psihologică

cu Apophis, forţa întunericului, care devenise rege hicsos în Egiptul de Jos şi avea nevoie de puterea deplină a zeului soare Amen-Re, ca să-i dea tăria de a fi victorios. În fiecare zi pleca din palatul regal de la Malkata ca să viziteze templul lui Amen-Re la ora amiezii, când soarele este la meridian şi omul aproape nu are umbră, nicio pată de întuneric pe pământ. Cu soarele la zenit, puterea lui Re era la apogeu şi cea a şarpelui întunericului, Apophis, era cea mai scăzută. Această afirmaţie – „că Maestrul nostru Hiram Abif s-a retras să se închine la Cel mai de Sus, aşa cum era obiceiul, fiind ora 12 noaptea” provine din ritualul masonic de treapta a treia, care a fost explicat în capitolul 1, unde există un comentariu care fusese dezbătut anterior. Totul avea sens.

Aceasta este reconstrucţia evenimentelor. Într-o zi, neştiuţi de Seqenenre, conspiratorii trimişi de Apophis au încercat să afle secretele lui Osiris de la doi preoţi vârstnici şi, neputând să obţină rezultatele dorite, i-au ucis. Erau îngroziţi de ceea ce aveau acum de făcut, când îl aşteptau pe însuşi regele, fiecare aşezat la o ieşire diferită a templului. Când Seqenenre şi-a terminat rugăciunile, el s-a îndreptat spre intrarea dinspre sud, unde a fost întâmpinat de primii trei oameni, care i-au cerut să spună secretele lui Osiris. El a fost tare şi i-a refuzat. Ceremonia masonică de gradul trei explică ce s-

a întâmplat în acea zi, cu mai bine de 3.500 de ani în urmă, în templul de la Teba. De dragul de a întări comparaţia, am schimbat numele cu unele egiptene:

”Rugăciunile fiind terminate, el s-a pregătit să se retragă prin poarta de sud, unde a fost acostat de primul din aceşti tâlhari, care, având nevoie de o armă mai bună, s-a înarmat cu o riglă de plumb şi, într-o manieră ameninţătoare, i-a cerut stăpânului nostru, Seqenenre, secretele ascunse ale lui Osiris, avertizându-l că moartea va fi consecinţa refuzului său: dar, fidel jurământului său, el a răspuns că acele secrete nu erau ştiute decât de trei oameni din toată lumea şi că fără consimţământul celorlalţi doi el nici nu putea şi nici nu vroia să le dezvăluie... În ceea ce-l priveşte, mai degrabă ar suferi moartea decât să trădeze încrederea sfântă.

Acest răspuns nefiind satisfăcător, tâlharul l-a lovit violent în frunte pe Maestru, dar uimit de fermitatea ţinutei sale, i-a atins doar tâmpla dreaptă. Şi totuşi, cu suficientă forţă ca să-l doboare la pământ pe genunchiul stâng.

Revenindu-şi din această situaţie, el s-a năpustit spre poarta de vest, unde era în faţa celui de-al doilea tâlhar, căruia i-a răspuns la fel şi cu aceeaşi fermitate când tâlharul, care era înarmat cu un levier, i-a aplicat o lovitură puternică la tâmpla stângă, ceea ce l-a doborât

la pământ pe genunchiul drept. Fără nicio şansă de scăpare, maestrul nostru s-a clătinat; slăbit şi sângerând, s-a dus înspre poarta de est, unde al treilea tâlhar era plasat şi care, primind un răspuns similar la cererea sa insolentă – pentru că maestrul nostru a rămas fidel obligaţiei sale chiar şi în acest moment de încercare – i-a aplicat o lovitură violentă chiar în mijlocul frunţii cu o piatră grea, ceea ce l-a doborât fără suflare la pământ."

Secretele înscăunării egiptene au murit o dată cu Seqenenre, omul pe care îl numim Hiram Abif... „regele care s-a pierdut". Simţeam că găsisem pe cel mai plauzibil candidat în locul maestrului nostru masonic pierdut şi am început să analizăm ce se ştia despre acest om. Am fost uluiţi când am citit detaliile privind mumia lui Seqenenre – incredibilele fapte ale rănilor lui Seqenenre care erau descrise în detaliu:

"Când în iulie 1881, Emil Brugsch a descoperit mumia faraonului Ramses al II-lea, în aceeaşi nişă era un alt cadavru regal, cu vreo 300 de ani mai vechi decât al lui Ramses şi care avea un miros greu de putrefacţie. După etichetă, acesta era trupul lui Seqenenre Tao, unul din conducătorii băştinaşi ai Egiptului, obligat să trăiască departe în sud, în Teba, în timpul perioadei hicsoşilor şi, după cum era evident

chiar pentru un ochi neînvățat, Seqenenre avusese un sfârşit violent. Mijlocul frunţii sale fusese zdrobit. O altă lovitură îi rupsese arcada dreaptă, obrazul drept şi nasul. O a treia îi fusese dată după urechea stângă, zdrobindu-i osul mastoidian şi prima vertebră a gâtului. Deşi în viaţă el fusese în mod evident un tânăr înalt, frumos, cu păr negru, ondulat, expresia fixată pe faţa lui Seqenenre arăta că el a murit în agonie. După moarte, corpul său a fost lăsat o perioadă şi apoi mumificat; de aici, mirosul de putrefacţie şi semnele de descompunere.

Nu se spune nimic, nicăieri despre sfârşitul lui Seqenenre, dar este aproape sigur că a murit de mâna hicsoşilor/canaaniţilor.[45]"

Imposibilul se produsese. Îl identificasem pe Hiram Abif, ba mai mult, corpul său încă exista. O lovitură urâtă i-a zdrobit oasele pe toată lungimea părţii drepte a feţei; desigur că s-a clătinat şi a căzut în genunchi la o astfel de lovitură. Fiind tânăr, înalt şi bine clădit, s-a ridicat din nou pe picioare, în felul în care o fac oamenii puternici, dar i s-a aplicat o altă lovitură din partea altui atacator, care i-a tăiat partea stângă a capului, zdrobindu-i din nou osul. Slăbit şi aproape prăbuşit, el s-a clătinat, dar ultima lovitură fatală i-a zdrobit fruntea, ucigându-l pe loc. O altă descriere pe care am

[45] Ian Wilson: The Exodus Enigma (Enigma Exodului).

găsit-o explică rănile:

„Rănile îngrozitoare de pe craniul lui Seqenenre au fost provocate de cel puţin doi oameni, ce l-au atacat cu pumnalul, cu toporul, o suliţă şi un mai de lemn[46].”

În entuziasmul general, ne-au trebuit zile întregi ca să ne continuăm munca. Când ni s-a mai potolit entuziasmul, am inventariat tot ce descoperisem. Instrumentele, folosite ca arme criminale, ne aduceau aminte de legenda masonică simbolică, în care Hiram a fost lovit cu o varietate de instrumente folosite la construcţia templului, inclusiv ciocanul de lemn ce produce răni. Descrierea de mai sus a rănirii trupului lui Seqenenre arată că îmbălsămătorii nu au primit corpul imediat după moartea sa, ceea ce ne aminteşte de împrejurările descrise în treapta a treia masonică, referitoare la trupul lui Hiram Abif, care a dispărut după crimă.

„*Frica sa privind siguranţa maestrului fiind sporită, el a ales cincisprezece tovarăşi de încredere şi le-a ordonat să caute persoana maestrului nostru, ca să dovedească dacă era încă viu, sau dacă suferise în încercarea de a se scoate de la el secretele treptei sale. Fiindu-le hărăzită o anumită zi pentru întoarcerea la Ierusalim, ei s-au grupat în trei Loji ale*

[46] Peter Clayton: Chronicle of the Pharaos (Cronica faraonilor).

Tovarăşilor şi au plecat prin cele trei intrări ale Templului. S-au pierdut multe zile în căutări fără să fi făcut vreo descoperire importantă. A doua grupă a fost mai norocoasă, pentru că în seara unei anumite zile, după ce înduraseră lipsuri şi oboseală, unul din fraţi, care se odihnise în picioare, s-a prins de un tufiş ce creştea în apropiere, care, spre surprinderea lui, a ieşit uşor din pământ; la o examinare mai atentă, el a descoperit că pământul fusese săpat recent; aşa că şi-a chemat tovarăşii şi, prin eforturile lor unite, au redeschis mormântul şi au găsit corpul maestrului nostru, îngropat într-o manieră indecentă. L-au acoperit din nou cu respect şi veneraţie şi, ca să recunoască locul, au înfipt o ramură de salcâm la capul mormântului, apoi s-au grăbit spre Ierusalim ca să-i spună vestea cea tristă regelui Solomon. După ce au trecut primele emoţii ale durerii, regele le-a ordonat să se întoarcă şi să-l îngroape pe Stăpânul nostru într-un mormânt ce i se cuvine după rang şi talent, informându-i în acelaşi timp că prin moartea sa prematură, secretele Maestrului Mason se pierduseră. Astfel că i-a îndemnat să fie deosebit de atenţi la semnele sau cuvintele care vor fi spuse, în timp ce îşi luau adio de la el.”

Scoateţi-l o clipă pe Hiram Abif din vremea regelui Solomon şi orice altceva se potriveşte. A

fost de asemenea interesant să descoperim că regele Seqenenre este singurul rege cunoscut din Egiptul antic care are semne de violenţă. Aşa că acum avem povestea unui om omorât cu trei lovituri, în timp ce proteja secretele regilor egipteni de invadatorii hicsoşi. Dar învierea? Seqenenre nu a fost desigur înviat, deoarece corpul este la Muzeul din Cairo, aşa că povestea noastră nu este completă. Am hotărât deci să reexaminăm ritualul nostru masonic.

Ucigaşii lui Hiram Abif

În legenda masonică, ucigaşii lui Hiram Abif sunt numiţi Jubelo, Jubela şi Jubelum, împreună descrişi ca „Juwes”. Numele par o invenţie simbolică; singurul înţeles pe care-l deducem este că cele trei nume conţin „Jubel”, care înseamnă munte în arabă. Nu ni s-a părut relevant. Am fost interesaţi de adevăraţii asasini şi nu de simbolismul lor. Aşa cum am arătat deja, împrejurările din viaţa lui Iosif descrise în Biblie indică faptul că era vizir hicsos al regelui Apophis şi astfel e posibil ca să fi fost implicat în complotul de aflare a secretelor de la Seqenenre.

Biblia ne spune că tatăl lui Iosif, Iacob, a suferit o schimbare de nume simbolică mai târziu în timpul vieţii sale, când a devenit „Israel” şi cei 12 fii au fost identificaţi ca triburi

ale lui Israel. Aceasta a fost, desigur, ideea autorilor de mai târziu ai istoriei evreieşti, care căutau un moment bine definit în timp, când naţiunea lor începuse în mod formal. Fiilor lui Iacob/Israel li s-au acordat circumstanţe istorice ce par potrivite cu statutul triburilor, într-o vreme când scriitorii Genezei au început să scrie pe papirusuri. Tribul Reuben a fost văzut decăzând din graţii şi tribul Iudah era noua elită, de aceea îi numim pe descendenţii israeliţilor „evrei” şi nu „rubes”. Căutând după indicii în Biblie, am dat peste un verset foarte straniu în versiunea regelui Iacob a Genezei 49: 6, care aparent nu are niciun înţeles şi nici nu se referă la nimic cunoscut. E vorba de momentul în care Iacob moare şi reflectează asupra acţiunii fiilor săi, noi conducători ai triburilor lui Israel:

„*O, suflete, nu le afla secretul şi nici locul adunării; pentru slava mea, să rămâneţi uniţi: căci în mânia lor, au ucis un om şi şi-au clădit un zid în suflet.”*

Găsim aici referire la o crimă, care trebuie că a fost considerată destul de importantă ca să fie menţionată şi nu explicată. Ce secret se căuta? Cine a fost ucis? Biserica catolică descrie acest lucru ca pe o referinţă profetică la faptul că evreii l-au omorât pe Hristos, dar noi am înlăturat această interpretare. Teza noastră

sugerează o posibilitate mai logică. Patru din nouă cuvinte sunt neambigue: „nu le afla secretul”. În engleza modernă, sensul este „nu ai reuşit să afli secretul”. Acuzaţia înseamnă: „Nu numai că nu ai reuşit să le afli secretul, dar ai înrăutăţit lucrurile când ţi-ai pierdut cumpătul şi l-ai ucis, stricând totul şi aducând asupra noastră acuzaţia întregii lumi.”

Cei doi fraţi şi viitoarele triburi ale lui Israel care trebuie să dea scamă pentru această crimă necunoscută sunt Simon şi Levi, fiii lui Iacob/Israel născuţi de femeia Leah, pe care el o dispreţuia. Aceste triburi erau în mod clar blestemate pentru ceea ce făcuseră, „uciderea unui om”, dar cine era victima nenumită? Deşi ni s-a părut puţin probabil ca ucigaşii lui Hiram Abif să fie într-adevăr numiţii Simon şi Levi, care erau de fapt fraţii lui Iosif, părea foarte posibil ca acest verset ciudat să vorbească despre tradiţia populară a omorârii unui om nenumit, care a adus supărare celor două triburi ale lui Israel. Mai la obiect, de ce era crima destul de importantă ca să fie inclusă în istoria evreilor în timp ce individul ucis rămâne neidentificat? Am fost şi mai convinşi că răspunsul era Seqenenre Tao. Evenimentele ce au condus la crimă au fost expuse pe scurt mai sus şi consecinţa lor este esenţială pentru teza noastră şi credem că este important să le detaliăm.

Apophis era jignit. Cine se credea acest rege

al Tebei? Nu înţelegea că lumea se schimba definitiv şi imperiul său era istorie, călcat în picioare de hicsoşi? Regele l-a chemat pe vizirul său Iosif, care se ridicase la rang înalt prin abilitatea de a interpreta visele lui Apophis şi i-a spus că vremea înţelegerilor prieteneşti s-a terminat; secretele trebuiau smulse lui Seqenenre fără întârziere. Regele îmbătrânea şi intenţiona să aibă o viaţă de apoi egipteană. Iosif era responsabil pentru proiect şi pe cine să trimită, cel mai bine, decât pe cei doi fraţi înstrăinaţi, Simon şi Levi? Dacă erau descoperiţi şi ucişi nu conta, deoarece îşi meritau această soartă pentru faptul că l-au vândut pe Iosif ca sclav, cu mulţi ani în urmă. Dacă reuşeau, toate bune: Iosif va fi el însuşi un erou şi fraţii săi îşi vor plăti vechea datorie. Fraţilor li s-a spus ce au de făcut şi li s-a arătat oraşul. Este posibil să-şi fi ras bărbile distinctive, ca să nu atragă atenţia asupra lor. Ajunşi în oraş, ei au contactat pe un tânăr preot regal din templul lui Seqenenre, care era cunoscut ca ambiţios şi uşor influenţabil. Fraţii au explicat că Apophis era extrem de puternic şi hotărâse să distrugă Teba dacă nu obţinea secretul de la Seqenenre. Tânărului preot (îl vom numi Jubelo) i s-a spus că doar el singur putea să înlăture dezastrul ce pândea întreaga populaţie, ajutându-i să afle secretele şi, astfel, atacul lui Apophis nu mai era necesar. Pe lângă aceasta, ei puteau să-l

asigure că va de veni mare preot al lui Apophis, îndată ce secretele vor fi aflate şi lupta politică cu Seqenenre soluţionată.

Jubelo era extrem de speriat de aceşti asiatici ameninţători, dar ştia ce se întâmplase la Memphis când s-au supărat hicsoşii. Poate că singurul lucru pe care putea să-l facă era să înşele încrederea pe care o aveau în el; în orice caz, se putea imagina ca mare preot, chiar dacă al răului Apophis. Jubelo le-a explicat lui Simon şi Levi care erau cei doi preoţi păstrători ai secretului şi care era timpul şi locul optim ca să-i surprindă. Poate că Jubelo chiar i-a atras într-o capcană. Ambii au fost prinşi, dar au refuzat să dea detalii, aşa că au fost ucişi ca să-i protejeze pe conspiratori. Le mai rămânea o singură alternativă disperată: un atac asupra regelui însuşi.

Jubelo era înspăimântat, dar nu mai exista întoarcere, aşa că a condus co-conspiratorii în templul lui Amen-Re, pe când soarele era în punctul cel mai înalt. La scurt timp după aceea, regele a ieşit din cadrul uşii, unde i s-a cerut să divulge secretele. El a refuzat şi s-a dat prima lovitură. În câteva minute, regele Seqenenre zăcea mort pe podeaua templului, într-o baltă de sânge. Plin de furie şi frustrare, unul dintre fraţi a lovit cadavrul încă de două ori. Jubelo era înnebunit de frică.

Toţi trei ştiau că erau singuri, tară vreun

prieten pe lume. Ei vor fi urmăriţi de tebani; Iosif nu le va arăta milă; şi Apophis va fi mâniat de pierderea definitivă a marilor secrete. Eşecul lor era de-a dreptul spectaculos. Secretele erau pierdute definitiv şi va avea loc un război pentru răzbunare, condus de Kamose şi Ahmose, fiii regelui ucis – un război care-i va alunga pe hicsoşi afară din Egipt pentru totdeauna. Zidurile se vor nărui peste ei. Şi ce s-a întâmplat cu preotul trădător? El a fost prins câteva zile mai târziu, ascunzându-se în deşertul din spatele Tebei, în locul pe care-l numim acum Valea Regilor. A fost adus înapoi la templu şi pus să explice partea lui de trădare şi să dea detalii ale întregului plan urzit de Apophis şi vizirul său asiatic, Iosif. Auzind detaliile, fiul lui Seqenenre, Kamose, a fost ofensat de fapta rea a regelui hicsos, dar era de asemenea tulburat de faptul că nu putea să fie făcut rege: secretele pierdute îl vor lipsi de posibilitatea de a deveni Horus. Pentru el şi pentru susţinătorii săi, acesta era un dezastru nemaiîntâlnit. Kamose a întrunit un consiliu de preoţi şi unul dintre ei, destinat să devină noul mare preot, a venit cu o analiză remarcabilă a situaţiei şi cu o soluţie extraordinară la această dilemă. El a remarcat că Egiptul s-a format cu mii de ani în urmă, în perioada zeilor, şi că apariţia celor două ţinuturi a fost creată prin uciderea lui Osiris de către fratele său Set. Zeiţa Isis nu a

cedat şi a înviat corpul dezmembrat al lui Osiris ca să-l facă să devină tatăl unui copil, Horus, fiul zeului. Horus era el însuşi zeu, care a ajuns la maturitate şi s-a luptat cu Set cel rău într-o bătălie puternică în care Horus şi-a pierdut un ochi şi Set şi-a pierdut testiculele. Tânărul zeu era menit să câştige bătălia, dar era totuşi o victorie indecisă, tensionată, balansând între bine şi rău.

Preotul cel înţelept a continuat să explice că Egiptul a devenit puternic după această bătălie, dar cele două ţinuturi au îmbătrânit şi au intrat în declin. Puterea zeului Set a crescut o dată cu sosirea regelui hicsos, care îl venera pe el şi pe şarpele Apophis. Avusese loc o altă bătălie pe pământ, ca şi bătălia dintre primul Horus şi Set, dar de data aceasta Set a câştigat şi actualul Horus a pierdut, în această recentă bătălie, regele (Horus) şi-a pierdut din nou un ochi, înainte de moarte. Soluţia a fost să-şi amintească de înţelepciunea lui Isis şi să nu cedeze doar pentru că un zeu l-a omorât. El şi-a ridicat încet mâna, a întins un deget înspre tânărul preot şi a strigat: „Este manifestarea lui Set. Ne va ajuta să-l învingem pe cel rău.” Corpul lui Seqenenre era într-o stare proastă, dar îmbălsămătorii au reuşit să-l pregătească în felul obişnuit. Ca parte a pedepsei, Jubelo era continuu scufundat în lapte acru şi în căldura deşertului, el a început să miroasă, căpătând

marca de „cel rău”. Când a venit vremea pentru ceremonia Osiris a lui Seqenenre şi simultan a ceremoniei Horus a lui Kamose, totul era pregătit, dar erau două sicrie, nu unul. Primul sicriu antropoid era splendid, cu un zeu/rege frumos mirositor. Al doilea era simplu, alb, fără nicio inscripţie.

Pe când ceremoniile erau aproape de sfârşit, Jubelo cel mirositor, jumătate nebun, a fost adus gol îmbălsămătorilor. Mâinile sale erau ţinute şi, cu o mişcare de cuţit, Kamose însuşi i-a tăiat organele genitale care au căzut pe podea. Jubelo, tremurând, a fost apoi înfăşurat în bandaje de mumificare de la cap înspre picioare. I s-a dat voie să aibă mâinile libere ca să-şi atingă rănile care îi provocau agonia, ca să vadă toată lumea răul pe care-l făcuse. În sfârşit, bandajele au ajuns la cap şi îmbălsămătorii i-au strâns bine faţa, până ce a fost pe deplin acoperit. De îndată ce a fost pus în sicriu, Jubelo şi-a împins capul ca să-şi îndrepte traheea şi să încerce să deschidă gura ca să respire prin bandajele ce îl sufocau. A murit la câteva minute după ce capacul sicriului a fost sigilat.

Jubelo a plătit scump trădarea sa. Înţeleptul preot i-a spus lui Kamose că trebuie create secrete care să înlocuiască pe cele autentice, care se pierduseră prin uciderea tatălui său. O nouă ceremonie l-a înviat pe noul rege dintr-o

moarte simbolică, având scopul să înlocuiască vechea metodă şi noi cuvinte magice au fost create ca să-l ridice la statutul de Horus. Noua ceremonie spunea povestea morţii ultimului rege al primului Egipt şi, o dată cu noul rege, a renăscut o naţiune. Corpul lui Jubelo a călătorit prin regatul morţii cu Seqenenre, astfel ca bătălia să poată continua – Set (în forma lui Jubelo) fără testicule şi noul Osiris, ca primul Horus, fără ochi. Preoţii au aranjat foarte bine lucrurile, ca bătălia să poată continua de unde rămăsese la începutul vremii. Războiul era departe de a fi terminat.

Kamose a întins un deget în aer înspre Apophis, când a ales numele tronului „Wadi-kheper-re", care înseamnă „înflorirea sub formă de re". Cu alte cuvinte „tu nu ai reuşit, eu mă descurc de minune cu secretele regeşti!". Aşa cum Kamose se ridicase dintr-o moarte figurativă, tot aşa se întâmplase şi cu naţiunea. Perioada pe care acum o numim Noul Regat a început curând şi Egiptul a devenit din nou o ţară mândră.

Dovezile concrete

Povestea pe care tocmai am relatat-o este, în parte, ficţiune, pentru ca să ne facă să credem ce s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. Totuşi, singurele părţi pe care le-am adăugat ca să

putem spune povestea sunt micile detalii care dau viaţă faptelor.

Am folosit mărturii biblice pentru a stabili implicarea lui Iosif şi a fraţilor săi, dar tânărul preot, pe care îl numim Jubelo, ne-a atras atenţia după cercetări îndelungi. Nu puteam să credem cât suntem de norocoşi când am descoperit rămăşiţele unui tânăr care i-a nedumerit pe egiptologi mai bine de o sută de ani. Dintre toate mumiile găsite în Egipt, pe două le-am remarcat ca fiind neobişnuite. Seqenenre este unic. El este singurul rege care a murit de moarte violentă şi un alt cadavru iese în evidenţă din alte motive radicale. Căutând informaţii despre toate mumiile cunoscute, am fost imediat frapaţi de detaliile despre rămăşiţele foarte ciudate ale unui tânăr care, în timpul vieţii, avea o înălţime de 5 picioare şi 8 inci. Fotografiile mumiei dezvelite erau uluitoare din cauza înfăţişării de agonie extremă de pe faţă, ca şi detaliile înmormântării care erau fără precedent. Trupul nu fusese îmbălsămat, nu fusese incizat şi toate organele interne erau la locul lor. Iar individul nu fusese mumificat în sensul cunoscut al cuvântului, ci fusese înfăşurat în maniera banală.

În mod straniu, nu se încercase îndreptarea capului sau a trăsăturilor faciale şi expresia este a unui om care scoate un ţipăt prelung, îngrozitor. Braţele nu sunt nici pe lângă corp,

nici încrucişate pe piept în maniera obişnuită, ci întinse în jos cu mâinile făcute căuş, acoperind, fără să o atingă, regiunea pubiană. Este un loc liber, unde ar fi trebuit să fie organele genitale, dar acest om fusese castrat. Părul împletit este în mod inexplicabil acoperit cu o substanţă ca o brânză, care ne-a frapat prin asemănarea cu ceva scufundat în lapte acru şi lăsat să miroasă urât; demonii întunericului au un sens dezvoltat al mirosului şi l-ar recunoaşte pe al lor. Dinţii sunt în bună stare şi urechile au fost găurite, ceea ce sugerează rangul înalt. Mumia a fost găsită într-un sicriu de cedru vopsit în alb, fără nicio inscripţie, făcând identificarea imposibilă, dar experţii consideră că a fost nobil sau membru al preoţimii. Datarea s-a dovedit dificilă, dar era clar că era din dinastia a optsprezecea, care a început curând după moartea lui Seqenenre Tao. Un indiciu important care lipsea anterior îl constituiau cutele care se formaseră în pielea feţei. Acestea sunt foarte neobişnuite, dar sunt prezente şi pe alte mumii – cea a lui Ahmose-Inhapi, văduva lui Seqenenre! Aceste cute se crede că se formează datorită strângerii bandajelor şi această trăsătură specifică sugerează că bandajarea a fost făcută de un om puternic. Diagramele noastre ilustrează cum unghiul acestor cute sugerează că tânărul preot era în viaţă când a fost înfăşurat şi înmormântat.

Acest cadavru neidentificat nu a interesat prea mult pe egiptologi, care în mod firesc se concentrează pe mumiile persoanelor celebre, dar este clar că acest trup neîmbălsămat are toate semnele că a fost viu în momentul îngropării.

Datarea oficială estimată a Regatului Nou de început era foarte apropiată de zona noastră de interes şi am început să ne întrebăm dacă mumia tânărului fusese descoperită în zona Tebei, ea putând avea atunci o posibilă legătură cu regele nostru omorât. Am stabilit repede că a fost găsită de Emil Brugsch în 1881, nu numai în Teba, dar chiar în ascunzătoarea regală de la Deir el Bahri… alături de Seqenenre Tao! Acesta nu era mormântul original al nici unuia, dar asemănarea este că ei au fost amândoi luaţi din aceeaşi zonă, în acelaşi timp, mult mai târziu. Pentru că nu mai există posibilitatea unei coincidenţe, ştiam cu deplină certitudine că nu-l găsisem numai pe Hiram Abif, ci descoperisem împrejurările morţii şi îl identificasem pe unul din criminali, la 3. 500 de ani după eveniment. Ne simţeam ca nişte detectivi care au rezolvat un caz dificil; am băut şampanie în acea noapte.

Nefericitul Jubelo, totuşi, nu a reuşit să scape de prezenţa victimei sale. Tânărul preot se află acum la Muzeul din Cairo, număr de catalog 61.023, împreună cu Seqenenre Tao, număr de catalog 61.051.

Mărturia masonică

De îndată ce ne-am revenit din sărbătorirea evenimentului legat de rezolvarea uciderii lui Seqenenre, ne-am aşezat să reflectăm la următorul pas. Ne-am întors din nou la ritualul masonic, ca să căutăm un alt indiciu în reconstrucţia secretelor regilor. Întreaga poveste a lui Seqenenre şi a ucigaşilor săi este povestea Egiptului care trece prin reîncarnare şi este şi povestea lui Hiram Abif. Cei doi sunt unul şi acelaşi. Biblia acoperă nişte zone albe şi rămăşiţele omeneşti reprezintă dovezi judiciare de netăgăduit, în ciuda unui gol de 3. 500 de ani. Dar am descoperit că dovezile masonice sunt şi mai vechi.

Chris şi-a îndreptat atenţia spre cuvintele folosite în ceremonia de treapta a treia, care este ceremonia de înălţare a Maestrului Mason. Cuvintele sunt spuse în şoaptă noului frate înviat şi nu sunt rostite niciodată cu voce tare. Par nişte bolboroseli. Ambele cuvin te sunt similare ca structură şi sunet, ca şi cum ar fi compuse dintr-o înşiruire de silabe foarte scurte, în stilul vechilor egipteni. Chris le-a despărţit în silabe şi, în scurt timp, a devenit gânditor şi a privit foarte atent la ceva care avea foarte mult sens. Sunetele rostite în Loja deschisă sunt:

”Ma’at–neb–men–aa, Ma’at-ba–aa”.

Cititorii francmasoni vor recunoaşte aceste cuvinte, dar vor fi uimiţi să afle că sunt în limba egipteană veche. Înţelesul este uimitor:

„Măreţ este Maestrul Francmasoneriei, Măreţ este spiritul Francmasoneriei.”

Am tradus „Ma’at” cu „Francmasonerie” pentru că nu există niciun alt cuvânt modern care să se apropie de conceptul complex original, care să transmită atâtea idei referitoare la „adevăr, justiţie, dreptate, armonie şi rectitudine morală, cum sunt cele simbolizate de puritatea fundaţiilor perfect drepte şi pătrate ale unui templu”. Ma’at a fost, cum am văzut anterior, o atitudine de viaţă care amesteca cele trei valori importante pe care le posedă omenirea, adică cunoaşterea ştiinţei, frumuseţea artei şi spiritualitatea teologiei. Aceasta este Măiestria Masoneriei. Celelalte traduceri sunt cuvânt cu cuvânt.

Am reconstruit aceste cuvinte în hieroglife, pentru a demonstra originea lor egipteană, deşi ne îndoim că au fost scrise în altă limbă înaintea acestei cărţi.

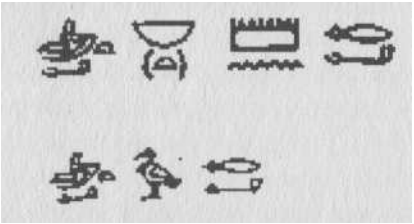

Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost cum au supravieţuit aceste cuvinte intacte într-o perioadă de timp atât de lungă. Noi credem că aceste pronunţii au supravieţuit unor posibilităţi de traducere în alte limbi care au urmat – canaanită, aramaica, franceza şi engleza – pentru că au fost considerate „cuvinte magice”, incantaţia care transforma învierea noului candidat în ceva mult mai simbolic. Înţelesul lor originar s-a pierdut demult, în timpul lui Solomon!

Întorcându-ne la începuturile Noului Regat, putem simţi puterea acestor cuvinte când ni-l imaginăm pe Kamose, crescut ca să devină primul candidat, ca urmare a uciderii tatălui său, personajul pe care îl cunoaştem drept Hiram Abif. Este un fel de „regele a murit, trăiască regele”. Noul candidat proaspăt înviat este spiritul lui Ma’at (Francmasoneriei) supravieţuind morţilor, acelora care deja s-au dus.

Această incantaţie fosilizată ne-a dat dovezi mai puternice ca să ne susţinem teza. Dacă cineva vrea să afle de ce Seqenenre era Hiram

Abif, va trebui să explice în detaliu faptul că ceremonia masonică modernă conţine două versete în egipteană pură, chiar în miezul ritualului.

S-a stabilit de mult de către antropologii culturii că informaţiile sunt efectiv trecute generaţiilor următoare prin ritual tribal, fără ca persoanele implicate să aibă vreo idee despre ce transmit. De fapt, s-a stabilit de comun acord că cel mai bun mod de transmitere a ideilor fără distorsiuni este prin oamenii care nu înţeleg ce spun. Un exemplu bun este felul în care poeziile copiilor sunt mai bine păstrate decât vechile poveşti care au fost scrise şi înfrumuseţate printr-o serie de „îmbunătăţiri” bine intenţionate. De exemplu, mulţi copii englezi încă mai cântă *Eeenie, meenie, minie, mo* un vers bazat pe sistemul de numărare care desigur este anterior ocupaţiei romane din Marea Britanie şi chiar celţilor. A rămas intact timp de două, trei mii de ani şi poate să rămână la fel încă pe atât.

Incantaţia egipteană veche referitoare la Ma’at a ajuns la francmasoni prin două tradiţii verbale şi o perioadă de „hibernare” sub Templul lui Irod. Veneraţia pentru calităţile sale magice a ajutat-o mult după ce înţelesul cuvintelor dispăruse. Această descoperire ne-a dat dovezi evidente care să susţină teza noastră şi oricine dorea să pună sub semnul întrebării

afirmaţia noastră că Seqenenre este Hiram Abif, trebuia acum să explice cum se face că ceremonia masonică modernă conţine două versete în egipteana veche, chiar în miezul ritualului. Credem că traducerea acestor sunete într-o engleză cu sens ar însemna sfidarea a mii de ani şi oricum cuvintele nu ar avea un înţeles precis şi relevant. Am descoperit că legăturile cu Francmasoneria se înmulţesc atunci când analizăm structura preoţimii Noului Imperiu Egiptean şi oficialii mai în vârstă. Descrierea rolurilor pare masonic. Primul profet al reginei Hatshepsut era cunoscut şi ca „Supraveghetorul Lucrărilor” şi primul profet Ptar era „Maestru Craft” sau „Maestru Artificier”. Ştim că Masoneria nu putea să fi copiat aceste descrieri, pentru că aşa cum am arătat, nu exista posibilitatea ca egipteana să fie tradusă decât cu mult după înfiinţarea Craft-ului.

Cu cât analizăm mai mult, cu atât apar mai multe conexiuni. În Egiptul vechi, un om servea la templul unui zeu care avea legătură cu meseria lui. Zeiţa Lunii, Thot, era legată de arhitecţi şi scribi; şi tot ea a devenit mai târziu obiectul interesului primilor francmasoni. Am descoperit conexiuni cu esenienii, fondatorii bisericii din Ierusalim, în care preoţii purtau doar robe din material alb şi petreceau mari perioade de timp pentru curăţenie şi purificare. Se abţineau de la relaţii sexuale şi erau

circumcişi şi nu mâncau anumite mâncăruri, inclusiv scoici. Foloseau apa într-un mod ce aminteşte de botez şi foloseau tămâie pentru purificare. Regulile esenienilor erau într-adevăr vechi. Credeam că am analizat nesperat de mult material pentru această parte a investigaţiei noastre, când, deodată, lui Robert i-a venit o idee. Ritualul masonic se referă la Hiram Abif ca la „Fiul văduvei” – ceea ce nu a fost explicat niciodată – dar, deodată, am descoperit două interpretări corelate. În legenda egipteană, primul Horus a fost conceput doar după moartea tatălui şi, deci, mama sa era văduvă chiar înainte ca el să fie conceput. Astfel, pare logic că toţi aceia care au devenit Horus după aceea, de exemplu regii Egiptului, se vor numi „Fiul văduvei”, un titlu bun pentru Kamose, fiul văduvei Ahmose-Inhapi, soţia lui Seqenenre Tao al II-lea.

Seqenenre Tao, cel fără de frică

Putem fi siguri că povestea lui Hiram Abif era istorică şi nu simbolică, aşa cum credea majoritatea masonilor (chiar şi noi la început). La început, am crezut că o istorie ritualizată a fost inventată ca să lumineze importante puncte simbolice, dar nu era aşa; simbolismul îşi avea originea în realitate. Evenimentul marchează un punct important în teologia egipteană, în care

secretele cultului stelei şi magia înscăunării regelui au fost pierdute pentru totdeauna. Vechii egipteni au recunoscut ceva foarte special despre regele Seqenenre, care a murit la aproape 30 de ani, pentru că i se spunea „cel fără de frică”. Din cauza naturii brutale a rănilor sale, unii observatori au speculat că el a murit în bătălia cu hicsoşii, deşi mulţi sunt de acord că există şi posibilitatea să fi fost asasinat. Teoria bătăliei ignoră faptul că a fost pace cu hicsoşii până la domnia lui Kamose şi, dacă Seqenenre ar fi murit ca un erou în luptă, documentele egiptene n-ar fi trecut sub tăcere moartea sa. Seqenenre a fost privit în mod evident ca un erou de către unii pentru moartea sa. Suntem siguri acum că acest titlu i-a fost acordat de oamenii recunoscători că a păstrat cele mai mari secrete ale celor două ţinuturi, chiar şi în faţa morţii. Sigur că moartea lui Seqenenre-cel-fără-de-frică a fost începutul recâştigării libertăţii pentru Egipt, pe când tebanii se pregăteau de război împotriva lui Horus ca să răzbune crima sa odioasă. Fiul lui Seqenenre, regele Kamose, a ripostat cu vehemenţă împotriva „asiaticului cel rău” şi poporul hicsos a fost dat afară din Memphis. Femeile ultimului rege hicsos, succesorul lui Apophis, Apepi al II-lea, au văzut îngrozite cum fug tebanii, conduşi de un general numit Aahmas, cum navighează pe canalul Pat’etku până la zidurile capitalei

hicsoşe, Avaris. Poporul hicsos a fost definitiv gonit din Egipt de fratele mai mic şi succesorul lui Kamose, Ahmose, care i-a dus înapoi în Ierusalim. Neputând să scape pe mare, nu mai puţin de 240. 000 de familii şi gospodării şi-au croit drum prin deşerturile Sinai şi Nagev. În mod surprinzător, drumul pe care l-au urmat era cunoscut ca „Wat Hor” – Drumul lui Horus.

În concluzie, drama majoră care a avut loc în Teba la sfârşitul primei jumătăţi a mileniului al doilea î.hr. A fost un punct crucial în istoria Egiptului; era o evidentă reluare a bătăliei dintre bine şi rău, care a format ţara cu 2.000 de ani în urmă.

Vechiul Regat al Egiptului se născuse, crescuse şi se maturizase, îmbătrânise şi în sfârşit murise de mâna zeului cel rău, Set, care îşi asmuţise adepţii împotriva poporului. Egiptul, ca şi Osiris, a fost mort o bucată de vreme. După această perioadă moartă, Amen-Re a luptat cu vechiul zeu şarpe, forţa întunericului, Apophis, care luase forma regelui hicsos. Simţind probabil că Egiptul urma să fie înviat, Apophis a încercat în zadar să afle secretul lui Osiris pentru el. El a eşuat din cauza curajului lui Seqenenre Tao, care a preferat să moară decât să trădeze acele secrete. El a fost „regele pierdut”, pentru că trupul său a fost găsit prea târziu ca să mai poată fi înviat, şi pentru că secretele lui Osiris au murit o dată cu el. Din

acel timp, secretele originale despre cum Isis l-a creat pe Osiris au fost înlocuite cu secrete substituite şi niciun rege egiptean nu s-a mai ridicat la stele vreodată.

Din acel timp, stăpânitorii Egiptului nu au mai fost regi. Ei au devenit doar faraoni, cuvânt ce vine din egipteanul „Per-aa”, un eufemism pentru rege şi înseamnă „casă mare”, în felul în care Statele Unite ale Americii se referă uneori la preşedinte folosind sintagma Casa Albă.

Dreptul divin absolut al individului s-a dus pentru totdeauna. Nu numai că se pierduse un rege, ci toţi regii se pierduseră pentru totdeauna!

În ciuda pierderii secretelor, învierea Egiptului era plină de succes şi Noul Regat a devenit ultima perioadă glorioasă pentru egipteni. Moartea şi învierea au dus la o renaştere care a adus noi puteri şi vigoare întregii naţiuni. Întrebările la care trebuia să găsim răspuns pentru a confirma legătura dintre Hiram Abif şi Seqenenre Tao erau: De ce se menţionează că Seqenenre era constructor şi cum a ajuns el să fie asociat cu Templul Regelui Solomon?

Prima parte era clară: Seqenenre era cel mai mare protector al Ma’at, principiul adevărului şi dreptăţii, care este reprezentat drept constructor al fundaţiilor drepte şi pătrate ale templului. În ceea ce priveşte partea a doua, vom continua să susţinem că israeliţii au avut

acces direct la această poveste dramatică şi că a fost folosit de casa regală a lui David, ca să le asigure o structură a secretelor regale pe care noua lor monarhie lipsită de cultură nu le avea. Când a venit vremea să se scrie istoria acestei legende, evreii au schimbat originea sa egipteană şi au atribuit-o celui mai important moment al istoriei propriei naţiuni: construcţia Templului Regelui Solomon.

Eroul poveştii evreieşti nu putea fi regele, pentru că povestea lui Solomon era bine cunoscută. Aşa că au creat un rol nou, care era al doilea lucru bun – constructorul marelui templu. Secretele construcţiei şi înţelepciunea constructorului au fost evidente pentru toată lumea, deci nu putea exista o înviere mai bună pentru Seqenenre-cel-fără-de-frică.

O origine egipteană pentru Hiram Abif a rezolvat o altă problemă. De îndată ce am înţeles că personajul nostru central, Hiram Abif, venera nu pe Yahve, ci pe zeul Soarelui, Re – în traducere literară „cel mai înalt” – putem înţelege semnificaţia cea mai importantă a rugăciunii de prânz.

Francmasonii de astăzi se întâlnesc în mod simbolic la prânz, în baza faptului că Francmasoneria este o organizaţie mondială şi deci „soarele este întotdeauna la meridian din punctul de vedere al Francmasoneriei”.

Referinţa masonică la Dumnezeu ca fiind „cel

mai înalt” este deci o descriere a lui Re, zeul Soare, în poziţia sa cea mai de sus, zenitul cerurilor la prânz. Pe lângă aceasta, merită să remarcăm că Biblia ne spune că înainte ca israeliţii să adopte numele Yahve, „zeul tuturor părinţilor”, el era numit „El Elion”, o traducere canaanită pentru „zeu – cel mai înalt”. Aceasta întăreşte legătura dintre povestea egipteană originară şi israeliţii care au luat-o cu ei.

Am mai întâlnit încă o dovadă indirectă, dar semnificativă, care se referă la regele Tuthmes al III-lea care, dacă ne amintim din capitolul anterior, a fost făcut rege pentru faptul că a fost ales de Dumnezeu în templu, prin faptul că arca sa era prea grea pentru cei care erau în ea. Tuthmes al III-lea era al patrulea rege după plecarea hicsoşilor şi totul din viaţa lui ne spune că secretele religiei bazate pe stea şi pe facerea lui Osiris şi a lui Horus fuseseră deja pierdute. Faptul că trebuia să-şi întărească pretenţia la tron cu ajutorul poveştii cu „arca” demonstrează că el nu credea că avea un drept clar divin la tron, în contrast cu regii anteriori. Chiar faptul că a fost uzurpat de altul este relevant pentru lipsa lui de divinitate. Tuthmes al II-lea a murit fără vreun moştenitor legitim cu soţia sa, sora vitregă Hatshepsut, şi un băiat născut dintr-o relaţie cu o concubină a luat tronul, dar nu a putut fi făcut Horus prin tehnica secretă a înscăunării. La început, tânărului

Tuthmes al III-lea nu i-a fost greu să-şi stabilească regalitatea, dar lucrurile urmau să se dezvolte într-un mod fără precedent. Hieroglifele vechi arată cum Hatshepsut a pretins statut de egalitate cu Tuthmes, apoi l-a convins să devină prima femeie care are dreptul la procrearea divină a zeului Amen-Re. Tuthmes al III-lea se afla într-o inspecţie militară, ca să se ştie cine este conducătorul. Ca majoritatea femeilor care ajung în vârf, era o persoană foarte puternică, care a realizat lucruri importante. Templul său mortuar impresionant de pe malul vestic al Nilului a rămas, până în zilele noastre, una din cele mai frumoase clădiri ale tuturor timpurilor.

Fără îndoială, moartea nobilă a lui Seqenenre Tao a marcat renaşterea celei mai mari civilizaţii a lumii şi punctul în care adevăratele secrete ale dinastiei regale egiptene s-au pierdut pentru totdeauna. Secretele substituite au fost create ca să asigure ritualul necesar al viitorilor faraoni şi al celor mai apropiaţi sfetnici, dar dreptul absolut de a stăpâni prin secretele originale nu s-a transmis o dată cu noile mistere.

Succesul nostru în cercetare a continuat şi Robert şi-a pus întrebarea: dacă răspunsurile vin atât de repede, ar putea fi posibil să începem să înţelegem ce dorim să vedem? Am hotărât că ar trebui să revedem chiar dovezile

pe care le-am adunat şi, după ce am privit la rece fiecare părticică a teoriei noastre, am fost mai siguri ca niciodată că descoperisem noi fapte istorice şi tot ce am descoperit avea continuitatea faptelor adevărate.

Următoarea provocare era să înţelegem cum legenda unui rege egiptean ucis de proto-israeliţi a fost transformată într-un eveniment în istoria noii naţiuni a evreilor. Noi ştiam că va trebui să cercetăm împrejurările în care a apărut cea mai mare legendă din istoria poporului evreu – profetul Moise.

CONCLUZII

Concentrându-ne pe perioada hicsoşilor din Egiptul antic, am aflat mai multe lucruri decât am sperat. Ştiam acum cine era Hiram Abif şi, spre bucuria noastră, am descoperit trupul lui şi al unuia dintre ucigaşii săi. Am analizat rolul Egiptului în istoria evreilor şi a devenit evident din Biblie că s-a produs o schimbare de atitudine a egiptenilor faţă de evrei. Dar mai interesant era ce nu spunea Biblia. Nu există nicio referire la perioada invaziei hicsoşilor în Egipt, şi totuşi, o examinare mai atentă ne-a permis să datăm perioada hicsoşilor destul de corect după informaţiile din Vechiul Testament.

Analiza anterioară a cărţii Genezei ne-a permis să deducem că Avraam era

contemporan cu invazia hicsoşilor şi îl suspectăm chiar că putea fi un hicsos, care înseamnă „prinţul deşertului”. Ultima influenţă proto-evreiască în Egipt a fost Iosif şi, printr-o aşezare atentă a dovezilor biblice şi istorice, am descoperit că Iosif era vizirul lui Apophis, regele invadator care a fost implicat într-o bătălie importantă pentru supremaţie cu regele teban, Seqenenre Tao al II-lea. Seqenenre era moştenitorul vechilor ritualuri egiptene secrete ale înscăunării regale şi era de drept un Horus adevărat. Apophis şi-a luat un nume de tron egiptean, dar nu a fost niciodată implicat în secretele înscăunării regale.

Am găsit o referire în Geneza 49: 6 la uciderea unui om de către fraţii lui Iosif în timp ce încercau să scoată un secret de la el şi am descoperit că mumia lui Seqenenre arată mai clar că a fost omorât cu trei lovituri în cap. Acestea se potrivesc cu faptele pe care le ştim despre povestea lui Hiram Abif. Pe măsură ce am continuat investigaţia, am descoperit că un tânăr preot fusese îngropat de viu lângă Seqenenre. Folosind dovada bandajelor mumiei, am putut să arătăm că acest cadavru a fost datat exact în aceeaşi perioadă ca Seqenenre. Având toate aceste dovezi şi povestea masonică pe care o ştiam atât de bine, am putut reconstrui povestea uciderii lui Seqenenre şi consecinţa ei, căderea hicsoşilor.

Ştiind toate acestea despre uciderea lui Hiram Abif, putem acum înţelege în sfârşit, conţinutul celor două cuvinte şoptite, folosite în ceremonia masonică de înălţare, care fonetic se traduc în vechea egipteană şi care au şi înţeles în engleză: „Mare este stăpânul Francmasoneriei, Mare este spiritul Francmasoneriei”. Exista în sfârşit o legătură fermă cu Francmasoneria modernă. Două cuvinte fără înţeles şi fără rost care au supravieţuit doar pentru că ritualul masonic este învăţat pe dinafară şi prin repetiţie.

Cu legătura stabilită dintre Seqenenre şi adevărata poveste a lui Hiram Abif, mai avem totuşi de acoperit o perioadă de 1. 500 de ani despre singurul grup care ar fi putut îngropa acele informaţii pe care să le găsească Templierii. A trebuit să mergem pe linia dezvoltării iudaismului până la înflorirea esenieni lor şi descendenţa egipteană trebuia să înceapă cu Moise.

Capitolul 9

NAŞTEREA IUDAISMULUI

Moise, făcătorul de legi

Sarcina noastră era să mergem mai departe în timp, pas cu pas, ca să vedem dacă am putea

stabili o ceremonie continuă de stil masonic care să lege Noul Regat egiptean de vremea lui Iisus. Urmă greu de luat, pentru că singura noastră sursă de informaţii urma să fie Vechiul Testament, dar cel puţin aveam ritualul nostru masonic care să ne ajute la interpretare.

Din fericire, Biblia este neechivocă asupra începutului naţiunii evreieşti cu un singur om şi este aproape sigur că a existat un individ pe nume Moise şi că el avea legătură cu un tip de exod al sclavilor asiatici din Egipt. După expulzarea hicsoşilor, semiţii de toate felurile, inclusiv habiru, par să fi fost puţin cam nepopulari şi asta ar explica de ce egiptenii, altfel prietenoşi, au luat deodată mulţi sclavi sau chiar pe toţi cei care au rămas în ţară în timpul decadei 1560-1550 î.hr. S-au descoperit inscripţii din secolele al XV-lea şi al XVI-lea î.hr., care au dat detalii despre aceşti sclavi habiru şi munca lor forţată[47]. Se povesteşte despre numărul mare al acestor oameni ce erau forţaţi să lucreze în minele de turcoaz, ceea ce era extrem de periculos şi neplăcut, fără ventilaţie şi cu torţele care consumau oxigenul. Am fost foarte interesaţi de faptul că aceste mine erau la o scurtă distanţă de muntele lui Yahve, Muntele Sinai, în masivul sudic al Peninsulei Sinai. Era aceasta oare o coincidenţă, sau poate evadarea sclavilor habiru a avut loc aici şi nu în

[47] Werner Keller: The Bible as History (Biblia ca istorie).

Egiptul propriu-zis?

Am descoperit că relatările arată că deşi aceşti proto-evrei vorbeau limba canaanită, ei venerau zeităţi egiptene şi construiau monumente zeilor Osiris, Ptah şi Hathor, ceea ce nu se potriveşte cu imaginea populară a urmaşilor nobili, sclavi ai lui Yahve ce doreau să fie conduşi în Ierusalim de „zeul părinţilor lor”[48].

Povestea lui Moise este spusă, iar şi iar, fiecărui copil, fie el evreu sau creştin, şi totuşi este o poveste pentru adulţi din punct de vedere al faptelor istorice, chiar dacă majoritatea oamenilor nu ţin seama de elementele exotice cum ar fi despărţirea apelor Mării Roşii.

Este greu de specificat când a avut loc acest eveniment, dar opinia comună era că Moise şi-a condus „poporul său” afară din Egipt, în timpul domniei lui Ramses al II-lea, ceea ce ar plasa evenimentul între 1290 şi 1224 î.hr. Există totuşi dovezi actuale, corelate, care susţin o dată mult mai veche, foarte aproape de perioada expulzării hicsoşilor. Dar înainte să analizăm problema datării istorice, este important să vedem ce ştim despre omul numit Moise şi ce ne spune Biblia despre israeliţi şi noul lor zeu.

Am descoperit că însuşi numele de Moise este

---

[48] Peake’s Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

revelator. Foarte ciudat este că Biblia romano-catolică de la Douai îşi informează cititorii că numele înseamnă în egipteană „salvat din apă”, în timp ce el, de fapt, înseamnă „născut din”. Numele acesta în mod normal necesita un alt nume cu prefix cum ar fi Thotmoses (născut din Thoth), Rameses (născut din Ra) sau Amenmosis (născut din Amen). În timp ce particula „moses” este scrisă diferit când este tradusă în engleză, toate au acelaşi înţeles şi ni se pare posibil ca ori însuşi Moise sau vreun scrib de mai târziu să şteargă numele unui zeu egiptean din faţa numelui său. Este ca şi cum ai scoate „Donald” dintr-un nume scoţian, lăsându-l doar pe Mac înainte de Mac Donald.

Definiţia romano-catolică este probabil greşită, dar dacă există vreun adevăr istoric în această idee, ar fi că numele întreg al lui Moise era „Născut din Nil”, în care caz el s-ar fi numit Hapymoses, ceea ce s-ar fi scris astfel:

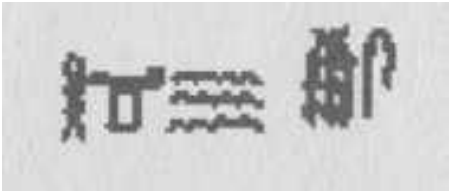

Numele Moise este neobişnuit, pentru că e unul din puţinele cuvinte egiptene vechi, încă populare astăzi, în forma sa ebraică „Moshe” şi în forma arabă „musa”. Egiptenii încă numesc

Muntele Sinai, Jubal Musa – muntele lui Moise.

Este imposibil astăzi să ştim cât de mult din povestea lui Moise redată în Vechiul Testament este istorie şi cât de mult este invenţie romantică. Potrivit cu cartea Exodului, faraonul a decis ca toţi copiii israelieni de sex masculin să fie aruncaţi în Nil. Fapta este imposibil de crezut ca eveniment istoric, pentru că un decret atât de barbar ar fi contrar conceptului de Ma'at, atât de drag egiptenilor. Orice faraon care ar da un asemenea ordin ar renunţa la dreptul său la viaţa de apoi. Mai mult, din punct de vedere practic, ar fi fost neplăcut şi nesănătos să avem mii de cadavre putrezind, plutind în singura sursă de apă a populaţiei.

Potrivit cu Vechiul Testament, mama lui Moise era hotărâtă să nu-şi lase fiul să moară, aşa că l-a pus într-un coş pe malul Nilului, uns cu smoală, unde a fost găsit de fata faraonului. S-a remarcat mai demult că acest episod era aproape identic cu cel al lui Sargon I, regele care a domnit peste Babilon şi Sumer cu multe sute de ani înainte de Moise. O scurtă comparaţie demonstrează similarităţi evidente:

SARGON	**MOISE**
Mama mea m-a conceput; în secret m-a născut.	O femeie levită a conceput un fiu… l-a ascuns timp de 3 luni, dar nu l-a mai putut ascunde.
M-a pus într-un coş cu	A luat un coş,

bitum și a lipit capacul. M-a aruncat în râul care m-a ţinut la suprafaţă.	l-a lipit cu lut şi smoală, l-a pus în el şi i-a dat drumul printre trestii pe malul Nilului.

Am tras concluzia că povestea naşterii este aproape sigur o ficţiune creată în secolul al VI-lea î.hr. Ca o replică la naşterea naţiunii evreieşti, vechea temă a creaţiei care răsare din ape. A fost şi un mod excelent de a explica cum un general al armatei egiptene şi membru al familiei regale egiptene a ajuns să fie părintele fondator al poporului evreu. Vom reveni curând asupra acestui fapt.

Am fost siguri că unele aspecte ale poveştii erau invenţii ulterioare. Una dintre ele a fost descrierea mamei lui Moise ca o femeie levită; a fost o încercare de a aranja istoria în ordinea care se potrivea cu autorii de mai târziu ai poveştii. Leviţii au devenit un trib preoţesc şi astfel scribii, folosind logica timpului, au gândit că Moise trebuie că era preot şi deci, levit. Cartea Exodului are indicaţii clare despre faptul că este un amestec de trei versiuni orale ale istoriei tradiţionale a devenirii Egiptului, fără să specifice clar dacă Moise sau Aaron era personajul principal; chiar numele muntelui unde Moise l-a întâlnit pe Yahve oscilează între Muntele Sinai şi Muntele Horeb.

Aveam permanent în minte faptul că autorii

primelor cărţi ale Vechiului Testament notau legende tribale din trecutul lor îndepărtat, cele mai vechi poveşti fiind vechi de 3. 000 de ani, şi chiar cele recente, cum ar fi cele ale lui David şi Solomon, existau cu sute de ani înainte de timpul acestora. Forma presupuselor evenimente era clară, dar detaliile istorice lipseau cu desăvârşire. Diferiţi autori umpleau golurile în moduri diferite, depinzând de opinia lor politică asupra lumii şi de cum credeau ei că ar fi trebuit să fie lucrurile. Experţii au putut pune ordine în aceste opinii şi au fost desemnaţi foarte prozaic cu „J”, „E”, „D” şi „P”. În prezent, având acces la o mai mare cantitate de informaţie istorică decât au avut acele grupuri, putem repede să descoperim părţile inventate. De exemplu, aceşti autori descriu cămilele ca animale de povară şi vorbesc de folosirea monezilor în vremea lui Isaac şi Iosif, când, de fapt, aceste animale şi banii apar mult mai târziu.

O altă greşeală semnificativă este descrierea lui Avraam care părăsea sudul Israelului ca fiind pământ al filistinilor, când noi ştim acum că ei nu au sosit decât târziu, după ce israeliţii ieşiseră din Egipt.

Dacă în cartea Exodului ni s-ar spune care din fiicele faraonului a găsit pe copilul Moise, lucrurile ar fi mai simple, dar este cert că autorii nu ştiau nici ei.

Am înţeles că puteau fi doar trei explicaţii de bază pentru motivul pentru care Moise era în centrul familiei regale egiptene:

1. Prin naştere era asiatic sau habim şi a fost luat în familie pe când era mic, aşa cum sugerează Vechiul Testament. Se ştie că egiptenii luau într-adevăr copiii ţărilor vecine, astfel că aceştia, devenind adulţi, puteau să influenţeze în mod favorabil opinia poporului lor faţă de egipteni. La început, totul părea imposibil ca faptul să se fi petrecut într-o perioadă atât de apropiată de epoca hicsoşilor, când habiru fuseseră luaţi ca sclavi.
2. A fost un egiptean de familie cu rang înalt care, la maturitate, a fost acuzat de omor şi care a adoptat pe habiru ca pe urmaşii săi fugari.
3. A fost un tânăr general semit din armata ultimului rege hicsos şi a fost alungat din Egipt în sălbăticie, împreună cu restul hoardelor asiatice, când monarhia tebană a preluat controlul. Mai târziu s-a întors să conducă pe sclavii habiru spre libertate. Aceasta ar situa povestea lui Moise mult mai devreme decât s-a crezut vreodată, deoarece – acest lucru este pe deplin plauzibil – Moise era cunoscut ca general al armatei unui faraon neindentificat.

Această a treia opţiune este atractivă, dar nu am putut să găsim destule dovezi pentru o asemenea cronologie de început; în plus, ca să înveţe secretele egiptenilor, Moise trebuia să stea pe lângă un adevărat faraon, nu un impostor hicsos. Am acceptat deci că adevărul privea prima sau a doua opţiune. În ambele cazuri, versiunea biblică a evenimentelor este acceptată drept corectă.

Pentru scopurile cercetărilor noastre, am hotărât de comun acord să nu mai analizăm în detaliu circumstanţele în care Moise a ajuns să-i conducă pe aceşti proto-israelieni; este suficient să acceptăm că un membru extrem de sus pus al curţii egiptene a devenit conducătorul unora dintre triburile care vor deveni naţiunea evreilor.

Faptele 7: 22 ne spun că:

„Moise a fost educat şi a cunoscut întreaga înţelepciune a egiptenilor.”

Israeliţii care au scris despre Moise în toţi aceşti ani nu aveau niciun motiv să inventeze apropierea sa de adversarii strămoşilor lor şi ei credeau că el deţinea secrete importante; de fapt, toate secretele.

Pe vremea când Moise trăia în familia regală egipteană, Regatul Nou fusese format şi

„secretele substituite” înlocuiseră secretele „originale” ale lui Osiris. Ca membru vârstnic al curţii faraonului, Moise a fost instruit în principiile învierii descrise în legenda lui Seqenenre Tao şi a sacrificiului său curajos, care a înlocuit secretele originare pierdute. Pe tânărul Moise, acest ritual urma să-l familiarizeze cu secretele înscăunării regale, cea mai înaltă expresie a puterii; simpla ei existenţă era un semn de regalitate. Aceasta trebuie că l-a impresionat pentru că, în mod sigur, a luat cu el povestea, astfel că ea a devenit în cele din urmă noul secret al ritualului de trecere pentru înscăunarea regelui în noul ţinut al lui Israel. Pentru că era secretă şi spusă numai unui mic grup de israelieni de frunte, povestea „regelui pierdut”, a intrat în existenţa lui David fără mari schimbări. Detaliile Exodului erau o poveste accesibilă şi oamenilor de rând, iar adevărul şi ficţiunea se împleteau până când realitatea aproape că nu mai exista.

În orice variantă, povestea biblică a Exodului demonstrează clar că grupul condus de Moise era foarte egiptenizat şi că venerarea zeităţilor egiptene era normală şi privită drept o practică curentă. Moise, care a primit cele zece porunci pe tăbliţe de piatră, a trebuit neapărat să marcheze înfiinţarea noului stat. Fiecărui rege urma să i se dea „cartea regală” din partea zeilor, ca dovadă că era bun să conducă şi că

exista o bază pentru lege şi ordine în noua societate.

Aceste tăbliţe nu puteau fi scrise decât în hieroglife egiptene, pentru că Moise nu înţelegea nicio altă scriere. Pentru că astăzi noi ne bazăm pe cuvântul scris, ne este greu să înţelegem cum scrierea era considerată a fi ceva special în mileniul al doilea î.hr. Ideea de mesaje ce se materializează din semnele de pe piatră i-a uimit pe oamenii obişnuiţi şi scribii care puteau „să vorbească pe piatră” erau consideraţi a fi păstrătorii marii magii.

Este uşor de apreciat când înţelegem că egiptenii numeau hieroglifele „cuvântului Domnului”, un termen care va fi repetat în toată Biblia.

Zeul războiului de pe Muntele Sinai

Citind cu atenţie şi în mod obiectiv povestea Exodului, am rămas îngroziţi. Opinia pe care o aveam din perioada educaţiei noastre bazate pe creştinism a fost complet răsturnată. În locul unui „popor nobil şi mare ce-şi câştigă libertatea şi îşi găseşte pământul promis”, dăm peste un catalog îngrozitor despre demonologii primitive, trădare, ucidere în masă, viol, vandalism şi furturi. Era cel mai înfiorător certificat de înfiinţare al unei naţiuni imaginat vreodată.

Povestea lui Moise a început cu o crimă. El vede un egiptean lovind un habiru şi, după ce s-a uitat în jur să fie sigur că nu se uită nimeni, el îl ucide pe egiptean: prima din zecile de mii de crime pe care le va comite acest ex-soldat. Din nefericire, crima a fost văzută de alt habiru, care a raportat incidentul egiptenilor, astfel că Moise a devenit un om căutat pentru crimă. A fugit, îndreptându-se spre est în Sinai, unde a fost adăpostit de midianiţi (numiţi de asemenea keniţi) şi unde s-a însurat cu fiica regelui Zipporah.

Aici a făcut Moise cunoştinţă cu zeul triburilor midianite, un zeu al furtunilor şi al războiului, al cărui simbol era un semn ca un crucifix purtat pe frunte; ulterior, va fi cunoscut ca „Semnul lui Yahve”.

Acest zeu, care locuia în munţi, a fost sursa de inspiraţie şi tema centrală pentru Dumnezeul evreilor, în urma conversaţiilor purtate cu el de Moise pe Muntele Hareb.

Foarte rar sau aproape niciodată zeii iau fiinţă în mod spontan; ei apar în mod natural şi suferă metamorfoze prin care absorb calităţi de la alte zeităţi. Prima întâlnire relatată cu Dumnezeul evreilor şi creştinilor pare deosebit de rece şi ameninţătoare. Când Moise l-a întrebat despre puterile şi numele său, el a făcut pe grozavul; dar nu a mers. Moise ştia din educaţia sa egipteană că zeii nu erau întotdeauna superiori

oamenilor şi, dacă un om afla numele zeului, el avea putere asupra lui. În Egipt, zeii, în mod normal, aveau mul te nume, începând cu unul obişnuit, ştiut de toată lumea, până la nume din ce în ce mai restrictive, dar numele lor fundamental nu era spus nici unui om sau altui zeu. Dacă Moise ar fi primit răspunsul la întrebarea privitoare la numele principal al zeului, el l-ar fi supus pe zeu. Teologia şi magia au fost totdeauna două concepte perfect sinonime până în vremurile recente, când am reuşit să tragem o linie imaginară între cele două jumătăţi ale misticismului omenesc primitiv. Conceptul zeului israeliţilor care trăia în arcă nu este diferit de spiriduşul din sticlă care îndeplinea dorinţele prietenilor săi, ambii având activităţi precum zborul prin aer, despărţirea mărilor, trimiterea de mingi de foc şi, în general, şi ignorarea legilor naturii. Astăzi tragem o linie despărţitoare între poveştile arabe din *O mie şi una de nopţi* şi cele ale Bibliei, dar fără îndoială ele au o origine comună. Va fi greu pentru mulţi oameni să accepte, dar dacă luăm drept adevărat ce spune Biblia, atunci imaginea creatorului, pe care lumea vestică îl numeşte simplu „zeu”, începe cu un umil spiriduş ce trăieşte în munţii din N-E Africii şi S-E Asiei.

Temându-se pentru independenţa sa, zeul midianit a refuzat întrebarea lui Moise

referitoare la numele său şi a încercat să stabilească propria sa importanţă, spunându-i lui Moise să-şi scoată pantofii şi să se dea înapoi pentru că este pe pământ sfinţit.

Cartea Exodului ne spune că replica lui Dumnezeu la întrebarea despre numele său a fost:

„Ehyeh asher ehyeh.”

Aceasta se traduce în general cu „Sunt cine sunt” dar pe atunci avea un înţeles cu conotaţii diferite ce s-ar putea traduce prin „Vezi-ţi de treabă!” sau „Nu te priveşte pe tine!”. Numele Yahve sau Iehova sunt ambele pronunţii moderne ale descrierii ebraice a lui Dumnezeu drept YHWH (limba ebraică nu are vocale). Acesta nu era numele zeului; probabil că era un titlu luat din răspunsul dat, cu înţelesul de „Eu sunt”.

Potrivit cu povestea din Biblie, Moise s-a întors în Egipt în cele din urmă ca să elibereze din sclavie bandele de asiatici de toate felurile pe care egiptenii le numeau habiru, cumva folosindu-se de puterile noului zeu al furtunii jinn/spiriduş ca să aducă mizerie şi moarte nefericiţilor egipteni. Ni s-a spus că 600.000 de israelieni au plecat pentru o călătorie de 40 de ani prin deşert, dar este evident pentru orice observator inteligent că oricare din aceste

exoduri ar fi conţinut doar o parte din acest număr. Nu există nicio urmă a acestui eveniment în istoria egipteană şi ar fi fost un eveniment important, relatat în Biblie, dacă el ar fi existat. Dacă grupul ar fi fost atât de numeros, ei ar fi reprezentat un sfert din întreaga populaţie a Egiptului şi având în vedere ce consecinţe ar fi avut o astfel de migraţie asupra hranei şi mâinii de lucru, egiptenii ar fi menţionat impactul său social.

Oricum, oricare ar fi fost numărul oamenilor, Moise şi-a condus poporul în Sinai, în spatele taberei midianiţilor, şi l-a întâmpinat pe socrul său, Jethro, care i-a felicitat pe israeliţi şi i-a dat sfaturi bune lui Moise.

Apoi, profetul a urcat din nou pe muntele sacru ca să se întâlnească cu zeul care încă trăia acolo. Zeul furtunii, care trăia într-un nor negru, i-a spus lui Moise că dacă oricare din israeliţi sau animalele lor puneau piciorul pe munte sau numai îl atingeau, îi va ucide trăgând în ei sau aruncând cu pietre. Noul zeu îi informă apoi pe noii săi prozeliţi că trebuiau să-l venereze sau se va răzbuna nu doar pe indivizii în cauză, ci şi pe copiii lor, nepoţii lor şi aşa mai departe. A continuat să ceară israeliţilor să-i dea cadouri care constau în aur, argint, alamă, ţesături fine, piei şi lemn de salcâm şi a construit o arcă acoperită complet cu aur, ca să trăiască în ea. Această arcă avea un model

clasic egiptean, cu doi aşa-numiţi „heruvimi” în vârf, care sunt acum unanim acceptaţi ca fiind reprezentarea unei perechi de sfincşi înaripaţi; adică lei înaripaţi cu capete de om (vezi fig. 6).

Acest nou zeu nu prea făcuse impresie asupra majorităţii israeliţilor, deoarece ei au făcut un viţel de aur de îndată ce Moise a urcat muntele ca să vorbească cu Yahve. Această efigie era mai degrabă reprezentarea unui zeu egiptean Apis, care l-a supărat foarte rău pe noul zeu. El l-a instruit pe Moise să ordone preoţilor săi să ucidă cât mai mulţi dintre aceşti „păcătoşi” şi ni se spune că au fost omorâţi 3.000 de israeliţi.

Şi zidurile s-au prăbuşit

Pe când israeliţii se îndreptau spre „ţinutul promis”, mai era doar un obstacol între ei şi atingerea scopului lor: populaţia indigenă. Dar Yahve îi va conduce spre victorie împotriva fermierilor din Canaan.

Deuteronomul (versiunea Douai) explică evenimentele ca şi cum aleşii lui Dumnezeu au început să ameninţe cetatea-stat din Canaan, în părţi din capitolele 2 şi 3:

„Şi Sehon a ieşit să ne întâmpine, cu toţi oamenii săi ca să lupte la Jasa. Şi Domnul, Stăpânul nostru, ni l-a predat nouă: şi noi l-am ucis cu fiii săi şi toţi oamenii lui. Şi i-am luat

toate cetăţile, ucigând toţi locuitorii lor, bărbaţi, femei şi copii. Nu a rămas nimic.

Cu excepţia vitelor care au fost împărţite şi prada de război a cetăţilor pe care le-am luat.

De la Aroer, care este pe malul râului Amon, un oraş care este situat într-o vale, la Galaad. Nu există niciun sat sau oraş care să scape din mâinile noastre.

Domnul, Stăpânul nostru ne dăduse totul...

...Apoi ne-am întors şi ne-am dus la Basan: şi Og, regele basan, a ieşit în întâmpinarea noastră cu oamenii săi ca să lupte în Edrai.

Şi Domnul mi-a spus: Nu-ţi fie teamă: pentru că el ţi s-a predat cu toţi oamenii şi pământul său. Şi să-i faci ce ai făcut regelui Seehon al amoriţilor, care trăiau în Hesebon.

Astfel, Domnul şi Stăpânul nostru ni l-a predat pe Og, regele basan, şi toţi oamenii săi. Şi noi i-am distrus complet.

Distrugând toate cetăţile lui, nu ne-a scăpat niciun oraş: 60 de cetăţi, toată ţara lui Argob, regatul lui Og din Basan.

Toate cetăţile erau înconjurate de ziduri înalte, cu porţi şi bare: în afară de nenumăratele oraşe fără ziduri. Şi noi le-am distrus pe toate, aşa cum am făcut şi lui Sehon, regele Hesebon: am distrus fiecare cetate, bărbaţi, femei şi copiii. Dar vitele şi prăzile de război ale oraşelor le-am luat cu noi ca pradă."

Aceste pasaje nu descriu bătăliile ei, mai degrabă masacrarea fiecărui bărbat, femeie şi copil, ca şi a oilor, boilor şi măgarilor ce au fost omorâţi cu sabia.

Vechiul Testament conţine multe pasaje violente de acest tip. În plus, Yahve le-a amintit oamenilor săi că el este puternic şi gata să pedepsească cu sălbăticie pe aceia care nu-l vor venera şi nu vor trăi după Cuvântul Lui. Deuteronomul 8:19-20 dă următorul avertisment:

„Dar, dacă-l vei uita pe Domnul Stăpânul tău şi vei urma alţi zei, îi vei servi şi adora: ia aminte, îţi prezic că vei pieri.

Ca şi naţiile pe care Domnul le-a distrus, aşa vei pieri şi tu, dacă nu vei asculta vocea Domnului, Stăpânul tău.”

Oricine ar fi fost Moise, el a devenit un criminal în Egipt şi şi-a petrecut restul vieţii ucigând un număr mare de oameni şi străini şi pe aceia care îşi puseseră speranţa în el. Am considerat greu de reconciliat acest om şi credinţa sa în Dumnezeu, cu Dumnezeul evreilor moderni şi al creştinilor. Această discrepanţă ne dovedeşte că Dumnezeu nu este o entitate statică, ci un focar social care creşte şi evoluează pe măsură ce el se amestecă cu alţi zei, evoluând încet înspre o figură idealizată

care reflectă moralitatea şi nevoile vremii. Nu este atât de important că Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul lui; este mult mai important că omul, în mod continuu, îl reface pe Dumnezeu după propria imagine.

Datarea Exodului

Unii eruditi cred acum că victoriile sângeroase descrise în Vechiul Testament sunt exagerate şi că sosirea israeliţilor a fost mai mult o absorbţie lentă în societatea canaanită decât o înlocuire sângeroasă a ei. Totuşi, explorările arheologice recente au scos la iveală mărturia unui mare număr de oraşe şi cetăţi ce indică o datare a Exodului în epoca de bronz mijlocie. O astfel de datare ar plasa Exodul undeva între expulzarea hicsoşilor şi mijlocul secolului al XV-lea î.hr. Aceasta întăreşte adevărul că Moise a fost luat de familia regală egipteană curând după ce tebanii au recâştigat controlul asupra ţării.

Credem că educaţia pe care a primit-o în Egipt i-a dat forţa şi abilitatea să-şi creeze propriul său zeu şi să întemeieze o naţiune nouă în nişte ani grei. Metodele sale crude au fost probabil singura cale prin care ar fi putut reuşi. Există dovezi ale puternicei influenţe egiptene asupra evenimentelor Exodului, de la proiectarea Chivotului la Tablele Legii cu hieroglife date de Yahve lui Moise şi credem că este logic să

presupunem că secretele ceremoniei învierii lui Seqenenre au fost luate tot din Egipt. Moise a tratat poporul său ca pe nişte oameni săraci cu duhul şi probabil că erau destul de simpli comparativ cu conducătorul lor care cunoştea, după cum ştim, toate secretele egiptenilor.

David şi Solomon

Triburile lui Israel au existat independent timp de aproximativ o sută de ani, într-o perioadă cunoscută drept perioada judecătorilor. Aceşti judecători nu erau de la început drepţi sau figuri magistrale, dar erau eroi locali sau, mai precis, „salvatori”.

Ideea generală că 12 triburi din Israel au fost implicate în Exod este desigur greşită; doar două sau trei triburi se crede că au sosit astfel. Pe vremea judecătorilor, triburile lui Simon şi Levi au fost desfiinţate şi tribul cel mai important al lui Iuda abia începea să fie recunoscut ca israelit.

încetul cu încetul, triburile nomade habiru au devenit naţiunea ebraică a israeliţilor şi ei s-au transformat din nomazi în fermieri şi meşteşugari. Acele elemente ale populaţiei canaanite mai avansate care nu au fost ucise în timpul invaziei, s-au unit cu noii veniţi şi i-au învăţat meşteşugurile şi agricultura pe care ei le ştiau de mii de ani.

Cea mai veche carte a Noului Testament este Cântul lui Deborah. Acesta ne povesteşte că exista cooperare între unele din triburi atunci când înfruntau un inamic comun, cum ar fi filistinii. Acele triburi care nu dădeau soldaţi pentru luptă erau aspru dojenite. Rolul judecătorilor era diferit de al regelui, prin faptul că fiecare judecător avea putere restrânsă asupra unuia sau mai multor triburi şi asigura o oarecare îndrumare politică sau economică, supunerea fiind opţională. Pe scurt, regii erau numiţi în mod divin, iar judecătorii nu. Nu toţi judecătorii erau egali. Unul dintre primii eroi din vremea primei invazii a fost războinicul Jerubaal, care mai târziu şi-a schimbat numele în Gideon (numele său original era desigur canaanit, onorându-l pe zeul Baal, care probabil ilustrează faptul că într-o perioadă, Yahve nu era atât de puternic – cum vor să ne facă să credem autorii de mai târziu ai Vechiului Testament). Lui Gideon i s-a oferit regatul Israel, dar l-a refuzat, susţinând că Yahve era regele lor, al tuturor; şi totuşi, este evident că el deţinea o poziţie specială şi că era văzut ca moştenitor al lui Moise.

Deşi Gideon a refuzat să fie rege, autoritatea sa se trăgea direct din Moise şi este sigur că o depăşea pe a altor judecători. A fondat un centru religios la Ophrah, unde a înfiinţat un obiect de cult cunoscut drept „ephod”, care era

un fel de arcă, sugerând că el a avut un alt zeu. Ca om cu influenţă şi putere, Gideon avea un harem mare (probabil că avea şi virgine midianite capturate) şi se zicea că a avut şaptezeci de fii, cel mai important dintre ei fiind Abimelech, un nume care a sugerat multor eruditi ai Bibliei o sporire a ideii ideologiei de regalitate. A fost un fapt sigur că Gideon a acceptat titlul de rege, dar fie că l-ar fi acceptat sau nu, fiul său Abimelech a depăşit statutul de judecător şi a devenit rege. Templul său, dedicat lui Baal-berith, a fost excavat şi s-a dovedit a fi fost „migdal” sau templu fortificat, cu pereţi cu o grosime de 70 de picioare şi, de fiecare parte a intrării, stâlpi sacri[49].

Aceasta se întâmpla la o generaţie după moartea lui Moise şi, lucru mai important, la sute de ani înainte de Templul lui Solomon; şi totuşi, avem doi stâlpi sacri de ambele părţi ale intrării, într-un templu ce aparţinea primului rege al evreilor. Sensul stâlpilor şi ceremonia asociată cu ei descinde de la Moise, prin Gideon, la Abimelech. Ni se pare extrem de logic să presupunem că ceremonia învierii bazată pe povestea lui Seqenenre ar fi fost folosită de acest grup al „familiei regale”, deoarece ei nu cunoşteau niciun alt proces de înscăunare în afară de cel cunoscut de Moise în

[49] Peake's Commentary on The Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

Egipt. Chiar stâlpii ar reprezenta conexiunea cu Dumnezeu şi stabilitatea noului stat.

Din nefericire pentru Abimelech, stabilitatea va fi de scurtă durată. Monarhia se va prăbuşi curând după ce a fost întemeiată şi el şi-a pierdut viaţa într-o bătălie cu oamenii din oraşul Teba, care i s-au opus. Perioada judecătorilor a continuat, dar cunoaşterea secretelor casei regale şi a înscăunării regelui au fost păstrate vii de către judecătorii din familia lui Gideon.

În toată această perioadă, Ierusalimul a rămas un oraş care aparţinea primilor săi întemeietori, jebuziţii; centrul religios şi politic pentru israeliţi era oraşul Shiloh, la vreo 20 de mile spre nord. Săpăturile au arătat că Shiloh a fost distrus în jurul anului 1050 î.hr. În timpul războiului dintre israeliţi şi filisteni. Acest eveniment a fost văzut de Samuel, care era un judecător important, profet, preot şi cel care-l înscăuna pe rege.

Războiul dintre israeliţi şi filisteni era redat în povestea biblică a lui Samson, care era un nazarit (un om sfânt) cu o putere imensă. El a distrus 3.000 de filisteni, doborând fizic şi stâlpul drept şi cel stâng, ceea ce noi credem că este o metaforă pentru subminarea stabilităţii lor naţionale.

Samuel a fost cel care l-a făcut pe Beniamin (Saul) rege într-o ceremonie particulară. Nu există nicio explicaţie în Biblie şi nicio descriere a ceremoniei. Se pare că relaţia dintre Samuel

şi Saul era aceea dintre două puteri gemene, cea a preotului şi cea a regelui, cei doi stâlpi ai unei societăţi înfloritoare, uniţi ca să producă stabilitate. Această relaţie a fost repede pusă la încercare când Saul a făcut un sacrificiu la Gilgal, fără ajutorul şi ştiinţa lui Samuel, şi când nu a urmat ordinul lui Samuel de a desfiinţa haremul amaleciţilor învinşi, Samuel a început să regrete alegerea sa. A apărut un nou candidat, de data aceasta din tribul important al lui Iuda, mai degrabă decât de la cel mai mic trib, al lui Beniamin. Numele său era David şi venea dintr-un oraş mic numit Bethleem.

David era o persoană instruită, plină de calităţi, era curtean, soldat şi om de stat. Binecunoscuta poveste a uciderii lui Goliath este în general acceptată ca adevărată, dar un alt om l-a ucis pe gigant – era un alt om din Bethleem numit Elhanan[50], fiul lui Jaareoregim[51].

Atribuirea acestei fapte lui David a fost o încercare de a-l arăta ca pe un simplu ciobănaş neobişnuit cu războiul, dar adevărul era că întreaga viaţă a fost un mare soldat şi politician.

Saul a văzut că era ameninţat de David şi a încercat să-l îndepărteze, dar în cele din urmă Saul şi-a pierdut viaţa şi Samuel a creat al doilea regat al său. Nu este de apreciat faptul

---

[50] 2 Samuel 21:19.

[51] Peake’s Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

că atunci când David fugea de Saul, el a luptat în armatele filistenilor împotriva israeliţilor; o faptă ciudată pentru întemeietorul celei mai mari dinastii din istoria Israelului. David a devenit regele Israelului în jurul anului 1000 î.hr. Şi pentru prima dată a unit cu adevărat triburile într-un singur popor. Există o paralelă uimitoare cu rolul regilor din Egipt, prin faptul că Israelul era format de asemenea din două ţinuturi, unul la nord şi unul la sud, unite de un singur conducător. Primii şapte ani, David a condus de la Hebron în ţinutul de sud al lui Iuda, dar cel mai important rol al său a fost cel de rege care a luat Ierusalimul, formând o nouă capitală care era aşezată între cele două părţi ale regatului unit. Aici, el şi-a construit un palat şi a mutat cortul ce adăpostea Chivotul şi altarul pe locul unui templu pe care a hotărât să-l construiască pentru Yahve.

David a întemeiat o armată bine antrenată, compusă în mare parte din mercenari străini, cu care el i-a învins pe filistenii care încă mai aveau cetăţi în regiune, în cele din urmă obţinând controlul asupra ţinuturilor de la Eufrat la Golful Accaba. Pacea a fost în sfârşit asigurată când David a făcut un tratat de pace cu Hiram, regele de la Tyr, dar comportamentul turbulent al lui David şi al familiei sale a adus curând instabilitate.

Evenimentele se succed ca o poveste de la

Hollywood. David s-a îndrăgostit de Bathsheba şi l-a ucis pe soţul ei, Uriah. Fiul lui David, prinţul încoronat Amnon, a fost omorât de fratele său Absalom, după ce a violat-o pe propria soră vitregă Tamar, şi Absalom a încercat în sfârşit să ia regatul de la fratele său cu forţa. După acest război civil, David şi-a luat regatul şi fiul său, Absalom, şi-a pierdut viaţa, spânzurat de ramurile unui copac.

Toate aceste lucruri l-au împiedicat pe David să construiască templul închinat zeului său Yahve. Curând, David a ajuns pe patul de moarte şi moştenitorul său la tron, Adonijah, a fost încoronat rege. Totuşi, înainte ca festinul de încoronare să se sfârşească, un alt fiu al Bathshebei, numit Solomon, a fost făcut rege de Zadok, cu ajutorul lui David. Ceremonia lui Solomon a fost considerată cea adevărată, şi nu mult după aceea noul rege l-a îndepărtat pe fratele său şi pe susţinătorii lui ca să nu se mai ridice vreodată împotriva lui.

Solomon a fost un mare rege şi, sub stăpânirea lui, Israelul a atins cea mai mare dezvoltare avută vreodată. El s-a căsătorit cu fiica faraonului şi i s-a dat ca zestre oraşul strategic Gezer, de pe hotarul egiptean. A creat şantiere de construcţii în tot ţinutul şi, cel mai important lucru din toate, a construit casa lui Yahve, templul sfânt pentru care este cel mai cunoscut. Aşa cum am discutat anterior, templul

era o construcţie minoră, dar totuşi era decorat cu multă măiestrie şi strălucire şi foarte bine situat.

Era aşezat în vârful unui deal cu faţada spre est, înspre soarele care răsărea, şi pentru că era mai mult sau mai puţin pe linia despărţitoare a celor două ţinuturi, unul la nord şi unul la sud, stâlpii de la intrare erau meniţi să reprezinte armonia şi echilibrul regatului unit. Aceasta era reconstrucţia conceptului egiptean de stabilitate politică prin unitate.

Boaz, stâlpul din stânga, era situat la sud, reprezentând pământul lui Iuda şi însemnând „putere”; Jachin era situat la nord, reprezentând pământul Israelului, semnificând „întemeiere” şi, când erau uniţi de pragul de sus al lui Yahve, cei doi asigurau „stabilitate”. Ca şi în Egiptul antic, atâta timp cât cele două ţinuturi erau unite cu stâlpii respectivi, stabilitatea politică rezista. Acel concept era împrumutat de la egipteni, indicând faptul că structura monarhiei israelite şi teologia încă nu-şi pierduseră vechile origini.

Toată această muncă trebuia plătită şi cum necesarul folosit era străin – Hiram, regele din Tyr, a adus mână de lucru calificată şi majoritatea materialelor prime – aceasta însemna o mare cheltuială pentru regat şi Solomon a început să ducă lipsă de bani şi a vândut multe oraşe ca să plătească datoriile

înrobitoare. Populaţia trebuia să îndure munca forţată, cu grupuri de 10.000 de oameni trimişi lunar în Liban să muncească pentru Hiram, regele din Tyr. Regatul a fost împărţit în 12 regiuni, cu fiecare regiune răspunzătoare de asigurarea de taxe pentru palat timp de o lună, în fiecare an. Nivelul taxelor a fost foarte mare şi supuşii lui Solomon au început să-şi piardă entuziasmul faţă de dorinţa de grandoare a regelui.

În ciuda felului în care autorii de mai târziu ai Bibliei au preferat să vadă, există destule mărturii că interesul pentru Yahve scăzuse foarte mult şi alţi zei erau consideraţi egali în istoria naţiunii, dacă nu mai presus. Pentru mulţi, Yahve nu era decât un zeu israelit al războiului, folositor în vreme de război (dar o figură destul de comună printre zeii din Panteon). Numele date notabililor israeliţi de-a lungul timpului arată un mare respect pentru Baal şi chiar şi cel mai fidel yahvist nu ar fi putut pretinde că evreii din acea vreme credeau într-un singur zeu.

La fel s-a întâmplat şi cu Solomon. Spre sfârşitul domniei sale, Solomon a început să venereze alţi zei, ceea ce a nemulţumit pe mulţi, în special pe preoţii din templul din Ierusalim. Logica ulterioară a fost că răutatea lui Solomon nu a fost pedepsită de Yahve din respect pentru tatăl său, David. Pe scurt, din

vremea lui Moise până la Solomon, Yahve pare că nu a impresionat prea tare „poporul ales”. Când Solomon – regele vestit pentru înţelepciunea sa – a murit, ţara era nu numai falită, dar şi fără de zei.

Fiul lui Solomon, Rehoboam, a fost crescut ca să creadă în puterea regatului şi, deşi a fost sfătuit să adopte o linie conciliantă faţă de cei din nord care nu-l acceptau ca rege, el nu a ascultat. Unitatea celor două ţinuturi s-a destrămat repede şi regatul de nord al lui Israel nu mai avea de-a face cu Iuda, ceea e a constituit originea problemelor sale. Să rezumăm ce am aflat despre israeliţii din această perioadă. Aspiraţiile noii naţiuni spre o civilizaţie importantă s-au bazat pe o teologie structurată, pe jumătate pe muncă forţată şi bani împrumutaţi. Ca toate întreprinderile prost pregătite a eşuat, dar a rămas în inimile şi minţile generaţiilor viitoare care vor completa în mod retrospectiv acea teologie şi luptă de a reconstrui o glorie trecătoare care le-a marcat formarea ca popor ce are un zeu şi un destin. Aceasta era viziunea care niciodată nu-şi va atinge scopul, deşi va fi măreaţă.

Între timp, secretele ceremoniei de iniţiere prin înviere şi rectitudine morală bazate pe principiile construcţiei unui templu au fost transmise unui grup regal. Nu a mai fost un concept abstract ce deriva din povestea

egipteană adusă lor de Moise, era real; la fel de real ca templul lor de la Ierusalim care adăpostea Chivotul şi pe zeul lor.

În toată această etapă a cercetării noastre, nu am găsit nicio referire la vreun arhitect al Templului Regelui Solomon, care să fi fost ucis. Şi totuşi, începusem să avem multe dovezi care să susţină ipoteza noastră privitoare la cei doi stâlpi asociaţi cu ceremonia de înviere a lui Seqenenre Tao, care fusese adusă din Israel de Moise şi devenise secretul casei regale a Israelului. Următoarea noastră sarcină a fost să identificăm când a fost schimbat numele personajului central, din Seqenenre Tao în Hiram Abif. Ca să înţelegem cum aceste secrete păzite au putut supravieţui şi în final au ajuns cunoscute prin acţiunile unui om pe care îl numim Iisus Hristos, şi cum ar putea fi interpretat Noul Testament în lumina amplelor noastre cercetări, era nevoie să investigăm mai îndeaproape etapa următoare a istoriei naţiunii evreieşti.

CONCLUZII

Povestea naşterii lui Moise s-a dovedit a fi bazată pe o legendă sumeriană şi am fost siguri că fusese adoptată pentru a înţelege modul în care un vechi egiptean şi membru al familiei regale egiptene a ajuns să fie tatăl naţiunii

evreieşti. Am fost siguri că Moise fusese părtaş al secretelor lui Seqenenre Tao şi că el cunoştea povestea celor doi stâlpi; el a folosit aceste secrete ca să întemeieze un nou ritual de înscăunare pentru adepţii săi. Acest lucru a dat identitate şi un ritual secret evreilor fără de stat şi fără de cultură, ritual ce a fost transmis prin David.

Moise a fost cel care a adoptat pe zeul kenit al furtunii – Yahve, care a fost identificat prin simbolul *tău,* cunoscut la origine drept „semnul lui Yahve”. De îndată ce a contactat pe noul său zeu, Moise s-a întors în Egipt, unde era căutat pentru omor, pentru că el alungase un grup habiru. Călătoria evreilor în ţinutul Canaan este descrisă în Biblie ca un proces continuu al uciderii populaţiei indigene.

De îndată ce a fost introdusă religia lui Yahve, poporul lui Yahve, israeliţii, au fost conduşi de o serie de judecători, începând cu Josua, celebru conducător al bătăliei de la Ierihon. El a fost urmat de un număr de alţi judecători, dar Biblia şi mărturiile arheologice arată că simbolul celor doi stâlpi a fost folosit şi de Abimelech, fiul lui Gideon[52], şi de Samson nazaritul.

Am fost siguri că acest lucru indica faptul că secretele egiptene ale lui Moise continuau să fie folosite de conducătorii israeliţilor.

---

[52] Peake’s Commentary pn the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

Profetul Samuel l-a uns pe Saul ca primul rege al evreilor, dar în cele din urmă el a fost urmat de David, care a fost un rege deosebit. În jurul anului 1000 î.hr., David a unit regatele Iudeea şi Israel, cu o nouă capitală între cele două ţinuturi la Ierusalim. Fiul său Solomon a construit apoi primul templu din Ierusalim cu cei doi stâlpi reprezentând unificarea celor două regate şi formând o poartă de intrare cu faţa spre est – un stâlp în nord reprezentând Israelul şi un stâlp în sud reprezentând Iudeea. Stâlpii identici sunt ridicaţi la intrarea în templul său, ca să arate că monarhia israelită are încă rădăcini şi ritualuri egiptene.

Solomon a murit lăsând ţara falită, dar a lăsat secretele ceremoniei de iniţiere prin înviere şi o rectitudine morală, bazată pe principiile construirii templului ce erau transmise unui grup regal.

Nu ne mai îndoiam de faptul că descoperisem modelul rolului secret al construcţiei statului evreu. Dar nu am găsit nicio referire la vreun constructor ucis în Templul lui Solomon şi trebuia să descoperim cum şi când Seqenenre a devenit Hiram Abif.

Capitolul 10

O MIE DE ANI DE LUPTĂ

Începuturile naţiunii evreieşti

Moartea regelui Solomon a avut loc la exact 1.000 de ani înainte de moartea ultimului şi celui mai celebru pretendent la titlul de „rege al evreilor”.

Pentru evrei a fost un mileniu plin de durere, luptă şi înfrângeri, dar niciodată nu s-au predat. A fost de asemenea caracterizat printr-o căutare disperată a identităţii etnice, precum şi de o nevoie de a-şi practica teologia şi structura socială care le erau proprii. Ei aveau legenda îndepărtată a unui tată, Avraam, şi a unui legiuitor, Moise, dar mai aveau şi altceva care se cheamă cultură. Primii regi evrei nu aveau simţământul de moştenire. David, în mod greşit caracterizat ca un luptător, le-a dat un model pentru aşteptata lor victorie asupra vecinilor lor puternici, şi Solomon, umil şi ghinionist în tot ce a întreprins, a devenit nucleul mândriei naţionale. Nu a fost totuşi un om care, în cele din urmă, să aibă idealuri egoiste, dar a ridicat o clădire mică şi neimportantă pentru zeul războiului, Yahve.

După cum am văzut, după moartea lui Solomon, cele două ţinuturi ale evreilor au fost despărţite din nou, cu Israelul în nord şi Iudeea în sud. Ei s-au întors la propriile lor idei de dezvoltare, care curând au dus la război. În regatul de nord, asasinarea regelui devenise

aproape un sport naţional şi, în secolele care au urmat, războiul, crima şi trădarea au devenit lege. Probabil că individul cel mai infam din această perioadă a fost Jehu, un general care a venit la putere, omorându-l el însuşi pe Jehoram, regele Israelului. Apoi l-a omorât pe Ahaziah din Iudeea, care era destul de nefericit că vizitează nordul, şi a făcut-o bucăţi sub copitele cailor pe nefericita Jezebel, astfel încât doar craniul, picioarele şi palmele i-au fost găsite pentru înmormântare. Au mai fost ucişi alţi 112 posibili adversari şi toţi care se închinau lui Baal au fost adunaţi şi omorâţi. Ni se spune că Dumnezeu a fost încântat de aceste acţiuni „nobile”, se spune în 2 Regi 10: 30:

„Şi Domnul a spus lui Jehu: pentru că ai făcut bine împlinind ceea ce este drept în ochii mei şi pentru casa lui Ahab, tot după inima mea, copiii tăi din a patra generaţie vor sta pe tronul lui Israel.”

Regatul sudic Iudeea a continuat să fie condus de la Ierusalim şi contrastul cu Israelul în nord era imens. Iudeea a reuşit să păstreze o adevărată stabilitate timp de aproape trei secole şi jumătate după separare. Dinastia lui David a continuat fără întrerupere peste patru sute de ani în total, ceea ce contrastează puternic cu cele opt schimbări revoluţionare de

dinastie din Israel, doar în primele două secole.

Întrebarea pe care ne-am pus-o a fost: din ce motiv cele două jumătăţi ale nou constituitului stat au avut o soartă atât de diferită?

Poate a fost de vină geografia. Iudeea din ţinutul de sud era departe de drumul principal est-vest şi terenul era mai dificil pentru invadatorii străini pentru că era mai puternic întărit şi apărat decât regatul de nord. Noi am bănuit, totuşi, că motivul principal al continuităţii dinastiei regale a lui David pe o durată de timp considerabilă se datora unităţii, coeziunii oferite de „dreptul divin de a conduce" printr-o ceremonie mistică şi secretă. Aşa cum primii regi egipteni erau priviţi ca fiind încoronaţi de către zei, tot aşa şi descendenţii lui David erau consideraţi a fi fost aleşi de Yahve şi legătura supremă dintre zeu şi popor se manifesta prin continuitatea dinastiei regale. Dacă presupunerile noastre erau adevărate, familia stăpânitoare şi anturajul ei ar fi fost unite prin membrii săi ce erau parte a grupării secrete (Loja) şi când şi-au „ridicat" candidatul ales la statutul de rege, orice insurecţie ar fi fost puţin probabilă din cauza puterii acestui grup conducător.

Importanţa capitală a regelui din Iudeea a fost demonstrată de ritualurile lor de Anul Nou, care se făceau după modelul egiptean şi babilonian. Unele din cele mai importante acte rituale erau

menite să asigure regelui continuitatea la domnie, un exemplu fiind reluarea de către rege a bătăliei iniţiale prin care forţele luminii au triumfat împotriva forţelor întunericului şi haosului[53].

Regele şi preoţii săi intonau „Enuma Elish”, povestea care ne spune cum a fost învins dragonul-haos Tiamat, pentru a putea avea loc creaţia. Acest ritual poate fi comparat cu ritualul egiptean al hipopotamului (discutat în capitolul 8) care reafirmă dreptul vechi şi sacru al regelui de a stăpâni.

Rolul regelui ca „garant al pactului” l-a făcut responsabil pentru bunăstarea poporului său şi orice catastrofa pe scară naţională ar fi fost atribuită faptului că regele şi-a depăşit atribuţiile sau le-a permis supuşilor săi să-l jignească pe Yahve.

Exilul din Babilon

Regatul de nord al Israelului a luptat de la început până la sfârşit şi în final s-a prăbuşit în 721 î.hr., când a fost condus de asirieni. Iudeea a rezistat cu un secol şi jumătate mai mult. Pe 15 şi 16 martie 597 î.hr., marele rege babilonian, Nabucodonosor, a cucerit Ierusalimul, l-a capturat pe rege şi a numit un

[53] 'Peake’s Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

nou rege marionetă, numit Zedekiah. Adevăratul rege, Jehoiachin, a fost trimis în exil cu toată curtea şi intelectualii din ţară, ideea fiind că acei care rămâneau nu vor avea îndrăzneala să se răzvrătească împotriva noilor stăpâni.

Biblia ne oferă cifre diferite, dar probabil că oamenii au fost duşi în Babilon cu mai mult de trei mii de ani în urmă; tăbliţele cuneiforme găsite la Babilon aveau înscrise raţiile de ulei şi grâne pentru captivi, numindu-i în special pe regele Jehoiachin şi cei cinci fii ai săi drept destinatari.

Faptul că Jehoiachin nu a fost omorât i-a făcut pe mulţi evrei să creadă că i se va da voie să se întoarcă şi există mărturii că aceasta ar fi fost intenţia iniţială a lui Nabucodonosor. Noul rege marionetă nu era atât de docil cum ar fi dorit babilonienii; a fost tentat să se alieze cu inamicul Babilonului, egiptenii, cu scopul de a elibera Iudeea. La început, el a urmat sfatul susţinătorilor săi şi nu a provocat niciun rău stăpânilor săi.

Din nefericire, presiunile pro-egiptene de la curtea sa au dus la o răzvrătire în 589 î.hr., ceea ce l-a făcut pe Nabucodonosor să atace cetăţile din Iudeea. Asediul Ierusalimului a început în ianuarie următor. Zedekiah ştia că nu va exista îndurare de data aceasta şi a rezistat doi ani şi jumătate, dar în ciuda unei încercări a forţelor

egiptene de a-i alunga pe babilonieni, oraşul a căzut în iulie 586 î.hr. Ierusalimul şi templul său au fost complet distruse.

Zedekiah a fost adus în faţa lui Nabucodonosor la Riblah, în Babilonia, unde a fost forţat să privească uciderea fiilor săi şi, pe când privea plin de oroare, ochii i-au fost scoşi. Cu această ultimă imagine îngrozitoare în memorie, regele marionetă a fost dus la Babilon în lanţuri. După cum spune Ieremia 52: 59, încă opt sute treizeci şi doi de oameni au fost duşi în exil, în acelaşi timp.

Pentru exilaţii din Iudeea, Babilonul a fost probabil un loc minunat. Era un oraş cosmopolit şi splendid, care se întindea pe ambele maluri ale Eufratului, în formă de pătrat, măsurând, se pare, 15 mile. Istoricul grec Herodot a vizitat oraşul în secolul al V-lea î.hr. Şi a descris măreţia lui, cu reţeaua sa de drumuri drepte şi clădiri cu trei sau chiar patru etaje.

Prima noastră reacţie la această descriere a fost să presupunem că acest grec se făcea vinovat de exagerare, dar am descoperit apoi că tot el a spus că zidurile oraşului erau atât de late încât un car cu patru cai putea fi condus de-a lungul lor, iar săpăturile recente i-au dat dreptate.

Această dovadă arheologică autentifică poziţia lui Herodot ca martor corect şi ne-a făcut să apreciem cât putuse să fie Babilonul de

impresionant. Am citit că în interiorul giganticelor ziduri ale oraşului se întindeau parcuri şi printre marile clădiri era şi palatul regelui cu faimoasele „grădini suspendate” care erau uriaşe terase artificiale, acoperite cu copaci şi flori aduse din întreaga lume. Exista de asemenea şi măreţul zigurat de la Bel, piramida în trepte cu şapte etaje ca nişte turnuri, în culorile Soarelui, Lunii şi a celor cinci planete, iar în vârful lor un templu. Această construcţie minunată era fără îndoială o sursă de inspiraţie pentru Tumul din Babei, unde se spune că omenirea şi-a pierdut capacitatea de a comunica printr-o singură limbă. Ba-bel era un termen sumerian însemnând „poarta zeului”, asigurând preoţii babilonieni cu o legătură între zei şi Pământ. În mod extraordinar, Tumul din Babei încă există, deşi acum este o mină fără formă.

Drumul procesiunilor, care conducea la marea Poartă Ishtar, trebuie să-i fi uimit pe exilaţii care soseau. Poarta era masivă, acoperită cu ceramică glazurată de un albastru strălucitor, pe care erau pictaţi lei, tauri şi dragoni în relief. Aceste animale reprezentau zeii cetăţii. Marduk, zeitatea dragon, era primul dintre ei, laolaltă cu Adad, zeul cerului în formă de taur, şi însăşi Ishtar, zeiţa dragostei şi a războiului, simbolizată de un leu.

Pentru preoţii deportaţi şi nobilii din Ierusalim,

această existenţă nouă părea foarte ciudată.

Deşi erau recunoscători pentru faptul că nu au fost ucişi şi întristaţi pentru pierderea pământului şi templului lor, au fost cu siguranţă impresionaţi de ce au văzut şi auzit în cel mai mare oraş din Mesopotamia, o metropolă care făcea ca Ierusalimul şi templul său să pară sărăcăcioase. Credem că a fost acelaşi tip de şoc cultural pe care emigrantul evreu din micile oraşe europene l-a simţit când a văzut New York-ul în prima parte a secolului XX.

Întregul stil de viaţă din Babilon li se părea străin, dar au descoperit curând că tehnologia era surprinzător de familiară. Propriile lor legende egiptene, canaanite şi cele ale babilonienilor aveau o veche sursă sumeriană comună şi evreii au aflat curând că locurile goale din propriile lor poveşti tribale ale creaţiei şi potopului puteau fi acum completate.

Demnitarii care fuseseră dezrădăcinaţi, obişnuiţi să conducă un imperiu, acum se aflau împrăştiaţi pe pământ străin, cu munci de servitori. Pentru nişte oameni obişnuiţi să conducă un imperiu, acum nu prea mai aveau ce să facă, decât să reflecteze la nedreptatea vieţii. Deşi marea majoritate dintre ei au acceptat că viaţa era crudă, au continuat să profite de pe urma unei situaţii neplăcute, într-adevăr, un număr semnificativ, poate chiar majoritatea familiilor evreieşti, au devenit cu

totul absorbiţi de viaţa din „marele oraş” şi au rămas acolo după ce s-a încheiat perioada de captivitate. Evreii din această perioadă nu erau monoteişti aşa cum se credea şi chiar dacă îl considerau pe Yahve zeul lor special, ei venerau şi zei babilonieni în perioada cât au trăit acolo. Şi apoi, era normal să arăţi respect zeului sau zeilor din zona pe care o vizitezi, cel puţin din prudenţă, pentru că toate zeităţile se credea că aveau puteri în anumite zone. Zona de influenţă a lui Yahve era în Ierusalim şi, din toate dovezile noastre, reiese că nimeni nu i-a făcut un altar, nici cei mai înfocaţi adepţi ai săi, în toată perioada captivităţii. În timp ce majoritatea acestor evrei duceau o viaţă normală, un mic număr de deportaţi erau preoţi filosofi şi fundamentalişti ai Templului lui Solomon, care puteau fi descrişi drept „oameni inspiraţi, cu un ciudat sens al destinului” şi ei au căutat să transforme şi să înţeleagă perioada cât puteau mai bine. Este pe deplin acceptat faptul că acolo, în timpul captivităţii babiloniene, au fost scrise majoritatea primelor cinci cărţi ale Bibliei, ca o căutare plină de pasiune a unui scop şi a unei moşteniri. Folosind informaţii despre începuturile timpului de la cei care-i ţineau în captivitate, evreii au putut reconstrui felul în care Dumnezeu a creat lumea şi universul, ca şi detaliile despre evenimente de mai târziu, cum ar fi Potopul.

Scrierile acestor primi evrei erau un amestec de scurte informaţii despre fapte istorice, părţi de memorii culturale denaturate, mituri tribale puse laolaltă şi unite de propriile lor invenţii care apăreau în locurile goale din cursul istoriei. Este desigur foarte greu să separi aceste informaţii, să le clasifici, dar erudiţii moderni sunt de-a dreptul remarcabili în descoperirea adevărurilor posibile şi ficţiunii, ca şi în depistarea stilurilor autorilor şi influenţelor. Poveştile incredibile au fost analizate în profunzime de echipe de experţi, dar, pentru noi, micile informaţii mai deosebite ne oferă indicii importante pentru originea lor.

Am descoperit influenţa Sumerului şi a Egiptului în locuri neaşteptate. De exemplu, figura lui Iacob, tatăl lui Iosif, ar trebui să fie descrisă fără nicio influenţă egipteană şi totuşi există semne evidente că aceia care au scris despre el aveau informaţii despre lume şi evenimente cu mult după episodul alungării din Egipt. În Geneza 28:18 ni se spune că Iacob a ridicat un stâlp să lege Pământul de Cer la Bethel, la vreo zece mile la nord de Ierusalim, şi mai târziu, în Geneza 31:45, el a creat un al doilea, posibil la Mispah, în Munţii Galled, la est de râul Iordan. Această identificare a celor doi stâlpi aminteşte de teologia pe care Moise o adusese cu el din cele două regate gemene din Egiptul de Jos şi de Sus. Este imposibil ca

oricare dintre cele două oraşe identificate în Biblie să fi existat în vremea lui Iacob şi, când analizăm înţelesul literar al numelui acestor oraşe, este clar că ele au fost create ca să îndeplinească cerinţele poveştii. Bethel înseamnă „Casa Domnului”, sugerând un punct de contact între cer şi Pământ, şi Mispah înseamnă „turn de pază”, care reprezintă ideea de protecţie împotriva invaziilor. Mulţi din lumea occidentală contemporană cred că numele sunt etichete abstracte şi, când se naşte un copil, pot cumpăra o carte de nume din care pot alege unul care le place. În istorie, numele nu au fost doar o denumire plăcută sau populară, ci un mijloc de a transmite înţelesuri importante.

Este important de notat că filologul semitic contemporan John Allegro a descoperit că numele Iacob îşi are rădăcina în sumerianul IA-A-GUB, cu înţelesul de „stâlp” sau, mai literar, „piatră înălţată”. Când au scris istoria poporului lor, evreii au dat personajelor cheie nume care să comunice anumite înţelesuri, pe care cititorii moderni le văd doar ca pe nişte nume personale. Credem că autorii Genezei ne-au transmis multe lucruri, numind acest personaj „Iacob” şi când i s-a schimbat numele în „Israel”, aceasta a însemnat pentru cititorul contemporan de atunci că stâlpii noului regat erau la locul lor şi că naţiunea era gata să aibă propriul ei nume. Acesta a fost un precursor

necesar al întemeierii adevăratei dinastii regale.

Profetul Noului Ierusalim

Una dintre cele mai ciudate şi totuşi cele mai importante figuri în reconstrucţia exilului babilonian a fost profetul Ezechiel. Stilul său posomorât, repetitiv şi adesea dificil, i-a făcut pe mulţi observatori să tragă concluzia că acest om a fost probabil nebun.

Dacă a existat sau nu şi dacă a fost sănătos sau schizofrenic nu contează prea mult, pentru că scrierile atribuite lui, false sau nu, au format teologia qumran, oamenii care formau biserica din Ierusalim[54].

Ezechiel a fost arhitectul templului imaginar sau idealizat al lui Yahve şi vom susţine că a fost cel mai important din toate!

Mulţi experţi ai secolului XX au tras concluzia că aceste opere erau rezultatul activităţii mai multor oameni cu mult mai târziu, aproximativ 230 î.hr. Ar însemna că este aproape la fel de vechi ca cele mai vechi „Manuscrise de la Marea Moartă” găsite la Qumran şi considerate a fi datate din 187 î.hr. Până în 70 d.hr. Dacă este adevărat, nu va afecta supoziţia noastră, ci doar va confirma legăturile puternice dintre aceste scrieri şi comunitatea Qumran, aşa că am

[54] R. Eisenman & M. Wise: The Dead Sea Scrolls Uncovered (Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă).

presupus în acest stadiu al cercetării că lucrarea *Cartea lui Ezechiel* a fost într-adevăr scrisă de un om în timpul captivităţii sale de la Babilon.

Căderea Ierusalimului şi distrugerea templului au însemnat mult pentru Ezechiel, care era preot în templu şi una din persoanele de elită duse în exil în 597 î.hr. Viziunile ciudate pe care le-a avut în timpul captivităţii sunt centrate în jurul acestor evenimente. Soţia sa a murit în ajunul distrugerii templului, ceea ce pentru profet a fost un semn semnificativ. Totuşi, dezastrul nu l-a surprins deloc pe Ezechiel, care a privit totul ca pe o pedeapsă a lui Yahve, pentru istoria nedemnă a lui Israel privind originile sale păgâne şi venerarea idolilor egipteni.

Infidelitatea faţă de Yahve a continuat până în timpul când Dumnezeu a permis inamicilor lui Israel să-l distrugă. În ciuda tuturor acestor fapte pe care Yahve le făcuse pentru poporul său ales, Israelul (cele două regate) a continuat să se comporte într-o manieră rebelă, trufaşă şi nemiloasă, fără să ţină seama de legământul sfânt şi pacificator. Evreii au nesocotit legile divine şi statuile şi lucrurile sfinte au fost profanate, inclusiv templul însuşi – templul unde gloria Lui se afla în Sfânta Sfintelor. Distrugerea Ierusalimului şi a templului au însemnat moarte, în timp ce noua cetate aşteptată şi templul reconstruit vor însemna o înviere, o renaştere şi

ştergerea vinei.

Ezechiel s-a considerat arhitectul noului templu, unul ce îşi va ţine promisiunea şi va crea o clădire centrală pentru naţiune, şi va fi pură şi bună, va fi regatul „cerului” pe Pământ. În viziunile sale abundă alegoria obscură şi simbolismul cu imagini de oameni cu mai multe feţe, lei, vulturi şi piese ciudate cum ar fi tăvi de copt din fier. El a zburat prin aer înapoi la templu şi a fost supus unor ritualuri ciudate, cum ar fi rasul părului şi al bărbii, împărţirea lui în trei părţi prin cântărire. O treime din părul şi perciunii săi este arsă, o alta tăiată cu sabia în bucăţi şi a treia este împrăştiată în cele patru vânturi.

În acele vremuri, părul unei persoane reprezenta demnitatea, puterea şi tăria sa şi ni se pare că această imagine este reprezentativă pentru soarta recentă a poporului lui Iuda şi Israel.

O viziune importantă şi deosebit de interesantă a avut loc în noiembrie 591 î.hr., când Ezechiel stătea în casa sa lângă marele canal, în Cetatea Nippur din Mesopotamia (Sumer), cu vârstnicii din Iudeea, care-l vizitau, în faţa lui. Vârstnicii (poate chiar ex-regele însuşi) veniseră să audă mesajele de la Yahve, când profetul a căzut în transă şi a văzut un om îmbrăcat în foc şi lumină care şi-a întins mâna, l-a apucat de cârlionţul din frunte şi l-a dus spre

intrarea templului. Ezechiel a văzut imagini de venerare păgână a teilor Tammuz, Baal şi Adonai înainte să fie dus la o uşă a curţii şi să i se dea ordin să sape o gaură în perete, prin care el a zărit o imagine remarcabilă.

„Prin ea, el văzu picturi murale conţinând imagini cu lucruri înfricoşătoare şi alte scene mitologice, motive ce păreau să arate practicile sincretice de provenienţă ***egipteană.*** *Şaptezeci de oameni în vârstă sunt implicaţi în* ***misterele secrete,*** *cu cădelniţe în mâini.*[55]"

Majusculele ne aparţin, pentru că îi avem aici pe oamenii vârstnici din Ierusalim (aceiaşi oameni ce stăteau în faţa lui Ezechiel în transă) acuzaţi că posedă „mistere secrete" de origine egipteană şi conduc ceremonii secrete în Templul lui Solomon.

Ezechiel 8:12 ne spune că ceremonia a fost făcută în întuneric, aşa cum este şi treapta a treia masonică modernă.

La ce se putea referi profetul?

Această parte a viziunii a fost lipsită de sens, pentru erudiţii Bibliei, mai presus de mesajul evident care spunea că distrugerea templului şi Ierusalimului s-a datorat lipsei unei relaţii pure cu Yahve. Elementul egiptean nu a fost

[55] Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

niciodată explicat, dar reiese evident din viziune că vârstnicii erau implicaţi în aceste ritualuri secrete. Versetul Ezechiel 8:8 care redă această viziune specială ne spune cum profetul era în stare să spioneze ceremonia şi are câteva similarităţi remarcabile cu Geneza 49:6, pe care am identificat-o mai devreme ca referindu-se la complotul ratat al lui Iosif de a lua secretele lui Seqenenre şi faptul că ticăloşii „au dărâmat un zid, săpându-l”.

Vă amintiţi că versetul din Geneză spunea:

„O, suflete al meu, nu le pătrunde secretul; să nu fi alături de ei; pentru că în mânia lor au ucis un om şi ei singuri au dărâmat un zid, săpându-l.”

Versetul lui Ezechiel pare scos chiar din împrejurările încercării eşuate de a obţine secretele înscăunării de la Seqenenre Tao. El ne spune:

„Apoi mi-a spus mie, Fiu al Omului, acum sapă zidul, şi când am săpat în zid, am dat de-o uşă.”

În Geneză, nu s-au putut afla secretele originilor, dar în viziunea lui Ezechiel, el a găsit o uşă şi a văzut ce se petrece, dar de data aceasta nu era în templul de la Teba cu secretele originale, ci în templul din Ierusalim cu

secretele substituite. Ezechiel este îngrozit de imaginile egiptene de pe ziduri, numindu-i principal vinovat pe regele Josiah care, la mijlocul secolului anterior, dăduse ordin să se repare templul şi să se vopsească pereţii. Descrierea pare remarcabil de asemănătoare cu simbolismul aflat pe pereţii şi tavanul templului masonic modern, care este copia Templului Regelui Solomon şi, chiar astăzi, majoritatea elementelor sunt fără îndoială egiptene.

Ex-conducătorii regatului lui Iuda care se îngrămădiseră în casa lui Ezechiel, în exil la Nippur, erau acolo, căutând îndrumare de la omul cel sfânt şi el le-a dat-o. Pe măsură ce citim şi recitim Ezechiel, nu ne vine să credem cât înţeles are această carte obscură.

Entuziasmul nostru a crescut pe măsură ce devenea clar că am găsit o legătură majoră în lanţul refăcut al evenimentelor, legându-l pe Seqenenre de comunitatea Qumran. Mesajul pe care profetul îl dădea exilaţilor vârstnici se referea la propria lor ceremonie secretă care li se transmisese, prin descendenţii lui David, de la Moise. Esenţa mesajului profetului era cam asta:

«V-am spus că ne-am pierdut regatul pentru că oamenii au fost necredincioşi lui Yahve, venerând alţi zei, şi voi aţi fost cei mai mari păcătoşi pentru că voi aţi condus „misterele

voastre secrete” care provin din Egiptul păgân, bazate pe venerarea Soarelui şi fără să-i daţi atenţie lui Dumnezeu şi strămoşilor noştri. Voi sunteţi cei mai mari păcătoşi dintre toţi şi este drept ca Yahve să vă pedepsească.»

Vă puteţi imagina răspunsul acestor oameni distruşi:

« „Dar acestea sunt secretele date de Casa Regală a lui David de la însuşi Moise!”
„Şi din această cauză nu mai aveţi o casă regală, aţi uitat că Yahve este Regele ceresc”, replică Ezechiel.
” Ce să facem noi, profetule? Spune-ne, cum să câştigăm ce am pierdut?”
„Trebuie să reconstruiţi mai întâi templul inimilor voastre şi după aceea templul din piatră. Trăiţi după lege şi veneraţi-l doar pe Yahve. Vă puteţi ţine secretele, dar trebuie să uitaţi povestea egipteană şi să aduceţi marile adevăruri la voi, ca să reconstruiţi templul. Cunoaşteţi-vă secretele – dar cunoaşteţi-vă mai întâi zeul.”»

Nu ne putem gândi la o explicaţie mai clară şi mai simplă pentru această viziune importantă a lui Ezechiel. Credem că povestea lui Seqenenre a devenit povestea lui Hiram în acest punct al istoriei poporului evreu. Hiram a fost

constructorul primului templu care s-a pierdut din cauza nevoii de reformă a lui Ezechiel, ca să îndepărteze cât mai multe urme ale ritualului egiptean. Cartea lui Ezechiel merge mai departe şi ne povesteşte cum li s-a dat ordin într-o altă viziune să ia două toiage, să le inscripţioneze cu numele „Iuda” şi „Iosif” şi să le unească într-unul singur, reunind simbolic cele două regate. Un rege va domni peste ele şi Yahve le va salva de apostasie (a avea relaţii cu alţi zei), le va purifica de toată murdăria şi le va aduce la stadiul unei noi relaţii paşnice. Sub stăpânirea servitorului său David, seminţia va trăi în supunere şi credinţă şi va ocupa pământul strămoşilor. Aducerea păcii, ca toate binecuvântările şi beneficiile noii etape, va fi nepieritoare; dar mai presus de toate, Yahve va dăinui pentru poporul său. Prezenţa sanctuarului său în mijlocul lor este o dovadă că pacea şi înţelegerea au fost reînnoite şi deci naţiunile vor vedea că Yahve şi-a sanctificat poporul şi prin urmare l-a aşezat deoparte.

Cea mai celebră din viziunile lui Ezechiel a fost cea care s-a întâmplat la început în 573 î.hr., după ce profetul îşi petrecuse aproape un sfert de secol în captivitate, timp în care viziunea sa asupra lumii devenise deosebit de rafinată. În această viziune, el este transportat pe un munte înalt, unde poate să vadă o panoramă de clădiri răspândite în faţa lui, cu pereţi şi porţi ca

de cetate. Mai întâi, el se găseşte la poarta de est, unde se întâlneşte cu un om cu o figură de bronz având o trestie şi măsurând zece picioare, (patru inci); acesta era ghidul său constructor. Lui Ezechiel i s-a spus să fie foarte atent la el, pentru că va fi datoria sa să raporteze tot ce vede celor din exil. Mai întâi, el vede poarta de est, cunoscută drept poarta dreptăţii, în linie directă cu intrarea principală a templului. Zona principală a templului este mai ridicată, ca să separe partea sfântă de cea profană şi, urcând şapte trepte, ei ajung la prag şi apoi la pasajul spre poartă, unde sunt trei camere de pază, una în faţa celeilalte; toate formează un pătrat perfect, de aceleaşi dimensiuni. Ecourile acestei viziuni sunt foarte clar legate în Francmasonerie de importanţa porţii de est şi de respectul pentru pătrat, dar deosebit de semnificative sunt cele şapte trepte până la prag. Candidatului la ceremonia de treapta a treia i se cere să urce şapte trepte spre piedestalul Maestrului, în partea de est a templului masonic.

După coridor este un al doilea prag şi vestibulul porţii care le duce în curte. De-a lungul peretelui curţii exterioare, la o distanţă în interior, egală cu lungimea porţilor, se află o bandă pavată cu 30 de camere aranjate simetric. Gradele de sfinţenie sunt reprezentate de creşterea treptată a diferitelor părţi ale

Templului. Descrierea părţilor componente continuă şi identifică cele trei părţi ca fiind în est, vest şi sud, la fel ca în tradiţia masonică.

în cele din urmă, Ezechiel este condus în curtea interioară, unde vede două camere pe latura porţilor de nord şi de sud, prima pentru preoţii care controlează clădirea templului şi a doua pentru aceia care răspund de altar. Curtea este un pătrat perfect. Vestibulul templului este cu zece trepte mai înalt decât curtea interioară, stâlpii care sunt identificaţi corespund cu Boaz şi Jachin, stâlpii Templului lui Solomon. Viziunea culminează cu întoarcerea lui Yahve şi, ca şi Horus, regele vechiului Egipt, el se înalţă ca o stea în est şi intră în noua sa casă prin „poarta dreptăţii".

În final, imaginaţia lui Ezechiel stabileşte regulile pentru preoţie, ce vor deveni puncte de reper pentru esenienii din Qumran[56].

Preoţii legitimi ai sanctuarului vor fi fiii lui Zadok, Marele Preot de odinioară. Cunoscuţi poporului din Qumran drept zadokiţi, aceşti fii ai lui Zadok vor purta îmbrăcăminte de în alb când vor intra în curtea interioară. Nu vor putea să se radă pe cap, să-şi lase părul să crească foarte lung, nu vor putea să bea vin înainte să între în curtea interioară. Ei trebuiau să se însoare cu o fecioară israelită după naştere şi trebuiau să-i

[56] R. Eisenman & M. Wise: The Dead Sea Scrolls Uncovered (Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă).

învețe pe oameni diferenţa dintre curat şi pângărit. Lista regulilor continuă şi include pe aceea că nu vor avea avere personală şi nici nu vor intra în legătură cu morţii[57].

Templul model, şablon al noului ordin, a fost realizat, şi imaginea „templului viitor” a devenit mai importantă decât templul care se distrusese.

Templul lui Zerubbabel

Pe 12 octombrie 539 î.hr., un general al regelui persan, Cyrus, cu numele de Ugbaru, a cucerit oraşul Babilon fără vărsare de sânge. Şaptesprezece zile mai târziu, însuşi Cyrus a venit în carul său până la poarta Ishtar, urmat de armatele unite ale Persiei şi Meziei. Regele nu numai că le-a permis evreilor să se întoarcă la Ierusalim, dar le-a înapoiat şi comorile pe care Nabucodonosor le-a luat din templu. Evreii şi-au recâştigat oraşul, dar Iudeea a devenit o provincie persană în loc de parte a Imperiului Babilonian. Oamenii care părăsiseră Ierusalimul când erau copii s-au întors bătrâni. Amintirile lor despre oraşul lor de naştere erau vagi şi realitatea comunităţii reconstruite parţial a venit ca un şoc după perioada de o viaţă petrecută în Babilon. Trebuie să fi fost un şoc şi

[57] Peake’s Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

pentru populaţia care a rămas în Ierusalim tot timpul. Să vezi mii de străini sosind dinspre est, cerând nu numai hrană şi adăpost, ci aşteptând şi să-şi recupereze averile vechilor lor familii, pământuri şi case, trebuie să fi fost cel puţin dificil. Ei au adus cu ei idei din captivitate şi aceste rude sofisticate s-au pus repede pe treabă, făcând o înţelegere nouă şi puternică cu Yahve.

Templul a fost reconstruit înainte de sfârşitul secolului al VI-lea î.hr. De Zerubbabel, nepotul ultimului rege şi moştenitor la tronul lui David. Efectul considerabil pe care captivitatea a avut-o asupra evreilor este bine ilustrat de numele conducătorului lor, Zerubbabel, care înseamnă „sământa Babilonului". Pe măsură ce se aşezau noi pietre unele peste altele, se formulau noi legi mai stricte de „sfinţenie" nu numai pentru preoţi, ci şi pentru oamenii laici. Folosim termenul" oameni" în mod deliberat aici, pentru că femeile, deşi erau implicate în diferite aspecte ale noii religii în perioada celui de-al doilea templu, nu aveau voie să devină preoţi. Legile care au fost întărite de întoarcerea din exil erau foarte exacte în ceea ce priveşte poporul lui Yahve. Regulile dietei erau extrem de stricte, cu liste lungi de mâncăruri interzise. Lista animalelor pângărite era lungă şi cuprindea: cămile, bursuci, crabi, homari, scoici, rechini, şerpi, lilieci, insecte de muşuroi,

şobolani, şopârle, iepuri de câmp, stridii şi, desigur, porci. Animalele considerate acceptabile pentru hrană cuprindeau: oi, capre, porumbei, dar şi unele care sunt mai puţin gustoase pentru noi, greieri, lăcuste de deşert şi lăcuste de iarbă.

Este important să amintim că anterior întoarcerii exilaţilor, poporul din Israel şi Iudeea nu era monoteist sau adept fervent al lui Yahve, zeul lui Moise. De fapt, termenul „evreu” (însemnând membru al tribului lui Iuda) a fost format în perioada captivităţii în Babilon şi, o dată cu el, s-a format şi un sentiment nou şi puternic de naţionalism, care a fost marcat prin construcţia Templului lui Zerubbabel. Constructorii noului Ierusalim s-au considerat oameni speciali prin relaţia lor cu Yahve şi, ca să protejeze această relaţie specială, au luat măsuri cum ar fi interzicerea căsătoriei cu alte rase. În acest mod, triburile, altădată împrăştiate şi diverse, din Levant, au devenit o naţiune.

O nouă ameninţare pentru Yahve

Evreii, cu noul lor sens al identităţii, au scăpat de stăpânii lor din Babilon, mulţumită intervenţiei perşilor în al căror imperiu au fost absorbiţi. Influenţa ambelor puteri apare în scrierile din Vechiul Testament dar, la

jumătatea secolului al IV-lea î.hr., apare o cultură radical nouă, care urma să aibă un efect cu mult mai profund asupra viitorului iudaismului. Nu l-a influenţat prea mult dar s-a ciocnit de viziunea spirituală, introvertită, a evreilor. Aceşti gânditori radicali erau grecii.

Grecii aveau propriul lor panteon de zei dar, spre deosebire de evreii introvertiţi, ei erau cosmopoliţi şi eclectici, cu un viu interes asupra zeilor altor popoare. Evreii îşi construiseră o teologie care la origine se trăgea din Sumer, Egipt, Babilon, dar acum ei doreau doar întărire şi accentuarea unui singur zeu special – Yahve. Deşi grecii, pe de altă parte, erau la fel de superstiţioşi asupra rolului influenţelor venite din afară, ei erau deschişi noilor idei. Au creat o demarcaţie clară între rolul zeilor şi dreptul omului de a gândi creativ, crezând că destinul lor depindea de ştiinţă, politică, finanţe şi putere militară.

În timp ce în Ierusalim ordinea socială era centrată în jurul preoţimii şi al împăcării unui zeu dificil, gânditorii greci produceau o nouă clasă de filosofi, oameni de ştiinţă şi poeţi. Lumea a aflat despre această nouă mare putere prin faptele militare ale unuia dintre cei mai mari conducători care au existat vreodată: regele macedonean, Alexandru cel Mare.

Alexandru a condus armata care a cucerit Egiptul, întregul imperiu persan şi a traversat

Afganistanul până în subcontinentul indian, iar când a murit de tifos în Babilon în 323 î.hr. Avea doar 33 de ani. Imperiul creat de acest tânăr rege remarcabil a deschis un nou mod de viaţă cu adevărat internaţional, cu schimburi de cunoştinţe şi de mărfuri în jurul lumii din noul oraş Alexandria, din Egipt, până în Valea Indusului. Limba greacă a devenit singura folosită în comerţ, diplomaţie şi educaţie. Modul de viaţă şi de gândire elenistic a devenit singurul pentru intelectuali; dacă o persoană nu ştia să citească şi să scrie în greceşte, era ţinută în afara cercului noii elite internaţionale.

Societatea egipteană în decădere i-a acceptat pe greci, declarându-l pe tânărul Alexandru de 24 de ani, fiul zeului şi încarnare a faraonului.

Tânărul războinic care i-a alungat pe invadatorii persani din Egipt, dar care venise el însuşi din Marea Mediterană, a luat tronul numit Haa-ib-ra Setep-en-amen, ce însemna „Bucuroasă este inima lui Ra, ales de Amen”.

Şederea lui Alexandra în Egipt a fost scurtă, dar influenţa sa imensă, pentru că a restaurat templele vechi şi a construit oraşul care încă îi poartă numele. Influenţa elenă în Egipt a continuat cu descendenţii faraonilor cunoscuţi, care erau şi ei greci. Cea mai celebră dintre ei a fost Cleopatra, care se spunea că era şi înţeleaptă şi frumoasă; ea a fost unul dintre puţinii conducători ai acestei dinastii care a mai

vorbit egipteana.

În oraşul Alexandria, vechii zei egipteni s-au amestecat cu zeii greci şi au format nişte zeităţi hibride care să fie pe noile gusturi. Stâlpii gemeni ai celor două ţinuturi au devenit Stâlpii lui Hermes şi atribuţiile vechiului zeu egiptean al Lunii, Thot, au fost date lui Hermes. Thot reprezenta înţelepciunea şi era, vă mai amintiţi, fratele lui Ma'at. Se spune că acest zeu poseda toate cunoştinţele secrete scrise pe 36. 535 de pergamente, care au fost ascunse sub bolta cerească (cerul) şi care puteau fi găsite doar de cei care vor folosi astfel de cunoştinţe în beneficiul umanităţii. (Ne-a frapat şi am considerat demn de a fi notat faptul că numărul pergamentelor este aproape exact cu numărul zilelor dintr-un secol.) Hermes a preluat mantia lui Thot ca inventator al ştiinţei, arhitecturii, aritmeticii, geometriei, astronomiei, medicinei şi chirurgiei. Şi Thot şi Hermes sunt extrem de importanţi pentru legendele Francmasoneriei şi ce le două nume sunt tratate în mitul masonic ca reprezentând aceeaşi persoană:

„În mormântul lui Osymandia erau depozitate 20.000 de volume... din cauza vechimii şi importanţei subiectelor lor, au fost atribuite lui Thot sau Hermes care, se ştie, unea cu caracterul său inteligenţa unei divinităţi cu

patriotismul unui credincios.[58]"

Vechile reguli ale Francmasoneriei ne spun cum Hermes/Thot a fost implicat în dezvoltarea de început a ştiinţei, aşa cum arată acest citat din versiunea Inigo Jones:

" TU mă întrebai cum a fost inventată ştiinţa. Răspunsul Meu este acesta: că înainte de Marele Potop, care este denumit în mod obişnuit Potopul lui Noe, era un Om numit LAMECH, cum vei putea citi în capitolul IV al Genezei: care avea două soţii, una numită ADA, cealaltă ZILLA; de la ADA a avut doi FII, JABAL şi JUBAL, de la ZILLA a avut un FIU, numit TUBALL, şi o fiică numită Naamab. Aceşti patru copii au descoperit începuturile tuturor ştiinţelor din lume:

JABAL a descoperit GEOMETRIA, şi el a împărţit turmele de oi; el a construit primul o casă din piatră şi lemn.

Fratele său, JUBAL, a descoperit ARTA MUZICII. El a fost tatăl harpei şi orgii.

TUBAL-CAIN a fost instructorul fiecărui meşteşugar în alamă şi fier. Şi fiica a descoperit ARTA ţesutului.

Aceşti copii ştiau bine că DOMNUL se va răzbuna pentru PĂCAT prin FOC sau APA; deci ei

---

[58] J. Fellows, A. M.: The Mysteries of Freemasonry (Misterele Francmasoneriei).

au scris ŞTIINŢELE pe care ei le-au descoperit pe doi stâlpi, care ar putea fi găsiţi după Potopul lui Noe.

Unul din stâlpi era marmură, ca să nu ardă în Foc, şi cealaltă piatră era laterită, ca să nu se scufunde în Apă.

Intenţia noastră următoare este să spunem adevărat cum şi în ce mod aceste PIETRE au fost găsite şi cum au fost scrise aceste ŞTIINŢE.

Marele HERMES (supranumit TRISMEGISTUS sau de trei ori Mare) fiind rege şi preot şi filosof (în Egipt) a descoperit una din ele şi a trăit în anul 2076, sub domnia lui NINUS, şi unii cred că el este nepotul lui KUSH, care a fost nepotul lui Noe; el a fost primul care a început să înveţe astronomie, să admire celelalte minuni ale naturii; el a dovedit că exista un singur zeu, creator al tuturor lucrurilor. El a împărţit ziua în 12 ore. Se crede că este şi primul care a împărţit Zodiacul în 12 semne. El a fost preot al lui Osiris, rege al Egiptului. Şi se spune că a inventat scrierea obişnuită şi hieroglifele, primele legi ale egiptenilor şi ştiinţele mării şi i-a învăţat şi pe alţi oameni. (Anno Mundi. MDCCCX).[59]"

Aici, Francmasoneria aminteşte cum şi-au construit grecii credinţele pentru prima dată din

[59] The Inigo Jones Document, dated 1607 (Documentul lui Inigo Jones, datat 1607).

legendele egiptene. Datarea „Anno Mundi” înseamnă începutul lumii, pe care francmasonii îl consideră a fi anul 4.000 î.hr., dată la care civilizaţia sumeriană s-a materializat din nimic! (Este interesant faptul că datele din pasaj ne spun că Thot/Hermes a inventat scrierea şi a învăţat omenirea ştiinţa şi arta în anul 3390 î.hr.; după cum ştim, aceasta însemna cam 200 de ani înainte de constituirea primului regat unit al Egiptului antic şi de producerea celor mai vechi hieroglife).

În secolul al IV-lea î.hr. Teologia egipteană s-a dezvoltat, şi-a creat propriile sale legende, iar preoţimea nu dorea influenţa grecilor sau a altor naţii. Totuşi, mulţi egipteni uitau repede aspectele mai restrictive ale înţelegerii cu Yahve şi acceptau cu rapiditate această nouă ordine a lumii cosmopolite. Curând, noua etnie a evreilor s-a răspândit şi şi-a înfiinţat propriul cartier în fiecare oraş elen. Evreii aveau puţine de oferit, deoarece cultura lor tânără nu moştenise ştiinţa construcţiei sau a meşteşugurilor dar, datorită împrejurărilor crude, trebuiau să trăiască din inteligenţă. O inventivitate naturală şi o voinţă de a continua în ciuda greutăţilor i-a făcut potriviţi să devină comercianţi, cumpărători şi vânzători; intermediau, ca să poată trăi cinstit din simpla depistare a posibilităţilor de profit care altora le scăpau. Evreii au devenit repede membrii

respectaţi ai noului comerţ care dezvoltase imperiul grecesc; un istoric i-a descris drept „greci nu doar prin vorbire, ci şi prin spirit”.

Evreii îşi trăgeau credinţa din Yahve şi o duceau cu ei, dar cărţile lor sfinte erau traduse în koine, versiune contemporană, populară a limbii greceşti clasice. Aceste scrieri au devenit cunoscute ca Septuaginta – „Cartea celor şaptezeci”. Primele scripturi existau acum în ebraică, aramaica imperiului persan şi koine; şi, din acest moment, noi cărţi religioase puteau fi citite şi chiar redate în una din cele trei limbi.

Limba, totuşi, este un lucru straniu; este ceva viu, creativ şi cu mijloace specifice de comunicare, care funcţionează într-o comunitate la un anumit punct în timp. Traducerea este o artă imprecisă şi nu un înlocuitor ştiinţific al fiecărui cuvânt cu un altul, aşa cum îşi imaginează oamenii. Limba greacă a fost dezvoltată de oameni liber-cugetători, raţionali, cosmopoliţi, care foloseau oratoria şi filosofia cu multă artă; prin contrast, evreii s-au dezvoltat ca un popor inspirat de dincolo de raţiune, cu o viziune diferită asupra lumii.

Evreii ce vorbeau koine, din Alexandria, Efes şi alte oraşe, care şi-au tradus scripturile cu bună ştiinţă, le-au răspândit în lume. Comunitatea evreiască din afara ţinutului Iudeea era cunoscută ca diaspora şi o minoritate credincioasă de acasă din Ierusalim era

îngrozită de ce se întâmplă în aceste noi ţinuturi din afara graniţelor. Această diasporă evreiască a ajuns să fie numită" căutători de viaţă frivolă" sau, cum am zice noi astăzi, de „viaţă uşoară". Ei doreau moştenirea originii lor evreieşti, dar erau în căutarea confortului, plăcerilor pe care le aduseseră grecii. Interpretau legea după cum le convenea şi, mai rău, o „încălcau" cu o nouă invenţie – sinagoga.

Cuvântul „sinagogă" nu este evreiesc deloc; înseamnă în greceşte „loc de întâlnire" şi, iniţial, era un loc unde evreii se puteau întâlni şi unde puteau să-şi organizeze comunitatea potrivit cu diferitele lor legi, în special cele referitoare la mâncare. Din anumite puncte de vedere, totuşi, sinagoga s-a transformat din loc de întâlnire în templu, un loc unde fiecare putea să se roage lui Yahve. Aceasta era o idee îngrozitoare pentru cei care credeau că zeul lor putea fi venerat doar în casa sa din Ierusalim. Adepţii devotaţi ai zeului din Cetatea Sfântă erau îngroziţi de lenevirea evreilor şi au început să se aştepte la ce-i mai rău: Yahve îi va pedepsi într-un mod oribil, dacă nu devin mai religioşi, mai sfinţi.

Religia lui Yahve ajunsese în atenţia grupurilor oculte care erau fascinate de proprietăţile magice pe care le vedeau în ea şi cărora le dădeau înţelesuri diferite. Elementele numerice le-au atras atenţia şi chiar numelui evreu al

zeului, pronunţat Yahve, dar scris JHVH, i s-a dat un nou înţeles. Grecii traduceau numele zeului prin „Tetragrammaton” şi tratau textele evreieşti drept sursă de înţelepciune veche, ezoterică. Noile culturi care s-au format în imperiul elenistic, bazate pe scripturile lui Yahve, nu erau evreieşti. Aceste triburi gentilice luau ce doreau de la iudaism şi vom vedea că aceste grupuri vor duce mai târziu la naşterea unui cult grecesc misterios, numit creştinism.

CONCLUZII

Templul pe care Solomon l-a construit pentru Yahve a avut încorporat unul dintre cele mai simbolice reprezentări ale puterii de renaştere a monarhiei egiptene, simbolul celor doi stâlpi, şi noi ştim că acest simbol se trăgea direct din exodul lui Moise prin Josua, Gideon, Abimelech şi Samson. Pare logic că dacă cele mai publice aspecte ale ritualului lui Seqenenre fuseseră transmise israeliţilor de către Moise, atunci cele mai importante ceremonii de iniţiere la înscăunarea regilor au putut să supravieţuiască.

Şi din nou a existat un lucru bizar după moartea lui Solomon, care ne-a atras atenţia. În timp ce regatul nordic al lui Israel era torturat de schimbările conducerii sale, în regatul sudic Iudeea, descendenţa lui David era neîntreruptă de peste 400 de ani. Am ajuns să considerăm

această stabilitate ca pe o dovadă indirectă a supravieţuirii ritualului de înviere a lui Seqenenre, care conferea „dreptul divin de a conduce” descendenţilor lui David.

Am găsit dovezi care să sprijine această opinie chiar în ritualul executat de rege, al bătăliei originale şi al victoriei forţelor luminii asupra forţelor întunericului şi haosului, descris în „Enuma Elish”, care ne-a amintit de ritualul egiptean al hipopotamului. Totuşi, studiul nostru detailat asupra perioadei de exil în Babilon din istoria evreiască ne-a dus la găsirea explicaţiei dispariţiei numelui de Seqenenre.

Ezechiel, arhitectul celui de-al doilea templu, imaginar, al lui Yahve, le-a spus vârstnicilor exilaţi din Ierusalim să renunţe la practicile egiptene ale misterelor secrete, ce aveau loc în întuneric, dedesubtul Templului lui Solomon. Ştim că, până astăzi, ritualul învierii lui Seqenenre se practică în întuneric şi l-am experimentat şi noi.

Am fost frapaţi de similitudinile cu versul din Geneză 49:6, care este singura referire din Biblie la uciderea regelui teban. Cartea lui Ezechiel continuă cu povestea profetului care i-a purificat pe copiii lui Israel de practicile lor egiptene şi i-a adus înapoi la venerarea lui Yahve. Aşa că acum ştim cum Seqenenre Tao a devenit Hiram Abif, regele care s-a pierdut în istorie. A fost încercarea întunecatului Ezechiel

de a explica eşecul zeului în a-şi apăra propriul templu de duşmani.

Capitolul 11

BOAZ ŞI JACHIN PESHER

Manuscrisele de la Marea Moartă

Reconstrucţia noastră detailată a apariţiei şi dezvoltării poporului evreu din ultimele cinci capitole ne-a condus, în sfârşit, la perioada care a precedat direct evenimentele care au dus la apariţia bisericii creştine. Am analizat trecutul îndepărtat al esenienilor/nasoreenilor şi am aflat multe lucruri. Pe baza celor aflate, presimţim că aceasta va fi o parte deosebit de interesantă a căutării noastre. Până acum, am avut ipoteza regatelor construite pe puterea unor stâlpi gemeni pământeşti şi a unui prag de uşă sau arcadă cerească şi putem spera că se va ivi dovada finală a acestei paradigme. Din toate grupurile care au existat în Israel în acea vreme (adică perioada din jurul naşterii lui Hristos), noi credem că cel mai important a fost comunitatea Qumran care a existat pe dealurile din Iudeea. Deşi niciodată nu a fost mai mare de 200 de oameni, influenţa sa asupra lumii viitoare este imensă. Noi deja avem motiv să credem că autorii Manuscriselor de la Marea Moartă,

comunitatea Qumran, erau esenieni şi că ei şi nasoreenii, precum şi biserica de început de la Ierusalim, erau unul şi acelaşi lucru. Dovada noastră pentru o astfel de afirmaţie a fost mereu puternică şi este o părere susţinută de mulţi experţi de marcă, dar acum, analiza noastră care a câştigat de pe urma Secretului lui Hiram, a început să fie perfect adevărată, în opinia noastră.

Ipoteza noastră iniţială, detaliată în capitolele patru şi cinci – că francmasonii s-au dezvoltat din acest grup – pare acum pe deplin posibilă din cauza legăturii pe care am descoperit-o între ei şi vechii egipteni, dar acum trebuie să căutăm dovezi directe ale atitudinilor şi ritualurilor masonice. Dacă am avut dreptate că există o legătură directă între francmasoni şi qumranieni şi că qumranienii au fost primii creştini, rezultă că Hristos a fost, într-un anumit sens al cuvântului, francmason el însuşi. Înţelegem că aceasta este o noţiune care va îngrozi pe mulţi creştini moderni, în special romano-catolici, dar am găsit într-adevăr şi mărturia acestui fapt.

S-a speculat îndelung că esenienii din Ierusalim erau un fel de proto-creştini şi că Iisus Hristos a fost poate unul dintre ei, dar nu au existat dovezi asupra acestui punct. Lucrurile s-au schimbat radical când s-au descoperit nişte scrieri care, aşa cum am menţionat în capitolul

patru, au fost dezgropate în vechea aşezare din Qumran. Curând după aceea, întreaga zonă a fost săpată de departamentul Antichităţi din Iordania, Şcoala de Arheologie Franceză şi Muzeul Arheologic din Palestina, sub conducerea lui G. L. Hardin şi reverendului R. De Vaux, în cinci campanii, între 1951 şi 1956. Ceea ce s-a găsit a fost echivalentul teologic al nitroglicerinei; lumea creştină putea exploda dacă problema nu era tratată cu multă grijă. Dar nu poţi să ascunzi o problemă explozivă oricât de mult şi-ar fi dorit biserica creştină să o facă. Cei care erau responsabilii de cercetare nu erau eruditi independenţi; aveau o credinţă de protejat şi o instituţie de menţinut. Alţi eruditi care au lucrat la pergamente au descoperit mărturii care puteau să schimbe imaginea lui Crist şi a Noului Testament, dar ei au fost obligaţi să tacă pentru a nu fi discreditaţi. Acuzaţiile de scandal, acoperire şi cosmetizare deliberată a adevărului au fost întâmpinate cu negări şi contraacuzaţii, cum ar fi „imaginaţie înfierbântată” şi „gust pentru senzaţional”.

Este un fapt cert că timp de mai bine de 40 de ani de la găsirea lor, mai mult de jumătate din cele 800 de pergamente descoperite nu au fost publicate. Comunitatea academică a fost îngrozită de acest secret fără precedent faţă de lucruri care trebuiau aduse la cunoştinţa publicului şi, după protestele conduse de

Biblioteca Huntinghton din San Marino, California, autorităţile israeliene au ridicat restricţiile privitoare la accesul public la pergamente, în octombrie 1991.

S-au descoperit diferite versiuni ale textelor biblice şi toate erau cu 1.000 de ani mai vechi decât cele mai vechi texte ebraice care ne-au rămas şi care au fost scrise de Aaron ben Moses ben Asher în 1008 d.hr. Anterior descoperirii pergamentelor, lumea evreiască şi creştină nu ştia cât de corect era Vechiul Testament, ştim doar că, în timpul erei creştine, chiar şi cele mai mici deviaţii erau respinse. Din marea varietate de texte, fiecare bine păstrat în peşterile din Qumran, noi ştim acum că exista un mare număr de texte diferite şi că cel tradus în greceşte, Septuaginta, era doar unul dintre ele, deci nu exista o versiune „corectă" a Bibliei.

întreaga arie de investigare referitoare la Qumran este un teren minat pentru creştinii obişnuiţi, aşa că mulţi au preferat să se ţină la distanţă de subiect. În timp ce iudaismul şi multe alte religii se bazează pe tema largă a gândirii sociale şi teologice, creştinismul se bazează în întregime pe ideea că, într-o anumită zi din istorie, un zeu/om i-a absolvit pe toţi membri rasei umane care erau gata să i se închine de responsabilitatea faptelor lor rele, prin moartea sa (chiar dacă temporară) sub tortură. Până nu demult, singurele mărturii

privitoare la evenimentul central erau cele trei Evanghelii sinoptice ale Noului Testament, care au fost scrise la mult timp după evenimentele pe care le descriu, de oameni care nu erau implicaţi direct şi nu puteau fi identificaţi cu adevărat. Este ştiut că povestea lui Iisus, relatată în aceste Evanghelii, este în mare măsură o invenţie dramatică pentru a da o formă bună de citit învăţăturilor sale. Analizele Evangheliilor lui Matei şi Luca au dovedit că ele sunt un amalgam de tradiţii a două biserici separate, bazate pe o combinaţie a Evangheliei lui Marcu şi a unei prime evanghelii pierdute, menţionată drept „Q” (derivare de la cuvântul german „Quelle”, însemnând „sursă”). Povestea naşterii lui Iisus povestită de Marcu şi Luca este cunoscută ca o invenţie a oamenilor care nu au înţeles împrejurările istorice şi politice ale vremii. Evenimentele, aşa cum le descriu ei, nu au putut avea loc. Un exemplu este felul în care regele Irod este legat de taxele romane în timpul lui Quirinius, dar Irod era mort încă din anul 4 î.hr., cu cel puţin zece ani înainte ca să apară Quirinius[60].

Alţi erudiţi, cum ar fi Morton Smith, au detectat existenţa unei evanghelii secrete cu elemente paralele celor patru evanghelii ale Noului Testament şi se crede că a apărut înainte

[60] G. W. Buchanan: Jesus: The King and His Kingdom (Iisus: Regele şi regatul Său).

de Evanghelia lui Marcu[61]. Nu putem să nu ne mirăm de faptul că dacă această evanghelie secretă a lui Iisus ar fi existat cu adevărat într-o formă scrisă, ar putea fi documentul căutat de noi: textul pe care l-au găsit Cavalerii Templieri!

Această posibilitate este înlăturată de pergamentele Qumran, care mărturisesc că exista o tradiţie secretă pe care membrii ei jurau să nu o trădeze. Aceste secrete au fost scrise şi păstrate, pregătite pentru ziua când Dumnezeu îşi va vizita poporul pentru ultima dată[62]. Iisus nu este menţionat în niciunul din documentele celei de-a treia părţi, ceea ce este neobişnuit, în special când istorici ca Josefus, Filon şi Pliniu cel Bătrân înregistrează tot ce era demn de notat în acea vreme. După cum am discutat, este posibil în mod obişnuit să înţelegem personajele istorice din ceea ce sursele independente sau chiar duşmanii lor spun despre ele, dar în acest caz, primii inventatori ai creştinismului au făcut o treabă bună înlăturând orice dovezi despre un muritor pe care au vrut să-l portretizeze ca pe un zeu. Şi totuşi, nu au fost destul de atenţi şi, datorită norocului şi analizei deductive moderne, există mult mai multe informaţii şi interpretările primei biserici romane pot fi supuse testului

[61] M. Smith: The Secret Gospel (Evanghelia secretă).
[62] D. S. Russell: The Method and Message of Jewish Apocalyptic (Metoda şi mesajul Apocalipsei evreieşti).

adevărului.

Numai creştinismul este demascat. Nu există alte informaţii care ar putea afecta în mod fundamental iudaismul, islamismul, budismul sau chiar sistemele de credinţă ale aborigenilor australieni sau indienilor amazonieni, pentru că sunt religii care au crescut dintr-o adâncă înţelegere spirituală, au evoluat încet din propriile lor culturi. Chiar fără Gautama, budismul trăieşte; islamul trăieşte fără Mohamed; dar fără învierea lui Iisus, creştinismul (aşa cum este astăzi) nu însemnă nimic. Este aşadar de înţeles că biserica analizează atent noile informaţii referitoare la acest moment din istoria relativ recentă, deoarece ea crede că creatorul întregului univers a hotărât că era vremea să ia chipul unui evreu în viaţă. Dacă întregul fundament al creştinismului s-ar dovedi o greşeală, oare îşi va cere Vaticanul scuze pentru deranj, se va autoanula şi va preda averea şi puterea Rabinului Şef? Nu! În mod evident, nicio dovadă nu ar putea face posibil acest lucru, şi poate că aşa este drept, deoarece biserica este prea mare şi importantă ca să dispară dintr-odată; dar tot astfel nu este drept să ascunzi adevărul, pentru că adevărul trebuie să fie esenţa lui Dumnezeu. Trebuie să existe o cale pentru ca biserica să supravieţuiască, regândind ideile greşite. Există o veche poveste evreiască care

explică acest lucru foarte bine:

«La o întrunire a rabinilor, oamenii înţelepţi dezbăteau o parte a Legii Sfinte şi unul dintre ei avea o poziţie contrară restului grupului asupra unui punct al interpretării. A fost supus unei mari presiuni, ca să cedeze, dar el ştia că are dreptate, deci Dumnezeu va fi de partea sa. Aşa că l-a chemat pe Atotputernicul să-l ajute să-şi dovedească poziţia. „Te rog, Doamne, dacă am dreptate, fa ca râurile din Israel să curgă în sus," s-a rugat rabinul. În aceeaşi clipă, apele şi-au schimbat direcţia. Din nefericire, adversarii săi au rămas neclintiţi. „Te rog, Doamne" a zis din nou rabinul exasperat, „dacă am dreptate, fa ca pomii să se aplece la pământ." Şi aşa s-a întâmplat. Dar tovarăşii săi erau tot intransigenţi. „Dragă Doamne" a strigat el, frustrat, „vorbeşte tare şi susţine-mă". Norii s-au dat la o parte şi o voce puternică din ceruri a bubuit." Prieteni, trebuie să vă spun: voi greşiţi şi el are dreptate. Asta am avut de spus". Bătrânul a zâmbit triumfător, dar grupul a rămas neclintit.

„Ah, dar noi nu ascultăm de vocile cereşti", au spus ei, pentru că hotărârea corectă asupra acestui punct a fost luată cu mult timp în urmă."»

Această poveste umoristică spune totul. Vechile scripturi, chiar dacă sunt incorecte, au o viaţă a lor şi religia, la urma urmelor, nu

înseamnă adevărul istoric, ci este credinţă. Dar în lumea noastră modernă, credinţa oarbă nu este suficientă; şi dacă religia vrea să supravieţuiască, nu trebuie să înlăture aceste noi informaţii. Să pui dogma mai presus de adevăr nu înseamnă să-l preamăreşti pe Dumnezeu.

Cărţile lipsă ale maccabeilor

Istoria convenţională înregistrează revolta maccabeană drept o cauză evreiască cu dreptatea de partea sa, şi ridicarea lui Jonathan Maccabaeus la o înaltă funcţie preoţească este privită, desigur, ca adevărată. Noi ştim din pergamentele descoperite la Qumran că Jonathan era considerat de Hasidim (înalta societate evreiască) a fi un tip groaznic care pune politica înaintea lui Yahve.

Când Jonathan a fost omorât, fratele său, Simon, a devenit mare preot şi a mers mai departe declarând familia sa moştenitoare a „dreptului” la funcţia de înalt preot, o pretenţie pe care şi-a gravat-o în bronz şi a pus-o în templu. Biblia romano-catolică de la Douai ne spune cum Simon a început să se vadă ca un element important pe scena lumii şi a trimis un ambasador şi daruri la Roma. Ascensiunea neligitimă a lui Simon poate fi găsită în Psalmul 110.

Părerile comunităţii Qumran asupra preoţimii de la Ierusalim sunt clare în pasajul următor din pergamente:

„Preoţii din Ierusalim, care adună bogăţie şi câştiguri necurate din jefuirea poporului.”

(1 Qp Hab 9:4-5)

”Oraşul este Ierusalim, acolo unde preotul cel rău a făcut lucruri abominabile şi a murdărit Templul Domnului.”

(1 Qp Hab 12:7-9)

Numele folosite pentru descrierea capilor familiei care a preluat înalta funcţie preoţească sunt confuze; fondatorul era numit Mattathias, dar termenul „Maccabeu” era folosit pentru fiul său Judas şi neamul pe care l-au format este numit în mod colectiv „hasmoneans” în literatura rabinică. Potrivit istoricului Josefus, aceasta se datora numelui stră-străbunicului lui Mattathias, Hashmon. Când Simon a fost ucis, el a fost înlocuit de fiul său Ion Hyrcanus, care a domnit timp de 30 de ani, apoi fiul său, Aristobulus, a preluat conducerea şi a devenit primul hasmonean care s-a intitulat rege al evreilor şi mare preot. Această linie a continuat până ce rolurile de rege şi de înalt preot s-au despărţit din nou până la moartea reginei Alexandra, în anul 67 î.hr., când fiul său cel mai

mic, Aristobulus al II-lea, a devenit rege, şi fiul său cel mai mare, Hyrcanus, a devenit mare preot.

Biblia romano-catolică de la Douai ne oferă o poveste detaliată a acestei perioade de intrigă politică, omor, corupţie generalizată şi îl caracterizează pe Hasmonaeans drept erou evreu – însă Biblia regelui Iacob nu ne spune nimic. Ultimele două cărţi ale Bibliei de la Douai sunt Prima şi a Doua Carte a maccabeilor, scripturi total absente din Vechiul Testament protestant.

De ce este aşa? Faptul că aceste două cărţi lipsesc din Biblia regelui Iacob spune multe. Trebuie că a existat un motiv foarte important pentru care Biblia catolică prezintă povestea revoltei maccabeene şi pe marii preoţi hasmoneani drept legitimi, iar Biblia regelui Iacob nu recunoaşte pe niciuna din ele drept scriptură. Ce era greşit în aceste lucrări şi ce ar fi putut să afle compilatorii de mult mai târziu ai Bibliei protestante de i-a făcut să înlăture aceste lucrări acceptate de mult şi inspirate de Dumnezeu?

Singurii oameni care ştiau că venirea la putere a înalţilor preoţi hasmoneani şi a regilor era nelegitimă erau membrii comunităţii Qumran, care îi dispreţuiau pe aceşti înalţi preoţi şi slugărnicia lor politică faţă de romani. Şi totuşi, qumranienii au fost toţi distruşi în războiul cu

romanii în anii 66-70 d.hr. Şi diaspora evrei/creştini (căutătorii de viaţă uşoară) a spus povestea aşa cum a vrut. Totuşi, deşi qumranienii poate că au pierdut bătălia, au câştigat războiul, îngropând adevărata poveste evreiască sub forma unui pergament, mesajul a ajuns în cele din urmă în mâinile creatorilor Bibliei protestante – datorită săpăturilor făcute de Templieri la începutul secolului al XII-lea.

Alegerea lui Iuda

Evreii care se întorceau din captivitate din Babilon erau conduşi înapoi în Ierusalim de către Zerubbabel, omul care altfel ar fi trebuit să fie regele lor. El şi grupul său ales, format din Jeshua, Nehemiah, Seraiah, Reelaiah, Mordecai, Bilshan, Mispar, Bigvai, Rehum şi Baanah s-au întors în oraş cu ceremonia secretă a dinastiei regale a lui David. Ritualul era puţin diferit pentru că, urmând sfatul lui Ezechiel, elementele egiptene evidente au fost schimbate cu unele ebraice – dar era încă intact. Pe când au reconstruit templul după proiectul explicat de Ezechiel, erau plini de o nouă încredere: ei vor construi un templu şi o nouă înţelegere de nezdruncinat cu Yahve. Niciodată poporul nu va mai rătăci şi niciodată zeul lor nu va mai trebui să-i pedepsească atât de rău.

Încrederea într-un nou început este

întotdeauna ceva deosebit; ai sentimentul că „de data aceasta voi reuşi”. Ţine de natura umană să găsească tărie în speranţa într-un viitor care pare întotdeauna mai bun decât trecutul – dar din experienţă se ştie că nu este mereu aşa.

Este posibil ca descendenţii lui Zerubbabel şi grupul său ales, cunoscut drept Hasidim, să fi părăsit Ierusalimul între 187 î.hr. Şi 152 î.hr. Pergamentul numit Documentul din Damasc (numit astfel deoarece comunitatea îl menţiona în diferite ocazii drept Damascus) ne oferă cel mai bun indiciu pentru întemeierea comunităţii Qumran:

„Pentru că în necinstea lor, când l-au părăsit, el şi-a întors faţa de la Israel şi de la templul Său, el i-a sortit pieirii prin sabie. Apoi, când El şi-a amintit înţelegerea patriarhilor, El a lăsat un vestigiu în Israel şi el nu i-a sortit dispariţiei. Şi când s-a sfârşit mânia la 390 de ani după aceea, El i-a predat în mâna lui Nabucodonosor, rege al Babilonului. El i-a vizitat şi a făcut să răsară din Israel şi de la Aaron o rădăcină de răsad ca să aibă pământul Său şi să crească mănoasă în bunăstarea pământului Său.

Apoi, ei au înţeles nedreptatea lor şi au ştiut că erau oameni vinovaţi. Dar erau oameni orbi, ca nişte oameni ce merg pe dibuite de 20 de ani. Şi Dumnezeu s-a gândit la faptele lor, că ei

l-au căutat cu toată inima şi el a format pentru ei un învăţător întru dreptate, care să-i îndrume pe drumul inimii Sale, şi a adus la cunoştinţă, până la ultimele generaţii, ce a făcut El cu ultima generaţie, o adunătură de trădători, cei care s-au abătut din drum." (CD 1:3-13)

Dacă luăm în consideraţie referirea la evrei, care sunt în mâinile lui Nabucodonosor de la data când el a luat pentru prima dată Ierusalimul în 597 î.hr. Şi nu de la distrugerea oraşului în 586 î.hr., scăzând cei 390 de ani plus cei 20 de ani de „rătăcire", rezultă data de 187 î.hr. — pentru întemeierea Qumran. Această datare nu trebuie luată chiar foarte strict, dar putem fi siguri de un fapt: comunitatea exista în 152 î.hr., când qumranienii protestau împotriva ridicării în funcţia de mare preot a lui Jonathan, conducătorul maccabeilor. Pergamentele descoperite în peşterile din Qumran, în special *Manualul de disciplină* şi comentariul asupra primelor două capitole din *Cartea lui Habakkuk,* ne spun despre repulsia lor deosebită la vestea acestei numiri în funcţie. Exilul lor a fost auto-impus şi prin retragerea în deşert ei s-au considerat a fi oamenii unei noi înţelegeri cu Yahve, „aleşii lui Iuda" ducând o viaţă dură, monahală, care va deveni model pentru călugării creştini. Ei se autodescriu drept" oamenii care au făcut o Nouă înţelegere cu

ţinutul din Damascus” (Damascus este acum considerat a fi numele folosit pentru Qumran şi nu o referire la oraşul sirian).

Săpăturile au arătat că oamenii din Qumran au trăit probabil în corturi şi au folosit peşterile de pe ridicăturile înconjurătoare drept magazii şi locuinţe când se adăposteau de ploile rare de iarnă. Erau clădiri care includeau un turn de pază, săli de întrunire publică, o sală de mese cu bucătării şi cămări, o sală de scris, brutărie, o sală pentru olărit, diferite ateliere şi bazine mari pentru ceremoniile de spălări rituale. Spălarea rituală era esenţială pentru menţinerea stării de sfinţenie, aşa că erau necesare mari cantităţi de apă în acea zonă cu ploi foarte puţine.

Membrii comunităţii erau împărţiţi în trei grupe: „Israel”, „Levi” şi „Aaron”. Israel însemna membri obişnuiţi, leviţii erau preoţi fără rang şi Aaron desemna preoţii cei mai în vârstă şi mai sfinţi. Ca şi Francmasoneria, orice bărbat care-şi putea exprima credinţa fermă în zeu era ales să facă parte din comunitate – „ei mulţi” aşa cum se autointitulau. Există câteva similitudini clare în tratarea noilor membri, începând cu un interviu cu consiliul ca să examineze candidatul potenţial şi să stabilească dreptul său, după care se trecea la vot. Dacă era acceptat, candidatul era admis la o treaptă inferioară pentru o perioadă de un an, în care nu trebuia să-şi amestece bogăţia cu „cei

mulţi”. Primul nivel al Francmasoneriei, acela al „uceniciei”, obişnuia să aibă o durată de un an şi, în ceremonia de iniţiere, candidatului i se cerea să nu aibă monezi sau alte obiecte metalice. În cursul iniţierii, i se cere să dea bani şi când răspunde că nu are, i se spune că a fost un test ca să se asigure că nu a adus monezi sau alte bogăţii în Lojă. Când noul membru a fost primit în comunitatea Qumran, timp de un an i se testează cunoştinţele despre lucrările din Torah; înainte de a lua statutul de Meşter Prieten, un frate mason trebuie testat pentru cunoaşterea ritualului. Aşa cum se întâmpla şi la francmasoni în trecut, al doilea stadiu de membru era pentru marea majoritate, dar pentru persoanele selectate mai exista un al treilea nivel, la care individul putea să acceadă după încă un an. Aceasta le permitea „să se apropie de consiliul secret al comunităţii” – ne aminteşte de secretele lui Hiram Abif, care sunt revelate francmasonilor care devin Maestru Mason şi sunt ridicaţi la treapta a treia. Ca şi la Cavalerii Templieri, de îndată ce iniţiaţii au trecut de primul an, ei trebuie să-şi predea toată averea; în mod firesc, aceasta este o procedură pe care Francmasoneria nu o poate adopta decât cu riscul dispariţiei ei peste noapte! Virtuţile pozitive ale comunităţii Qumran erau clar expuse în pergamente: adevăr, dreptate, bunătate, cinste şi umilinţă,

împreună cu dragoste frăţească. Atât de similare sunt cele trei trepte ale comunităţii Qumran cu cele ale Francmasoneriei, încât nu poate fi vorba de o simplă coincidenţă. Folosind tehnica din ritualul masonic, schimbând doar câteva cuvinte de identificare, ar fi foarte uşor de crezut că aceste îndrumări pentru un iniţiat al treptei a treia reprezintă un citat din pergamente, referitor la o persoană care tocmai s-a ridicat la treapta a treia qumraniană, „Puritatea celor mulţi”:

„Râvna ta faţă de instituţia Comunităţii celor Mulţi, progresul pe care l-ai făcut pentru a deveni o persoană demnă de favoarea şi stima noastră te-au făcut să dobândeşti caracterul unui membru al Consiliului Secret, autorizat să îndrepţi erorile şi neregularităţile fraţilor şi tovarăşilor şi să-i aperi de infidelitate.

Să îmbunătăţeşti morala şi să corectezi purtarea oamenilor în societate trebuie să devină grija ta permanentă. Ţinând seamă de acest lucru, trebuie mereu să le recomanzi celor inferiori ţie supunerea şi ascultarea; egalilor, politeţe şi prietenie; superiorilor, bunătate şi bunăvoinţă. Va trebui să le imprimi bunătatea universală şi prin propria ta comportare să dai cel mai bun exemplu pentru ceilalţi.

Vechile ţinuturi ale Israelului, care îţi sunt date spre pază, va trebui să le păstrezi sacre şi

inviolabile şi să nu accepţi ca riturile noastre să fie modificate, sau vreo abatere de la tradiţia şi uzanţa stabilite.

Onoarea, datoria şi recunoştinţa te obligă de acum încolo să fii credincios şi să răspunzi cu încredere: să fii demn de noul tău caracter şi să întăreşti prin puterea exemplului fundamentul sistemului lui Dumnezeu.

Nu lăsa nimic să te abată de la datorie, să-ţi schimbe credinţa sau să-ţi trădeze încrederea, fii drept şi credincios şi imită exemplul celebrului artist Taxo, pe care l-ai reprezentat o dată."

Înainte de a compara secretele celor două ordine, există câteva interdicţii care sunt ciudat de similare. Un om nu poate să adere la comunitatea Qumran dacă este „însemnat, lovit, rănit la picioare sau la mâini, şchiop, orb sau surd, cu vreo lovitură pe trup vizibilă cu ochiul liber, sau vreun bătrân neputincios, care să nu se poată ţine drept în mijlocul congregaţiei".

Deşi regula nu mai este aplicată cu rigurozitate, francmasonii cer candidaţilor să aibă mintea întreagă şi un trup viguros; orice handicap fizic îţi barează drumul.

Comunitatea care trăia la Qumran de 250 de ani este comparată de observatorii moderni cu o mănăstire esenianã. Că erau esenieni este

acum un fapt pe deplin acceptat de mulţi observatori, dar termenul „mănăstire” duce la confuzie, deoarece ei nu erau o grupare de bărbaţi celibatari care-şi petreceau aproape tot timpul liber în rugăciune. Putem vedea din pergamentele care se referă la comunitate că celibatul era bine văzut, dar nu esenţial pentru calitatea de membra. Totuşi, relaţiile sexuale erau considerate ca înjositoare şi dacă un bărbat avea de-a face cu o femeie la ciclu, era nevoie de un proces intens de curăţenie, purificare, înainte de a se amesteca cu membrii comunităţii. Minţii occidentale moderne îi plac etichetările; dorim să putem pune tot ce întâlnim într-o rubrică – este un „A” sau este un „B”?

Am construit atâtea definiţii şi categorii, încât devenim nervoşi când nu putem introduce ceva într-o categorie, dar problema deosebită a comunităţii Qumran este că s-a schimbat în mod dramatic în sfertul de mileniu al existenţei sale, în special spre final, sub influenţa lui Iisus.

Midrash, pesher şi parabola

Oricine studiază vechiul iudaism înţelege că mintea evreiască de acum mai bine de 2.000 de ani era mult diferită de cea de astăzi şi vor trebui să înţeleagă tehnicile de „midrash”, „pesher” şi „parabolă”. Termenul „midrash”

corespunde cuvântului românesc „exegeză” şi poate fi definit drept „investigaţie şi interpretare a scripturilor ebraice, cu scopul descoperirii adevărurilor teologice şi instrucţiunile ce trebuie urmate”. Acesta este un concept strâns legat de o tehnică de înţelegere a evenimentelor curente numită „pesher”, care poate fi explicată ca o interpretare sau explicaţie a unui vers din Scriptură, în care o afirmaţie dată este considerată a avea înţeles referitor la un eveniment sau o persoană în prezent sau în viitor.

Aşa că „midrash” era un proces continuu pentru preoţii şi profeţii din Israel ce căutau să îmbunătăţească starea spirituală a poporului şi „pesher” era o metodă de a înţelege lucrurile care se întâmplau în jurul lor. Ei credeau că evenimentele nu erau întâmplătoare, ci conforme cu modele structurate care puteau fi descifrate prin studierea scripturii ca rezultat al acestor două principii: când ei scriau povestea unui eveniment recent, trebuiau să se asigure că el urma un model vechi. Aceasta explică de ce găsim atâtea referinţe atât în Noul Testament, cât şi în pergamentele Qumran, care sunt ecouri ale Vechiului Testament.

Termenul de „parabolă” este bine cunoscut de creştini, pentru că Noul Testament ne spune că Iisus Hristos a folosit această formă de povestire

pentru a comunica învăţăturile sale moralizatoare oamenilor simpli din Iudeea. Metoda poate fi definită ca „o explicaţie figurativă care se foloseşte de metaforă, alegorie sau de amândouă, ca să transmită un nivel mai profund de înţelegere decât nivelul de suprafaţă”. Aceste poveşti nu au fost folosite doar ca simple analogii care să-i ajute pe evreii fără cultură să înţeleagă legea, ci erau şi o tehnică de a explica evenimentele curente, complexe, într-un mod alegoric şi deci secret. Este un fapt de netăgăduit că creştinismul a fost un cult evreiesc şi că întreaga „distribuţie originală” (Iisus, Iacob, Simon, Petru, Andrei, Iuda, Toma, etc.) erau oameni care gândeau în termeni de midrash, pesher şi parabolă. Prin contrast, „a doua distribuţie” (Pavel, Matei, Luca, etc.) erau destul de diferiţi şi foloseau o gândire mai elenistică, mai apropiată de modul în care gândim astăzi. Evangheliile Noului Testament au fost în mod sigur scrise după distrugerea Ierusalimului şi Qumranului şi după moartea „distribuţiei originale”. Aceste scrieri au fost create pentru un public ce gândea greceşte, de către oameni care au crezut că învăţăturile acceptate de ei sunt ale lui Hristos, apoi au ţesut în jurul lor povestea vieţii lui Hristos – fără să beneficieze de dovezile martorilor oculari. Ca să separăm ficţiunea de adevăr din Noul Testament, trebuie să

înlăturăm literatura gândirii greceşti şi să căutăm mai adânc, să studiem sub curentul evreilor radicali şi gândirea proto-creştină.

Există similitudini fundamentale între ceea ce spune comunitatea Qumran despre ea însăşi şi ceea ce prima biserică spunea despre ea însăşi. Prima biserică era cunoscută drept „cei care urmau calea" sau „calea Domnului", ca o sectă distinctă (Faptele 24:14). Membrii comunităţii Qumran foloseau de asemenea acelaşi termen ca să se descrie pe ei înşişi. Ba mai mult, ambele grupuri se descriu ca săraci, copii ai luminii, aleşii Domnului, o comunitate a Noului Testament sau înţelegerea. Ideea de biserică ca un nou templu al lui Dumnezeu unde mântuirea prin sacrificiu este făcută o dată pentru întreaga lume, vine din capitolul VIII al Epistolei către evrei, care citează întregul pasaj al lui Ieremia:

„...o grădină eternă, o casă sfântă a lui Israel, o adunare sfântă pentru Aaron, martori ai Adevărului în judecată, şi aleşi de bunătatea divină ca să domolească pământul, să răsplătească faptele celor răi. Acesta este zidul încercării, piatra de temelie a cărei fundaţie nu va fi clintită sau mutată de la locul ei."

Nu am putut să nu remarcăm cât de asemănătoare este cu descrierea bisericii făcută de Petru:

„...şi tu ai clădit o casă spirituală, ca să fie sfântă pentru preoţi, ca să ofere sacrificii spirituale, acceptate de Dumnezeu prin Iisus Hristos. Pentru că este înscris în Scriptură: Ai grijă, pun în Zion o piatră de temelie, aleasă, preţioasă... Dar noi suntem o rasă aleasă, o preoţime regească, o naţiune sfântă, un popor al Domnului...[63]”

Această paralelă a fost remarcată pentru prima dată în 1956, când a devenit evident că exista o legătură specială între qumranieni şi biserica din Ierusalim. Ceea ce nu s-a comentat a fost cât de bine se potrivesc aceste cuvinte cu o altă organizaţie – Francmasoneria. În timp ce întreaga Francmasonerie este legată de clădirea unui templu spiritual după proiectul lui Ezechiel pentru Templul lui Solomon, cuvintele „colţul din nord-est” mi-au venit imediat în minte:

„La ridicarea edificiilor importante şi frumoase, se obişnuieşte să se pună prima piatră sau piatra de temelie în colţul de nord-est al clădirii.

Tu, fiind nou admis în Francmasonerie, eşti aşezat în colţul de nord-est al Lojii ca să reprezinţi în mod figurativ acea piatră şi, din temelia pusă în această seară, să ridici apoi o

[63] John Allegro: The Dead Sea Scrolls (Manuscrisele de la Marea Moartă).

clădire nemaivăzută, perfectă, care să-şi onoreze constructorul.”

Secretele de la Qumran

Când esenienii au fost obligaţi prima dată să părăsească Ierusalimul, ni se spune că au „bâjbâit” vreo douăzeci de ani până când un om, cunoscut drept Învăţătorul Dreptăţii, le-a arătat” drumul, calea” şi comunitatea din Qumran s-a constituit definitiv.

Dificultatea pergamentelor din Qumran constă în faptul că ele rar ne oferă nume de persoane, astfel că, identificarea personajelor prin comparaţie cu sursele nequmraniene devine imposibilă. Pe lângă Învăţătorul Dreptăţii, mai sunt şi alte personaje majore care apar mereu în pergamente, cum ar fi „preotul cel rău” şi „mincinosul”, a căror identitate a provocat dezbateri printre erudiţi.

Oricare ar fi Învăţătorul Dreptăţii, trebuie că era pios, sfânt şi aparent un preot descendent din Zadok, care a revelat comunităţii sale că ei trăiau într-un timp care ar fi „sfârşitul zilelor”, aşa cum au prezis vechii profeţi.

Curând, le-a spus el, Dumnezeu îşi va zdrobi inamicii într-o ultimă bătălie cosmică şi ei vor întâmpina începutul unei noi ere a dreptăţii, iar cum comunitatea era ultima rămăşiţă a adevăratului israel – oamenii care s-au înţeles

cu Yahve – ei vor fi cei care vor lupta şi se vor întoarce la Ierusalim să purifice templul şi să reinstituie veneraţia corectă.

Qumranienii îşi spuneau în multe feluri: incluzând „comunitatea”, „cei mulţi”, „Adunarea din Israel” şi „Fiii Luminii”; pe lângă acestea, omul care îi va conduce „la capătul vremurilor”, Mesia lui David era denumit drept „Omul cel Atotputernic”, „Omul Glorios” şi „Prinţul Luminii”. Acest „Prinţ al Luminii” îl va învinge pe „Prinţul întunericului” şi „Adunarea lui Belial” (Satana).

Un pergament intitulat *Medrash-ul ultimelor zile* ne povesteşte cum „Copiii lui Belial” vor născoci comploturi împotriva „Fiilor Luminii” ca să-i învingă şi regii naţiunilor se vor mânia împotriva alegerii Israelului în ultimele zile. Domnul, totuşi, va salva poporul Său prin două figuri mesianice care se vor ridica la sfârşitul timpului; una din „Ramura lui David” şi cealaltă „Tălmăcitorul Legii[64]”.

Din pergament am aflat că au existat câteva cărţi secrete ce conţineau informaţii despre evenimentele viitoare şi referiri la anumite ritualuri revelate de Domnul; acestea au fost desigur transmise oamenilor aleşi doar prin viu grai, dar acum au fost scrise într-o formă codificată. Aceste secrete au fost bine păzite şi

[64] D. S. Russell: The Method and Message of Jewish Apocalyptic (Metoda şi mesajul Apocalipsei evreieşti).

se crede că au fost transmise de-a lungul multor generaţii până în „ultimele zile”. Părintele J. T. Milik, care a condus o mare parte din primele analize asupra materialului Qumran, a identificat faptul că anumite pergamente secrete foloseau mijloace criptice. Un exemplu a fost folosirea a două alfabete diferite, cu semne alese arbitrar, care au înlocuit caracterele obişnuite ebraice; un altul avea rândurile scrise de la stânga la dreapta în locul celor obişnuite, de la dreapta la stânga.

Tot ce am găsit despre comunitatea Qumran s-a adăugat convingerii noastre că ei erau descendenţii spirituali ai regilor egipteni şi premergătorii templierilor şi francmasonilor. A fost descoperită o dovadă importantă, datorată unui alt membru al echipei care a găsit Manuscrisele de la Marea Moartă şi un nominalizat la premiul Nobel pentru pace. În multe pergamente, Dr. Hugh Schonfield a descoperit un cod ebraic pe care l-a numit „cifru Atbash”, care a fost folosit ca să ascundă numele personajelor[65]. În mod uimitor, înainte de moartea sa în 1988, Schonfield a descoperit cum cuvintele cheie folosite şi de Cavalerii Templieri şi de francmasoni sunt coduri Atbash, care relevă un înţeles ascuns de îndată ce sunt descifrate. De exemplu, Templierii erau vestiţi pentru faptul că venerau ceva cu un nume

[65] H. Schonfield: The Essene Odyssey (Odiseea eseniană).

curios, „Baphomet’, care nu a fost niciodată înţeles, până când a fost scris în ebraică şi i s-a aplicat cifrul Atbash. Atunci s-a descoperit cuvântul „Sophia”, în greceşte „înţelepciune”.

Dacă a existat o legătură pozitivă cu Templierii şi apoi una cu Francmasoneria, aplicând cifrul Atbash la cuvântul masonic „Tajo” (pronunţat „Tacho”), care era pseudonimul presupus a fi dat Marelui Maestru în Spania, reiese numele unui om (Asaph) care, potrivit unor psalmi, a vegheat la construcţia primului templu din Ierusalim.

Subiectul unora din aceste misterioase lucrări din biblioteca Qumran se referă la Noe şi Enoch, care se spune că au fost păstrătorii secretelor divine ale Cerului şi ale Pământului, şi care au fost transmise prin anumiţi iniţiaţi. Există o credinţă veche că strămoşii mitici ai rasei umane erau oameni de o înaltă înţelepciune şi sunt multe poveşti referitoare la Enoch şi Noe ca deţinători ai secretelor divine. Aceste poveşti apar în literatura despre Apocalipsă şi, deşi la fel de vechi ca şi cartea Genezei, ele provin în mod evident dintr-o sursă necunoscută. Noi credem că această sursă ar putea fi secretele orale ale ceremoniei de înviere, deoarece a existat o veche tradiţie neexplicată a numelui Enoch. În literatura masoni că, există multe ritualuri vechi, asociate cu încercarea lui Sem, Jafet şi Ham de a-l învia pe Noe. Şi am

menţionat deja o treaptă masonică colaterală, cunoscută ca Arca Marinarilor, care continuă această tradiţie a secretelor lui Noe.

Dar există un aspect încă şi mai important al învăţăturilor secrete de tradiţie apocaliptică, legat de Moise şi Ezra (care era cunoscut ca al doilea Moise). Se crede că a existat un corp de scrieri mult mai mare atribuite lui Moise, decât cele care au supravieţuit până în prezent[66]. O astfel de lucrare care a supravieţuit este *Înălţarea lui Moise* cunoscută ca o lucrare esenianã[67]. Conţine următoarele sfaturi date de Moise lui Josua:

„*Primeşte această scriere ca să ştii să păstrezi cărţile pe care ţi le voi da: să le pui în ordine şi să le ungi cu ulei de cedru şi să le pui la păstrare în vase de pământ, într-un loc pe care El l-a făcut la începutul facerii lumii.”*

Această referire vorbeşte despre cărţile secrete pe care Moise i le dă lui Josua să le ţină ascunse.

„*...până în ziua pocăinţei, când Domnul vă va vizita, la capătul sfârşitului zilelor.”*

---

[66] E. Schurer: The Jewish People at the Time of Jesus Christ (Poporul evreu în timpul lui Iisus Hristos).

[67] H. Schonfield: The Essene Odyssey (Odiseea esenianã).

Scrierile secrete legate de Moise ne-au revenit clar în minte, pentru că el era singurul om care ştia secretele regilor egipteni, direct de la sursă, şi el aici dă nişte instrucţiuni despre secrete anterioare „sfârşitului zilelor”, ce trebuie păstrate „în locul pe care El l-a făcut de la facerea lumii”. Aceasta este descrierea unui singur loc al evreilor; stânca de sub Sfânta Sfintelor din sanctuarul interior al Templului de la Ierusalim, pentru că acesta era primul punct al creaţiei. Noi ştim că qumranienii au ascuns depozitul principal al pergamentelor pe care le-au scris ei înşişi, plus alte texte aduse din Iudeea, în peşterile din spatele aşezământului. Mai ştim de asemenea că erau învăţăcei evlavioşi ai Legii, astfel că trebuiau să urmeze instrucţiunile lui Moise, pentru că este sigur că ei credeau cu certitudine că „sfârşitul timpului” va avea loc în timpul vieţii lor.

Rezultă că, dacă şi Cavalerii Templieri au săpat înspre şi sub „Sfânta Sfintelor”, după cum credem, este sigur că ei au găsit aceste pergamente secrete.

Am fost foarte entuziasmaţi – oare găsisem într-adevăr o instrucţiune explicită de a îngropa secretele care au fost transmise de Moise sub Templul lui Irod? O astfel de descoperire va schimba pe loc o teorie irezistibilă într-o probabilitate îndepărtată! Am hotărât pe loc să investigăm mai departe ce se află în spatele

„înălţării lui Moise”. Am aflat că opinia erudiţilor este că a fost probabil scrisă în timpul vieţii lui Iisus şi că trece în revistă istoria evreiască până în era lui Seleucid şi mai departe, în perioada hasmoneană, pentru cineva descris ca un „rege obraznic”. Se crede că această referinţă este faţă de Irod cel Mare. Cartea descrie o perioadă de persecuţie care se potriveşte cu vremurile lui Antiochus Epiphanes; mulţi erudiţi cred că acest capitol a fost amestecat şi că trebuia să fie inserat la început. Apoi, apare un personaj misterios, Taxo. El îşi îndeamnă fiii să se retragă cu el într-o peşteră, dorind să moară decât să fie neloiali credinţei lor. Moartea lor va fi imboldul aşteptatei intervenţii a Domnului în istorie şi întemeierea regatului Său. Acest regat pare a fi înţeles mai degrabă ca un regat ceresc, decât unul întemeiat pe Pământ. S-au făcut multe încercări care să-l identifice pe Taxo cu un personaj istoric, dar niciuna nu a fost încununată cu succes până acum. Unii scriitori au încercat să-l identifice cu Învăţătorul Dreptăţii.

Avem acum confirmarea unei instrucţiuni din partea lui Moise, să se îngroape secretele, dar avem şi o dată care plasează originea pergamentului nu mai înainte de anii vieţii lui Iisus, o vreme când întreaga comunitate era pregătită pentru o mare bătălie înainte de „sfârşitul timpului”. Dar ce ne-a entuziasmat a

fost menţionarea unui personaj neidentificat numit „Taxo”. Noi ştiam deja că Taxo şi Tacho erau forme ale aceluiaşi nume şi că cifrul Atbash îl traduce pe Tacho în Asaph – omul care l-a ajutat pe Solomon la construcţia primului templu din Ierusalim şi numele folosit de francmasoni pentru Marele Maestru.

Numele „Taxo” nu mai era un mister, pentru că descoperirea cifrului Atbash folosit de qumranieni în pergamente nu confirmă suspiciunile anterioare că s-ar referi la Maestrul Comunităţii, adică Învăţătorul Dreptăţii, în ultimii ani ai existenţei sale[68].

Îndemnul din text mai bine „să mori decât să fii necredincios credinţei lor”, ne aminteşte de treapta a treia a Francmasoneriei, care este total orientată spre ideea de „credinţă, chiar şi după moarte”, rezumată de cuvintele lui Hiram Abif când a fost ameninţat de primul dintre atacatorii săi:

„Aş înfrunta mai degrabă moartea, decât să trădez încrederea sacră cu care am fost investit.”

Concluzia noastră bazată pe această mărturie este evidentă, conducătorul comunităţii Qumran era considerat a fi descendentul spiritual al

[68] Peake’s Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

constructorului iniţial al Templului lui Solomon, omul pe care francmasonii îl cunosc acum drept Hiram Abif.

Legăturile cu ritualul masonic de gradul al III-lea par a se potrivi în structura noastră istorică, dar celălalt motiv principal al simbolismului masonic încă necesită explicaţii. A trebuit să descoperim cum povestea celor doi stâlpi, care este atât de importantă în primele două trepte ale Francmasoneriei, a putut fi transmisă Templierilor.

Stâlpii gemeni

Pentru că biserica romană se consideră moştenitoarea învăţăturilor lui Iisus şi deoarece creştinii moderni cred în mod eronat că ei au drepturi asupra poziţiei superioare de pe care studiază alte grupări, ei privesc pe esenieni/qumranieni ca pe un grup printre multe altele care au existat pe Pământul Sfânt în vremea lui Hristos. Aceasta este o apreciere total greşită a comunităţii Qumran. Membrii săi erau chintesenţa a tot ceea ce era important pentru evrei ca naţie, păstrătorii înţelegerii cu zeul lor şi întruchiparea tuturor aspiraţiilor unui popor. Erau pe deplin evrei.

Un punct cheie al discuţiei asupra anilor a fost identitatea unui personaj descris drept Învăţătorul Dreptăţii, dar cu ajutorul

informaţiilor pe care le au la îndemână, mulţi eruditi cred că nu a fost doar unul, ci *doi* cărora li s-a dat acest titlu; primul la întemeierea comunităţii şi celălalt la „sfârşitul timpului”[69].

Dificultatea era că această comunitate Qumran nu era ceva static, ci un grup înfloritor evoluând cu rapiditate, care trebuia să se schimbe continuu pentru a suporta presiunea. În consecinţă, pergamentele mai vechi se referă la primul învăţător al Dreptăţii şi cele de mai târziu vorbesc despre un conducător spiritual care este identificat drept „Iacob cel Drept”. Profesorii Robert Eisenman şi Michael Wise au tras concluzia, ca observatori independenţi, că acest conducător al qumranienilor era Iacob, fratele lui Hristos şi conducătorul bisericii din Ierusalim. Rezultă că biserica din Ierusalim era comunitatea Qumran.

O referire anterioară acesteia a fost făcută de un istoric al secolului al II-lea, Hegesippus, care l-a numit pe Iacob, fratele lui Hristos, Iacob cel Drept, l-a descris ca pe „un nazaritean” şi a spus că el s-a interpus în sanctuarul templului de dragul poporului. Acelaşi observator l-a descris pe Iacob ca pe „cel drept”, spunând că nu bea vin şi nu consuma carne de animal, purta togile din în alb ale unui preot şi avea genunchii tari ca de cămilă, de la rugăciunile

[69] W. S. Lasor: The Dead Sea Scrolls and the New Testament (Manuscrisele de la Marea Moartă şi Noul Testament).

permanente.

Potrivit cu un alt pergament cunoscut drept *Manualul disciplinei* consiliul comunităţii era constituit din 12 bărbaţi perfecţi şi sfinţi care erau „stâlpii” comunităţii, şi noi credem că cei doi stâlpi principali erau simbolici, reprezentând aspectele regeşti şi preoţeşti ale creaţiei şi susţinând „Regatul cerului”.

Ştiam că acest termen nu a însemnat niciodată nimic altceva decât lumesc; mai degrabă, el ne arată o existenţă pământeană unde Yahve va stăpâni peste evrei într-o stare de permanentă pace şi prosperitate. Aceşti stâlpi spirituali erau, desigur, urmaşii stâlpilor care uneau Egiptul de Jos şi de Sus, care au ajuns în francmasonerie drept legendarii Boaz şi Jachin, care au împodobit poarta de est a Templului lui Solomon. Pentru aceşti evrei pioşi, coloanele reprezentau şi puterea regească a „mishpat” şi puterea teologică a „tsedeq” şi când se unesc, ele susţin marea arcă a cerului şi cheia de boltă care era al treilea mare cuvânt al dorinţei ebraice „shalom”.

Această perspectivă asupra lumii a qumranienilor ne-a devenit clară când am citit informaţiile din pergamente, din Biblie şi alte literaturi contemporane, deoarece noi avem avantajul cunoştinţelor francmasonice şi despre originea lui Hiram Abif.

Alţii au privit aceste părţi într-un mod

fragmentar şi confuz, dar când forma clară a comunităţii Qumran târzii/Primei Biserici este percepută în mod corect, toate confuziile şi contradicţiile se evaporă. Diagrama arătată aici ilustrează această paradigmă importantă a stâlpilor gemeni.

Stâlpul din dreapta este cunoscut francmasonilor drept „Jachin”, care a fost primul mare preot al templului şi, deci, nu va fi nicio surpriză să aflăm că acesta este stâlpul preoţesc care pentru qumranieni era simbolul sfinţeniei întruchipate în conceptul fundamental de „tsedeq”. Acest cuvânt (uneori apare scris „Zedek”) reprezintă principiul ce stă la baza ordinului divin, tradus de obicei prin „dreptate, ceea ce este drept”, deşi o mai bună definiţie în engleză ar fi „dreptatea” sau „să faci bine altora mereu”. Cu alte cuvinte, acest concept este fundamental acelaşi cu conceptul egiptean vechi de Ma’at. Reieşea evident din cunoştinţele noastre că „tsedeq” era pentru canaaniţi un termen asociat cu zeul Soare. Zeul Soare canaanit era văzut ca marele judecător care veghea asupra lumii, îndrepta relele şi lumina faptele întunecate ale crimelor ascunse. Când evreii au introdus credinţele canaanite în conceptul lor de Yahve, „tsedeq”, acest cuvânt a devenit una din trăsăturile Lui. Toate virtuţile lui Yahve de a hrăni poporul, de a face să crească recoltele, de a distruge inamicii

Israelului, erau o parte din „tsedeq”. Cuvântul a păstrat asocierea sa cu lumina Soarelui şi ne-a ajutat să devenim opusul întunericului şi haosului.[70]”

Deşi venerarea Soarelui, este mult prea comună în multe teologii care-şi au rădăcina în civilizaţia sumeriană, ca să ne putem referi la ea, există aici similarităţi interesante între zeitatea principală egipteană, Amen-Re, şi Yahve, prin faptul că ambele folosesc puterea benefică a luminii zilei ca să lupte împotriva forţelor întunericului şi haosului.

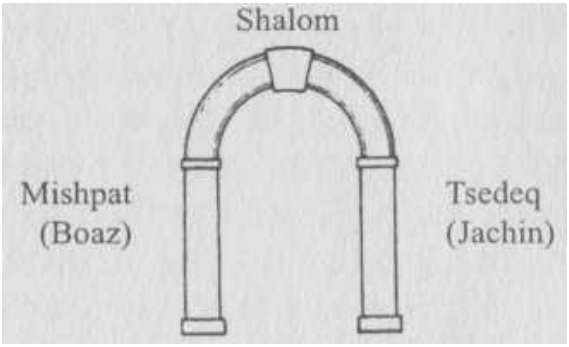

Stâlpul din stânga al Templului Regelui Solomon s-a numit Boaz, care, aşa cum ştiu unii francmasoni, era stră-strămoşul lui David, regele Israelului. El era şi pentru qumranieni stâlpul regesc care reprezenta casa lui David şi conceptul de „mishpat”. Acesta s-a tradus adeseori cu „judecată”, dar reprezenta mai mult

[70] Norman Cohen: Cosmos, Chaos and the World to Come (Cosmos, haos şi lumea care va veni).

decât atât; semnifica stăpânirea normală a lui Yahve ca rege şi astfel reprezenta însuşi ordinul numit de către divinitate.

Conducerea guvernului şi împărţirea dreptăţii au fost mereu legate de acest stâlp; la Mispah (o altă scriere pentru mishpat), Jacob a ridicat primul stâlp, şi tot aici, Saul l-a aclamat pe primul rege al Israelului.

Când aceşti doi stâlpi spirituali sunt în acelaşi loc cu Învăţătorul Dreptăţii (tsedeq) din stânga Domnului şi pământeanul David (mishpat) în dreapta sa, arcada stăpânirii lui Yahve va fi în acelaşi loc cu cheia de boltă „shalom”, închizând totul la un loc în centrul său. Acest termen evreiesc este poate cel mai celebru dintre toate cuvintele ebraice, el ne face să înţelegem lumea printr-o formă de salut, care înseamnă „pace”, adică să nu fie război; dar este inutil să spunem că avea un înţeles mai complex pentru evreii din Biblie. Pentru qumranieni, shalom însemna mai mult decât pace, el implica noroc, prosperitate, victorie în război, o soartă bună şi bunăstare. Dar „shalom” nu era un cadou gratis – el trebuia să fie câştigat prin întemeierea stăpânirii lui Yahve, care însemna instaurarea unui guvern al ordinii morale, susţinut de amândoi stâlpii, regesc şi preoţesc.

Întreaga esenţă şi misiune a comunităţii Qumran a fost explicată membrilor vârstnici

prin acest simbolism, pe care ei l-au notat ca pe instrucţiunile midrashic ale lui Moise şi le-au îngropat sub Templul lui Irod, pentru ca mai târziu să fie redescoperite de Cavalerii Templieri.

Francmasonii au moştenit simbolurile, dar le-au pierdut înţelesul în timp. Când qumranienii ştiau că „sfârşitul timpului” era aproape, nevoia de a găsi oamenii care erau potriviţi să fie aceşti stâlpi a devenit urgentă, pentru că Dumnezeu nu putea distruge vechea ordine până când noua structură nu era formată.

Pentru că aceste funcţii erau „desemnate” şi nu erau imediat disponibile, datorită ocupaţiei romane şi falsei înalte preoţimi din Ierusalim, candidaţii au fost numiţi mesia, adică conducătorii aşteptaţi.

Cu cât descoperim mai mult despre paradigma „stâlpului” qumranian, cu atât devenim mai siguri că ceremoniile lor sunt moştenirea Francmasoneriei de astăzi. Ne-am entuziasmat foarte mult când am cercetat vestigiile din Qumran şi am descoperit că ei ridicaseră o intrare în templu, o imitaţie a propriilor lor copii ale stâlpilor Boaz şi Jachin. Bazele celor doi stâlpi încă există în exteriorul uşii dinspre est a holului, care duce la ceea ce se numeşte „Sfânta Sfintelor”. Nu puteam să credem că era o simplă coincidenţă faptul că singurele două baze de stâlpi găsite în ruinele

întregii clădiri sunt ambele laturi ale porţii de est spre locul de închinare. Este sigur că aceşti doi stâlpi constituiau locul pentru toate ceremoniile importante de iniţiere ale membrilor de vază în aşteptarea celor doi mesia care vor veni cu puţin timp înainte de „sfârşitul timpului”. Scrierile qumraniene, pe care noi le numim Manuscrisele de la Marea Moartă sunt pline de informaţii importante pentru cercetarea noastră şi am fost încântaţi să găsim o referire la „secretul celor doi stâlpi” în fragmentul patru al manuscrisului cunoscut drept *Brontologion.*

Însuşi numele „Qumran” este considerat a fi cuvântul arab modern pentru locul mănăstirii eseniene şi un cuvânt care nu are niciun înţeles. Totuşi, am descoperit mai târziu, spre norocul nostru, că nu este adevărat, atunci când, întâmplător, am dat peste o copie a unei cărţi scrise de John Allegro care oferă o traducere completă a pergamentului de aramă. Allegro, un filolog semitic, a putut vedea clar înţelesul de bază al cuvântului „Qumran”. El descrie originile şi spune că s-ar fi zis „Qimron” pe vremea lui Iisus şi Iacob, înţelesul pe care Allegro l-a descoperit nu însemna nimic pentru el şi l-a menţionat în cartea sa ca un supliment interesant; dar pentru noi avea un înţeles exploziv[71]!

---

[71] John Allegro: The Treasure of the Copper Scroll (Comoara pergamentului de aramă).

Rădăcina verbală „Qumran” înseamnă „boltă, arcadă, prag de uşă”. Qumranienii se identificau ei înşişi cu „uşa boltită” sau, mai precis, ei erau poporul stâlpilor cu arcadă deasupra! Pragul arcuit al uşii a fost creat de stâlpii „tsedeq” şi „mishpat” cu arcada sfântă „shalom”.

Aceasta era o dovadă de netăgăduit a tezei noastre, legând comunitatea lui Iisus şi Iacob cu Francmasoneria modernă. Legătura mergea mult mai departe decât ne-am fi aşteptat noi.

Francmasonii spun că înţelesul cuvântului Jachin este „a întemeia”. Era sarcina preotului sau „tsedeq” mesia să întemeieze dreptatea pe pământul Israelului, pentru ca templul să poată fi reconstruit. Stâlpul din stânga, Boaz, înseamnă „putere”, spun francmasonii. Acesta este stâlpul regesc sau „mishpat” mesia, care va fi responsabil cu puterea regatului faţă de străini şi în ceea ce priveşte legea civilă şi problemele de guvernare. Şi francmasonii spun că atunci când cei doi sunt uniţi, rezultatul este „stabilitatea”. Nu ar putea fi o traducere mai bună pentru conceptul „shalom”. Ideea de bază este că francmasonii moderni folosesc cei doi stâlpi ai Templului Regelui Solomon în exact acelaşi mod în care l-au folosit Iisus Hristos şi comunitatea Qumran. Fragmentele Testamentului lui Levi, care este probabil mai vechi decât versiunea Testamentului lui Levi existentă în Biblie, au fost găsite în peşterile din

Qumran. În acest document sunt referiri la Mesia, după cum par să indice scrierile venite din ceruri care spun că se aşteaptă un mesia (preoţesc) levitic şi nu unul davidic (regesc). Traducerile documentului, pe care l-am văzut, par a indica faptul că scriitorii se aşteptau la un conducător preot şi la unul civil, cel civil subordonat preotului[72].

Multe alte texte qumraniene, cum ar fi Documentul din Damasc, cu referirile sale la „Mesia Aaron" (preot) şi Israel (rege), confirmă aceste idei, dar mai puţin cunoscutul, dar puternicul Testament al lui Levi le clasifică. În Matei 3:3, Ioan Botezătorul este descris ca „o voce strigând în pustie", aceasta este forma exactă a cuvintelor folosite de comunitatea qumraniană, şi ne sugerează că scriitorii evangheliei s-au chinuit să răstălmăcească scripturile ca să-l facă pe Iisus Mesia. Face de asemenea referire la faptul că în scrierea târzie a Evangheliei lui Luca se menţionează că poporul îl considera pe Ioan Botezătorul a fi Mesia. Luca spune în 3:15:

Şi pe când poporul aştepta şi fiecare se întreba în sinea lui despre Ioan, dacă el va fi Cristos sau nu."

---

[72] Peake's Commentary on the Bible (Peake: Comentarii asupra Bibliei).

Acest verset este probabil trecut cu vederea de majoritatea creştinilor care folosesc scripturile pentru inspiraţie personală şi nu pentru înţelegere istorică, dar comunică un fapt important: alegerea cuvântului „poporul” şi nu „unii oameni”, indică faptul că toată lumea îl considera pe Ioan primul candidat la calitatea de mesia. Că Iisus şi Ioan au fost amândoi Mesia, faptul a fost acceptat de către mulţi membri ai Comunităţii Teologice Tradiţionale în ultimii 40 de ani[73].

Aşa cum am discutat mai înainte, mandeenii din sudul Irakului sunt descendenţi ai nasoreenilor şi ei pretind că Ioan Botezătorul era întemeietorul sectei lor care a luat fiinţă în vremea când qumranienii au devenit un cult distinct în loc de o comunitate introvertită de stil esenian, precum cele înfiinţate în Efesus, Turcia, sau pe Insula Elefantină din Egipt. Această dovadă că Iisus Hristos a fost singurul Mesia îi va înfricoşa pe mulţi creştini, pentru că pare străină şi ameninţătoare pentru credinţa lor, dar aceasta este o problemă doar pentru cei ce se agaţă de schimbarea nefirească, elenizată, a termenului ebraic. Dacă cuvântului i se dă înţelesul său original corect, este firesc să-l vedem pe Ioan ca pe preotul mesia şi pe Iisus ca pe „mishpat”, stâlpul, Mesia regesc.

Ioan a dus o viaţă grea în pustietate,

[73] K G. Kuhn: Die Beiden Messias Aarons und Israels.

purificând spiritul oamenilor prin scufundare în apele curgătoare ale râului Iordan. Aceasta era tehnica preferată a qumranienilor care, de obicei, făceau acest lucru cu apă stătătoare din cisterne. El era personificarea dreptăţii qumraniene, mâncând doar hrana admisă – lăcuste şi miere sălbatică – şi purtând doar o cingătoare de piele şi o haină din păr de cămilă. În opinia lui Ioan, întregul Ierusalim era total corupt, aşa că el ţinea nişte predici ucigătoare împotriva lui: şi el îndemna grupul lui să se căiască şi să accepte ritul esenian/qumranian al purificării prin botez. Unii observatori cred că Ioan a fost Învăţătorul Dreptăţii, dar, deşi s-ar putea să fie adevărat, nu am putut găsi dovezi suficiente pentru a susţine această opiniei.

Povestea botezului lui Iisus descrisă de Noul Testament este o relatare creată de scriitorii târzii ai Evangheliei, ca să menţină nivelul magic al evenimentelor, pentru a satisface populaţia, dar materialul original poate face lumină asupra relaţiei dintre aceşti doi oameni importanţi[74].

Aceasta relevă faptul că ideea botezării lui Iisus de către Ioan a fost inventată de Marcu şi că Ioan a aflat că Iisus exista doar când discipolii săi i-au spus despre un nou învăţător înţelept care a venit din nord, pretinzând chiar că un centurion roman a arătat mai multă

[74] Burton L. Mack: The Lost Gospel (Evanghelia pierdută).

credinţă în puterea Domnului decât un evreu obişnuit. Iisus a fost probabil o figură centrală a comunităţii Qumran şi, trăgându-se din David, fiind şi un ucenic învăţat, este posibil ca aşa-numitul botez al lui Ioan să fi fost primul nivel de iniţiere al lui Iisus în comunitatea Qumran. Descrierea lui Iisus care a văzut un porumbel coborând asupra lui era modelul evreu standard de exprimare a dobândirii înţelepciunii.

Este şi mai interesant să vedem ce s-a întâmplat cu Iisus după botezul său. Potrivit cu Noul Testament, el s-a dus în pustie unde a ţinut post 40 de zile şi nopţi. Nu ni se spune că el ar fi plecat din pustie după perioada de post, dar Biblia Regelui Iacob ne spune că el a rămas acolo timp de trei ani, din 27 până în 31 d.hr., şi este important de notat că termenul „pustie" este folosit în toate Manuscrisele de la Marea Moartă, drept descrierea comunităţii Qumran. A fost o lipsă de înţelegere a termenului „pustie", care i-a făcut pe creştini să-l imagineze pe Iisus singur în deşertul binecunoscut astăzi de noi. Acum putem avea înţelesul exact; Iisus era la Qumran, trecând prin cele trei stadii de iniţiere ca să atingă cel mai înalt nivel al frăţiei – fiecare dintre ele – vă amintiţi? — necesita un an! Aici, el a învăţat cum să înfrunte tentaţiile lui Satan şi să întoarcă spatele influenţei conducătorilor altor naţiuni. În ultima etapă, după cei trei ani, el a fost învăţat tehnica secretă şi cuvintele de

înviere ce s-au transmis de la Moise, care a ridicat un candidat din mormântul său simbolic, să trăiască în credinţă şi dreptate, pregătit pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu. Este sigur că Iisus a trăit un an după aceea, respectând regulile stricte ale comunităţii, dar după moartea lui Ioan Botezătorul, la începutul anului 32 d.hr., el a hotărât că modul cel mai rapid şi mai eficient pentru a-i pregăti pe oamenii din Israel să aştepte venirea „împărăţiei cereşti” era să schimbe regulile.

Din toate informaţiile pe care le aveam, am dedus că Iisus şi fratele său mai tânăr, Iacob, erau învăţăcei de vază şi qumranieni, în cel mai înalt sens al cuvântului. Ca învăţător plin de talent, descinzând din David, Ioan Botezătorul l-a întrebat pe Iisus dacă el va fi cel care urma să vină, adică Mesia regesc, pentru a forma stâlpul opus. Iisus a dat un răspuns „pesher” la această întrebare, „orbul îşi recapătă văzul, şchiopul mersul, leproşii sunt vindecaţi, surzii aud, morţii învie şi celor săraci li se dau veşti bune”. Nu se specifică faptul că el a făcut toate aceste lucruri; el se referea la miracolele de vindecător despre care Isaia a prezis că se vor întâmpla în vremea refacerii Israelului. Aceasta este confirmarea că Iisus a fost de acord cu Ioan că „sfârşitul timpului” era iminent şi că el era omul care să-i ajute să pregătească „calea”.

Toate bolile fizice şi mentale erau considerate

rezultatul unei vieţi de păcat şi o îndepărtare a păcatului va vindeca boala. În ceea ce priveşte opinia exprimată de Iisus despre Ioan în Evanghelia reconstruită, mesajul este clar:

«Ştiţi că Ioan era profet şi să nu vă aşteptaţi la haine regeşti când îl vedeţi. Dar ce nu ştiţi şi vă spun eu acum, este că Ioan a fost mai mult decât un profet. El era cel despre care s-a scris „priveşte, îţi trimit solul meu la tine. Îţi va pregăti calea."[75]»

Acest text creştin din epoca de început implică în mod incorect că Iisus este cel care l-a numit pe Ioan mesia preoţesc, şi nu că Ioan l-a văzut pe Iisus ca fiind cel predestinat, şi poporul să nu se aştepte la „îmbrăcăminte regală" pentru că nu el va fi rege. Mulţi oameni au fost derutaţi de pasajele în care Iisus îl descrie pe Ioan ca „pe cel ce va să vină" şi tot aşa, Ioan îl descrie pe Iisus cu aceleaşi cuvinte.

De îndată ce s-a clarificat că cei doi erau stâlpii porţii cereşti, devine clar că nu este niciun conflict, aveau nevoie unul de celălalt.

Funcţia de preot mesianic a lui Ioan Botezătorul a durat doar şase ani, deoarece el a fost decapitat în anul 32 d.hr. Josefus menţionează în *Despre cele vechi* că a fost omorât de Irod Antipa, care se temea că

[75] Burton L. Mack: The Lost Gospel (Evanghelia pierdută).

acţiunile lui Ioan vor duce la revoltă, din cauza naturii sale „mesianice”. Iisus a primit o lovitură dureroasă la auzul veştii că „stâlpul” celălalt a fost ucis. Comunitatea Qumran şi toţi adepţii lor au fost înnebuniţi de durere pentru pierderea unui stâlp, înainte de „sfârşitul timpului” şi sosirea „Împărăţiei Domnului”. În ciuda faptului că nu erau aproape deloc oameni destul de sfinţi ca să-l înlocuiască pe Ioan, se pare că doi candidaţi s-au oferit pentru acest rol cheie. Unul avea să devină conducătorul comunităţii Qumran, cunoscut drept „Iacob cel Drept” şi celălalt era fratele său mai mare – omul pe care-l numim Iisus!

De îndată ce am început să studiem Noul Testament şi Manuscrisele de la Marea Moartă, cu cunoştinţele noastre acum de neclintit privind importanţa celor doi stâlpi gemeni, am început să înţelegem noi sensuri. Ne-am întrebat cum oare nimeni, niciodată, nu a văzut ce era de văzut. Şi nimeni până acum nu a făcut legătura între ritualurile francmasonice, vechii egipteni şi această perioadă. Linia noastră de investigare era mult mai plină de succes decât ne-am fi aşteptat. Rămânea doar să sperăm că norocul nostru va dura, acum că începusem să analizăm mai îndeaproape viaţa stâlpului regesc, însuşi Iisus Hristos.

CONCLUZII

Analiza noastră asupra Ţării Sfinte în vremea lui Iisus ne-a dus la concluzia că această comunitate Qumran era, în ciuda micilor ei dimensiuni, cel mai important grup al cercetării noastre. Ştiam că ei erau autorii Manuscriselor de la Marea Moartă şi eram convinşi că şi comunitatea Qumran şi esenienii, nasoreenii şi biserica din Ierusalim erau nume diferite, date aceluiaşi grup.

Când am cercetat perioada hasmoneană, am dat peste faptul că Biblia romano-catolică este contrară Bibliei Regelui Iacob, prin aceea că prima şi a doua carte a maccabeilor au fost scoase din cea de-a doua Biblie.

Catolicii îi portretizează pe hasmoneeni drept eroi evrei – deşi protestanţii nu fac acest lucru. Aceasta indică o legătură între qumranienii anti-hasmoneeni şi instituţiile englezeşti ale secolului al XVII-lea; ceva ce s-ar fi putut întâmpla doar pe filiera Templieri/ Francmasonerie.

Am găsit multe conexiuni între qumranieni şi francmasoni, de la procedeele de evaluare la interzicerea monedelor sau a altor obiecte metalice în timpul iniţierii. Din Manuscrisele de la Marea Moartă noi ştim că ei se concentrează pe adevăr, dreptate, bunătate, cinste şi

umilinţă, ca şi pe dragostea frăţească. Aceasta a făcut ca poziţia lor de descendenţi spirituali ai regilor Egiptului şi de premergători ai Templierilor şi Francmasoneriei să fie întemeiată. Din pergamente am aflat şi de existenţa unor cărţi secrete care conţineau referiri la anumite ritualuri revelate de Domnul şi care erau transmise oamenilor aleşi doar pe cale orală, dar care acum fuseseră scrise într-o formă codificată. Aceste informaţii erau strict secrete şi au fost transmise conform unei tradiţii secrete. Am mai întâlnit şi o referire certă la „secretul stâlpilor”.

Prima noastră bănuială că acei Cavaleri Templieri au săpat sub Sfânta Sfintelor şi au găsit scrierile secrete a fost susţinută de scrierea qumraniană *înălţarea lui Moise,* care a instruit comunitatea să ascundă cele mai valoroase manuscrise chiar în acel loc.

Fără nicio îndoială, conducătorul comunităţii Qumran a fost considerat descendentul spiritual al constructorului original al Templului lui Solomon, omul pe care francmasonii îl cunosc acum drept Hiram Abif. Şi suntem convinşi că Iacob, fratele lui Hristos, era „Iacob cel Drept” din Manuscrisele de la Marea Moartă şi conducătorul bisericii de la Ierusalim.

Esenţa paradigmei „stâlpul” qumranian a devenit clară şi evidentă ca „tsedeq” pe partea stângă a intrării şi „mishpat” pe partea dreaptă,

cu Yahve cheia de boltă pentru „shalom”, închizând totul în centrul ei. Ioan Botezătorul şi Iisus erau amândoi Mesia pentru o vreme, dar după uciderea lui Ioan, politica acestei stări de lucruri a explodat. Acum trebuia să încercăm să aflăm ce anume s-a întâmplat în timpul acestei perioade cheie, în special între Iisus şi Iacob.

Capitolul 12

OMUL CARE A SCHIMBAT APA ÎN VIN

O cursă împotriva timpului

Suntem pe cale să pătrundem în cea mai sensibilă zonă a investigaţiei noastre în trecut şi am hotărât să trecem în revistă ce avem de făcut. Pare sigur că toate concluziile noastre vor fi controversate, dar am crezut de cuviinţă să explicăm tot ce avem de spus. Creştinii cunosc un Iisus foarte diferit de cel care reiese din cercetările noastre şi ştiam că diferenţa va deranja multă lume. Totuşi, prima noastră responsabilitate este adevărul şi, după o oarecare dezbatere, ne-am hotărât să spunem tot ce am descoperit. De fapt, ce am descoperit ne arată un personaj extraordinar de puternic şi impresionant.

Primul lucru care ne-a surprins la Iisus a fost că întreaga durată a preoţiei sale a fost doar de

un an, de la moartea lui Ioan Botezătorul la propria sa crucificare. A devenit clar din toate sursele că această scurtă perioadă a fost amară şi plină de divergenţe politice, în special între Iisus şi Iacob. Totul conduce spre acelaşi drum; Iisus sau Yehoshua ben Josef, cum era cunoscut de contemporanii săi, era un om extrem de nepopular în Ierusalim şi la Qumran. Programul său era mult mai radical decât ar fi putut înţelege familia sa şi majoritatea qumranienilor. Aşa cum vom arăta, toate dovezile sugerează că majoritatea oamenilor îl sprijineau pe Iacob, inclusiv Maria şi Iosif.

În timp ce Ioan Botezătorul fusese în viaţă, este probabil ca Iisus să fi respectat aceleaşi reguli stricte de grup ca şi Ioan, dar o dată cu pierderea preotului mesia, strategia lui Iisus a devenit mai radicală[76]. El a hotărât că era mai bine să încalce legea pentru binele naţiunii. Iisus a crezut că vremea unei lupte finale cu romanii. Susţinătorii săi erau aproape de el şi a crezut că are cea mai bună şansă să câştige războiul lui Yahve.

Qumranienii erau fericiţi ca Iisus să fie stâlpul din stânga, „mishpat”, făcându-i mesia regesc sau rege al evreilor în viitor, dar nu-l puteau accepta şi ca stâlpul drept. Biblia spune că Iisus va sta la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, ceea ce

[76] G. W. Buchanan: Jesus: the King and His Kingdom (Iisus: Regele şi regatul Său).

înseamnă că el este stâlpul din stânga, astfel că atunci când cineva stă în faţa lui Dumnezeu uitându-se spre vest prin uşa Templului, Dumnezeu se va uita spre est, cu stâlpul mishpat în dreapta sa.

Împrejurările ne sugerează că Iacob cel Drept ar fi putut să-i spună fratelui său că nu era considerat destul de sfânt ca să devină ambii stâlpi, dar Iisus i-a ignorat comentariile şi a anunţat el însuşi că reprezintă cele două legături pământene cu Sfânta Treime, care îl are pe Dumnezeu în vârf. Pentru mintea noastră, nu am putut evita întrebarea dacă aceasta era sursa treimii catolice a lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul şi Sfântul Spirit.

Întotdeauna am considerat ciudat conceptul de „Sfântul Spirit” şi greu de înţeles pentru că pare ilogic. Niciunul din prietenii noştri creştini nu a putut să explice ce se înţelege prin această ciudată desemnare. Dacă prima biserică romană a înţeles importanţa unei treimi dumnezeieşti de la biserica din Ierusalim, există posibilitatea unei proaste traduceri.

Iisus Hristos a spus că el reprezintă amândouă părţile pământene (stâlpii) ale triunghiului şi astfel putem să ne dăm seama cum a început confuzia.

După cum am văzut mai sus, Iisus avea o structură militară. Acest lucru s-ar putea să nu se potrivească prea bine cu imaginile

tradiţionale ale lui, dar G. W. Buchanan a remarcat că Iisus era războinic şi a tras concluzia că nu este posibil pentru un istoric obiectiv să înlăture toate implicaţiile militare legate de învăţăturile lui Iisus şi despre Iisus. A fost rolul lui Iisus să conducă războiul şi să devină un nou rege[77].

Profesorul Eisenman a spus despre Manuscrisele de la Marea Moartă:

„Op*inia noastră nouă asupra Manuscriselor de la Marea Moartă este legată de o mişcare mesianică din Palestina, care este mai agresivă, puternic apocaliptică, mult mai militantă şi cu o orientare mult mai laică – un fel de armată a lui Dumnezeu în tabere la Marea Moartă sau în pustietate, un grup ce se pregăteşte pentru un război final apocaliptic împotriva răului de pe Pământ.[78]”*

Ca om deosebit de inteligent, Iisus a ştiut de la început că timpul nu era de partea sa; el avea nevoie să accelereze „sfârşitul timpului” şi să se protejeze de duşmanii puternici care deja îi distruseseră un stâlp. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să numească nişte păzitori personali care să-l protejeze; apoi a urmat politica de

[77] G. W. Buchanan: Jesus: the King and His Kingdom (Iisus: Regele şi regatul Său).
[78] Robert Eisenman vorbind într-o emisiune la BBC „Horizon", 22 martie 1993.

mişcare permanentă cu doar un sejur scurt într-un singur loc. Cei cinci „sfătuitori” principali erau: Iacob şi Ioan, pe care îi numea „fiii tunetului”; doi Simoni, unul numit „zelotul” şi celălalt „teroristul” (barjona); şi Iuda „omul-cuţit” (sicarius). Aceştia nu erau paşnici. În Luca 22:35-38 ni se spune că ei îl informau pe Iisus că aveau deja două săbii, după ce i-a convins să-şi vândă hainele ca să cumpere arme.

„Şi el le-a spus lor: când v-am trimis fără bani, fără acte, desculţi, v-a lipsit ceva? Şi ei au zis: nimic. Apoi el le-a zis: dar acum, cel care are bani, lasă-l să-i ia, la fel şi actele; şi cel care nu are sabie, lasă-l să-şi vândă hainele ca să cumpere una.

Şi ţi-am spus ţie, că ceea ce este scris trebuie să fie desăvârşit prin mine. Şi el se număra printre cei trecători, căci zicea: pentru că lucrurile care mă privesc pe mine au un sfârşit.

Şi ei au spus: Doamne, iată, sunt două săbii. Şi el le-a spus: Este destui”

Cele două cerinţe importante pentru succesul planului lui Iisus erau: mai mulţi adepţi şi mai mulţi bani. Dacă va sta vreodată pe tronul din Ierusalim, le va avea pe amândouă curând. Preoţimea din Ierusalim era totdeauna bogată, vânzând calitatea de membru al religiei evreieşti a celor din imperiul roman; dădeau

piatră pentru Iordan în schimbul unor mari cantităţi de bani şi Iisus avea nevoie să-i destituie pe aceşti oameni.

Prima sa idee a fost o lovitură de geniu, dar a provocat frică şi supărare în comunitatea Qumran. El a început să ridice pe oamenii de rând la statutul de iniţiat qumranian de anul întâi; mai rău, el a „înviat” în mod unilateral pe mulţi dintre apropiaţii săi, ridicându-i la cel mai înalt nivel, dându-le secretele lui Moise.

Noul Testament indică faptul că Iisus avea o elită care deţinea secrete speciale. Încă de la începutul funcţiei de preot a lui Iisus a existat un cerc select al celor mai apropiaţi fideli ai lui, cărora le-a împărtăşit secrete.

Unii observatori au detectat trei structuri suplimentare: prima echipă era reprezentată de un grup format din cei mai puţin intimi, ceea ce includea familia şi cunoştinţele (cărora nu le fusese revelat secretul) şi cei din afară, oameni indiferenţi sau ostili din lumea înconjurătoare[79].

A existat cu siguranţă un mister secret, împărtăşit doar câtorva aleşi dintre adepţii lui Iisus, dar până acum, nimeni nu a putut să explice care era acel mister.

Cunoaştem cu siguranţă răspunsul, dar e mai bine să rămânem obiectivi şi să nu încercăm să forţăm o soluţie trecând peste aceste fapte. Din fericire, nu a trebuit să o facem noi, pentru că

[79] Morton Smith: The Secret Gospel (Evanghelia secretă).

Evangheliile au făcut-o.

Prima minune a lui Iisus a fost să schimbe apa în vin, la nunta din Cana. Analizând această poveste în contextul a tot ce descoperisem, eram siguri că aceasta nu era o demonstraţie gratuită. Era prima încercare a lui Iisus de a participa la o întrunire din afara comunităţii. Am descoperit că termenul „să schimbi apa în vin” era o expresie obişnuită, echivalentă cu expresia „să-i faci chelului tichie de mărgăritar”.

În acest context, ea se referă la faptul că Iisus folosea botezul ca să transforme oameni obişnuiţi în cei gata să între în „împărăţia Cerului”, ca să se pregătească pentru „sfârşitul timpului”.

În terminologia qumraniană, cei neinstruiţi erau „apa” şi cei pregătiţi şi instruiţi erau „vinul”. Luând expresia în mod literal, aşa cum fac creştinii mai puţin informaţi, ar însemna că cineva ar avea puterea să facă chelului o tichie de mărgăritar.

Ideea că Iisus străbătea ţinutul ca să învie pe cei câţiva aleşi, într-o ţară în care sute de oameni mureau zilnic, este o altă literaturizare a ceva care era mult mai prozaic.

Ideea de a face dintr-o persoană un membru al grupului ales de la Qumran era, după cum ştim, o ceremonie care s-a transmis la 1.500 de ani de la uciderea lui Seqenenre din Teba, avându-şi rădăcina în ceremoniile de înscăunare

ale vechiului Egipt, mergând până în mileniul al IV-lea î.hr.

Acum ştim că acest concept al iniţiaţilor, care erau cunoscuţi ca „vii”, în timp ce toţi ceilalţi erau „morţi”, era un lucru bine cunoscut. Comunitatea Qumran credea, din punct de vedere religios, că „viaţa” exista numai în cadrul comunităţii şi, potrivit cu unii dintre evrei, acest lucru se putea întâmpla doar pe pământul palestinian dacă era eliberat din stăpânirea romană.

Am aflat că era un lucru comun în acea vreme ca o sectă evreiască să creadă că toţi evreii celorlalte secte erau „morţi” din punct de vedere religios[80].

Am întâlnit deja această preocupare despre înviere în studiul nostru despre Evangheliile gnostice, astfel că ideea că cei neînviaţi erau consideraţi „morţi” nu este un concept atât de straniu.

Descoperirile noastre ne-au arătat că qumranienii foloseau învierea simulată ca mijloc de admitere la „treapta a treia” a sectei şi aşa cum este menţionat în Manuscrisele de la Marea Moartă, ei îi priveau pe cei din afara ordinului ca „morţi” şi începea să devină perfect clar din Noul Testament că Iisus folosea exact aceleaşi tehnici. Când cineva devenea un membru

[80] George Wesley Buchanan: The King and His Kingdom (Iisus: Regele şi regatul Său).

obişnuit al acestui cult al sectei qumraniene, „apa se schimba în vin” şi când un nou candidat era iniţiat în nucleul de bază al grupului, el era „ridicat din morţi”. Această dublă structură a fost relatată de primii creştini, care spuneau că Iisus oferea învăţătură „celor mulţi” dar învăţătura secretă „celor puţini”. Clement din Alexandria menţionează această tradiţie secretă într-o scrisoare, aşa cum am discutat mai înainte, şi de asemenea menţiona că Iisus împărtăşea discipolilor săi „anumite mistere pe care le ţinea secrete faţă de cei din afară”. Aceasta este confirmată de Noul Testament în Marcu 4:11:

„Şi el le-a spus, ţie îţi este dat să cunoşti misterul împărăţiei lui Dumnezeu; dar ceilalţi care nu-l cunosc, vor afla aceste lucruri din parabole.”

Procedeul învierii – de a aduce oamenii dintre „morţi” – era numit „ridicare” şi era inversat pentru aceia care contraveneau regulilor sectei, care erau „înmormântaţi” sau „căzuţi”. Un exemplu clasic al acestui proces l-am găsit în Noul Testament în povestea lui Anania şi Sapphirei, care erau membri ai sectei în perioada crizei după crucificare. Iacob a ordonat să se strângă cât mai mulţi bani ca să se organizeze apărarea sectei şi fiecare membru al

nucleului (grupului de bază) era obligat să-şi vândă pământul sau proprietatea pe care o avea ca să contribuie la fondurile centrale. Când s-a descoperit că Anania şi soţia sa, Sapphira, au vândut, dar au păstrat o parte din bani la ei, au fost aduşi fiecare în faţa lui Petru, care a hotărât ca soţii să fie daţi drept exemplu. Povestea este spusă în Faptele 5:1-11:

„Dar un oarecare om, numit Anania, cu soţia sa, Sapphira, a vândut o proprietate şi a păstrat o parte din preţ, soţia sa fiind părtaşă, şi a adus numai o parte pe care a depus-o la picioarele apostolilor. Dar Petru zise: Anania, de ce ţi-a furat Satan inima şi te-a făcut să minţi Duhul Sfânt şi să păstrezi o parte din preţul pământului? Ce aveai nu era al tău! Şi după ce l-ai vândut, nu era în puterea ta! De ce te-ai gândit tu la aşa ceva în sufletul tău? Tu nu i-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu.

Şi Anania, auzind aceste cuvinte, căzu la pământ; şi toţi care au auzit s-au înfricoşat. Tinerii s-au ridicat, l-au legat, l-au dus afară şi l-au îngropat.

Şi după trei ore, soţia sa, care nu aflase ce s-a întâmplat, a intrat. Şi Petru i-a răspuns: Spune-mi dacă tu ai vândut pământul pentru atât? Şi ea a spus: cu atât. Apoi Petru i-a zis: Cum se face că v-aţi înţeles împreună să înşelaţi Spiritul Domnului? Fii atentă, picioarele celor care ţi-au

îngropat soţul sunt la uşă şi te vor duce afară.

Şi atunci ea a căzut lată la picioarele lui ca să înduplece Duhul: şi au venit tinerii şi au găsit-o moartă şi au dus-o ca s-o îngroape cu soţul ei. Şi s-a pus o mare frică pe toată biserica şi pe mulţi care au auzit aceste lucruri."

Pentru cei care citesc Biblia fără să înţeleagă terminologia acelei perioade, pare că un Dumnezeu prost dispus a ucis un soţ şi o soţie, folosind puteri supranaturale, pentru că ei nu au susţinut grupul Său ales. Acesta este portretul unui zeu capricios şi nedrept, identic cu Yahve la începuturile sale, ceea ce este total diferit de zeul dragostei şi iertării promovate de Iisus. Totuşi, de îndată ce cunoaştem metodele comunităţii bisericii Qumran, putem vedea acest lucru ca pe un fapt care s-a petrecut: un proces de disciplinare, care a avut ca rezultat alungarea a doi membri, adică, trimiterea lor printre „morţi". Termenul „tineri" folosit în acest pasaj nu era o referinţă inutilă la vârsta acoliţilor; era o simplă descriere qumraniană pentru „novici", opus lui „vârstnic". Să fii alungat şi trimis printre „morţi" în acea vreme crucială era o pedeapsă îngrozitoare faţă de cei care credeau că „împărăţia lui Dumnezeu" era la o distanţă de zile; ei şi-au pierdut biletul de intrare în noua ordine care se va instaura în Israel.

Uneori, oamenii treceau prin „moarte temporară”, părăsind grupul de bază şi fiind apoi readmişi. Un exemplu îl constituie Lazăr, care şi-a pierdut firea când viaţa din sectă devenise dură spre sfârşitul vieţii lui Iisus. El a explicat surorilor sale, Maria şi Marta, că îi era frică şi că va părăsi grupul de bază. Patru zile mai târziu, Iisus a sosit în acel loc şi Maria i-a spus lui Iisus că Lazăr nu ar fi „murit” dacă Iisus ar fi fost acolo să vorbească cu el. Iisus s-a dus să-l caute pe Lazăr şi l-a convins să fie îndrăzneţ şi să se întoarcă printre cei „vii”. Învierea lui Lazăr a fost întotdeauna considerată a fi una din minunile cele mai frapante ale lui Iisus, menţionate în Evanghelii, dar acum, înţelegem pe deplin terminologia evreilor din secolul I şi putem să uităm interpretarea necromantică.

Acest fel de expresie a „viilor” şi „morţilor” s-a arătat fără putinţă de îndoială, era terminologia folosită pe vremea lui Iisus şi cei care insistă să ia totul după litera legii, nu numai că neagă toate dovezile, dar aduc şi un mare deserviciu unui profesor unic şi strălucit.

Ideea unui cadavru putrezit adus înapoi la viaţă ar fi fost un concept înfiorător pentru toţi evreii vremii şi ca creştinii moderni să creadă că ar fi existat o epocă când se vorbea despre aceste lucruri într-o manieră obişnuită ar fi la fel de prostesc ca ideea covoarelor fermecate ca singurul mijloc de transport din Bagdad.

Oamenii care, în general, sunt pragmatici par deschişi la ideea că un lucru atât de ridicol s-ar fi putut întâmpla în trecutul îndepărtat al „epocii de aur”.

Realitatea este că Iisus nu era un om blând, care împărţea dragostea şi bunătatea pretutindeni unde mergea; după standardele de azi, el era extrem de dur, pentru că el ceruse principalilor săi adepţi, grupul de bază, să rupă orice relaţii cu familiile lor, aşa cum făcuse şi el.

Un astfel de exemplu este în Matei 8:21-22, care a părut mereu ciudat şi a sfidat explicaţia bisericii:

«Şi un altul din discipolii săi i-a spus Lui: „Doamne, îndură-te şi lasă-mă să merg să-mi îngrop tatăl.” Dar Iisus i-a spus: „Urmează-mă, şi lasă-i pe morţi să îngroape morţii.»

Să încerci să redai sensul literar este mai greu decât să „schimbi apa în vin”, dar este clar că Iisus a zis „Lasă lumea din afară „morţii” să se ocupe de acest lucru, pentru că noi avem probleme urgente în cadrul comunităţii”.

Dacă cititorii cred că accentuăm acest aspect al învăţăturilor lui Iisus, ar trebui să-l ia în considerare pe Luca 14:26, unde el le cere adepţilor să-şi „urască” familiile.

Biblia face un număr de referinţe la o relaţie tensionată dintre Iisus, mama sa şi fraţii săi, nu

cu mult mai clară decât cea din Matei 12:46-50:

«În timp ce el le vorbea oamenilor, mama şi fraţii săi au rămas separaţi, afară, dorind să vorbească cu el. Atunci, cineva i-a spus: „Fii atent, mama şi fraţii tăi au rămas afară, dorind să vorbească cu tine Dar el a răspuns şi i-a spus acestuia:” Cine este mama mea şi cine sunt fraţii mei?”

Şi a întins mâna spre discipolii săi şi a spus: Fiţi atenţi, mamă şi fraţi! Oricine va îndeplini voinţa Tatălui meu care este în ceruri, acela va fi frate, soră şi mamă!”»

Aceasta arată că Iisus nu avea timp pentru membrii familiei sale, dar şi că ei poate încercau să facă pace cu el după neînţelegerea când el a luat ambele roluri de mesia-preot şi mesia-rege.

Este sigur că într-un anumit moment înainte de crucificare, fratele lui Iisus şi concurentul său la rolul „preoţesc”, Iacob, şi-a dat seama de înţelepciunea neobişnuită a acţiunilor fratelui său şi a început să accepte aceste noi învăţături.

Iisus era cunoscut ca Yehoshua ben Josef, însemnând ”salvatorul fiu al lui Iosif” dar, în Noul Testament, Iisus nu vorbeşte despre propriul său tată. Nu este surprinzător, pentru că le spusese discipolilor să nu spună niciunui om de pe pământ tată (Matei 23:9).

Discipolilor li s-a cerut să-şi lase familiile şi să trăiască ca şi cum ele nu existaseră niciodată, astfel ca întreaga loialitate să se îndrepte spre grup. În rugăciunea Tatăl Nostru, Iisus i-a învăţat pe apostoli să se refere la Dumnezeu ca la „Tatăl”, ca la un înlocuitor al părintelui genetic. Este uşor de văzut acest lucru la creştinii elenizaţi care au auzit acest lucru şi au luat totul literar, crezând că Iisus era într-un fel fizic „fiul Domnului”, în ciuda faptului că el se numea pe sine „fiul omului”, un titlu obişnuit cuiva care vroia să fie mesia în acea vreme. Această descriere a Domnului ca „Tată” şi a lui ca primul fiu sau cel mai mare, poate fi înţeleasă logic, pentru că omul care trebuia să devină noul rege David al evreilor va fi întotdeauna stăpânitorul suprem în acest stat tehnocratic.

Rugăciunea către Domnul din Biblia Regelui Iacob este următoarea:

„Tatăl nostru care eşti în ceruri,
Sfinţească-se numele Tău,
Vie împărăţia Ta,
Facă-se voia Ta,
Precum în cer aşa şi pe Pământ.
Pâinea noastră cea de toate zilele dăne-o nouă astăzi şi ne iartă nouă greşelile noastre precum şi noi iertăm greşiţilor noştri.
Şi nu ne duce pe noi în ispită şi ne izbăveşte

de cel rău, că a Ta este împărăţia şi Puterea şi Mărirea, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.”

Aceasta se poate traduce cu ce am învăţat din terminologia şi intenţiile lui Iisus şi a grupului său, după cum urmează:

„Yahve, mare este numele tău. Israel va deveni regatul tău. Regulile sfinte după care trăieşti vor fi lege în Israel. Apără-ne de pe-acum, înainte ca regatul tău să existe. Iartă-ne dacă nu-ţi respectăm toate legile sfinte, aşa cum îi iertăm şi noi pe aceia care ne-au trădat. Şi nu ne fă viaţa prea grea ca să ne măsori răbdarea, ci ajută-ne să nu facem greşeli în strădaniile noastre către cele sfinte.

Israel este al tău şi puterea de a ne conduce şi frumuseţea, în vecii-vecilor. Aşa să fie.”

Este important să înţelegem conotaţia puţin diferită a cuvântului „tentaţie”, faţă de felul în care este folosit în engleza modernă, înseamnă de fapt „test” în sensul să supui pe cineva la greu ca să vezi cât îndură, şi nu sensul modern de a rezista la plăceri.

De aici se vede cât de ciudat este pentru neevrei să folosească rugăciunea israelită pentru propriile lor comunităţi. A fost considerată ca o cerere a unui zeu evreu de a

crea o autodeterminare în Israel, pentru că Iisus nu avea încredere în nimeni din afara micului său regat. Alţi termeni pe care i-a folosit, cum ar fi „fraţi” şi „surori”, se refereau numai la cei din comunitate, nu la toată lumea. „Tatăl Nostru” este o traducere a înţelesului şi nu a cuvintelor, aşa cum face Biblia. Faptul că aceste cuvinte folosite de Iisus aveau un înţeles politic evreiesc local nu a fost descoperit de către noi; acum este acceptat, chiar de către lucrări creştine cum e aceea a lui Peake, *Comentarii asupra Bibliei.*

Este acum clar că Iisus vorbea doar uneori despre lupta sa politică de eliberare a evreilor de sub stăpânirea străină.

Noua cale spre Împărăţia Domnului

Regula pentru sfârşitul perioadei actuale şi începutul „Împărăţiei Domnului” era să existe un mare preot „tsedeq” la templu şi regele davidic „mishpat” pe tron, astfel ca Yahve să asigure că „shalom” era la locul lui pentru totdeauna.

Yahve nu va grăbi aceste lucruri decât când un mare stat al credinţei va exista pe pământul Israelului, şi Iisus a văzut acest lucru ca pe o posibilitate de a spori credinţa oamenilor de rând.

Primul lucru pe care Iisus l-a făcut a fost să

meargă la o nuntă mare (care putea dura multe zile) ca să găsească adepţi pe care să-i convertească la cauza sa. Un lucru uimitor pe care l-a făcut a fost, spre uimirea stricţilor qumranieni, să admită „pângăriţi”, cum ar fi oameni însuraţi, handicapaţi şi, surprinzător, chiar femei. Pentru Iisus ei erau toţi, în mod egal, capabili să păcătuiască în ochii lui Dumnezeu şi deci aveau mai multă nevoie să fie salvaţi decât alţii. Această idee de egalitate era revoluţionară pentru acea vreme şi a devenit însemnul învăţăturii sale.

Mai mult decât orice altceva, Iisus avea nevoie de bani şi, ca să-i obţină (suficienţi, desigur), trebuia să meargă la bogaţi ca să-i ia. Din nefericire, tocmai acest grup de oameni era considerat deosebit de păcătos. După distragerea templului în 586 î.hr., locul Domnului a fost murdărit şi evreii pioşi au încercat să-şi păstreze casele la fel de curate ca altarul din templu şi ei înşişi la fel de curaţi ca preoţii. Aceasta însemna respectarea legilor de puritate levitică şi a legilor dietei din Pentateuch, într-o manieră foarte strictă. Un membra al comunităţii Qumran nu ar intra niciodată într-o casă a cuiva din afară (o persoană „moartă”), pentru că ar putea să se pângărească. Iisus i-a supărat pe evreii „merituoşi” intrând în casele unor astfel de oameni, cum ar fi cei care strâng taxele, şi

consecinţa a fost că el a fost acuzat că s-a amestecat cu „păcătoşi” şi „prostituate”, „beţivi”, „borfaşi”.

De fapt, aceşti oameni erau persoane respectabile şi foarte bogate, dar credinţa lor nu era încă foarte fermă, aşa că li se dădeau nume foarte neplăcute. Termenul „borfaş”, de exemplu, însemna că ei se amestecau cu străinii în viaţa socială şi la muncă. Un strângător de taxe a devenit apostol al lui Iisus şi un altul, Zaheu, provenea dintre „morţi”. El a dat jumătate din bogăţia sa, ca să plătească pentru nedreptăţile trecute, şi cealaltă jumătate „săracilor”, ceea ce însemna comunitatea Qumran.

Învăţăturile lui Iisus apar înscrise ca o listă în unele din Evangheliile gnostice şi este sigur că Evanghelia originală „Q” nu a fost scrisă sub formă de poveste. În timp ce majoritatea învăţăturilor lui Iisus au fost strânse într-o biografie de către scriitorii de Evanghelie ai Noului Testament, un număr mare apare sub forma unei liste în ceea ce se numeşte „jurământul”. Pare credibil că abilitatea lui Matei a introdus toate învăţăturile într-o poveste care era departe de original, pentru că el a strâns tot felul de pasaje la un loc, ca şi cum ar fi fost citite unul după altul unei mulţimi, ca o predică unică. Bietul public ar fi rămas cu gura căscată, încercând să memoreze un asemenea

bagaj de informaţii. Aşa că noi credem că majoritatea învăţăturilor şi proverbelor au fost redactate, cu această „ocazie”, ca să evite întreruperea fluentei poveşti generale.

Cuvintele lui Iisus, folosite în această „ocazie”, i-au făcut pe creştini să se gândească imediat şi au venit cu tot felul de interpretări. Totuşi, în lumina a ceea ce ştim acum, înţelesurile au devenit limpezi. Beatitudinile sunt în mod deosebit simplu de interpretat.

„Binecuvântaţi sunt săracii cu duhul, pentru că a lor este împărăţia Cerurilor.”

În Luca se foloseşte termenul „sărac” dar, în ambele cazuri, înseamnă comunitatea Qumran, pentru că iată cum îi descriu ei pe membrii plini ai „treptei a treia”:

„Fericiţi sunt cei ce jelesc, pentru că ei vor fi ajutaţi.”

În Luca, „cei ce jelesc” este exprimat prin „cei ce plâng”. În ambele cazuri se face aluzie la comunitatea Qumran şi la alţi evrei pioşi, care sufereau după Templul lui Yahve, care era în mâinile necredincioşilor. Această expresie apare şi într-un psalm qumranian:

„Binecuvântaţi sunt cei blajini, pentru că ei

vor moşteni pământul.”

Din nou termenul „blajin” era folosit în mod curent de membrii comunităţii Qumran, ca să se descrie pe ei înşişi. Membrilor li se cerea să se poarte într-o manieră blajină şi umilă, ca să vină „Împărăţia Domnului” (moştenirea lor).

În lumina mărturiilor Manuscriselor de la Marea Moartă, să pretinzi că vorbele ar putea însemna oricare persoană umilă ar însemna să denaturezi în mod deliberat adevărul.

„Binecuvântaţi sunt cei care suferă de foame şi de sete după dreptate, că ei se vor sătura.”

Comunitatea Qumran era formată din oameni care căutau „tsedeq” (dreptatea) tot timpul, dar până când nu va sosi „împărăţia Cerurilor” ei nu vor mulţumiţi:

„Binecuvântaţi sunt cei miloşi, că ei vor primi milă”.

Ca în Tatăl Nostru, Domnul va ierta comunităţii Qumran greşelile uşoare, pentru că şi ei iartă greşelile uşoare ale fraţilor lor.

„Binecuvântaţi sunt cei cu inima curată, pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu.”

Membrii comunităţii Qumran au fost învăţaţi să fie cu mâinile curate şi cu inima pură, pentru că aceasta era cerinţa ca să poţi intra în Templul lui Zion; ei vor fi aceia care vor vedea venirea „Împărăţiei Domnului”.

„Binecuvântaţi sunt făcătorii de pace, căci ei vor fi numiţi fiii
Domnului.”

Nimic nu a fost mai prost interpretat decât această afirmaţie de credinţă. „Făcătorii de pace”, nu înseamnă aici pacifişti de orice fel, se referă la aceia care lucrau pentru „shalom”, starea de pace, prosperitate şi de bine, care va sosi când stâlpii „tsedeq” şi „mishpat” vor fi în sfârşit puşi la locul lor. Încă o dată, referinţa se aplică numai comunităţii Qumran. Aşa cum ştim deja, Iisus le-a spus adepţilor săi să se desprindă de familiile lor şi să-l considere pe Yahve ca pe Tatăl lor; ei au devenit, deci, fiii Domnului.

„*Binecuvântaţi sunt cei persecutaţi de dragul dreptăţii, pentru că a lor este împărăţia Cerurilor.”*

Comunitatea Qumran a suferit mereu persecuţii; Ioan Botezătorul, de exemplu, fusese luat dintre ei cu un an înainte.

„Binecuvântaţi sunteţi când oamenii vă înjosesc, vă persecută şi proferează tot felul de răutăţi nedrepte la adresa mea.”

Aceasta este puţin diferită de celelalte şi pare să se aplice lui Iisus şi grupului său. Luca foloseşte cuvântul „ură” în loc de „înjosire” şi este probabil o referire la duşmănia din partea susţinătorilor lui Iacob din cadrul comunităţii Qumran. Dacă este aşa, trebuie că a fost scrisă chiar cu câteva luni înainte de crucificare, când cearta dintre fraţi era la apogeu.

Aceste „beatitudini” îşi pierd importanţa când devin ceea ce sunt, o serie de sloganuri de aderare pentru cei care vor să devină dintre ai noştri, o parte a „regatului Domnului” sau nimic. Trebuie că au muncit destul de mult. Creştinii nu au înţeles până acum circumstanţele evreieşti complexe, care au fost cauza acestei campanii de recrutare inspirată şi au folosit textul literal al afirmaţiilor lui Iisus, ca să susţină propriul lor sistem de credinţă. Aceasta a fost adesea un lucru bun, dar nu era desigur ce dorea Iisus.

Pentru o scurtă perioadă de timp, poate doar două sau trei luni, Iisus, cu activităţile sale ciudate, a fost văzut ca şi cum s-ar fi depărtat de miezul comunităţii Qumran; dar a devenit curând evident pentru Iacob, că fratele său

construia un partid puternic. Unele din lucrurile esenţiale ale învăţăturilor lui Iisus pot fi extrase din lucrările care au fost scoase din Noul Testament. În *logan* 114 al *Evangheliei lui Toma* (al doilea frate al lui Iisus), Iisus explică că în credinţa sa, femeile sunt egale cu bărbaţii:

«Simon Petru le-a zis: „Las-o pe Maria să plece de la noi, pentru că femeile nu sunt demne de viaţă.” Iisus a spus: „Eu însumi o voi conduce ca s-o fac bărbat, astfel ca şi ea să devină un spirit viu, asemănător cu voi, bărbaţii. Pentru că fiecare femeie care se va transforma în bărbat va intra în împărăţia Cerurilor.”»

Inutil să spunem că Simon Petru nu ne sugera că toate femeile ar trebui omorâte când spune că nu sunt „demne de viaţă”; aceasta se referă la faptul că ea trebuia să plece din cameră, în timp ce restul membrilor de ordin mai înalt ai mişcării („cei în viaţă”) discutau probleme secrete. Iisus a provocat uimire printre adepţii săi, când a răspuns că el personal o va „ridica din morţi” ca să fie prima femeie membră a elitei şi că fiecare femeie avea dreptul să facă acelaşi lucru. Acest pasaj este desigur spus de învăţătorul radical pe care creştinii îl numesc Iisus Hristos şi este trist să vedem cum mulţi preoţi bărbaţi obiectează vehement ca femeile să devină preoţi.

în *Cartea secretă a lui Iacob,* considerată a fi scrisă de Iacob, fratele lui Iisus, după crucificare, Iisus este citat când explică cum adepţii săi trebuie să înţeleagă învăţăturile sale:

„Fii atent la Cuvânt. Să înţelegi cunoaşterea. Să iubeşti viaţa.
Şi nimeni nu te va persecuta, nici nu te va oprima în afară de ai tăi.”

Acest om era uimitor. Nu înţelegem cum o astfel de înţelepciune se înălţa din mijlocul unei astfel de lupte. Pentru noi, aceste cuvinte încă ne oferă o minunată filosofie de viaţă personală.

Arestarea stâlpului regesc

Iisus ştia că şi timpul şi taina erau esenţiale. Avea nevoie să stârnească o revoltă în masă împotriva romanilor şi a saducheilor din Ierusalim şi să înarmeze cât de mulţi oameni putea. Aceasta trebuia făcută fără să avertizeze inamicul de puterea mişcării, astfel că Iisus şi adepţii săi s-au întâlnit în secret şi au predicat în locuri mai ferite.

Deşi Iacob nu accepta încă dreptul lui Iisus de a fi atât preot, cât şi rege Mesia, lucrurile păreau că merg bine. Ba mai mult, reţeaua de spioni a lui Iisus a raportat că nu era nicio acţiune specială planificată împotriva lui la

Ierusalim. Iisus avea nevoie de un spectacol de putere în capitală, ca să demonstreze că nu-i era frică să înfrunte autorităţile în faţă şi să-şi aroge dreptul la tronul Israelului. Un plan atent a fost elaborat ca să arate oamenilor din Ierusalim că el era regele care se va ridica să-i salveze de stăpânirea străină, aşa cum prezic profeţii. Intrarea sa în Ierusalim, călare pe un măgăruş, a fost un act deliberat al binecunoscutei profeţii făcute în Zaharia 9:9, care prezicea că oamenii din cetate vor vedea:

„pe Regele lor venind la ei: el este drept şi aduce salvarea, călare pe un măgar, un măgăruş cuminte.”

Erudiţii Bibliei au acceptat că ramurile de palmier nu au nicio semnificaţie şi că probabil au fost folosite de susţinătorii lui Iisus ca să atragă atenţia asupra evenimentului, care altfel ar fi trecut neobservat. Ca să fie sigur că a cucerit maximum de publicitate, Iisus s-a îndreptat spre templu şi a provocat o răzmeriţă, întorcând mesele comercianţilor cu fundul în sus, ca şi pe ale celor care schimbau bani şi care făcuseră de ruşine clădirea sacră. O echipă a oamenilor lui Iisus era plasată în jurul acestei zone, ca să se asigure că locul era sigur înainte de a da semnalul pentru regele mesia să între, înconjurat de cei cinci „înţelepţi”.

El s-a apucat imediat să lovească mesele în timp ce adepţii săi aruncau totul la pământ. Oamenii s-au ascuns înspăimântaţi, când Iisus a început să strige în gura mare părerile sale despre comportarea necredincioasă, înainte de a se retrage repede spre Bethania, două mile la est de oraş. Opinia generală era, fără îndoială, că misiunea fusese un mare succes dar, de fapt, era începutul sfârşitului. Din acel moment, autorităţile romane şi evreieşti au hotărât să ia măsuri ca să termine scandalul făcut de această sectă la Qumran, înainte să ia amploare.

Iacob a fost arestat şi s-a emis un act împotriva lui Iisus, căutat de autorităţi şi s-a făcut chiar o descriere a lui. Toate copiile şi toate referinţele la acest lucru au fost distruse cu mult timp în urmă, pentru că o descriere care ar dezavantaja un zeu perfect, nu ar fi potrivită cu o biserică în plină dezvoltare. Faptul a fost totuşi relatat de Josefus în *Luarea Ierusalimului.* Josefus a luat această informaţie direct din „modelul" făcut de ofiţerii lui Pilat din Pont. Acesta era documentul care avea descrierea omului căutat, o copie a ei a trebuit dusă la Roma şi înregistrată. Noul Testament afirmă că s-a emis un mandat de arestare pentru omul care se dădea drept regele evreilor şi că Iuda l-a turnat pe stăpânul său.

în ciuda cenzurii creştine, o copie a descrierii lui Josefus a supravieţuit în Textele Slavonice şi

a văzut lumina zilei în ultimul secol. Nu putem să fim siguri că este autentică, dar mulţi eruditi cred că este, şi nu avem niciun motiv să ne îndoim. Descriu imaginea unui om, foarte diferită de imaginea pe care majoritatea oamenilor şi-o închipuie:

„...un om cu înfăţişare simplă, vârstă matură, piele închisă la culoare, mic de statură, cocoşat, cu o faţă prelungă, nasul lung, sprâncene groase, aşa încât cei care-l văd să se sperie, cu păr rar, cu o cărare în mijlocul capului, după moda nazariteană, şi cu o barbă necrescută."

O statură mică de mai puţin de patru picioare, 6 inci, care, combinată cu o cocoaşă şi trăsături urâte, l-ar face pe Iisus o persoană uşor de recunoscut. Chiar dacă aceasta s-ar putea să-i supere pe mulţi creştini, noi credem că nu era important pentru un zeu să fie frumos sau înalt, sau să se nască într-un palat. Aceasta este totuşi o părere modernă şi dacă Iisus ar fi fost un om mic şi urât, lumea elenă nu l-ar fi acceptat niciodată drept zeu, aşa că primii creştini au trebuit să ascundă acest lucru. Există şi alte dovezi că Iisus era un om mic de statură. *Faptele lui Ioan* (care au fost excluse din Noul Testament) spun despre Iisus:

„...mi-a fost frică şi am ţipat şi el, întorcându-

se, mi-a apărut ca un om mic de statură, m-a prins de barbă, m-a tras şi mi-a zis: Ioan, nu fi necredincios, ci crede şi nu fi curios."

În Luca 19:3, citim despre un om numit Zaheu, care încearcă să-l vadă pe Iisus în mulţime.

„Şi el a încercat să vadă cine era Iisus; şi nu putea de mulţime, pentru că era mic de statură."

Acest verset poate fi citit în două moduri: comentariul despre statură să fie atribuit lui Zaheu sau lui Iisus. Această ambiguitate explică de ce a supravieţuit cenzurii.

Iisus era mic de înălţime? despre un punct de oprire dintr-o călătorie când spune:

«Şi ei au ajuns într-un loc, numit Ghetsimani; şi el le-a spus discipolilor: „Staţi aici, în timp ce eu mă voi ruga."»

Totuşi, aceasta nu a fost o alegere arbitrară – Ghetsimani a fost locul deliberat ales, ca să schimbe cursul istoriei. Grădina Ghetsimani este la doar 350 de iarzi distanţă şi chiar în faţa porţii de est a templului – „Poarta dreptăţii". Pe când Iisus se ruga, probabil că a putut vedea peste vale cei doi stâlpi ridicaţi, pe care el i-a

reprezentat în clădirea noului Ierusalim şi în venirea „Împărăţiei Domnului”, A văzut cum apune soarele pe recentul templu reconstruit, ştiind foarte bine că va fi arestat în acea noapte. Din pasajele Bibliei reiese clar că Iisus era îngrijorat şi îşi aştepta arestarea, dar el avea credinţa că Yahve va îndrepta lucrurile în favoarea lui, spunând „Tată, toate lucrurile sunt posibile pentru tine”.

Iisus a ales timpul şi locul cu mare grijă. Poarta de est, poarta „tsedeq” sau a dreptăţii, era poarta principală pentru marile sărbători de Anul Nou, arătând trecerea la lună nouă, cea mai apropiată de echinocţiul de primăvară care cade la sfârşitul lui martie sau la începutul lui aprilie. Această poartă, aşa de importantă în viziunea lui Ezechiel, era aceea pe care Iisus şi toţi qumranienii o îndrăgeau atât de mult. În capitolele 14 şi 15 din Ezechiel, putem citi cât de importantă era poarta de est în viziunea pe care el ne spune că a avut-o „la începutul anului”:

„Şi gloria Domnului a intrat în casă prin poarta care dă înspre est...

...Apoi, el m-a adus înapoi de la poartă spre sanctuar, care dădea spre est; şi era închis. Apoi mi-a zis Domnul mie: Această poartă va fi închisă, nu se va deschide şi nimeni nu va intra pe ea, deci va fit închisă. Este pentru prinţ;

prinţul va sta în ea ca să mănânce pâine în faţa Domnului; el va intra prin acea poartă...

...Astfel zise Domnul nostru: Poarta curţii interioare care dădea înspre est, va fi închisă în cele şase zile lucrătoare; dar de Sabbath va fi deschisă. Şi prinţul va intra prin această poartă şi va sta lângă stâlpul porţii şi preoţii vor pregăti ofranda de sacrificiu şi ofrandele de pace şi el se va închina în pragul porţii; apoi va merge mai departe..."

Asta este exact ce a făcut Iisus. El s-a rugat cât de aproape a îndrăznit de pragul porţii de est, în noaptea cu lună plină, la începutul noului an. El s-a văzut ca prinţ al Israelului aşteptând încoronarea, ca să îndeplinească datoria anunţată de Ezechiel, „să execute dreptatea" („mishpat şi tsedeq"). În acea noapte, Iisus a aşteptat să răsară luceafărul de ziuă, steaua care răsare la est şi care, odată, anunţa sosirea noului rege al Egiptului, iar în credinţa qumraniană era semnul noului rege.

Această „profeţie a stelei" se găseşte în toate pergamentele şi în Numerii 24:17 se spune că o stea se ridică din Iacob, un sceptru care să conducă lumea. Avea un înţeles exact pentru Iisus, dar mai târziu a devenit neclar prin creştinii gentili, fiind privit mai mult ca o trăsătură a naşterii sale decât ca un scurt moment al domniei. Autorul *Revelaţiilor,* ultima

carte a Noului Testament, l-a numit pe Iisus:

„Rădăcina şi ramura lui David şi steaua luminoasă a dimineţii”.

„Pergamentul de război” din Peştera 1 de la Qumran ne spune că ei au văzut „profeţia stelei” în termenii ridicării celor „blânzi, umili” într-un război final apocaliptic. Există o mare posibilitate ca Iisus să fi crezut că, făcând paşii profeţiţi către război, va provoca o răscoală populară care ar marca începutul „războiului care să sfârşească lumea”.

Discipolii lui Iisus ştiau că el nu se aştepta să supravieţuiască confruntării pe care o începuse cu templul şi autorităţile romane. Informaţii suplimentare pot fi adunate din *Evanghelia lui Toma.* Ea are secretele vorbelor lui Iisus, scrise de Iuda Didymos, care se crede că era fratele geamăn al lui Iisus şi deci l-a strigat pe Toma, ceea ce însemna „frate geamăn”. Această Evanghelie nu a fost structurată ca o naraţiune; este o listă de cuvinte spuse de Iisus în calitate de conducător.

În vorbele de la numărul 16, Toma ne spune:

«Discipolii i-au spus lui Iisus: „ştim că te vei despărţi de noi. Cine va fi conducătorul?” Iisus le-a spus: „Oriunde ai fi, trebuie să mergi la Iacob cel Drept, de dragul căruia cerul şi

pământul au luat fiinţă.”»

Aceasta indică clar că cearta dintre fraţi se terminase şi că Iisus avea o viziune întunecată asupra propriului său viitor. Este uşor de văzut de ce, cu 300 de ani mai târziu, Constantin va respinge *Evanghelia lui Toma* din Biblia sa „oficială”, pentru că versiunea preferată a bisericii romane era că Petru şi nu Iacob a devenit următorul conducător: o pretenţie care acum poate fi văzută clar ca falsă.

În acea noapte, Iisus a avut intenţia să aştepte luceafărul de ziuă să răsară, pentru că nu se aştepta să fie văzut de gărzile din templu înainte de revărsatul zorilor, şi, în ciuda arestării sale iminente, el a făcut o ceremonie de înviere de treapta a III-a, acolo, pe deal, la mică distanţă de cei doi mari stâlpi vizibili ai templului. Cine era ucenicul pe care-l iniţia, noi nu ştim, dar iniţierea nu era terminată înainte de arestarea sa. Marcu 14:51-52 ne spune:

„L-a urmat un tânăr oarecare, îmbrăcat în pânză de în, înfăşurată în jurul trupului gol; şi bărbaţii l-au prins şi el a lăsat să cadă pânza de în şi a fugit de ei, gol.”

Acest incident are acum un înţeles clar, deşi nu a putut fi explicat până acum.

Procesul şi crucificarea

Puterile din Ierusalim aveau acum ce şi-au dorit, ambii stâlpi ai acestei mişcări mesianice periculoase, care intenţiona să-l răstoarne pe Sanhedrin şi pe procuratorul roman, Pilat din Pont. Preoţii evrei se temeau de faptul că Iacob le anula dreptul lor la templu, iar romanii erau puţin nesiguri de politica acestei situaţii. El ştia că aceşti evrei aveau o reputaţie de scandalagii, când se biciuiau ca nebunii, dar avea sprijinul multor trupe bine antrenate în spatele lui. Din nefericire, majoritatea erau la două zile de marş distanţă de Cezareea; dacă aceasta însemna că orice revoltă putea fi înăbuşită în mai puţin de trei zile, era destul de târziu pentru el ca să fie spânzurat de zidurile cetăţii. Pilat nu era prost. A venit cu un plan care i-a mulţumit pe toţi.

Procuratorul roman i-a luat pe Iacob şi pe Iisus, cei doi care pretindeau că sunt stâlpii unei secte subversive, i-au arestat şi amândoi aşteptau să fie executaţi. Dar Pilat ştia că era nevoie să-l înlăture numai pe unul ca să submineze planul, aşa că s-a oferit să-l lase pe unul dintre ei să plece şi a pus mulţimea numeroasă din faţa lui să aleagă. Amintiţi-vă că noi numim pe Mesia regesc, Iisus, dar acesta nu era numele său; era descrierea rolului său de „salvator”, care în ebraică înseamnă Yehoshua.

Numele lui Iacob în ebraică era desigur Jacov, dar şi el putea fi numit „salvator”, adică „Iisus”. Aşa cum am bănuit încă de când am înţeles adevăratul înţeles al numelui Baraba, cei doi oameni ce aşteptau judecata se numeau amândoi Iisus – Iisus „regele iudeilor” şi Iisus „fiul Domnului”. Iacob era numit Baraba – adică „fiul Domnului” – pentru că se înţelesese că el era mesia preoţesc şi deci, cel mai direct legat de „Tatăl” său.

Este o invenţie a bisericii de mai târziu că a existat o tradiţie de a elibera un prizonier de Paşte. Acesta nu se întâmplase niciodată şi ar fi fost un mod neroman şi prostesc să conducă la un obicei. Realitatea este că acesta era un plan unic al lui Pilat ca să creeze o situaţie delicată. Credincioşii din Qumran trebuiau să fie susţinătorii lui Iacob sau, aşa cum a fost descris în ziua respectivă, „Iisus Baraba”. Iisus – „regele iudeilor” – nu a avut destule glasuri care să strige pentru el, aşa că a fost găsit vinovat, biciuit, încoronat cu ghimpi şi crucificat pe o cruce în „T”, cu cuvintele „Regele iudeilor” deasupra capului.

El a murit neobişnuit de repede şi, dacă ar fi fost cocoşat aşa cum era descris în fiţuica de urmărire, ne putem aştepta la aşa ceva. Procesul crucificării îngreunează respiraţia şi este necesar să mişti pieptul în sus în mod continuu, ca să scoţi aerul din plămâni. Cu un

spate curbat sau cocoşat, aceasta ar fi fost foarte greu şi s-ar fi sufocat imediat.

Cercetând întreaga perioadă a secolului I d.hr., am trecut în revistă tot felul de informaţii ca să construim o imagine a ceea ce se întâmpla de fapt în Israel. Pentru că noi construiam o nouă şi unică perspectivă asupra vieţii lui Iisus, lucruri care n-ar fi însemnat nimic pentru alţii, am aflat lucruri importante în imensul puzzle pe care-l aveam în faţă. Una din descoperirile cela mai importante pe care le-am putut imagina au fost pasajele obscure dintr-un text rabinic cunoscut drept *Tosefta Schebuot,* care datează din primele secole după Hristos.

Acest document înregistrează memoriile evreilor supravieţuitori din Ierusalim şi spune povestea evenimentelor care au precedat calamitatea din anul 70 d.hr. Şi pentru că provine dintr-o tradiţie necreştină, noi credem că este autentic şi nemodificat. În *Tosefta Shebuot* 1:4 am dat peste o descriere care arunca o nouă lumină asupra a ceea ce se întâmplase între Iisus şi Iacob la crucificare. Pasajul începe:

„Doi preoţi care erau fraţi alergau unul altul şi unul a ajuns mai repede la altar decât celălalt.”

Prima propoziţie este o referire uşor de recunoscut la cursa dintre cei doi fraţi, ca să

stabilim care dintre ei va fi mesia preoţesc. Iisus aproape ajunsese când a murit pe cruce.

„A luat un cuţit (pentru omorârea animalului de sacrificiu) şi l-a înfipt în propria sa inimă.”

Interesant cum acest nou verset confirmă ideea creştină că Iisus s-a sacrificat de bunăvoie în faţa lui Dumnezeu, o idee la care nu subscriem până ce nu reconstruim acele ultime ore când Iisus s-a lăsat într-adevăr arestat. Când Iisus a murit pe cruce, el a fost văzut ca un „Miel Pascal”, aşa cum este menţionat în Petru 1, 1:19.

Ultima parte a pasajului *Tosefta Shebuot* este într-adevăr o descoperire epocală!

«Rabinul tsedeq a venit şi a stat pe treptele templului şi a zis:

” Ascultaţi-mă, o fraţi ai noştri, Casa Israelului! *... E ştiut: când se găseşte un cadavru, cei mai mari şi judecătorii vin şi măsoară. Acum, şi aici, cine şi unde va măsura? În sanctuar sau în curte?”*

Toţi oamenii au murmurat şi au plâns după ce a terminat de zis.»

Avem aici 63 de cuvinte de importanţă vitală spuse de Iacob, fratele lui Iisus, probabil în cele câteva minute când Iisus era coborât de pe

cruce. Ar trebui să fie în Biblie, dar nu sunt.

Prima parte a acestui text evreiesc rabinic este o descriere a cursei dintre Iisus şi Iacob, pentru a se dovedi preoţi mesia, deşi amândoi au fost de acord că Iisus a fost Mesia regesc. Această relatare stilizată ne spune că Iisus aproape îşi atinsese scopul de a fi ambii stâlpi, el singur, când s-a autosacrificat. Fratele său, rabinul tsedeq (în mod literar „Învăţătorul Dreptăţii”) era în mod evident supărat că a pierdut şi el s-a adresat membrilor comunităţii Qumran prezente, cu pasiune şi mânie, în timp ce stătea sub poarta lui Solomon care dădea spre Curtea Gentililor[81].

Iacob se referea la o regulă din Deuteronom 21:1-9, care spune că poţi acuza de crimă în funcţie de distanţa cea mai mică dintre cadavru şi oraş sau cetate. Când a întrebat evreii comunităţii dacă să măsoare „până la sanctuar sau până la curte”, el spune că ei, evreii presupuşi a fi plini de merite, erau la fel de vinovaţi ca şi sanhedrenii care ceruseră omorârea, deoarece ei aleseseră să moară

Iisus. Am considerat că este o idee bună să aflăm dacă Templul lui Irod avea o platformă sus la altar. Avea. Altarul era înalt de peste 15 picioare şi lung de 52 de picioare, rampa

[81] În text apare de multe ori cuvântul „gentili”. Pentru evrei, el însemna „om străin”. Pentru creştini, avea sensul de „păgân” (n.tr).

ridicându-se de la sud. Aceasta se traduce printr-o pantă de 36 de coţi, ceea ce înseamnă că atunci când fratele care era în frunte a ales să se sacrifice, el era în mod simbolic aproape de calea izbânzii.

Această informaţie înseamnă că putem data „cursa” acestor fraţi între 20 şi 70 d.hr., pentru că ştim că Templul lui Irod a fost distrus în iunie anul 70 d.hr., curând după terminarea lui. Aceasta face interpretarea noastră că cei doi fraţi sunt Iacob şi Iisus, pentru că ei erau conducătorii comunităţii eseniene în acea vreme. A fost interesant de notat că în vârful platformei în colţul de sud-vest al altarului, erau două găuri de scurgere pentru sângele de la sacrificii şi un bloc mare de marmură cu un inel în mijloc. Acest bloc putea fi ridicat de inelul său ca să permită accesul la o peşteră de sub altar. La ceremonia de treapta întâi a Francmasoneriei modeme, candidatul este interpelat de un frate ce stă în colţul de sud-vest al templului masonic şi îndemnat să ducă o viaţă morală şi dreaptă, în faţa fratelui care arată trecerea este un bloc de marmură cu un inel mic în mijloc, suspendat în trei colţuri. Ar putea oare exista vreo legătură? (vezi fig. 27)

Am crezut că citatul din discursul lui Iacob în faţa adepţilor săi a fost de mare importanţă pentru că el confirmă rolul lui Iacob şi atitudinea faţă de fratele său în timpul crucificării.

Aceste cuvinte au fost omise oarecum din relatările Noului Testament. Aceasta înseamnă mai mult acţiune deliberată decât accidentală; aşa cum am notat, a existat o politică clară care să încerce să-l coboare de pe prima poziţie pe Iacob, în favoarea lui Petru, care a ajuns sub influenţa lui Pavel. Dovadă că acest text conţine cuvintele spuse de Iacob este dată de povestea lui Pilat din Pont, care-şi spală mâinile ca să arate că el a acceptat crucificarea, dar nu-şi asumă responsabilitatea pentru crimă. Tehnica spălatului pe mâini ca să dovedeşti inocenţa nu era o practică romană, era un procedeu qumranian/esenian şi deci este anterioară descrierii realiste a evenimentelor. De fapt, provine din pasajul exact din Deuteronom, la care se referea Iacob şi aplicat ca semn al inocenţei după o crimă; desigur nu înainte de ea. De îndată ce s-a găsit un corp şi s-au luat măsuri de identificare a celui mai apropiat oraş, vârstnicilor acelui oraş li se cere să ia o viţică care nu a tras niciodată la car şi să i se reteze capul şi să-şi spele mâinile deasupra trupului ei, în timp ce recită cuvintele „mâinile noastre nu au vărsat acest sânge, nici ochii noştri nu l-au văzut”. Următorul vers se adresează Domnului: „să nu verse sângele nevinovat al poporului din Israel, şi sângele le va fi iertat”.

Acest mijloc din Vechiul Testament prin care un criminal se putea dovedi inocent era limpede

în mintea scriitorilor Evangheliei sinoptice; Matei, de exemplu, atribuie aceste cuvinte lui Pontius Pilat în cap. 27, verseturile 24-25:

«Când Pilat a văzut că nu putea să facă nimic, decât o mare răzmeriţă, a luat apă şi şi-a spălat mâinile în faţa mulţimii, spunând: „Vedeţi, sunt nevinovat faţă de sângele acestei persoane."
Apoi au răspuns toţi oamenii şi au spus:" Noi şi copiii noştri să fim răspunzători pentru sângele lui."»

Dacă comparăm pasajul din Deuteronom cu Matei, paralela este evidentă:

„*Mâinile noastre n-au vărsat acest sânge, nici ochii noştri nu l-au văzut."*
„Sunt nevinovat pentru sângele acestei persoane drepte: vedeţi şi voi."

Prezumţia de nevinovăţie a Vechiului Testament se bazează pe persoana care nu a făcut sau nu a văzut o crimă. Aici îl avem pe Pilat, spunând că el nu este vinovat că ar fi făcut fapta şi că evreii au văzut-o. Oricine a scris această versiune a evenimentelor era desigur conştient de cuvintele lui Iacob după crucificare şi şi-a fondat referinţa şi acuzaţia de vină parţială în faţa mulţimii adunate. Iacob nu putea şti cum cuvintele sale vor fi curând

răstălmăcite de către gentili ca să acuze de „teocid” întreaga naţiune evreiască pentru totdeauna. Afirmaţia că mulţimea adunată s-a autoblestemat cu cuvintele „Noi şi copiii noştri să fim răspunzători pentru sângele lui” este o minciună sfruntată şi care este de vină pentru cei 2.000 de ani de antisemitism.

Transcrierea din *Tosefta Shebuot* a cuvintelor lui Iacob este importantă, deoarece confirmă rolul lui Iacob în mişcare şi atitudinea sa faţă de fratele său în timpul crucificării; în plus, explică pretinsele acţiuni ale lui Pilat. Lipsa cuvintelor lui Iacob din Noul Testament a fost o minimalizare a primei atitudini a lui Iacob faţă în faţă cu „Iisus”.

În timp ce analizam aceste lucruri rabinice, am dat peste o referire în Mishnar Sotah 6:3, care ne-a clarificat nişte lucruri:

„Patruzeci de ani înainte de distrugerea templului, lumina vestică s-a stins, ameninţarea roşie a rămas roşie, şi sorţii Domnului au căzut mereu în mâna stângă.”

Patruzeci de ani reprezintă un număr special pentru evreii din acea vreme, dar era de asemenea doar perioada de timp înainte de distrugerea templului şi de omorârea lui Iisus. Lumina care s-a stins era Mesia regesc, simbolizat de culoarea regală – roşu – şi soarta

Domnului, trasă cu mâna stângă, se referă la decizia mulţimii (soarta) de a vota pentru Iacob, „stâlpul din partea dreaptă”, preferat lui Iisus, „stâlpul din partea stângă”. Firul roşu care rămâne roşu ne spune că Iacob era moştenitorul dreptului fratelui său mort de a fi considerat noul cap al descendenţei regale a lui David, ca şi Învăţătorul Dreptăţii.

A existat mereu o controversă, dacă Iisus a murit pe cruce sau dacă a fost înlocuit cu altcineva. Musulmanii au susţinut mereu că Iisus nu era pe cruce. Coranul spune în Sura 4:157:

«Ei au spus (cu fală): „L-am ucis pe Iisus Hristos, fiul Mariei, apostolul lui Allah, dar nu l-au omorât, nu l-au crucificat, ci aşa li s-a părut lor, şi cei care nu sunt de acord sunt plini de suspiciuni fără cunoştinţe (sigure), doar nişte căi de urmat, pentru că este sigur că ei nu l-au ucis.”»

De ce unii oameni sunt convinşi că Iisus a fost crucificat şi, totuşi, alţii sunt la fel de convinşi că nu a fost? Răspunsul este foarte simplu: ambele tabere sunt convinse că au dreptate, pentru că au amândouă dreptate.

Doi fii ai Mariei au fost judecaţi împreună şi amândoi au pretins că sunt salvatori sau mesia; amândoi erau deci numiţi „Iisus”. Unul a murit pe cruce şi unul nu. Cel care nu a murit a fost

Iacob, cel mai puţin important, dar cu o imagine mai bună. Este de mirare cum unii oameni cred că el a înşelat crucea.

Simbolurile lui Iisus şi Iacob

Steaua lui David este astăzi pe deplin acceptată ca simbolul iudaismului, dar hexagrama este formată de fapt din două simboluri, suprapuse, pentru a crea un înţeles nou, amestecat, şi originea sa nu este deloc evreiască. Vârful de sus şi vârfurile de jos ale acestei stele sunt vârful a două piramide suprapuse. Piramida cu vârful în sus este un vechi simbol pentru puterea regelui, cu baza odihnindu-se pe Pământ şi vârful atingând cerul. Cealaltă reprezintă puterea preotului, stabilit în ceruri şi atingând Pământul. În această formă rezidă simbolul dublei Mesii: Mesia preoţească sau „tsedeq” şi Mesia regească sau „mishpat”. Este singurul semn adevărat al lui Iisus şi are şi un înţeles suplimentar, ca reprezentând steaua strălucitoare a dinastiei lui David, care răsare dimineaţa.

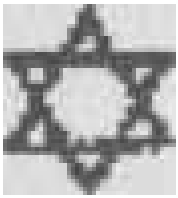

Este numită steaua lui David nu pentru că David a inventat-o ci pentru că Iisus a folosit-o şi s-a numit şi el „Steaua lui David”, aşa cum a fost profeţia. Nu este deci surprinzător că acest simbol nu apare în cărţile vechi ebraice despre viaţa religioasă şi singura ei folosire în trecutul îndepărtat al iudaismului era ca un motiv decorativ, împreună cu celelalte imagini ale Orientului Mijlociu, incluzând (ce ironie!) svastika. A devenit mult folosită de un număr mare de biserici creştine în Evul Mediu şi cele mai vechi exemple au fost găsite, spre uimirea noastră, pe clădirile ridicate de Cavalerii Templieri. Folosirea sa în sinagogi a fost foarte târzie. Alfred Grotte, un celebru constructor de sinagogi de la începutul secolului al XX-lea, a scris următoarele, referitoare la Steaua lui David:

„Când în secolul al XIX-lea a început construcţia sinagogilor semnificative din punct de vedere arhitectural, majoritatea arhitecţilor neevrei se străduiau să construiască aceste case de rugăciune după modelul construcţiei bisericilor. Ei credeau că trebuiau să caute un simbol care corespundea simbolului bisericilor şi au găsit hexagrama. Datorită lipsei totale (chiar pentru teologii evrei erudiţi) a unor informaţii despre simbolul evreiesc, Steaua lui David a fost exaltată ca simbolul vizibil al iudaismului.

Cum forma sa geometrică se preta uşor scopurilor de construcţie şi ornamentale, de trei generaţii, este un fapt bine stabilit, deja certificat de tradiţie, că Steaua lui David pentru evrei este acelaşi fel de simbol sfânt cum ar fi crucea şi cornul lunii pentru alte credinţe monoteiste.”

Ne-am mirat de felul în care istoria este adesea făcută din serii minunate de idei tulburi şi invenţii.

Se poate vedea că, dacă cele două linii laterale ale Stelei lui David sunt îndepărtate, lăsând săgeţile îndreptate în sus şi în jos, ale preotului şi regelui, rezultatul este un pătrat francmason şi cercuri. Piramida preoţească sau cerească devine pătratul pietrei masonice, un instrument folosit la măsurat şi care dovedeşte adevărul şi dreptatea clădirilor şi, figurativ, bunătatea umană, calitate pe care egiptenii au denumit-o Ma’at, aşa cum am văzut mai înainte. Piramida regească şi pământeană este descrisă ca fiind cercuri, sfere, care, potrivit francmasonilor, marchează centrul cercului de unde Maestrul Mason poate pleca fizic; aceasta arată cât de mare este puterea regelui sau stăpânitorului.

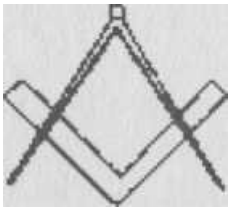

Astfel că, dacă Steaua lui David este simbolul Mesiei unite a lui Iisus, ar trebui să fie şi însemnul creştinătăţii. Şi atunci se naşte întrebarea care este simbolul iudaismului? Răspunsul este crucea.

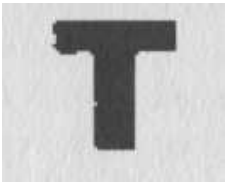

Acesta este însemnul „tău” şi are formă de cruce, pe care a fost Iisus crucificat, şi nu presupusa cruce cu patru braţe, cu partea de jos depăşind linia crucii. Am văzut mai înainte că „tău” era însemnul lui Yahve şi ceea ce keniţii purtau pe frunte cu mult înainte ca să fie găsiţi de Moise în Deşertul Sinai; este şi simbolul magic care a fost pus pe uşi în timpul Paştelui (Trecerii).

Am fost uimiţi să descoperim că crucea stil crucifix, folosită de biserica creştină, era o veche hieroglifa egipteană care avea un înţeles precis – „salvator” care în ebraică se traduce „Josua”, care în greceşte devine „Iisus”. Pe scurt, forma de crucifix nu este un simbol al lui Iisus, ci este chiar numele său!

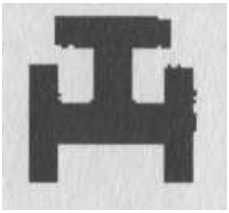

Aceasta ne duce din nou înapoi la Francmasonerie. Cel mai important simbol al Treptei Arcei Regale este „triplu tău”, ce poate fi văzut pe stindardul principal pe inscripţia dintre steagurile lui Reuben şi Iuda. Aceste trei „tău”-uri întrepătrunse reprezintă puterea regelui, preotului şi profetului. Este explicat de Ordin după cum urmează:

„*Cele câteva însemne ale sceptrelor denotă*

funcţiile Regală, Profetică şi Sacerdotală, care erau toate şi încă ar trebui să fie, conferite într-un mod special, însoţite de cunoaşterea secretelor speciale.”

Ultimul simbol pe care am vrut să-l analizăm este simbolul peştelui, care s-a bucurat în ultimii ani de reputaţia de însemn al creştinătăţii.

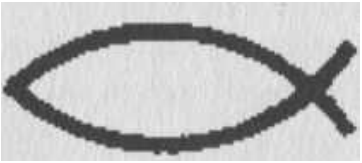

Deşi acesta este considerat un simbol creştin, este un semn vechi, o marcă distinctă a preoţimii şi a fost, fără îndoială, simbolul fracţiunii nasoreene şi când creştinii l-au folosit ca să identifice locurile lor sfinte din Ierusalim, spre sfârşitul secolului întâi, a fost singurul semn care exista pentru ei.

Poate că a fost adoptat de Ioan Botezătorul şi, aşa cum am discutat deja, numele „nasorean” este o formă a cuvântului „nazrani”, care ambele înseamnă „peşti mici” şi „creştini” în araba modernă, aşa cum însemna şi în aramaică acum 2.000 de ani.

Noi ştim că Iacob cel Drept a devenit primul episcop (sau în ebraică, „Mebakker”) şi că a început să poarte mitră ca simbol al funcţiei.

Acest însemn este acum purtat de toţi episcopii şi nu există îndoială asupra originii sale; a fost adus de Moise din Egipt.

Mitra, cu partea de sus despicată şi părţile din spate drept coadă, este identică cu ceea ce poartă un episcop modern pe cap şi desigur a venit la nasoreeni de la vechii egipteni. Aceasta era exact hieroglifa care însemna „Amen”, zeul creator al Tebei, care mai târziu s-a unificat cu zeul Soare, Re, al Egiptului de Jos ca Amen-Re. Încă o dată putem spune că nu sunt coincidenţe. Firele legăturilor de la Egipt la Ierusalim, până în vremurile moderne, s-au combinat în cercetările noastre ca să împletească o frânghie virtuală! În sfârşit, a trebuit să ne amintim cât de des este spus numele Amen astăzi. Este folosit zilnic de către creştini, la sfârşitul fiecărei rugăciuni; oare iniţial era folosit ca să atragă binecuvântarea zeului Amen asupra dorinţelor, astfel ca acestea să se împlinească? Pentru că Teba era cetatea lui Seqenenre Tao, ne-am aştepta ca un astfel

de sfârşit de rugăciune să fi ajuns la israelieni prin Moise, în ceremonia de înviere. Limba ebraică foloseşte desigur cuvântul „amen” ca să încheie o rugăciune cu înţelesul „aşa să fie” şi creştinii au adoptat-o de la ei.

Înălţarea mincinosului

După moartea lui Iisus, Iacob cel Drept s-a retras la Qumran să se gândească la viitor, pentru că el era acum singurul mesia cu responsabilitate, el reprezentând amândoi stâlpii, cel preoţesc şi cel regesc.

Se pare că Iacob a fost un conducător fanatic şi puternic, scopul său fiind o viaţă morală. El se abţinea de la orice ar fi putut să-i contamineze puritatea. Era atât de departe de păcat şi „murdărie”, încât, spre deosebire de ceilalţi qumranieni, el nu era obligat la spălarea tradiţională. Ni se spune că el „nu se spăla niciodată”, dar credem că aceasta se referă doar la folosirea rituală a apei – el se spăla în mod obişnuit ca măsură de igienă.

Importanţa lui Iacob pentru biserica de început este confirmată de Faptele 2:17, unde Petru trimite lui Iacob şi fraţilor veşti despre eliberarea sa din închisoare:

«Dar el, întinzând mâna dreaptă asupra lui ca să trăiască în pace, le-a declarat cum Domnul l-

a scos pe el din închisoare. Şi a spus: „Du-te şi arată aceste lucruri lui Iacob şi fraţilor.” Şi el a plecat şi s-a dus în alt loc.»

Uciderea „regelui evreilor” de către un procuror roman a creat multă vâlvă; în întregul Israel şi mai departe, oamenii au ajuns să fie interesaţi de mişcarea mesianică. O astfel de persoană era un cetăţean roman cu numele de Saul, care venea dintr-o zonă care este acum sudul Turciei. Părinţii săi au devenit evrei din diasporă şi el era un tânăr crescut ca evreu, dar fără cultura şi atitudinile unor adepţi fideli lui Yahve, cum era comunitatea Qumran.

Ideea că funcţia lui era să-i persecute pe creştini este un nonsens evident, pentru că nu exista un astfel de cult în acea vreme. Nasoreenii, acum conduşi de Iacob, erau cei mai evrei dintre evreii pe care ni i-am putea imagina şi sarcina lui Saul a fost doar să înăbuşe orice rămăşiţă de mişcare de independenţă în numele romanilor. Mandeenii din sudul Irakului, aşa cum am discutat, sunt nasoreenii care au fost alungaţi de Iuda, a căror migrare poate fi corect datată la 37 d.hr.; deci pare aproape sigur că acela care i-a persecutat era însuşi Saul (alias Pavel).

Saul a fost, se pare, imboldul mişcării de eliberare evreieşti timp de 17 ani, pentru că în anul 60 d.hr. A orbit pe drumul spre Damasc. Se

crede că Saul nu ar fi avut autoritatea să aresteze activiştii din Damasc, chiar dacă nu existau deloc, ceea ce pare îndoielnic, şi destinaţia sa este considerată de majoritatea erudiţilor a fi fost Qumran, care era cunoscut ca Damasc. Orbirea şi recăpătarea vederii a fost simbolică pentru convertirea sa la cauza nasoreeană. Faptul că destinaţia lui Saul a fost într-adevăr, Qumran-ul, reiese din Faptele 22:14, unde i se spune că va fi prezentat „Celui Drept”, o referire evidentă la Iacob.

„Şi el a spus: Domnul părinţilor noştri te-a ales pe tine şi tu trebuie să-i ştii vrerea, şi să-l vezi pe Cel Drept, şi să-i auzi glasul.”

Pavel a auzit povestea nasoreenilor, spusă direct de Iacob, dar fiind evreu străin şi cetăţean roman, nu a înţeles mesajul dat şi a început să dezvolte o fabulaţie elenistică pentru povestea morţii lui Iisus şi rolul său de „miel de sacrificiu”. Este sigur că Pavel era exclus de la secretele din Qumran, pentru că a petrecut doar o scurtă perioadă de timp acolo; după cum ştim, era nevoie de trei ani de antrenament şi examinare ca să devii frate. Relaţia dintre noul venit şi Iacob a devenit repede foarte tensionată.

Pavel avea 17 ani de vânătoare de evrei răsculaţi şi nu a fost niciodată convertit la cauza

lui Ioan Botezătorul, Iisus şi Iacob. În loc de asta, el a inventat un nou cult, căruia i-a dat numele grecesc de „creştini”, ca o traducere a cuvântului evreu mesia. El l-a numit pe Iisus, un om pe care nu l-a ştiut niciodată, „Crist” şi a început să se înconjoare el însuşi de discipoli. Pentru că Pavel nu înţelegea terminologia nasoreană, el a fost prima persoană care a ştiut să aplice exactitatea literară la alegoria învăţăturilor lui Iisus şi dintr-un patriot evreu a creat un zeu/om făcător de minuni. El a pretins că a avut sprijinul lui Simon Petru, dar aceasta era doar una din nenumăratele lui minciuni. Simon Petru a emis un mandat împotriva oricărei alte autorităţi decât conducerea nasoreeană:

„Fii cu mare băgare de seamă: să nu asculţi de alt învăţător decât de cel care aduce de la Ierusalim mărturia lui Iacob, fratele Domnului.[82]”

După ce am citit interpretările lui Robert Eisenman despre Textele Qumran, nu ne mai îndoiam de identitatea lui Pavel, ca „Oratorul de minciuni”, care s-a bătut cu Iacob, „Învăţătorul Dreptăţii”. Folosirea cuvântului „orator” este un joc de cuvinte tipic qumranian, care se referă la procedeele de botez, asociate cu adversarul

[82] Hugh Schonfield: Those Incredible Christians (Acei creştini incredibili).

său. Habakkuk Pesher arată că acest individ „toarnă asupra Israelului apele minciunii” şi „îi conduce greşit într-un pustiu fără o ţintă”. Jocul de cuvinte leagă cuvântul „ţintă”, drum, cale, de „schimbarea frontierelor legii[83]”.

Credem că „mincinosul” şi inamicul lui Iacob era Pavel; omul care a minţit despre învăţătura sa ca fariseu, a minţit despre misiunea lui Hristos, a spus că legea evreilor nu era importantă şi a admis pe cei necircumcişi. Este evident din scrisorile lui Pavel că apostolii din Ierusalim au fost trimişi în teritoriul ales ca să-i submineze autoritatea şi să-i contrazică învăţătura. Pavel vorbeşte de adversari de un înalt prestigiu care erau „vestiţi că sunt ceva” şi ca „stâlpi vestiţi” şi el declară că nu este dependent de apostoli. Îi descrie ca pe „slujitorii lui Satan”, „apostoli falşi” şi „fraţi prefăcuţi”. Este mirat că unii convertiţi galatieni se iau după „o Evanghelie diferită” şi le spune: „Dacă cineva vă predică o Evanghelie opusă celei pe care ai primit-o, blesteamă-l”. Îi numeşte pe emisarii lui Iacob, „Fraţi prefăcuţi, intraţi prin înşelăciune ca să ne spioneze libertatea pe care o avem, crezând în Iisus Hristos şi care ne pot transforma în sclavi”.

Unii comentatori, cum ar fi Hyam Maccoby, au avut un argument puternic că Pavel nu a fost niciodată fariseu rabin, ci a fost un simplu

[83] Robert Eisenman: The Habakkuk Pesher.

aventurier dintr-o familie obscură. Scrierile ebonite confirmă că Pavel nu are familie sau învăţătură fariseică. A fost convertit la iudaism, născut din părinţi gentili din Tars[84].

A venit la Ierusalim când era adult şi a devenit pajul Marelui Preot. Când era dezamăgit în speranţele sale de avansare, s-a despărţit de Marele Preot şi şi-a întemeiat propria sa religie nouă.

Pavel recunoaşte că erau două versiuni opuse asupra vieţii şi misiunii lui Hristos: „falsele” învăţături ale lui Iacob, fratele lui Hristos; şi propria sa poveste elenistică romanţată, misterioasă, care nu lua în considerare credinţele de bază ale Iudaismului. În Corintieni 1, 9:20-25 recunoaşte pe faţă dispreţul pentru Biserica din Ierusalim şi afirmă deschis că el e un mincinos fără scrupule:

„*M-a făcut evreu pentru evrei, ca să-i câştig pe evrei... Pentru cei care nu aveau lege eram eu însuşi eliberat de lege... Am fost totul, pentru toţi oamenii... Aşa am alergat ca să învinge; aşa lupt eu fără să dau din mâini.”*

Acest dispreţ deschis pentru Lege şi voinţa de a spune şi de a face ceva ca să-şi împlinească propriile sale scopuri stranii, arată de ce Iacob şi comunitatea Qumran l-au numit pe Paul,

[84] Hyam Maccoby: The Mythmaker (Făcătorul de mituri).

„Orator de minciuni”. În Romani 10:12 şi nu numai, Pavel îşi anunţă dorinţa de a întemeia o comunitate care „nu va face diferenţă între evrei şi greci”. Aceasta este ambiţia care a caracterizat familia irodiană şi pe susţinătorii lor. Pavel a legiferat forţele ocupaţiei care îl alungaseră pe David din Ierusalim şi le omorâse regele/mesia. El s-a gândit că „trebuie să asculţi de autorităţile conducătoare. Din moment ce toate guvernele se trag din Dumnezeu, autorităţile civile au fost numite de Dumnezeu”.

Cetăţenia romană a lui Pavel a fost câştigată prin muncă. Acest pirat al cultului a provocat multă ură şi frică. Accesul lui rapid la cercul puterii irodiene de la Ierusalim este descris în Fapte şi îl elimină pe Pavel ca pe un posibil conspirator împotriva lui Iacob, pentru că el s-a străduit să evite calomniile. Pavel a continuat să fure „secretele” comunităţii Qumran, pentru propriile sale învăţături. În Corintieni 1, 3:9, Pavel foloseşte imaginea „construcţiei” şi a „punerii temeliei” din Habakkuk Pesher, când descrie comunitatea sa ca pe „construcţia lui Dumnezeu”, şi se referă la el însuşi ca „arhitect” şi la Iisus Hristos ca la „piatra de boltă[85]”. Aceştia sunt, desigur, termeni folosiţi de Iisus şi de toţi nasoreenii care au fost transmişi Francmasoneriei. Ne-am ocupat deja de mânia din rândul nasoreenilor la Qumran,

[85] Robert Eisenman: The Habakkuk Pesher.

care a fost provocată de opoziţia lui Pavel faţă de Iacob cel Drept ca mesia sigur şi de pretenţia falsă a lui Pavel că Petru a fost conducătorul bisericii din Ierusalim. Pavel a încercat, fără îndoială, să ia conducerea pentru el, cu pretenţia falsă că are învăţături fariseice, predate de Gamaliel (un mare doctor în drept), dar a avut instinctul politic să ştie că nu va reuşi singur. Cât de nepopular era Pavel printre oamenii din Ierusalim este evident în capitolul 21 al Faptelor. Aici, Pavel îşi depăşeşte autoritatea şi intră în templu, dar este târât afară şi linşat de mulţime, care l-a recunoscut ca pe omul care le-a vorbit împotriva Comunităţii de rugăciune şi a Legii, când a fost la Efes. Răscoala care a izbucnit trebuie că a luat o mare amploare, pentru că Biblia ne spune că „întreg Ierusalimul era răsculat” şi câteva sute de soldaţi romani au fost scoşi afară din Fortăreaţa Antonia, care, din fericire pentru Pavel, se învecina cu curtea templului.

Chris a vizitat amfiteatrul din Efes, unde Pavel a vorbit mulţimii adunate, dar nu a judecat bine ocazia ivită.

În acea vreme, Efes avea o populaţie cosmopolită, incluzând una din cele mai mari comunităţi evreieşti din afara Israelului. Ca şi evreii din Alexandria, mulţi erau terapeuţi, o sectă de vindecători strâns legaţi cu esenieni din Qumran. În ruinele reconstruite, Chris a

găsit o piatră mare având semnul Therapentai, un toiag şi un şarpe, care a devenit simbolul medicinei în întreaga lume. Aceşti evrei, foarte inteligenţi şi bine informaţi, nu aveau timp pentru Pavel şi pentru nebunia lui, iar predicatorul autodesemnat a fost încarcerat într-o clădire mică pe un deluşor sterp, abia vizibil din amfiteatru. Chris era mirat cât de cumsecade era lumea, dacă l-au ţinut acolo.

Pavel a scăpat cu viaţă din răscoala de la Ierusalim, dar în anul 62 d.hr. A fost rândul lui Iacob să fi atacat templul din Ierusalim. Scrierile lui Epiphanius, episcop de Constantia (315 la 403 d.hr.) ne spun că martorii oculari au pretins că Iacob începuse să poarte platoşa şi mitra de mare preot şi pretindea, ca prim episcop al Ierusalimului, dreptul de a intra în Sfânta Sfintelor o dată pe an. Pare posibil că Iacob l-a urmat pe fratele său mai mare, forţând intrarea în templu neanunţat şi a fost imediat arestat. Noul Testament a fost făcut ca să excludă detaliile asasinării, dar o Evanghelie respinsă de împăratul păgân Constantin, *A doua Apocalipsă a lui Iacob* relatează evenimentul după cum urmează:

„...preoţii... l-au găsit stând lângă coloanele templului, lângă puternica piatră de boltă. Şi ei au hotărât să-l arunce jos din înălţime şi l-au dat jos. Şi... l-au prins şi lovit pe când îl târau pe

pământ. L-au întins afară şi i-au pus o piatră pe abdomen. Toţi şi-au pus piciorul pe el, spunând" ai greşit". Din nou l-au ridicat, deoarece era încă în viaţă, şi l-au pus să sape o groapă. L-au pus să stea în picioare în ea. După ce l-au acoperit până la abdomen, l-au bătut cu pietre."

Unele părţi din templu erau încă în construcţie şi piatra pusă pe abdomenul lui Iacob era acolo pentru construcţie; astfel, ar fi putut fi piatră cioplită, adică un bloc de piatră tăiat din carieră. Este interesant de notat că în Loja masonă, un bloc tăiat este pus în colţul de nord-est al Lojei.

Există şi o poveste referitoare la moartea lui Iacob, care ar putea avea legături masonice. Hegesippus, o autoritate creştină din secolul al II-lea, scria:

«Aşa că l-au aruncat pe Iacob cel Drept şi au început să-l lovească cu pietre, deoarece nu a fost omorât de cădere; dar el a îngenuncheat, spunând:" O, Doamne, Tatăl meu, vreau ca tu să-i ierţi, că ei nu ştiu ce fac". În timp ce-l loveau cu pietre, unul din preoţii fiilor lui Rehab, despre care profetul Ieremia depune mărturie, a strigat: „Opreşte-te! Ce faci? Cel Drept se roagă pentru tine". Dar unul din ei, care era piuar, a lovit capul celui Drept cu măciuca sa".

Lovitura de moarte, dată de măciuca piuarului

în capul lui Iacob nu este un fapt istoric, dar ne-am gândit că putea fi o tradiţie, adăugată de qumranieni ca să creeze un pesher exact din Hiram Abif. În felul acesta, martiriul lui Iacob, Învăţătorul Dreptăţii, ar fi fost văzut ca o reluare a morţii arhitectului primului templu al lui Solomon (şi deci Seqenenre Tao). O lovitură în frunte l-a omorât şi pe Hiram Abif când stătea în primul templu aproape terminat şi pe Iacob în templul terminat aproape în întregime. Similitudinile sunt prea puternice ca să fie doar o coincidenţă.

Legătura cu templul a continuat după moarte. Mormântul lui Iacob se crede că este în Valea Kidron, care pleacă de la poarta de est a templului. Tăiaţi din stâncă, intrarea e şi acum marcată dramatic de o pereche de stâlpi splendizi.

Josefus a relatat că locuitorii Ierusalimului au fost puternic ofensaţi de moartea lui Iacob şi că ei l-au contactat în secret pe regele Agrippa, îndemnându-i să-l pedepsească pe marele preot Ananus pentru acţiunile sale rele şi nelegiuite. Evreii şi-au găsit dreptatea şi Ananus a fost destituit. Singura parte semnificativă a investigaţiei noastre care a rămas un mister a fost sursa de nume masonice ale ucigaşilor lui Hiram Abif, numiţi Jubelo, Jubela şi Jubelum.

În afară de faptul aparent fără legătură că „Jubal” înseamnă munte în arabă, n-am putut

depista vreun înţeles. Totuşi, dacă privim atent moartea lui Iacob, Învăţătorul Dreptăţii, dăm peste o analiză instructivă a profesorului Eisenman. Referindu-se la Habakkuk Pesher, găsit la Qumran, el spune:

*«Pesher, care se referă la „mânie" şi „zile de sărbătoare" în textele subliniate, discută felul în care „Preotul cel rău" l-a urmărit pe învăţătorul cel Drept ca să-l umilească sau să-l distrugă cu mânia sa, până la casa unde s-a retras (sau „la casa unde a fost descoperit"). Forma **„leval'o**" nu apare în textul subliniat, dar indică o acţiune puternică şi aşa cum este folosit într-un context aparent violent, probabil înseamnă „distruge".»*

Eisenman observă mai departe:

*«Deoarece aluzia la „cupa de mânie" a Domnului este răzbunarea divină şi răsplata pentru distrugerea învăţătorului cel Drept (aşa cum însuşi pesher alcătuieşte propoziţia din partea următoare, referindu-se la distrugerea „săracilor", deoarece el însuşi a conspirat mişeleşte la distrugerea săracilor, aşa şi Dumnezeu îl condamnă la distrugere „şi" el va primi plata care a înmuiat săracii"), sensul lui **„teval/enu",** aici, şi ca o consecinţă, cel de **„leval'o"/"leval'am"** de mai înainte, este*

desigur termenul pentru distrugere...»[86]”

S-ar putea oare ca aceste trei cuvinte de la pesher care se referă la omorârea lui Iacob în Manuscrisele de la Marea Moartă, „leval’o”, „leval’am” şi „teval/enu”, să fie originea lui Jubelo, Jubela şi Jubelum?

Comoara evreilor

Ni se pare posibil ca războiul evreiesc din 66-70 d.hr. Să fi fost provocat de tensiunile create de uciderea lui Iacob cel Drept şi am descoperit că a fost stârnit de Josefus. Deşi documentul original nu mai există, ştim despre el, pentru că părintele bisericii din secolul al II-lea, Origen, a făcut referire la observaţiile lui Josefus, pentru că l-au deconcertat. Origen a scris:

„Deşi nu credea în Iisus ca şi Hristos, Josefus, când a căutat adevărata cauză a căderii Ierusalimului, ar fi trebuit să spună că persecutarea lui Iisus a fost cauza ruinei sale, deoarece oamenii îl omorâseră pe profetul Mesiah. Şi totuşi, ca şi cum ar fi fost împotriva voinţei sale – şi nu suntem departe de adevăr – el spune că aşa li se cuvine evreilor ca răzbunare pentru Iacob cel Drept, care era

[86] Robert Eisenman: Habakuk Pesher Exegesis (Habakkuk Pesher. Analiza textului).

fratele Iisus, aşa-numitul Hristos, pentru că îl omorâseră, deşi el era un om foarte drept.”

Mulţi creştini astăzi nu cunosc subiectul care le este aşa de drag, dar când înţelegi că preoţia lui Iisus a durat doar un an şi a lui Iacob douăzeci de ani, pare logic că Iacob ar fi fost personajul mai cunoscut la vremea aceea. Poziţia şi influenţa lui Iacob ca frate a lui Iisus sunt redate în documentele vechi, dar ele sunt înlăturate din învăţătura catolică, aşa că laicii şi chiar clerul nu au informaţii[87].

Războiul care a izbucnit în anul 66 d.hr. A început cu o perioadă de patru ani de sălbăticie şi cruzime, cu fapte îngrozitoare comise de evrei împotriva romanilor, de romani împotriva evreilor şi de evrei împotriva evreilor. Ororile care au avut loc au fost uluitoare, la fel ca şi cele din revoluţiile franceză şi rusă. Josefus, istoricul evreilor, era comandantul evreu din Galileea – până când a trecut de partea adversă şi şi-a urmărit foştii săi ofiţeri cu mare pasiune.

La început, evreii au făcut un lucru bun, apărând legiunea siriană care mărşăluia împotriva Ierusalimului, dar nu au putut înfrânge puterea armatei romane.

Nasoreenii care credeau în puterea săbiei de a instaura domnia lui Dumnezeu erau numiţi zeloţi şi este sigur că ei au cucerit Ierusalimul şi

[87] Hugh Schonfield: The Essene Odyssey (Odiseea esenianã).

templul, în noiembrie 67 d.hr. Conduşi de Ion Gisehala, zeloţii au descoperit că mulţi preoţi ai templului şi conducători ai cetăţii vroiau să facă pace cu romanii. O astfel de gândire nu era tolerată şi oricine gândea astfel era imediat omorât. Forţele romane îi înconjuraseră total şi a devenit evident chiar şi pentru cel mai înflăcărat zelot că sfârşitul nu putea fi departe. În primăvara anului 68 d.hr. S-a luat hotărârea să se ascundă comorile templului, pergamentele sacre, vasele şi taxele, ca să nu cadă în mâinile gentililor. Au acţionat la timp, deoarece, în iunie, romanii au distrus Ierihonul şi aşezarea de la Qumran. Doi ani mai târziu, Ierusalimul a căzut în mâinile lui Titus şi zeloţii au fost omorâţi sau făcuţi prizonieri şi, în cele din urmă, ultimul dintre evreii care ştiau secretele nasoreene a murit, când întreaga populaţie de la Masada s-a sinucis, decât să se predea romanilor.

Secretele au fost transmise nasoreenilor de la Moise şi au fost depozitate, aşa cum a spus profetul, într-o boltă sub fundaţia templului, cât mai aproape de Sfânta Sfintelor. Alte lucruri au fost ascunse în cel puţin alte cinci locuri din ţară, inclusiv peşterile de sub dealurile ce înconjoară Qumran-ul. Unul din manuscrisele găsite în acele peşteri era făcute dintr-o folie de aramă, lungă de 8 picioare şi lată de un picior, care a fost rulată de la margini spre centru, ca

să formeze un pergament geamăn, care a fost despărţit în mijloc ca să formeze două tuburi. Echipa care a investigat nu a putut să-l citească la început, pentru că era complet oxidat, dar a fost deschis prin tăiere în fâşii şi refăcut de o echipă de la Colegiul de Tehnologie Manchester, în 1955. John Allegro ne-a explicat bucuria pe care a simţit-o când conţinutul pergamentului de aramă a devenit limpede:

„Când, cuvânt după cuvânt, devenea clar şi mesajul întregului document sesizabil, nu-mi venea să-mi cred ochilor. Într-adevăr, am refuzat cu hotărâre să cred până când mai multe fâşii au fost luate şi curăţate. Totuşi, după ce o altă coloană sau două din manuscris au fost descifrate, m-am grăbit să-i trimit scrisori lui Harding, cu veştile că peşterile din Qumran au produs cea mai mare surpriză din toate – un inventar al comorii sacre de aur, de argint şi vase cu sacrificii sfinte, precum şi vase sfinte de orice fel.[88]”

Interpretarea lui John Allegro a „Manuscrisului de Aramă” indica existenţa a cel puţin unei alte copii, depuse în templul însuşi:

„În peşteră (Shîth), învecinându-se la nord, într-o groapă ce se deschide către nord şi

[88] John Allegro: The Dead Sea Scrolls (Manuscrisele de la Marea Moartă).

îngropate în gura ei: o copie a acestui document cu o explicaţie şi măsurile lor, un inventar al fiecărui lucru şi alte lucruri."

Putea fi acesta manuscrisul pe care Templierii l-au găsit mai întâi? Dacă era, ar fi putut să arate ca o hartă perfectă a comorilor, în notele sale detaliate, Allegro a continuat să arate că „Shîth" (cu înţelesul de mină sau peşteră) era chiar sub altarul templului; peştera pe care o ştiam era acoperită cu un bloc de marmură cu inel la mijloc. Listele „Manuscrisului de Aramă" includ cantităţi uriaşe de aur, argint, obiecte preţioase şi cel puţin 24 de pergamente în interiorul templului. Sunt date indicaţii pentru 61 de ascunzători diferite, următoarele sunt tipice pentru liste:

„În camera interioară a celor doi stâlpi gemeni ce susţin arcul porţii duble, cu faţa spre est, la intrare, îngropat la o adâncime de 3 coţi, ascuns acolo este un urcior, în el un pergament, sub el 42 de taleri.

În rezervorul care este la 19 coţi în faţa porţii de est, sunt vase, şi în interiorul lor 10 taleri.

În curtea din ... nouă coţi sub colţul dinspre sud: vase de aur şi argint pentru zeciuială, bazine de stropit, cupe, vase de sacrificiu, vase de libaţiune, cu toatele, 609.

În peşteră ... care este în MLHM, în nord: vase

pentru zeciuială şi podoabe. Intrarea este sub colţul de vest.

În pasajele subterane ale gropilor, în pasajul ce dă spre sud, îngropaţi în ghips la 16 coţi: 22 de taleri.

La gura izvorului templului: vase de argint şi vase de aur pentru zeciuială şi bani, totalul fiind de 600 de taleri.[89]"

Ştim că primii Cavaleri Templieri au găsit nişte pergamente în 1119 d.hr. Acum am înţeles de ce au petrecut alţi opt ani săpând sub ruinele templului. Explicaţia pentru înălţarea rapidă a Ordinului la avere şi faimă nu a mai fost un mister!

***

După ce evreii au pierdut războiul şi templul a fost distrus pentru ultima oară, pergamentele îngropate zăceau uitate şi învăţăturile lui Iisus şi ale nasoreenilor au fost înlocuite de creştinism, care va fi mai bine descris drept „Paulinian".

Dar faptul că teologia creştină nu reuşeşte să reflecte conţinutul învăţăturilor, care au supravieţuit celor ale lui Iisus, tinde să sugereze că dogma este o adăugire ulterioară. Aceste doctrine inventate de Pavel erau total diferite

[89] John Allegro: The Dead of the Copper Scroll (Comoara Manuscrisului de Aramă).

de ideile egalitar revoluţionare ale lui Iisus[90].

Iisus a fost un revoluţionar şi un pionier al gândirii democratice. Datorită lui Pavel şi a cultului ierarhic non-evreu pe care el l-a format, învăţăturile lui Iisus au fost îngropate şi uitate. Dar noi ştiam că ele urmau să reînvie.

Acum am pus cap la cap povestea despre cum au ajuns pergamentele să fie îngropate şi am dezvoltat o ipoteză plauzibilă despre conţinutul lor posibil. Din plimbarea noastră prin istorie, ne-am ales cu un fir continuu ce ducea la uciderea lui Seqenenre Tao, de la dezvoltarea naţiunii evreieşti la înflorirea conceptelor Ma'at din cadrul comunităţii Qumran. Am descoperit instrucţiunile în *înălţarea lui Moise* pentru ascunderea pergamentelor secrete în Sfânta Sfintelor sub templu şi am citit relatările distrugerii esenienilor şi a templului lor. Şi mai rămâne un spaţiu de peste 1.000 de ani ce urma a fi cercetat.

În acest punct, noi am hotărât să cercetăm din nou toate ritualurile masonice pe care le ştiam de la Arca Regală până la ritualurile de gradul 33. Poate datorită marii răspândiri a literaturii masonice şi a variaţiilor ritualului, vom putea descoperi indicii ulterioare care să ne ajute în căutarea noastră. Am analizat de asemenea foarte atent, într-un stadiu incipient al cercetării

---

[90] Rupert Fumeaux: The Other Side of the Story (Cealaltă latură a relatării).

noastre, biserica celtică, care a avut o influenţă puternică asupra dezvoltării societăţii scoţiene la vremea aceea; am crezut că ar fi putut foarte bine influenţa Reînvierea celtică a lui Robert Bruce, care a coincis cu decăderea Templierilor.

Această muncă trebuia de asemenea reanalizată ca să vedem dacă putem acoperi golul de 1.000 de ani din construcţia poveştii noastre. Am hotărât că investigaţia noastră ar trebui să continue cu o privire mai atentă la ce s-a întâmplat cu vestigiile bisericii de la Ierusalim, după distrugerea romană a templului, să vedem cum – dacă în vreun fel – se leagă de biserica celtică.

CONCLUZII

Revăzând viaţa lui Iisus în lumina informaţiilor adunate din Biblie, Manuscrisele de la Marea Moartă, Francmasoneria, secretul reconstituit al stâlpilor şi Textele Evreieşti Obscure, toate s-au dovedit a fi uimitor de fructuoase. Am descoperit că Iisus, sau Yahoshua ben Joseph după cum era cunoscut, a avut o perioadă de preoţie activă numai de un an, în timpul căreia a fost deosebit de nepopular atât în Qumran, cât şi în Ierusalim, pentru că el anunţase că reprezintă ambii stâlpi.

Am confirmat că Iisus avea o elită care deţinea secrete speciale, folosea expresii cum

ar fi „să transforme apa în vin” ca metafore pentru evenimente obişnuite. Alte descrieri pe care acum le înţelegem includeau termeni ca „păcătoşi” şi „desfrânaţi”, „beţivi” şi „prostituate”, care pur şi simplu se refereau la oamenii care se amestecau cu romanii. Chiar şi rugăciunea Tatăl Nostru ar putea fi tradusă la adevăratul ei înţeles.

Am stabilit că qumranienii foloseau învierea simulată ca mijloc de admitere la cea mai înaltă treaptă a lor, iniţiaţii fiind cunoscuţi drept „vii” şi oricine altcineva fiind numit „mort”. Un bun exemplu de cum foloseau adepţii lui Iisus această înviere ca intrare în cercul lor restrâns este povestea lui Anania şi Sapphira, care arată că o calitate de membru în acea elită era reversibilă. Povestea lui Lazăr a arătat şi mai mult că o persoană putea să adere, să plece şi să adere din nou, plecarea fiind descrisă ca „moarte temporară”.

Rolul stâlpilor era centrul absolut al oricărei acţiuni făcute de Iisus şi când a fost arestat în Grădina Ghetsimani, el efectua o ceremonie de înviere doar la 350 de iarzi distanţă de stâlpii gemeni ai templului din Ierusalim. O altă legătură directă cu Francmasoneria s-a găsit în imaginea „luceafărului de ziuă”: „Steaua va răsări din Iacob, un sceptru care va conduce lumea”.

Ipotezele noastre anterioare că erau doi Iisus

Hristos au fost acum dovedite şi noi ştim acum că cel care a murit a fost Yahoshua ben Joseph – „regele evreilor” – iar fratele său Iacob, Iacob ben Joseph, era „Iisus Baraba”, numit până în ziua de astăzi „Fiul Domnului”.

Am descoperit lungul discurs uitat al lui Iacob după crucificare în Curtea Gentililor, care a fost modificat de creştinii de mai târziu, ca să creeze o bază pentru antisemitismul care avea să dureze timp de aproape 1. 000 de ani.

Credem acum că am înţeles originea acelui concept ciudat creştin al Sfintei Treimi, care-l descrie pe Tatăl, pe Fiu şi pe Sfântul Duh ca pe trei persoane într-un Dumnezeu.

Pentru noi, această întreită Dumnezeire a dovedit întotdeauna că creştinismul era o religie monoteistă. În plus, noi nu înţelegeam cine era Duhul Sfânt, ori era Iisus, ori era altcineva.

Creştinii păreau să evite să se gândească prea mult la conceptul de Treime, pentru că nu are înţeles. Originea Treimii este paradigma stâlpului. Dumnezeu Tatăl este cheia de boltă” shalom”, fiul lui Dumnezeu este stâlpul „tsedeq” şi regele evreilor este stâlpul „mishap”. Cei doi stâlpi sunt în întregime pământeni şi când arcul ceresc sau pragul este la locul lui, se realizează o armonie perfectă între Dumnezeu şi supuşii săi. Folosirea stâlpilor şi a unor descrieri ca Iisus Hristos – „Piatra de Boltă”, au legături puternice cu

Francmasoneria, dar la fel am găsit ecouri evidente privind originea egipteană a secretelor evreilor.

Simbolul creştin al crucii nu este deloc identic cu structura pe care a murit Iisus – în loc de aceasta, apare în forma unei hieroglife egiptene ce înseamnă „salvatorul”. Însemnele unui episcop, purtate de Iacob şi purtate şi astăzi, s-au dovedit a fi o altă hieroglifă ce însemna Amen, zeul creator al Tebei.

Chiar şi numele Qumran înseamnă „arcadă peste doi stâlpi”, confirmând că această imagine era centrală pentru opinia despre lume a comunităţii.

Am descoperit că începuturile bisericii creştine nu au nimic comun cu Iisus; a fost invenţia unui străin numit Saul, sau, mai târziu, Pavel. Suntem siguri că el este personajul identificat în Manuscrisele de la Marea Moartă, că era „Oratorul Minciunilor” şi că el este cel care s-a înfruntat cu Iacob ca să deturneze cultul nasoreean. Nici Pavel şi nici adepţii săi nu au reuşit să înţeleagă paradigma stâlpilor şi au sfârşit prin a raţionaliza gândirea evreiască inventând ideea deosebită şi foarte neevreiască a Sfintei Treimi. Mai important, acum ştiam că nasoreenii din Qumran credeau că sfârşitul timpului sosise, aşa că ei şi-au ascuns pergamentele cele mai secrete într-o boltă sub fundaţiile templului, cât mai aproape de Sfânta

Sfintelor. În războiul care a urmat, majoritatea evreilor din jurul Ierusalimului au fost omorâţi sau au fugit şi pergamentele îngropate au stat uitate până când o rangă a Templierilor s-a rupt când le-a dezgropat.

Capitolul 13

ÎNVIEREA

Vestigiile bisericii din Ierusalim

Dezvoltarea credinţei false a lui Hristos a distrus învăţăturile nasoreene ale lui Iisus, dar am găsit mărturii despre existenţa unor supravieţuitori ai războiului evreiesc din 66-70 d. Hr, care au transmis esenţa mesajului lui Iisus în ţări străine, inclusiv în Insulele Britanice, trecând prin Alexandria şi Egipt. O sectă numită ebionim sau ebioniţi erau descendenţi direcţi ai bisericii lui Iacob, numele fiind acelaşi cu cel pe care îl foloseau qumranienii – ebionim, care, acum ştim, însemna „cel sărac”. Această sectă credea cu fervoare în învăţăturile lui Iacob cel Drept şi credea că Iisus a fost un mare învăţător dar un om muritor, nu un zeu. Ei încă se mai consideră evrei şi cred că Iisus a fost Mesia după „încoronarea” sa de către Ioan. Relatările arată şi că ei îl urau pe Pavel, pe care îl vedeau ca pe inamicul adevărului. La mult timp după

moartea lui Iisus şi Iacob, termenii „ebionit” şi „nasoreean” erau sinonimi şi aceste popoare erau condamnate, sub ambele nume, de biserica de la Roma, drept eretici. Totuşi, toţi descendenţii bisericii din Ierusalim, cu excepţia părţii deviante a lui Pavel, credeau că Iisus este om şi nu zeu, aşa că mult lăudatul Vatican şi urmaşii săi sunt adevăraţii păgâni şi „eretici”.

Robert a fost crescut într-un mediu vorbitor de galeză şi a fost toată viaţa interesat de biserica celtă şi de mitologia strămoşilor săi. A fost educat şi ştia că creştinismul a venit prima dată în Irlanda din Alexandria prin Spania, probabil pe la 200 d. Hr şi că izolarea ţării de Europa romanizată a permis apariţia unui tip distinct de creştinism.

În anul 432 d.hr., Patrick s-a dus în Irlanda şi, mai târziu, se spune că a naufragiat pe coasta nordică la Anglesey, unde s-a adăpostit de furtună într-o peşteră pe o insulă mică, nu departe de casa lui Robert.

Legenda spune că atunci când sfântul s-a întors în siguranţă la ţărmul ţinutului său, a construit biserica Llambadrig, ca să-i mulţumească lui Dumnezeu că a ajuns cu bine. Mai există şi o altă biserică, mai târziu dedicată lui Patrick (Sant Padrig în galeză), chiar în oraş. Potrivit versiunilor catolice ale poveştii, se presupune că el venea de la Roma, dar legenda sa nu a fost îmbrăţişată de erudiţii celţi, pentru

că scrierile care au rămas de la Patrick îl arată ca un adept al „ereziei ariane”, adică nu credea în naşterea Fecioarei sau că Iisus ar fi fost altceva decât un muritor!

Astfel de idei erau persecutate de biserica romană, dar ei nu aveau putere în multe regate din Irlanda, Scoţia şi nordul Angliei, până la Sinodul de la Whitby din 664 d.hr. Tradiţia lor spune că Sfântul Patrick a introdus principalul curent al creştinismului roman în ţară în secolul al V-lea d. Hr, dar sistemul cu episcopi şi dioceze teritoriale, format după sistemul administrativ al Imperiului Roman, nu exista în acea vreme. Această versiune a legendei pare a fi o încercare tipică a bisericii romane de a modifica un sfânt local existent şi de a-i schimba povestea ca să reflecte versiunea lor preferată.

Adevărul este că în timpul secolelor al V-lea şi al VI-lea, mănăstirile irlandeze au devenit mari centre de învăţătură sub auspiciile bisericii celtice, care a trimis misionari sfinţi precum Columba, Iltut şi Dubricius la hotarul celtic al Europei.

Ceea ce pentru majoritatea Europei era o „Epocă întunecată”, pentru Irlanda era o perioadă de aur, când era cel mai important centru de ştiinţă al lumii creştine. Arta religioasă, cum ar fi *Ardagh Chalice,* Cartea lui Kells şi alte manuscrise cu inluminuri, a înflorit

laolaltă cu realizări artistice seculare, chiar păgâne, cum ar fi Tara Brooch şi marea naraţiune irlandeză Tain Bo Cuilange. Biserica celtică s-a întins din Irlanda în Ţara Galilor, Scoţia şi nordul Angliei, şi ermiţii şi preoţii săi au construit multe biserici mici în părţile mai sălbatice din vestul Marii Britanii. Nu existau biserici construite care să servească nevoile de rugăciune ale populaţiei locale, deoarece studiile modeme geografice arată că majoritatea acestor biserici de început nu erau în centre populate[91].

Ele erau, ca şi Qumran, avanposturi izolate din sălbăticie, unde sfinţenia putea să-i curăţească moral şi apoi întemeietorul fiecărei mănăstiri sau biserici era considerat un sfânt.

De la începutul căutării noastre, am înţeles importanţa legăturii dintre celţi şi teologia sumerienilor şi ne-am referit la modelele împletite, îmbinate ale celţilor, care dovedesc o relaţie strânsă cu arta din Orientul Mijlociu. După cum am spus mai devreme, originea acestor europeni nordici este acum stabilită fără urmă de îndoială, după cum arată analiza ADN-ului unor celţi contemporani din comunităţi îndepărtate, cum ar fi aceea unde Robert preferă să trăiască, şi arată o potrivire perfectă cu a unor grupuri tribale din Africa de Nord.

---

[91] E. G. Bowen: Settlements of the Celtic Saints in Wales (Aşezăminte din Ţara Galilor ale sfinţilor celți).

Există totuşi un nucleu al gândirii celtice care are o afinitate naturală cu iudaismul şi deci cu creştinismul lui Iacob care s-a dezvoltat în ţinutul Sumerului şi are similitudini puternice cu religia sumeriană a tradiţiei celtice. Când i s-a spus povestea lui Iisus, un rege celt a acceptat-o imediat, spunând că" creştinismul a fost cu ei de 1.000 de ani[92]". 2

Noua religie a fuzionat cu unele vechi credinţe druide şi a cuprins Irlanda, Scoţia, Ţara Galilor, nordul şi sud-vestul Angliei. Biserica celtă era mult diferită de tipul de creştinism roman care a cuprins restul Europei. Nu credea în:

Naşterea Fecioarei;
Divinitatea lui Iisus;
Că Noul Testament l-a înlocuit pe cel vechi;
Că Păcatul Originar era inevitabil, dar că putea fi redus prin puterea voinţei individului şi faptele sale bune.

Respecta:
Tunsoarea druidă (partea de sus a capului era rasă);
Datarea Paştelui bazată pe luna plină şi pe calendarul evreiesc.

În cele din urmă, după o dezbatere de 50 de

[92] C. Matthews: The Elements of the Celtic Tradition (Elemente ale tradiţiei celtice).

ani, biserica romană a absorbit oficial biserica celtică la Sinodul de la Whitby, ţinut în anul 664 d. Hr, dar curentul subteran al gândirii nasoreene a continuat să existe sub suprafaţă catolică care, credem noi, va asigura mai târziu, leagănul învăţăturilor renăscute ale lui Iisus.

În timp ce existau motive puternice ca să credem că creştinismul celtic era legat de adevărata biserică (alias mişcarea nasoreană), el nu putea explica puritatea şi detaliile conţinute în ritualurile Francmasoneriei. În acest punct am început să simţim pentru prima dată că ne-am împotmolit. Apatia nu a durat mai mult de o zi sau două, deoarece Robert a reuşit să găsească o cărticică revelatoare în timp ce vizita o altă Lojă. Verde şi simplă, nu avea mai mult de 4 inci pe 2, dar pentru noi valora aur şi chiar mai mult. Era trecut de miezul nopţii când Chris a fost trezit de sonerie, urmată de o lovitură în uşă. Enervarea i-a trecut când a citit cuprinsul cărţii despre Francmasoneria Arcei Regale. Această ediţie particulară a fost tipărită la Londra, în 1915, şi deci era anterioară schimbărilor făcute în Ritualul Arcei Regale Sfinte, datorită presiunii exercitate asupra Marii Loje de surse exterioare Masoneriei. Aici exista ritualul original înregistrat înaintea tuturor schimbărilor recente şi inovaţiilor realizate de oameni care nu au înţeles importanţa tradiţiei pe care au schimbat-o atât de repede. În

paginile acestei cărţi nu era nimic altceva decât povestea completă şi nemodificată a descoperirii manuscriselor din templu.

Ne spune cum candidatul pentru acest grad este mai întâi testat cu întrebările pentru primele trei trepte, înainte de a fi admis în camera Lojei. Camera în care intră este foarte diferită de Loja pe care el o ştia din diferitele trepte masonice. Şi cei care oficiază nu sunt Maestrul de Rugăciuni şi cei doi paznici, ci „Cei trei Principali”. Ei formează ceea ce se numeşte un Sanhedrin, numele evreiesc pentru consiliul celui de-al doilea templu, reprezentând triada puternică a Preotului, Regelui şi Profetului. Ei pretind că sunt numiţi după cei trei principali, care sunt cunoscuţi de către ordin că au deţinut ce se numeşte Loja Trei, sau Loja Mare şi Regală, în templul al doilea după întoarcerea din captivitate din Babilon. Citind mai departe, am descoperit că această triadă era formată din Haggai Profetul, Jeshua, fiul lui Josedech, marele preot şi moştenitorul tradiţiilor lui Aaron şi ale leviţilor, şi Zerrubbabel, regele din dinastia lui David.

Cele două loje anterioare erau numite: Prima Lojă sau cea Sfântă, care a fost deschisă de Moise, Aholiab şi Bezabel la picioarele Muntelui Horeb; şi a doua, sau Loja Sfântă ţinută de Solomon, regele Israelului, Hiram, regele din Tyr şi Hiram Abif, în mijlocul Muntelui Moriah. Pe

când citeam cuvintele gradului de treaptă Arcă Regală, eram din ce în ce mai miraţi. Dacă am fi ştiut despre acest ordin mai înainte, suntem siguri că l-am fi considerat inutil şi romantic; dar în lumina muncii noastre de a găsi date, îl puteam lua foarte în serios.

Maestrul mason care doreşte să fie „ridicat până la Ordinul Suprem al Arcei Regale Sfinte”, trebuie să facă dovada răspunzând la întrebările de test ale treptei a treia, înainte să i se strângă mâna şi să i se dea parola (al cărei înţeles este „poporul meu a obţinut milă”) ca să fie lăsat să între. Candidatul poartă şorţul Maestrului său mason şi este legat la ochi, având o bucată de frânghie în jurul taliei. Înainte ca unui candidat să i se permită să între în camera Lojei (în această treaptă numită Capelă), piedestalul care este descris mai târziu în cadrul ceremoniei este acoperit. Candidatul este întrebat despre motivele care îl fac să între în Capelă şi apoi i se cere să îngenuncheze în timp ce se spune o rugăciune prin care este invocat Cel Atotputernic şi Tatăl etern al universului să binecuvânteze ceremonia şi să susţină candidatul în timpul înălţării sale. Primul Principal verifică dacă acest candidat crede în adevăr şi în Dumnezeu, înainte să-i ceară candidatului să avanseze şapte paşi înspre piedestalul acoperit cu văl, ceea ce mimează acţiunile unui preot evreu al lui Yahve, care se

apropie de Sfânta Sfintelor din primul Templu. Când acest lucru este terminat, candidatului i se spune că a ajuns acum la coroana unei camere boltite, în care trebuie să coboare. Ca să facă acest lucru, este necesar să ia o cheie; este apoi aşezat în genunchi, în timp ce se citesc cu voce tare Proverbele 2:1-9 şi 3:13-20. Candidatului i se spune apoi că trebuie să caute în întuneric, să vadă dacă a fost ceva ascuns acolo. I se dă în mână un pergament şi este întrebat ce este pe pergament, dar trebuie să răspundă că nu poate spune fără lumină.

Era de necrezut! Chiar peste aşteptările noastre cele mai optimiste. O descriere clară, nu numai a săpării în camerele îngropate ale templului, dar o descriere detaliată a găsirii unui pergament; nu o comoară, nu un obiect, ci, aşa cum am mai zis, un pergament.

Citind mai departe, am descoperit că urmează „coborârea" candidatului în subteran şi i se citeşte Haggai 2:1-9. Acesta este un pasaj despre reconstrucţia templului şi, ca atare, este chiar esenţa comunităţii Qumran. Ultimul verset spune:

„Faima acestei a doua case va fi mai mare decât a primei, spune Domnul, şi în acest loc va fi pace (shalom), spune Domnul."

În acest stadiu, candidatul este obligat să îşi

pecetluiască obligaţia jurând pe Biblie, atingând-o cu buzele de patru ori. I se ia legătura de la ochi şi candidatul este apoi pus să citească conţinutul pergamentului pe care l-a găsit în camera boltită. Candidatul citeşte apoi Geneza 1:1-3, după care Primul Principal spune:

„Acestea sunt primele cuvinte ale Volumului Sacru, care conţine comorile testamentului lui Dumnezeu. Să ne rugăm şi să-i preamărim Numele lui Sfânt, pentru ştiinţa despre El însuşi pe care ne-a dat-o nouă şi să urmărim după aceea lumina care străluceşte în jurul nostru.”

Ceremonia continuă cu un ritual care spune povestea despre cum a ajuns pergamentul să fie găsit. Candidatul părăseşte Capela şi este primit din nou, îmbrăcat ca un mason de Arcă Regală; el este însoţit de alţi doi tovarăşi şi cei trei sunt numiţi „Cei trei călători care au ajuns”, cunoscuţi drept cei trei Maeştrii Masoni ai Babilonului: Shadrack, Meshech şi Abednego. Intrând, ei iau parte la o ceremonie cunoscută drept Trecerea Vălurilor, care reprezintă pe un preot al templului, care se apropie de Sfânta Sfintelor din Templul lui Solomon.

După ce se sfârşeşte acest ritual, ei se prezintă singuri în faţa Primului Principal, descriindu-se ca fiind cei trei copii din captivitate, care au auzit că el este pe cale să

reconstruiască templul la Ierusalim şi cer permisiunea să ajute la treabă. Primul Principal îi întreabă despre presupusa lor origine, la care ei răspund că sunt din Babilon şi pretind că sunt nobili, descinşi dintr-o rasă de patriarhi şi regi care au fost conduşi în captivitate de Nebuzaradan, căpitanul gărzii lui Nabucodonosor, până când au fost eliberaţi de regele Cyrus din Persia. Cyrus a apărat pe babilonieni şi apoi a dat o proclamaţie:

„Domnul Dumnezeu al cerurilor mi-a dat mie toate regatele de pe pământ; şi m-a pus să-l construiesc o casă la Ierusalim, care era în Iudeea. Cine este printre voi dintre toţi oamenii Săi? Dumnezeul lui să fie cu el şi să meargă la Ierusalim care este în Iudeea şi să construiască o casă a Domnului Dumnezeu al Israelului (El care este zeu), care este în Ierusalim.”

Călătorii care ajung explică că, de îndată ce au auzit aceasta, s-a întors la Ierusalim ca să-şi ofere serviciile. Zerubbabel i-a felicitat apoi pentru viţa lor nobilă şi i-a făcut fraţi ai tribului său înainte de a se întreba cum doresc să fie angajaţi. Cei trei răspund că ei vor fi bucuroşi să fie angajaţi în orice mod i-ar plăcea lui Zerubbabel să-i numească. Aceasta constituie o indicaţie sigură că ei trebuie să fie calificaţi pentru slujbe importante. Zerubbabel le spune

că doar slujbele de jos au mai rămas necompletate şi că ei vor trebui să pregătească fundaţia celui mai sfânt loc; în acest scop, li se vor da uneltele necesare. Sunt de asemenea avertizaţi că dacă, distrugând ruinele, vor face vreo descoperire importantă, nu o vor comunica nimănui decât celor trei principali ce sunt în Consiliu. Ei se retrag din nou din Capelă.

În următoarea parte a ceremoniei, cei trei masoni din Babilon vor cere din nou să fie admişi în Capelă, aducând cu ei veştile unei descoperiri importante şi cer permisiunea să-i spună augustului Sanhedrin. De îndată ce sunt admişi, Primul Principal le cere să relateze povestea, care este următoarea:

„Azi dimineaţă devreme, apucându-ne de treburi, am descoperit o pereche de stâlpi simetrici, de o frumuseţe extraordinară; continuându-ne munca, am descoperit şase alte perechi de o frumuseţe egală, care păreau a fi rămăşiţele galeriei subterane ce duce în locul cel mai sfânt; îndepărtând resturile, am dat de ceva care părea a fi piatră tare, dar, lovind-o în mod accidental cu ranga, a scos un sunet ca de gol. Am dat la o parte pământul şi am găsit în loc de stâncă, o serie de pietre în formă de arcadă şi fiind conştienţi că arhitectul construcţiei anterioare nu a proiectat nimic fără scop, ne-am hotărât să o examinăm, aşa că am

dat la o parte două dintre pietre, descoperind o boltă la o mărime considerabilă şi imediat ne-am gândit cine urmează să coboare.

Sorţii au hotărât că eu; ca să nu mi se pună în pericol sănătatea de la vaporii toxici sau din alte cauze, tovarăşii mei mi-au legat o frânghie de siguranţă în jurul corpului şi am fost coborât în subteran. Ajungând jos, am dat semnalul stabilit şi tovarăşii mei au desfăşurat frânghia, ceea ce mi-a permis să traversez bolta. Am descoperit apoi ceva sub forma unui piedestal şi am pipăit semne sau litere pe el, dar, pentru că nu aveam lumină, nu am putut să-mi dau seama ce sunt. Am găsit şi acest pergament, dar din aceeaşi cauză nu am putut citi conţinutul. Am mai dat un semnal şi am fost scos afară din boltă, cu pergament cu tot. Am descoperit apoi după prima propoziţie că el conţinea Legea cea mai Sfântă, care a fost dată de Dumnezeul nostru la poalele Muntelui Sinai.

Această comoară preţioasă ne-a stimulat să căutăm mai departe. Am dat la o parte o altă piatră şi din nou am coborât în camera boltită. În acest timp, soarele era sus pe cer, în cel mai înalt punct, şi strălucea în toată splendoarea; îşi îndrepta razele spre deschizătură, ceea ce mi-a permis să disting acele obiecte de mai înainte. În centrul bolţii, am văzut piedestalul de marmură curată, gravat cu anumite caractere mistice şi un văl ce acoperea partea de sus a

altarului. Apropiindu-ne cu teamă, am ridicat vălul şi am văzut ceea ce am presupus cu umilinţă că trebuia să fie, Cuvântul Sacru, însuşi. Am pus la loc vălul pe piedestalul sacru şi am fost din nou ridicat în camera boltită. Am închis intrarea şi ne-am grăbit, ca să raportăm excelenţelor lor descoperirile pe care le-am făcut."

Momentul precis al descoperirii era ora 12 ziua, ora când Seqenenre era pe la sfârşitul rugăciunilor către zeul Amen-Re şi soarele era la meridian, ceea ce se spune mereu că este simbolic fără îndoială, dar ce simbolism plin de mister.

Zerubbabel a întrebat apoi pe călător să-i spună ce cuvânt găsise şi a primit această replică fascinată:

„*Vă rugăm să ne scuzaţi, dar am auzit cu urechile noastre şi strămoşii noştri au mărturisit că pe vremea lor şi mai înainte de ei, nimănui, în afară de Marele Preot, nu-i era îngăduit să pronunţe numele Adevăratului şi celui Mai înalt Zeu în viaţă, şi nici el nu o făcea decât o dată pe an, când intra singur în Sfânta Sfintelor şi stătea în faţa arcadei adunării şi aducea jertfe pentru păcatele lui Israel."*

Mai târziu, în cadrul ceremoniei, candidatului i

se dă o explicaţie a acestui cuvânt care a fost găsit pe piedestal. I se spune că:

«Este un cuvânt compus şi combinaţiile sale formează cuvântul Jah-Bul-On. Jah, prima parte, este numele chaldeen (sumerian) al lui Dumnezeu şi semnifică esenţa sa şi maiestatea sa de necuprins; este de asemenea un cuvânt evreiesc, ce înseamnă „Eu sunt” şi „voi fi” exprimând prezentul şi viitorul şi existenţa eternă al Celui mai înalt. Bul este un cuvânt assyrian, însemnând Domnul sau Cel Puternic; este el însuşi un cuvânt compus, Bul însemnând Cerul înalt, deci acest cuvânt înseamnă Domnul din ceruri sau Cel de Sus. „On” este un cuvânt egiptean, ce semnifică Tatăl tuturor şi este şi un cuvânt evreiesc ce implică putere sau tărie şi exprimă omniprezenţa Tatălui tuturor.

Toate semnificaţiile acestor cuvinte pot şi, deci, sunt astfel strânse: „Eu sunt şi voi fi”, „Domn în Ceruri”, „Tatăl tuturor”.»

După ce am petrecut ore studiind conţinutul acestei cărţi revelatoare, ne-am despărţit, curând după zori, şi Chris a petrecut cea mai mare parte a următoarei dimineţi gândindu-se la ce găsisem. Blocajul nostru se terminase. Oare această poveste a Arcei Regale îşi avea originea la Templieri? Nu am găsit nicio altă explicaţie şi totuşi, am simţit nevoia să ne

controlăm entuziasmul.

Chris a găsit explicaţia cuvântului Jah-Bul-On, o construcţie foarte interesantă, dar a simţit că nu era chiar complet explicată de francmasonii Arcei Regale. Prima parte, „Jah”, este cuvântul evreiesc pentru zeul lor, probabil legat de sumerieni. Poate fi văzut în această formă sub numele profetului Ilie (Elijah) care este de fapt Eli-Jah, însemnând „Yahve este zeul meu” (El fiind cuvântul vechi pentru zeu.) A doua parte este fonetic aproape corect, dar va fi scris întotdeauna „Baal”, marele zeu canaanit al cărui nume înseamnă într-adevăr „Dumnezeu de Sus”. Cuvântul egiptean pentru tată era „it”, nu aşa cum se pretinde aici „on”, dar „on” era numele iniţial al lui Heliopolis, oraşul zeului Soare, Re, unde el a luat fiinţă din nimic, înainte de a fi creat primul pământ acolo. Din acest punct de vedere, mi s-a părut posibil să accept că definiţia stă în picioare. A fost de asemenea instructiv de notat că grecii îl identificau pe Baal cu zeul lor soare, Helios, şi cu oraşul său Heliopolis.

Totuşi, definiţia finală a acestor cuvinte traduse ca „Eu sunt şi voi fi”, „Domn în ceruri”, „Tatăl tuturor”, părea complet fără de sens. Presimţeam că „Jah-Baal-On” era pur şi simplu numele celor trei mari zei, ai evreilor, canaaniţilor şi egiptenilor, cunoscuţi drept „Cei mai înalţi”.

Dacă acest lucru era într-adevăr sculptat în piatra găsită în centrul templului din Ierusalim, creatorii săi au unit în mod deliberat cele trei forme ale lui Dumnezeu într-o zeitate finală.

Desigur, ideea unui singur şi aceluiaşi Dumnezeu sub multe nume nu este nouă – ea este centrul credinţei Francmasoneriei!

Noi înţelesuri au devenit clare, dar am fost frapaţi de faptul că Francmasoneria Arcei Regale, explicând atât de încurcat propriul său ritual, arăta că nu francmasonii au iniţiat povestea şi că ea li s-a transmis fără ca înţelesul iniţial să fie clar explicat.

Întreaga naraţiune este spusă ca şi cum cei care conduceau săpăturile erau evreii din Babilon, săpând în ruinele primului Templu, dar noi credem că de fapt descrie descoperirile Cavalerilor Templieri pe locul ultimului templu. Se poate referi doar la ruinele Templului lui Irod, pentru că tipul de arcadă (arcă) descrisă în ceremonie este un aranjament de pietre susţinute unele de altele, ca să formeze o construcţie curbă care suportă întreaga greutate, modalitate de construcţie care era necunoscută în timpul lui Zerubbabel. Arcada curbată foloseşte forma triunghiulară, cu pietre precis tăiate ce nu necesită mortar aproape deloc şi, deoarece acest tip de arcadă cu trei pietre de boltă joacă un rol principal în ceremonia Arcei Regale, este sigur că locul

poveştii jucate în ritual este Templul lui Irod, care a fost construit folosind principii de inginerie romană.

Credem acum că această legendă masonică ar fi putut păstra vie povestea despre felul în care primii Templieri, conduşi de Hugues de Payen, au găsit pergamentele care au dus la crearea Ordinului. Partea cea mai semnificativă a acestei poveşti este că pentru a ajunge la camera ascunsă, masonii vizitatori „foarte pricepuţi" au înlăturat pietrele de boltă ale arcadei şi au stat sub ea fără ca să sprijine restul arcadei. Erau foarte preocupaţi de posibilitatea de a fi sufocaţi de vaporii nocivi în spaţiul restrâns, astfel că s-au prins de o sfoară de salvare, dar nu s-au gândit cât îi dăunează acoperişului acestei clădiri. Acestea nu erau acţiuni ale zidarilor, ca să nu mai vorbim de „constructori arhitecţi pricepuţi", dar este destul de plauzibilă povestea acţiunii unor jefuitori de comori ce căutau sub arcade subterane pe sub ruinele Templului lui Irod.

Când am dat întâia oară peste istoria Cavalerilor Templieri, am aflat că există dovada unor săpături templiere şi am hotărât să încercăm să găsim şi alte detalii. Am descoperit recent că un duplicat al pergamentului de aramă qumranian a fost depozitat în „Shîth" (sau peşteră) chiar sub altarul templului – peştera care a fost acoperită cu un bloc de

marmură cu inel în mijloc. Aceasta era oare piatra pe care Templierii au ridicat-o şi au coborât-o în subteran?

Templierii au fost probabil primii oameni care au săpat sub templul din Ierusalim, dar ei nu au fost ultimii. Am menţionat mai devreme că, în 1894, un grup de ofiţeri ai Armatei Britanice, cu un buget de doar 500 de lire, au pornit să traseze, să schiţeze arcadele de sub ruinele Templului lui Irod. Echipa de ingineri regali, condusă de locotenentul Charles Wilson, a efectuat lucrări excelente în condiţii grele şi ei au putut confirma că trecerile şi camerele pe care le-au găsit erau boltite cu arce cu pietre de boltă. Ei au mai confirmat că nu au fost primii vizitatori prin galeriile subterane când au găsit obiecte templiere aruncate cu vreo 740 de ani mai înainte. Ele constau dintr-o parte de sabie, un pinten, o parte de suliţă sau lance şi o mică cruce templieră şi ele se află în grija lui Robert Brydon, arhivistul templier al Scoţiei. Ritualul Arcei Regale şi descoperirile grupului Wilson ne-au făcut să fim 99 siguri că ipotezele noastre privindu-i pe Templieri erau corecte. Apoi, am mai avut un mare noroc în ceea ce priveşte cel din urmă procent, pentru a transforma ipoteza în certitudine.

Cu câţiva ani mai înainte, când am dezvoltat prima dată teoria că aceşti Cavaleri Templieri au găsit ceva sub ruinele Templului, ne-am

întors privirile cu 1. 000 de ani în urmă. Ce putuse fi pus acolo, ca să poată ei găsi? Acum am reconstruit un trecut de câteva milenii şi ce ne lipsea era dovada reală că cei nouă cavaleri conduşi de Hugues de Payen au găsit pergamentele. Dovada lipsă a căzut de pe un raft de cărţi chiar în poala lui Chris.

Pergamentele „Ierusalimului Ceresc”

Chris frunzărea prin nenumăratele cărţi din biroul său, căutând o mică referire tehnică, când i-a atras atenţia o ilustrată. Era ceva bine cunoscut, ceva ce l-a înfiorat. Titlul ei era „Ierusalimul Ceresc aproximativ 1200 d. Hr” şi se spunea că se găseşte în Biblioteca Universităţii Gent. Cu cât se uita mai mult la ilustrată, cu atât înţelegea mai mult. Arăta o viziune a Ierusalimului reconstruit, doar că aceasta nu era impresia artistului. Era o diagramă simbolică desenată, ca să dea de înţeles acelora care ştiau la ce se uitau.

Oraşul stilizat arăta 12 turnuri: un turn principal ceresc, două turnuri majore ridicându-se din stâlpii centrali, trei turnuri mai mici cu propriii lor stâlpi şi şase turnuri de fundal.

Turnurile care se ridicau direct din cei doi stâlpi principali susţineau un arc curbat şi turnul ceresc central. Ambii sunt identificaţi cu Iacob. Aceasta era o descoperire extraordinară, pentru

că ea confirma ideea noastră anterioară că Iacob a devenit şi stâlpul mishpat şi tsedeq după moartea lui Iisus. Deoarece ambii stâlpi, regesc şi preoţesc, se combinau, Iacob a adoptat rolul dublu de Mesia, pe care iniţial îl crease fratele său.

Oricât era de importantă această confirmare a poziţiei lui Iacob, nu aceasta i-a atras prima dată atenţia lui Chris: cele trei motive importante în întregul desen erau de neconfundat – trei pătrate masonice şi sfere!

Chris avea nevoie să ştie mai mult despre originea acestui manuscris fantastic şi l-a contactat rapid pe Dr. Martine De Reu, custodele manuscriselor şi cărţilor rare de la biblioteca universităţii, care a făcut fundalul ilustraţiilor, şi era sigur că ne uitam la o copie a unuia din pergamentele îngropate de biserica lui Iacob şi găsite de Templieri.

Informaţiile date de dr. Martine de Reu erau extraordinare şi se refereau chiar la povestea noastră. Nu este cunoscută întreaga poveste a manuscrisului, dar cercetarea noastră completează spaţiile necunoscute. Puteam acum să facem cunoscută cercetarea noastră, adăugând povestea Pergamentului Ierusalimului Ceresc:

În jurul lui 1119 d. Hr, Hugues de Payen şi micul său grup de arheologi primitivi au deschis o boltă de sub fundaţia Templului lui Irod şi au

descoperit pergamentele secrete ale comunităţii Qumran, care erau ori în greceşte, ori în aramaică, sau o combinaţie a celor două. Chiar dacă ar fi fost scrise în limba franceză nu ar fi fost absolut nicio diferenţă, pentru că aceşti cavaleri erau complet analfabeţi, dar erau departe de a fi proşti. Ei ştiau că au găsit ceva de o mare semnificaţie, care era probabil sfânt, aşa că au hotărât să le traducă. Cei nouă cavaleri au stat şi s-au gândit cine ar fi fost capabil să înţeleagă această scriere ciudată şi mai ales în cine ar fi putut ei avea încredere să nu se amestece în treaba lor sau să fie indiscret.

Omul care a venit cu soluţia a fost Geoffrey de St. Omer, al doilea ca funcţie după Hugues de Payen. Geoffrey ştia de un preot vârstnic cu numele de Lambert, duhovnic la Capela Fecioarei din St. Omer, care era cel mai înţelept şi mai învăţat om şi care petrecuse mulţi ani completând o enciclopedie a cunoaşterii umane. Geoffrey de St. Omer a pornit cu o selecţie de pergamente înapoi spre oraşul natal. Aşa cum se aşteptase, Lambert a înţeles mult din ce a citit.

Bătrânul era bucuros să vadă asemenea documente fabuloase în ultimii ani ai vieţii sale. El a murit în 1121, fără să-şi fi terminat enciclopedia[93]. Astăzi, una din lucrările cele mai

[93] Corespondenţă particulară cu bibliotecarul Universităţii Gent.

celebre ale lui Lambert din St. Omer este copia unui desen care arată Ierusalimul ceresc. Se vede cum cei doi stâlpi principali ai Ierusalimului ceresc sunt amândoi numiţi „Iacob” şi arată că întemeietorul era Ioan Botezătorul.

Nu există nicio menţiune despre Iisus în aşa-numitul document creştin. Nu este o imagine obişnuită şi noi credem că a putut veni dintr-un singur loc, bolţile Templului lui Irod. Simbolismul lor este masonic şi confirmă că Iacob era cei doi stâlpi ai nasoreenilor!

Copia lui Lambert a fost evident făcută în grabă, ca şi cum i s-a dat o foarte scurtă perioadă de timp de lucru. Ni-l putem imagina pe Lambert, cerându-i lui Geoffrey permisiunea să copieze pergamentul în schimbul traducerii şi explicării conţinutului său, dar Templierul se grăbea să se întoarcă în Ţara Sfântă. Semnele de peniţă arată viteza neobişnuită şi s-au strecurat erori clare de iscusinţă în executarea desenului, ce arată viteza cu care copistul a fost obligat să lucreze. Documentul datează cu peste 500 de ani înainte ca simbolul pătratului masonic şi al sferelor să fie oficial folosit şi, totuşi, trăsătura dominantă a imaginilor este dată de aceste figuri. Nu este vreo greşeală, deoarece „pătratele” nu au niciun motiv să se găsească în desen. Aceasta ne spune că acest simbol al Francmasoneriei a fost folosit de

biserica din Ierusalim.

În copia lui Lambert, el a scris numele a 12 stâlpi ai cetăţii mistice în latină şi-l putem vedea pe Iacob pe ambii stâlpi şi Zion (Israel) pe arcul pe care-l susţin aceşti stâlpi. Noi credem că această dublă folosire a lui Iacob fixează creaţia originalului la 19 ani între crucificarea lui Iisus şi lovirea cu pietre a lui Iacob.

Ilustraţia arată trei pătrate uriaşe puse în balcoane cu sfere care le însoţesc chiar deasupra vârfului fiecărui turn. Acest trio stă sub stâlpii gemeni ai lui Iacob, indicând poziţia lor subordonată. Aceştia sunt numiţi şi deşi nu-l putem înţelege pe cel din stânga, cel din dreapta este identificat drept Andrei şi cel din centru drept Petru. Din nefericire pentru biserica catolică şi pretenţia lor la a fi descendenţii direcţi ai autorităţii lui Iisus prin Petra, acest pergament confirmă clar că Iacob era liderul bisericii din Ierusalim şi că Petru era o persoană conducătoare, dar evident de rangul doi.

Alinierea celor trei turnuri, fiecare cu pătratul şi sferele sale, este total în concordanţă cu Francmasoneria modernă, prin faptul că are trei figuri cheie în Loja Francmasonică – Maestrul de Rugăciuni şi cei doi Paznici ai săi – care reprezintă soarele (Re) şi luna (Thot) şi Maestrul Lojei.

Există un ultim indiciu că pergamentele au

fost găsite de templieri la templul din Ierusalim, care provine din ritualul masonic Însuşi, când subiectul secretelor pierdute ale Francmasoneriei este discutat între Maestrul de Rugăciuni şi cei doi Paznici ai săi:

„Frate Paznic Tânăr, de ce să părăseşti estul ca să mergi spre vest?
În căutarea a ceea ce s-a pierdut, Maestre al Rugăciunii.
Frate Paznic Vârstnic, ce s-a pierdut?
Secretele originale ale Maestrului Mason, Maestre al Rugăciunii.
Frate Paznic Tânăr, cum s-au pierdut?
Prin moartea prematură a Marelui nostru Maestru, Hiram Abif,
Maestre al Rugăciunii.
Frate Paznic Vârstnic, cum speri să-i găseşti?
Cu ajutorul centrului.
Frate Paznic Tânăr, ce este un centru?
Acel punct dintr-un cerc aflat la egală distanţă de circumferinţa arcului.”

Aceste cuvinte sunt lipsite de sens pentru majoritatea francmasonilor ce le spun din timp în timp, dar pentru noi, ele relevă acum totul. În vremea cruciadelor, fiecare cartograf creştin făcea hărţi care puneau Ierusalimul în centrul lumii. Templul era în centrul oraşului vechi, în centrul Templului era Sfânta Sfintelor. Cei doi

stâlpi din desenul lui Lambert sunt de asemenea în centrul noului Ierusalim, locul exact unde s-au găsit secretele lui Iisus şi ale lui Moise. Pentru Templieri era cu siguranţă cel mai central punct de pe Pământ. Învăţam repede lucrurile noi şi ne obişnuisem să reluam materialul anterior original, ca să vedem dacă nu găsim alte idei noi. Pe această bază am recitit unele din traducerile Manuscriselor de la Marea Moartă, făcute de Robert Eisenman, şi am descoperit că denumirile de „Ierusalim Ceresc” sau „Noul Ierusalim” a fost descoperit în pergamentele aduse la lumină din cinci peşteri diferite din Qumran. Toate bazate pe viziunile lui Ezechiel, în care noul oraş este descris în detaliu cu 1.500 de turnuri, fiecare înalt de 100 de picioare.

Ca toate gradele masonice, gradul de Arcă Regală are ce se numeşte „plan de situaţie”, care este o compilaţie vizuală a subiectului principal al Ordinului. Se poate vedea imediat că totul este despre excavarea templului. În fundal vedem Ierusalimul şi ruinele templului şi în faţă intrarea săpată spre bolta subterană. În interiorul panoului central sunt şapte trepte care se ridică la o podea lucrată în mozaic pe care se găsesc unelte de săpat şi de construit, un pătrat, cercuri şi un pergament. În jurul laturii acestui panou sunt însemnele celor 12 triburi din Israel şi, în sus, cele patru steaguri

principale ale lui Israel (un leu şi crucea regală), Reuben (un om), Efraim (un taur) şi Dan (un vultur).

O dată cu descoperirea pergamentului Ierusalimului Ceresc şi a poveştii legată de gradul de Arcă Regală, eram acum siguri că Templierii au găsit secretele Ordinului lor înscrise în pergamentele îngropate de nasoreeni şi că ei făceau ceremonii de iniţiere bazate pe înviere, care erau făcute şi de Iisus.

Influenţa pergamentelor nasoreene

Cei nouă cavaleri care au descoperit pergamentele nasoreene au găsit mai mult decât au visat vreodată, dar era o comoară pe care nu o puteau împărtăşi cu toată lumea. Descoperirea a avut un impact imediat asupra ţării lor natale, Franţa. I-au trebuit mai multe decade Ordinului întemeiat de Hugues de Payen şi tovarăşii săi în anul 1118 d.hr. Ca să devină una din cele mai puternice forţe ale creştinătăţii. În decursul a 50 de ani, totuşi, ceva extraordinar s-a întâmplat în Franţa. Într-un singur secol începând de la 1170, nu mai puţin de 80 de catedrale şi aproape 500 de abaţii s-au construit numai în Franţa, implicând mai multă zidărie şi construcţie decât în vechiul Egipt[94].

[94] C. Frayling: Strange Landscape (Peisaj ciudat).

Aceste clădiri au fost construite după un plan nou, uimitor, la o scară nemaivăzută până atunci. Un exemplu clasic al acestor super-clădiri este Catedrala de la Chartres, care se înalţă spre cer într-o compoziţie de stâlpi ornaţi şi sticlă. Zidarii acestei clădiri şi ale altora din toată ţara au fost conduşi de Cavalerii Templieri, a căror misiune era enunţată drept „reconstruirea Ierusalimului” într-un nou stil arhitectural glorios, cu stâlpi, turnuri şi turle până la cer.

Înainte nu găseam nicio explicaţie privind motivul brusc al Templierilor de a se crede constructorii fără de pereche ai Ierusalimului Ceresc în ţara lor natală, dar acum totul avea sens. Instrucţiunile pe care cei nouă cavaleri le-au descoperit în bolţile templului din Ierusalim au fost lăsate de nasoreeni chiar când misiunea lor de a clădi cerul pe Pământ a dat greş. Iacob şi adepţii săi au murit fără să aducă Împărăţia

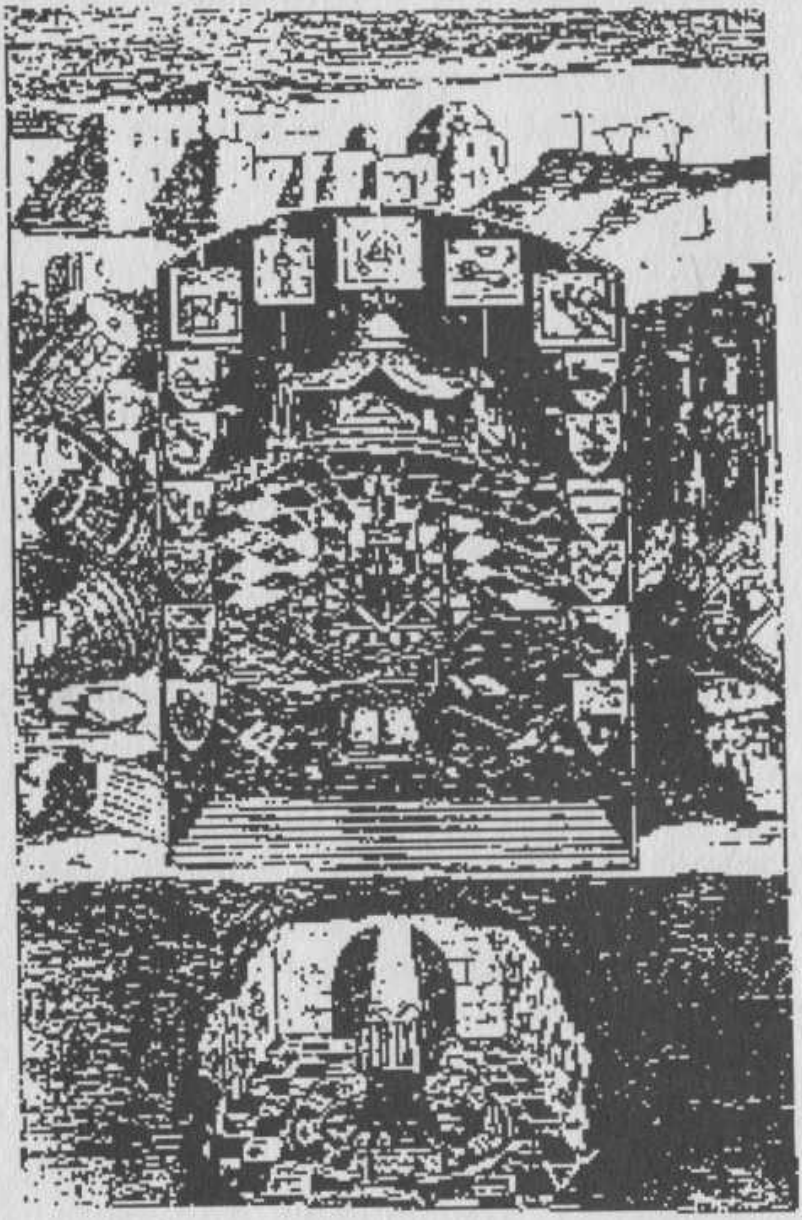

Podeaua de trasare a Sfintei Arce Regale de treaptă a Francmasoneriei ilustrează săparea Templului lui Irod.

Cerurilor pe care Iisus le-o promisese adepţilor săi, dar au lăsat un mesaj clar în urma lor. Pergamentele nasoreene nu puteau fi găsite de alţi oameni mai potriviţi. Templierii au luat secretele masonice speculative, inspirate de vechiul Ma'at ale lui Iisus şi Iacob, pentru propriile lor scopuri de iniţiere, şi au început să ofere lumii un nou nivel suprem de zidărie operativă. Învierea era în plin avânt!

De la descoperirea pergamentului Ierusalimului Ceresc şi a altora acum pierdute, noi ştiam acum că templierii au devenit maeştrii construcţiei speculative şi a celei operative.

Aveam nevoie acum să cercetăm destrămarea templierilor şi să înţelegem cum o rămăşiţă a Ordinului s-a transformat în ceva ce a devenit Francmasoneria modernă.

CONCLUZII

Analizând biserica celtică, am descoperit că ea este foarte diferită de tipul roman de creştinism, prin aceea că respinge doctrina naşterii fecioarei şi divinitatea lui Iisus. În timp ce biserica celtică a fost absorbită cu forţa de biserica romană la mijlocul secolului al VII-lea, noi credem că o mare parte din vechea gândire a supravieţuit ca un subcurent ce făcea ca Scoţia să devină foarte receptivă la gândirea nasoreeană când Templierii au ajuns în sfârşit

aici.

Descoperirea ritualului original al gradului de Arcă Regală al Francmasoneriei era o realizare majoră, deoarece oferea povestea completă a dezgropării pergamentelor. O problemă pe care mai trebuia să o rezolvăm era de ce descria evenimentele ca şi cum se petreceau pe locul Templului lui Zerubbabel şi nu al lui Irod. Eram siguri că el se referea la descoperirea făcută de Cavalerii Templieri la începutul secolului al XII-lea, deoarece cheile de boltă şi arcele boltite fuseseră inventate până în perioada romană.

Imaginea folosită pentru gradul Arcei Regale, „planul de situaţie”, ne arată în detaliu săparea templului şi planul bolţii de sub mozaic, unde erau ţinute pergamentele. În fundal, noi vedem Ierusalimul şi ruinele templului.

Va trebui să continuăm cercetările noastre şi să sperăm că vom găsi în timp o explicaţie pentru acest paradox.

în ciuda acestei mici probleme, noi înţelegem acum felul în care această legendă masonică a menţinut vie povestea descoperirii pergamentelor de către primii Templieri, conduşi de Hugues de Payen, poveste care a dus la crearea Ordinului. Identificarea Ierusalimului ceresc după o copie a unuia din pergamentele luate de Geoffrey de St. Omer de la Lambert pentru Capela Fecioarei din St. Omer a fost o altă descoperire uriaşă.

Folosirea pătratului şi sferelor masonice în această ilustraţie este evidentă şi identificarea cu Iacob a celor doi stâlpi centrali ai noului Ierusalim a confirmat deducţiile noastre anterioare.

Capitolul 14

ADEVĂRUL IESE LA IVEALĂ

Profeţia devine adevăr

Cercetând literatura evreiască de după război, am descoperit o credinţă larg răspândită, cunoscută ca „Bereshit Rabbati”, care spune că puterea profeţiei se va întoarce în Israel în 1210 d.hr. Şi că în curând după aceea, Mesia va ieşi din ascunzătoare la Marea Episcopie a Romei[95].

Spre surprinderea noastră, aceasta s-a şi întâmplat. În 1244, chiar la 34 de ani după ce puterea profeţiei a trebuit să se întoarcă în Israel, un copil s-a născut într-o familie de mici nobili din estul Franţei, numele său fiind Jacques de Molay. Tânărul cavaler avea un sentiment clar al misiunii şi a aderat la grupul Cavalerilor Templieri, la cea mai tânără vârstă posibilă – douăzeci şi unu de ani. A reuşit şi a devenit celebru pentru o organizare întemeiată pe disciplină riguroasă şi a ajuns Maestrul

[95] Scrisoarea lui Maimonide către evreii din Yemen.

Templului în Anglia, înainte de a fi făcut Mare Maestru Militar cu responsabilităţi militare în conducerea Ordinului. Când Tibald Gaudin, Marele Maestru al Templierilor, a murit în 1293, Jacques de Molay a fost ales în această cea mai înaltă funcţie. În acea vreme, Templierii pierduseră controlul asupra Pământului Sfânt; musulmanii mameluci cuceriseră Acra cu un an înainte, contribuind astfel mai mult sau mai puţin la sfârşitul regatului creştin din Israel. Totuşi, Molay era încă un om foarte puternic, controlând un număr imens de state în toată Europa, o armată mare, o flotă de război importantă, un comerţ internaţional şi un sindicat bancar. De la un început umil, cu 74 de ani înainte, când Hugues de Payen şi micul său grup de cavaleri au început să sape în ruinele templului, Ordinul a devenit poate forţa cea mai puternică din creştinătate, întrecând chiar Vaticanul. Noi bănuim că primii Templieri au reuşit să găsească aur, argint şi alte comori îngropate de evrei, când romanii au pornit războiul din anii 66-70 d.hr., pentru că viteza dezvoltării bogăţiei şi influenţei lor era mult prea mare ca să fie un simplu rezultat al unei dezvoltări fireşti. Este evident că dacă ei au găsit astfel de comori, nu au spus nimănui şi astfel nu se ştie nimic.

De îndată ce Molay a preluat puterea, el a reimpus respectarea deplină a tuturor regulilor

şi a menţinut disciplina absolută a Ordinului. El însuşi analfabet, le-a interzis celorlalţi cavaleri să-şi piardă timpul cu cititul, lăsând aceste lucruri în grija clerului.

Templierii răspundeau în faţa Papei, dar ei erau un ordin de limbă franceză, cu majoritatea legăturilor în acea ţară. În vremea aceea, Franţa avea un rege deosebit de important şi ambiţios, Filip al IV-lea cunoscut drept „Filip cel Drept”, care încerca să-l manipuleze pe Papă în propriul său interes, dar Bonifaciu al VIII-lea nu era un om uşor de convins. S-au certat când Papa a refuzat să-l lase pe Filip să strângă taxele de la biserica franceză, şi în 1302, Bonifaciu a declarat că „spiritul era mai important decât timpul trecător” şi că „a te opune Papei însemna a te opune lui Dumnezeu”. Filip a anunţat lumii că Bonifaciu nu era potrivit să ocupe „tronul lui Petru” acuzându-l de Pontif de toate crimele imaginabile, inclusiv blasfemia, erezia, crima şi chiar sodomia. Dorinţa sa să-l damneze pe Papă nu cunoştea limite şi el a testat posibilităţile maxime ale credulităţii medievale, când a adus acuzarea că Bonifaciu avea o relaţie sexuală secretă cu un demon care trăia în inelul Papei. Nu este de mirare că Papa s-a mâniat foarte tare şi a răspuns prin impunerea celui mai înalt nivel de excomunicare personal asupra lui Filip, cât şi asupra regatului său. Totuşi, regele a reuşit să

câştige un suport substanţial în întreaga Franţă şi Bonifaciu a răspuns ameninţând că va declara ţara în stare de „interdicţie”, care, deşi era mai puţin îngrozitoare decât excomunicarea naţională, era totuşi problemă extrem de gravă, pentru că, atâta timp cât „interdicţia” funcţiona, poporul Franţei nu era botezat, împărtăşit, nu primea mântuirea şi nu era îngropat după ritualul creştin. Filip ştia că o astfel de sancţiune l-ar pierde şi şi-a trimis oamenii să-i „facă Papei o ofertă pe care nu o putea refuza”.

Pe 8 septembrie 1303, Guillaume de Nogaret şi echipa sa au intrat în palatul Anagni din Italia şi l-au prins pe Papă care era destul de în vârstă, l-au molestat şi l-au ameninţat. Oamenii lui Filip n-au putut scăpa de Papă şi au plecat proferând ameninţări îngrozitoare. Bonifaciu nu şi-a revenit din chin şi a murit cinci săptămâni mai târziu, unii spun că în mâinile lui Filip. Noul Papă, Benedict al XI-lea, a început cu un ton prietenesc la adresa lui Filip, dar, deoarece regele Franţei a început să-şi sporească cererile, relaţia s-a înrăutăţit repede, până la punctul în care Papa l-a acuzat public pe Filip că a ordonat atacul asupra lui Bonifaciu la Anagni. Curând, Benedict a murit otrăvit de către Filip cel Drept. Regele însuşi i-a ales înlocuitorul – pe Bernard de Goth, arhiepiscop de Bordeaux. Putea fi ţinut sub control, cu toate că era un duşman înverşunat al regelui, dar dorinţa sa pentru

tronul lui Petru era mult mai puternică decât ura pentru Filip. Deodată în 1305, megalomaniacul rege al Franţei a obţinut controlul asupra vicarului lui Hristos şi, deci, asupra creştinătăţii de vest. Fiind cam sărac, Filip a impus imediat o taxă de 10 pe venitul global al clerului francez. Patru ani mai târziu, acest Papă marionetă a transferat sediul puterii de la Vatican la Avignon, o situaţie ce a durat următorii 75 de ani. O dată cu numirea unui papă ce putea fi controlat – Clement al V-lea – Filip cel Drept deţinea acum puterea, dar avea nevoie de bani. Guillaume de Nogaret, sfătuitorul regelui, era un individ deştept, la fel de viclean pe cât era de rău şi el a dat marea lovitură, în numele regelui, după un plan extrem de atent şi iscusit.

Trupele regelui s-au împărţit în grupuri mici prin ţară în dimineaţa de 22 iulie 1306 şi i-au arestat pe toţi evreii. La scurt timp după aceea, nefericiţii evrei au fost trimişi în exil – desigur fără nimic, toate bunurile lor fiind transferate regelui. Este de înţeles că acest rege lacom şi-a întors apoi atenţia asupra Maestrului Templier, Jacques de Molay, asupra bogăţiei templului din Paris, domeniilor şi dobânzilor afacerilor din întreaga ţară. Şi totuşi, chiar şi Philip nu se putea pune, pe faţă, cu ei. Cavalerii Templieri nu dădeau seamă nimănui, cu excepţia Papei, şi erau deasupra legilor ţării. Regele, totuşi, era un om inventiv când trebuia să-şi sporească

bogăţia şi puterea, astfel că a creat condiţiile necesare pentru ca planul său să se realizeze fără vreo abatere.

Credinţa că Templierii aveau ritualuri neobişnuite exista încă de la începuturile Ordinului, dar fiind forţa cea mai puternică şi mai respectată a creştinătăţii, au fost aproape imuni la speculaţii.

Din nefericire, chiar secretul ritualurilor a oferit un motiv excelent pentru ca falsele acuzaţii să pară credibile. Guillaume de Nogaret a făcut un plan atent ca să distrugă Templierii şi să le ia bogăţia. E posibil să fi avut cel puţin un spion plantat în interiorul Ordinului Templier, care îi raporta totul despre natura secretă a ritualurilor templiere. Chiar şi aşa, doar această informaţie singură nu ar fi fost destul de senzaţională ca să distrugă ordinul cel mai celebru din lume şi să-l lase pe Filip să ia întreaga bogăţie. Astfel, ca să compenseze lipsa unor dovezi suficiente, Nogaret a aranjat pur şi simplu „descoperirea” acestor noi informaţii.

Martorii falşi au spus poveşti cu fapte îngrozitoare şi, la timpul potrivit, regele Filip s-a simţit „obligat” să-l informeze pe Papă de situaţia gravă. Regele ştia că rivalitatea dintre cele mai importante ordine ale cavalerilor, Templierii şi Ospitalierii, era adâncă şi larg răspândită şi a sugerat Papei Clement să scrie Marelui Maestru al fiecăruia, invitându-i la o

întâlnire ca să discute un plan pentru susţinerea regilor Armeniei şi Ciprului.

Nu era niciun secret că Papa voia să-i unească pe Cavalerii Templului lui Solomon cu Cavalerii Spitalului Sfântului Ioan din Ierusalim într-un singur ordin, care să se numească „Cavalerii de la Ierusalim” şi Molay era aproape sigur că acest lucra era pe ordinea de zi. O astfel de unire era de neconceput pentru el şi poate că a simţit că datorită bogăţiei şi puterii Templierilor el putea cu uşurinţă să împiedice o astfel de uniune nedorită.

Pe de altă parte, Papa probabil că va forţa unirea; el îşi declarase dorinţa ca Ospitalierii să aibă rolul principal. În acest timp, regele Filip nu a reuşit să convingă pe nimeni că planul său de a deveni el însuşi conducător al ordinului unit era cea mai bună soluţie. William de Villaret, Marele Maestru al Ospitalierilor, nu a putut să participe la întrunire, pentru că era ocupat cu atacul asupra sarazinilor din Rodos. De Molay, care era la Limasol, în Cipru, când a primit ordinul papal să vină în Franţa la o întrunire cu Papa, a strâns 60 de cavaleri, a luat 150.000 de florini de aur şi a pornit spre Marsilia. De Molay avea tot dreptul să se aştepte la o primire magnifică din partea lui Filip cel Drept, pentru că Templierii îi făcuseră multe servicii. Ei îi împrumutaseră regelui banii pentru zestrea fiicei sale, prinţesa Isabella, şi Templul din Paris

asigurase refugiu regelui timp de câteva zile, când o răscoală scăpase de sub control.

La nivel personal, Marele Maestru se gândea probabil că regele era un adevărat prieten, pentru că-i ceruse lui de Molay să fie naşul fiului său, Robert.

Bănuind că Papa va aborda subiectul unei fuziuni cu Ospitalierii, de Molay a luat precauţia de a redacta un document care menţiona independenţa continuă a Ordinului. Intitulat *De Unione Templi et Hospitalis Ordinum ad Clementum Papam Jacobi de Molayo Relentio,* documentul a fost arătat Papei la Poitiers. De îndată ce de Molay a sosit la Paris, el a fost întâmpinat cu onoruri de rege, dar Marele Maestru a început să fie foarte îngrijorat când a început să audă zvonurile care se răspândeau despre „faptele rele" ale Templierilor.

Planul secret redactat de Nogaret era să ia simultan întreaga forţă templieră în custodie. Având în vedere că în acea vreme erau vreo 15.000 de Templieri în Franţa, sarcina era deosebită – dar Nogaret avea o deosebită experienţă în a executa simultan arestări în masă, din anul precedent, când arestase întreaga comunitate evreiască. Data arestării Templierilor a fost stabilită pentru vineri, 13 octombrie 1307. Ordine sigilate s-au trimis seneşalilor cu trei săptămâni înainte, cu instrucţiuni clare că nu trebuie deschise înainte

de joi, 12 octombrie. Ordinele începeau cu o propoziţie impresionantă, deşi cam lungă, scrisă cu scopul de a preîntâmpina orice refuz al seneşalilor de a executa arestarea unor Templieri atât de celebri:

„*Un lucru groaznic, un lucru lamentabil, un lucru oribil la care să te gândeşti şi groaznic să-l auzi, o crimă detestabilă, o faptă rea execrabilă, o muncă abominabilă, o dezonoare detestabilă, un lucru pe deplin inuman, străin întregii umanităţi ne-a ajuns la urechi, datorită rapoartelor multor persoane demne de stimă, care ne-a mirat, îngrozit şi ne stârneşte o mare durere, cu atât mai crudă deoarece nu există nicio îndoială că enormitatea acestei crime este mai mare decât o ofensă la adresa maiestăţii divine, o ruşine pentru umanitate, un exemplu de răutate şi un scandal universal.”*

Acuzaţiile principale fabricate din mărturia unui ex-templier, Squin de Flexian, erau:

„Toţi Templierii când sunt admişi jură să nu părăsească Ordinul şi să-i apere interesele prin orice mijloace, bune sau rele.

Că liderii Ordinului sunt în alianţă secretă cu sarazinii şi au mai degrabă o infidelitate mahomedană decât credinţă creştină, fiecare novice trebuind să scuipe şi să calce pe cruce.

Conducătorii Ordinului sunt eretici, cruzi şi profanatori, care ucid şi închid orice novice, care descoperind nelegalitatea Ordinului, încearcă să-l părăsească. Şi mai mult, ei le spun femeilor însărcinate cu ei să facă avort şi să-şi ucidă în secret copiii nou-născuţi.

Că toţi sunt infestaţi cu greşelile lui Fratecelli; ei îl dispreţuiesc pe Papă şi autoritatea bisericii şi dispreţuiesc cele sfinte, mai ales penitenţa şi spovedania.

Că sunt dependenţi de cele mai infame excese de desfrânare. Dacă cineva îşi exprimă repulsia, el este pedepsit prin captivitate perpetuă.

Că locuinţele Templierilor sunt locurile tuturor crimelor şi răutăţilor ce pot fi comise.

Că Ordinul lucrează ca să predea Ţara Sfântă în mâinile sarazinilor în secret şi puţini din fraţii mai tineri sunt prezenţi şi că îşi repudiază credinţa creştină, făcând un lucru împotriva dreptăţii.

Că multe statui ale Ordinului sunt nelegiuite, profane şi contrare creştinismului. Membrilor le este interzis, sub pedeapsa arestării, să le arate cuiva.

Că niciun viciu sau crimă, comise pentru onoarea sau în beneficiul Ordinului nu este considerat păcat."

Arestarea a vreo 15.000 de Templieri, inclusiv

de Molay, a fost terminată în dimineaţa de vineri 13. Principalul martor mincinos a fost Flexian, care fusese expulzat pe motiv de erezie şi alte delicte. Împreună cu un florentin numit Noffo Dei, el a acuzat Ordinul în schimbul iertării şi a eliberării din închisoare.

Inchiziţiei i s-au dat ordine să stoarcă mărturisiri şi chiar să tortureze în scopul atingerii acestui obiectiv.

Aceşti călăi pricepuţi erau în general experţi în a provoca maximum de durere, fără să-l omoare pe împricinat; doar 36 de Templieri au murit în zona Parisului, în perioada cercetărilor. Cu influxul uriaş de prizonieri, Inchiziţia trebuia să facă aranjamente speciale pentru că nu erau suficiente închisori şi instrumente de tortură. Erau oameni plini de imaginaţie şi au venit rapid cu multe idei inventive ca să obţină mărturii. Un bun exemplu era „piciorul încins”, în care era nevoie de o platformă de care să fie legată persoana, puţin ulei pentru picioare şi cărbuni aprinşi. Acest instrument uşor de făcut s-a dovedit a fi foarte eficient în a-i convinge pe Templieri să spună „adevărul” Inchiziţiei. Un om a fost adus în faţa curţii ca să mărturisească, ţinând în mâini o cutie care conţinea oasele înnegrite care i s-au desprins de la picioare în timp ce acestea se prăjeau.

În ciuda celor mai mari eforturi ale Inchiziţiei, confesiunile erau rare, dar suficiente ca să

îngrozească publicul, când i se spunea că Templierii, altădată celebri, au admis că ei l-au renegat pe Dumnezeu, pe Hristos şi pe Fecioara Maria şi că în tipul iniţierii lor, ei aplică *Osculum Infame,* „sărutul ruşinii”, care implica sărutul iniţiatorului pe gură, buric, penis şi fese.

Cu toate cunoştinţele pe care le avem, este simplu să înlăturăm aceste acuzaţii contrafăcute, care sunt rezultatul imaginaţiei acuzatorilor, dar câteva mărturisiri care au fost făcute trebuie luate mult mai în serios.

Multe ţări au fost împotriva persecutării Templierilor, în ciuda ordinelor Papei ca toţi membrii Ordinului să fie arestaţi şi chestionaţi. Portugalia, Irlanda, Scoţia şi Anglia se numărau printre cei care nu prea îndeplineau ordinele Papei.

În Anglia, regele Eduard al II-lea a fost de acord în cele din urmă să îndeplinească ordinul Papei, dar călăii nu-şi prea făceau treaba şi Inchiziţia de la Paris s-a oferit să-i ajute cu oameni pricepuţi, cărora le plăcea meseria aleasă.

În iunie 1311, Inchiziţia engleză a scos câteva informaţii interesante de la un Templier numit Stephen de Strapelbrugge, care a recunoscut că la iniţiere i s-a spus că Iisus era om şi nu zeu. Un alt Templier cu numele de John de Stoke a afirmat că trebuia să ştie că Iisus nu era decât om şi că ar trebui să creadă în „Dumnezeu

atotputernic, care era arhitectul cerului şi pământului, şi nu în crucificare”. Acest lucru i-a surprins pe mulţi experţi, pentru că afirmaţia nu se potriveşte cu credinţa teologică a vremii, inclusiv sectele eretice cum ar fi catharii, care probabil aveau contact cu Ordinul. Desigur că nu ne-a surprins prea mult, deoarece sunt aceleaşi cuvinte pe care le-am putea auzi de la un om care a fost iniţiat într-un ordin al nasoreenilor contemporani, pe baza mesajelor de la Biserica din Ierusalim a lui Iacob, găsite în pergamentele din templu. Părerea exprimată de Marele Maestru vine din adevăratele învăţături ale lui Iisus, care sunt anterioare cultului „crucificării” lui Pavel, adoptat de romani. Aceste păreri atribuite Marelui Maestru par adevărate: ele nu-l resping pe Iisus – doar amintesc oamenilor că există un singur Dumnezeu, o fiinţă supremă. Pare sigur că astfel de idei puteau să vină doar direct de la biserica lui Iacob, unde învăţăturile lui Iisus erau venerate, dar unde crucificarea era considerată a fi un simbol puternic al „credinţei în moarte” după tiparul lui Hiram Abif, nimic mai mult. Crucea pentru Templieri era o marcă de martiriu, mai degrabă decât sursa magiei care se credea că este cultul „crucificării” lui Pavel.

Din toate informaţiile pe care le-am adunat în cercetările noastre, noi credem cu tărie că în timp ce cavalerii cu cel mai înalt grad puteau

avea vederi total atipice asupra divinităţii lui Iisus Hristos, Templierii erau, în tot cursul existenţei lor, un ordin catolic fidel. La jumătatea secolului al XIII-lea, bogăţia lor, proprietăţile deţinute, puterea armată şi îndepărtarea de Roma le-ar fi permis să întemeieze un nou tip de creştinism, dacă ar fi dorit asta. Ei erau clar mulţumiţi, păstrând cunoştinţele lor deosebite numai pentru ei şi efectuând propriile lor ceremonii secrete, pe care, ca francmasonii moderni, ei le considerau complementare credinţei lor creştine. Cavalerii Templieri au fost trădaţi de o biserică şi de un Papă pe care ei l-au servit bine.

Crucificare

E sigur că Jacques de Molay a fost torturat groaznic pentru că acest războinic puternic a cedat şi a mărturisit crime pe care nu le-a comis, deşi el a retractat îndată după aceea, fiind ars pe rag şapte ani mai târziu. Mijloacele de convingere au fost trecute sub tăcere de Inchiziţie, dar în clădirea unui templu scoţian am găsit mărturii care ne vor ajuta să descoperim ce s-a întâmplat de fapt. Credem că putem reconstitui ce i s-a întâmplat Marelui Maestru în acele închisori, cu şapte secole în urmă, datorită unei mărturii remarcabile. Ce s-a întâmplat vineri, 13 octombrie şi sâmbătă, 14

octombrie 1307 a fost ceva de genul:

Marele Inchizitor al Franţei, Guillaume Imbert, era direct interesat de mărturia care urma să-i fie smulsă celui mai mare eretic dintre toţi: Jacques de Molay. Fiind vorba de un preot care-l torturează pe alt preot, Imbert, în mod normal, ar fi trebuit să evite vărsarea de sânge – arderea, zdrobirea şi întinderea, aplicate cu imaginaţie, erau alternative foarte eficiente.

În această situaţie, totuşi, Imbert a fost revoltat de activităţile „Anti-Crist" ale acestui om al lui Dumnezeu. Ni-l putem imagina vizitând templul din Paris cu ofiţerii care se ocupau de arestări şi luându-l sub control pe Marele Maestru. El se plimbă în jurul splendidei clădiri, căutând dovezi de necredinţă cu care să-l acuze pe vinovat, şi la etaj găseşte o uşă mare cu o placă de alamă în centru, dar împingând-o, nu se vede nimic decât întuneric. În templul interior, fără ferestre, el aprinde una din marile lumânări care se găsea pe primul piedestal şi ochii săi încep să scruteze priveliştea stranie ce se poate zări la lumina pâlpâitoare. Totul era atât de păgân cu ornamente evident anticreştine: piramide cu ochi în centra, un acoperiş plin de stele şi pătratul şi sferele. Uimit, dar neimpresionat de locul fără de Dumnezeu, devine dintr-odată sigur că poveştile sunt toate adevărate şi că prizonierul său este sigur cel mai mare eretic de pe

pământ. Mergând înspre capătul de est, el s-a oprit în faţa a doi stâlpi mari şi un piedestal principal şi, uitându-se jos, a văzut o cutie simplă de lemn unde găseşte un giulgiu alb, lung de vreo 14 picioare, un craniu uman şi două oase de şold. Acesta, se gândeşte el, trebuie să fie giulgiul despre care a auzit de la spionii săi că era folosit ca să „învie” pe cei morţi. Marele inchizitor era îngrozit de faptul că era adevărat că de Molay îşi bătuse într-adevăr joc de suferinţa şi sfinţenia pasiunii lui Iisus Hristos, făcând ceremonii de înviere cu iniţiaţii templieri. Imbert s-a gândit chiar acolo, în acel moment, la o nouă linie de abordare a chestionării: una care să se potrivească cel mai bine cu neruşinarea îngrozitoare a acestui preot decăzut.

în acea seară, în celulele de sub templul din Paris, cu de Molay fără mantie şi gol pe sub cămaşa de eretic acuzat, cu o frânghie în jurai gâtului, Imbert îl informează pe acesta că îşi va mărturisi cumva crimele la timpul potrivit, aşa că de ce să nu se salveze acum şi să scutească durerea, mărturisind? Spre uşurarea lui Imbert, Marele Maestru refuză. Imbert începe să citeze din Evanghelii.

„Apoi, Pilat l-a luat pe Iisus şi l-a biciuit.”

Braţele lui de Molay sunt prinse sus pe perete

şi cămaşa aspră aruncată în sus peste cap. Spatele gol este biciuit de doi oameni cu biciuri pentru cai, la capete cu bile de metal. Torţionarul din dreapta fiind mai înalt şi mai priceput decât partenerul său, îl loveşte şi peste picioare şi peste spate, dar nu peste braţe.

„Şi soldaţii au împletit o coroană de spini şi i-au pus-o pe cap.”

O coroană de spini împletiţi a fost pregătită şi înfiptă pe capul lui de Molay, făcând sângele să ţâşnească din craniu şi de pe frunte.

„Dar ei strigau, crucificaţi-l, crucificaţi-l.”

Şi atunci, Marele Maestru este fixat de o cruce rău întocmită; cuiele cu secţiune pătrată sunt înfipte în încheietura mâinii. Violenţa impactului cu cuiele face ca degetul mare să se rupă şi articulaţia se dislocă şi cuiul din degetul mare i se înfige în carnea din palmă. Talpa piciorului stâng este fixată de cruce şi un cui lung este înfipt exact între al doilea şi al treilea metatarsian. De îndată ce cuiul se iveşte de cealaltă parte a piciorului, torţionarii îi pun piciorul stâng peste cel drept, astfel ca acelaşi cui să pătrundă prin ambele picioare.

Astfel, trupul lui de Molay este suspendat la limita durerii sfâşietoare. Pierderea de sânge

este minimă şi el rămâne pe deplin conştient.

Pentru de Molay durerea este de nedescris, pentru că greutatea corpului său acţionează constant împotriva lui, făcându-i să atârne în jos, producându-i o tensiune traumatică a muşchilor braţelor, umerilor şi pieptului. Coşul pieptului este întins în sus, astfel încât pieptul să fie menţinut într-o poziţie care să împiedice respiraţia şi, ca să evite sufocarea, Marele Maestru nu are altă soluţie decât să se sprijine de rănile picioarelor bătute în cuie ca să-şi ridice corpul, astfel încât plămânii să expire şi să inspire încă o cantitate de aer. Groaza de a nu mai respira este înlocuită pentru scurt timp cu durerea groaznică de a se susţine într-o carne bătută în cuie. Efectul general al acestei cumplite dileme repetate este o creştere a lipsei de oxigen, ce duce la crampa de agonie şi creşte dramatic metabolismul. Între perioadele de chestionare, Imbert îşi urmează modelul său biblic şi îi dă lui de Molay o cârpă înmuiată în oţet ca să-i „potolească” setea îngrozitoare, apoi din nou citând din scripturi.

«Şi cineva s-a dus şi a îmbibat un burete în oţet şi l-a pus pe o trestie şi i l-a dat să bea, spunând: „Lasă-l singur; haide să vedem dacă Ilie va veni să-l coboare.”»

Orele păreau săptămâni şi puterile lui de

Molay începeau să-l lase. El l-a întrebat pe Imbert ce trebuia să spună ca să-l coboare de pe cruce. Imbert citează mai departe.

„Dar unul din soldaţi, cu o suliţă l-a pătruns şi de acolo a ţâşnit sânge şi apă.”

Imbert înfige un cuţit în trupul lui de Molay, nu destul de adânc ca să-i pună viaţa în pericol, dar suficient ca să completeze rolul jucat deliberat al suferinţei „fiului lui Dumnezeu”. Jacques de Molay mărturisi pe cruce, suferind aceeaşi agonie îngrozitoare care l-a tăcut pe Iisus să-şi piardă momentan credinţa, acum 1.280 de ani. El este coborât. Rănile generalizate ale corpului lui de Molay au provocat producerea unor mari cantităţi de acid lactic în sânge, ducând la ceea ce se numeşte „acidoză metabolică”, muşchii săi au îngheţat, tensiunea i-a crescut şi inima a început să-i bubuie. Este coborât chiar cu câteva clipe înainte de moartea care-i uşura suferinţa. Guillaume Imbert este încântat de succesul său şi mai vede încă o tortură amuzantă. El l-a pus pe giulgiul de înmormântare pe care de Molay îl folosea să-şi bată joc de Mesia. Pe când torţionarii îl întind cu faţa în sus pe pânză şi partea care rămâne este ridicată peste cap ca să-i acopere partea superioară a corpului, Imbert nu se poate abţine de la un ultim citat

din povestea Pasiunii.

„Şi când Iosif a luat trupul, l-a înfăşurat într-o pânză curată de în.”

Aranjându-i giulgiul în jurul corpului rănit îngrozitor, Imbert sugerează omului care era vag conştient că s-ar putea ridica dacă se simte la fel de important ca adevăratul Hristos!

***

Inchiziţia avea ordine stricte să nu-l omoare pe Marele Maestru al Templierilor, dar nu intenţiona să-l îngrijească pe eretic ca să-şi recapete sănătatea.

De Molay nu avea familie în zonă care să-l îngrijească, dar Geoffrey de Charney, perceptorul Normandiei care era de asemenea interogat, avea. Familia lui de Charney a fost anunţată şi a avut grijă de amândoi bărbaţii care urmau să moară împreună, şapte ani mai târziu, când şi-au renegat public mărturisirile şi au fost arşi încet pe cărbuni pentru recăderea în „erezie”.

Mărturia fizică

Am putut reconstitui împrejurările interogatorului lui de Molay, pentru că o

mărturie importantă a supravieţuit până astăzi. Giulgiul qumranian/masonic luat din templul de la Paris al Cavalerilor Templieri şi folosit să înfăşoare trupul rănit al Marelui Maestru a călătorit cu de Molay acasă la Geoffrey de Charney, unde a fost spălat, împăturit şi pus într-un sertar. Exact 50 de ani mai târziu, în 1357, această bucată de în, lungă de 14 picioare, a fost scoasă şi expusă public la Livey. Nu putem fi siguri dacă a fost expusă pentru că trecuse o jumătate de secol, dar putem să deducem de ce este de interes public. Trupul încălzit al lui de Molay fusese coborât de pe cruce şi lăsat într-o închisoare subterană rece, umedă, unde fluidele morbide ale rănitului – transpiraţie amestecată cu sânge cu un procent mare de acid lactic – îi curseseră pe corp, pătând pânza acolo unde era lipită de trup. Traumele crucificării au făcut ca trupul lui Jacques de Molay să „picteze” imaginea suferinţei sale pe propriul său giulgiu „masonic”. Familia de Charney a scos giulgiul şi a pansat rănile, petrecând multe luni ca să-l aducă pe de Molay la o stare cât mai apropiată de sănătate. Giulgiul a fost păstrat în casă, fără să se mai gândească nimeni la el. Nepotul lui Geoffrey de Charney, numit tot Geoffrey, fusese ucis de englezi în 1356 (anul anterior expunerii giulgiului), în Bătălia de la Poitiers, şi se pare că informaţiile despre adevărata origine a

giulgiului au murit o dată cu el.

Imaginea de pe giulgiu era foarte clară. Trăsăturile trapului lui de Molay au fost imprimate pe pânză de acidul lactic din sângele care curgea, care a reacţionat cu tămâia folosită ca agent de albire, bogată în carbonat de calciu. Nasul lung, părul mai lung pe umeri cu o cărare în mijloc, barba deasă care se despica la bază şi silueta de 6 picioare, toate se potrivesc perfect cu imaginea cunoscută a ultimului Mare Maestru al Cavalerilor Templieri (vezi figurile 19 şi 20). Primii oameni care au văzut giulgiul au crezut că au recunoscut imaginea, pentru că ea se potrivea cu noţiunea lor de bărbat care suferise o soartă similară chiar cu 1. 300 de ani mai înainte; au crezut că priveau faţa lui Iisus şi acea bucată de pânză este numită astăzi Giulgiul din Torino.

Imaginea pe care lumea creştină a învăţat să o iubească drept faţa Domnului este de fapt faţa unui om torturat şi ucis în numele Domnului, nu de către romani, ci de un rege francez avid de bani, ajutat de biserica romano-catolică.

Mulţi oameni au căutat originea Giulgiului din Torino; credem că noi am găsit soluţia, pentru că nu am căutat-o. Toate aceste teorii diferite, expuse anterior, neagă aspectul mărturiilor existente, dar în căutarea noastră, în cercetarea lui Hiram, giulgiul a fost doar o piesă lipsă care

ne-a ajutat să completăm tabloul total. În 1988, Vaticanul a permis realizarea de teste ştiinţifice prin tratare cu carbon – au fost efectuate trei teste separate, acestea arătând în concluzie că inul giulgiului nu poate fi mai vechi de 1.260 de ani. Având în vedere faptul că giulgiul fusese folosit probabil de câţiva ani, aceasta este exact concluzia aşteptată.

În mod ciudat, descoperirile datărilor cu carbon au fost publicate în 13 octombrie, aceeaşi zi a anului în care de Molay a fost arestat şi crucificat! Există o şansă din 365 ca aceasta să fie o coincidenţă, dar nu puteam să nu ne întrebăm dacă nu mai era şi altceva. Vaticanul a negat mereu că giulgiul este o relicvă sfântă, pentru că biserica îşi cunoaşte originile: ar putea fi oare faptul că Roma a crezut de cuviinţă să dovedească acest lucru chiar la aniversarea giulgiului?

Învăţăturile lui Iisus au „murit” efectiv o dată cu el, pentru a fi înlocuite cu formule misterioase, elene, create de Pavel, cunoscut ca „Făcătorul de minciuni”, şi totuşi, învăţăturile „reînviate” au fost făcute cunoscute lumii întregi încă o dată, prin crucificarea lui Jacques de Molay.

Timp de 1.274 de ani scurşi între cele două crucificări identice, adevăratele învăţături ale lui Iisus au zăcut „moarte şi îngropate” sub Templul din Ierusalim. Dar, o dată făcute

cunoscute lumii, conceptele de egalitate, responsabilitate socială şi putere a cunoaşterii umane au renăscut ca să pună capăt vidului intelectual perioadei numite cât se poate de potrivit „Epoca Întunecată”.

Puterea politică pe care Imperiul Roman o pierdea în primele trei secole după Hristos a fost menţinută prin planul lui Constantin, care, aşa după cum am arătat mai înainte, folosea o groază de superstiţii complexe, cu scopul de a ţine masele în frâu. Viziunea sa despre oamenii simpli era să-i folosească să producă bunuri şi bogăţii, în timp de pace, şi să asigure soldaţi în timp de război, răsplata lor pentru vieţile triste, ignorante fiind promisiunea unei învieri şi o viaţă minunată după moarte. Biserica din Roma considera credinţa oarbă ca o virtute şi a etichetat literatura creştină ce se referă la cunoaştere individuală drept „gnostică” şi ei numeau un lucru rău „gnostic”, care înseamnă „cunoştinţe” în greceşte. Nu este nicio coincidenţă că această perioadă, numită în mod obişnuit Epoca Întunecată, se încadrează în timp între dezvoltarea bisericii romane şi crucificarea lui Jacques de Molay! Din fericire, datorită adevăratelor învăţături ale lui Iisus, epoca întunericului care a durat 1.250 de ani începea să cedeze în faţa luminii raţiunii.

Mesajul se pierde

În timp ce Marele Maestru era crucificat, mulţi Templieri scăpaseră. O mare parte din flota Templierilor era în portul de la Atlantic, din La Rochelle, şi trebuie că au fost avertizaţi, sau au aflat nişte zvonuri, pentru că atunci când a răsărit soarele în dimineaţa de 13 octombrie, vineri, gărzile care urmau să-i aresteze au văzut doar apa unde flota fusese cu o noapte înainte. Corăbiile Ordinului nu au mai fost văzute, dar steagul bătăliei lor, craniul şi oasele în cruce, da. Trebuie acum să stabilim ce se întâmplase cu acei Templieri care reuşiseră să scape din ghearele regelui Filip. Din investigaţiile noastre am descoperit că prezenţa lor poate fi detectată în două locuri, curând după ce au scăpat: Scoţia şi America.

Nu putem fi siguri din mărturiile ce ne-au rămas, dar persistă poveşti ale vaselor templiere ce s-au îndreptat înspre Scoţia şi Portugalia. Flota a vizitat ambele refugii, pe rând, dar pare mai probabil că s-au împărţit de îndată ce au plecat din port, o parte înspre Scoţia şi cei rămaşi navigând spre vârful nordic al prietenoasei Portugalii, ca să-şi refacă proviziile. De acolo, ei au pornit într-o călătorie despre care s-a vorbit, dar, datorită angajamentelor din Pământul Sfânt, nu s-a înfăptuit niciodată. S-au îndreptat înspre vest şi au pornit spre ce este acum paralela 420, în

căutarea pământului marcat de steaua despre care ştiau din pergamentele nasoreene că se numeşte Merica, şi pe care aceşti cavaleri francezi o numeau „La Merica”, un nume care a devenit mai târziu simplu America. Este aproape sigur că ei au ajuns în Cape Cod sau Rhode Island din New England, în primele săptămâni din 1308, punând piciorul în Lumea Nouă cu aproape un secol şi jumătate înainte să se nască Cristofor Columb. Acesta este un lucru important şi există mărturii de nezdruncinat care arată că Templierii au ajuns în America, s-au stabilit acolo şi au efectuat călătorii în şi din Scoţia. În micul oraş Westford, Massachusetts, există imaginea unui cavaler, gravată cu nişte găurele într-o stâncă. Celebrul cavaler poate fi văzut purtând un coif, ţinuta unui ordin militar şi sabia identificată după mânerul cu măciulie, proprie cavalerului european din secolul al XIV-lea. Dar pentru noi, trăsătura cea mai fascinantă este scutul care are un model simplu – arată un vas medieval cu catarg îndreptându-se spre vest… către o stea.

La Newport, Rhode Island, există un al doilea monument european – un turn care intrigă, construit în stilul bisericilor rotunde templiere. Poate fi descris ca având detalii de arhitectură romană la stâlpi şi arcade. Datarea acestui turn straniu îl situează chiar în secolul când flota templierilor a dispărut. A fost probabil o clădire cu scopuri multiple pentru noii colonişti, servind drept biserică, turn de pază şi far. Nu există îndoială că clădirea este extrem de veche, pentru că pe harta din 1524 care arată descoperirea europeană a acestei linii de coastă, navigatorul italian Giovanni da Verrazano a însemnat locul turnului Newport ca pe o „Villa Normandă” deja existentă. Aceste descoperiri indică prezenţa Templierilor în Lumea Nouă, dar singure nu sunt concludente. Totuşi, noi ştim deja despre Capela Rosslyn că asigură mărturii mai presus de orice îndoială, aşa cum am arătat anterior în această carte. Binecunoscută ca un loc unde Templierii s-au

strâns după atacul regelui Filip şi al Papei, această clădire sofisticată a fost construită în timp de 40 de ani şi terminată la începutul anului 1480 de către Oliver St. Clair, perioadă care precede sosirea în America a lui Cristofor Columb cu câţiva ani. Columb a descins prima dată în Lumea Nouă în dimineaţa de 12 octombrie 1492, pe o insulă din Bahamas, pe care Columb a numit-o San Salvador; prima sa acostare pe pământul ţării s-a făcut înainte de 1 august 1498, când a sosit în America de Sud.

Dacă luăm în consideraţie aceste date comparative este extrem de instructiv să ne uităm la decoraţia sculptată a capelei, pentru că acolo, imposibilul devine evident. Aşa cum am enunţat anterior, arcadele şi tavanul Capelei Rosslyn au ştiuleţi de porumb (porumb indian) şi aloe, sculptate ca decoraţie; acestea sunt două plante pe care scoţienii nu puteau să le ştie, nemaivorbind că sunt clar desenate.

Porumbul a fost cultivat pe scară largă, în toate formele lui actuale, de către indienii din nordul şi sudul Americii, dar încă se mai crede că era necunoscut în orice alt loc în afară de Lumea Nouă, înainte de 1492 cel mai devreme. Potrivit istoriei oficiale, seminţe de porumb indian au fost aduse mai întâi în Europa şi Africa de exploratori din secolul al XVI-lea şi apoi s-a răspândit pretutindeni în lume.

Pământul stelei numite La Merica

Înainte să lăsăm deoparte subiectul primelor acostări europene în Lumea Nouă, am dori să explicăm de ce a devenit fermă convingerea noastră că actualul continent America şi-a luat numele nu de la exploratorul „ghinionist” Amerigo Vespucci, ci de la steaua de vest numită Merica şi despre care nasoreenii credeau că indică un ţinut perfect peste ocean, la soare apune. Nu numai că avem dovada adevăratei surse a numelui, dar am descoperit că vechea explicaţie este uşor de înlăturat. Ideea istorică standard arhicunoscută a originii numelui Lumii Noi provine de la o înţelegere greşită a unui cleric obscur, care nu a călătorit niciodată la mai mult de câteva mile de Mănăstirea din St. Deodatus din Munţii Vosgi din ducatul Lorenei, de pe graniţa franco-germană. Acest preot foarte entuziast avea pasiunea geografiei şi a numelor cu înţelesuri curioase. Şi-a luat el însuşi pseudonimul plin de imaginaţie „Hylacomylus” din cuvântul grecesc „lemn”, latinescul „lac” şi grecescul „moară”, care a fost în cele din urmă tradus din germană, ca să creeze numele de familie Waldseemuller. Acest om uşor excentric conducea o mică echipă care avea acces la tipografie şi culegea toate informaţiile pe care le găsea despre întreaga lume, inclusiv despre descoperirea

inspirată a marelui şi misteriosului continent de peste oceanul de vest. Micul grup a scris şi tipărit un volum de 103 pagini, în aprilie 1507, pe care l-au numit *Cosmographiae Introductio.* Acoperea principiile tradiţionale ale cosmografiei, inclusiv împărţiri ale planetei, distanţele dintre amplasări cheie şi detalii despre vânt şi climă, dar a fost şi sursa unei greşeli care-l va face celebru pe un navigator amator. Waldseemuller găsise un mare număr de referinţe ale diferiţilor navigatori despre pământul unui mare continent din vest, descris drept „America", şi a găsit de asemenea o relatare strălucitoare a călătoriilor unui explorator italian, cu numele de Amerigo Vespucci. El a pus cap la cap în mod eronat cele două informaţii şi a scris:

«Acum, aceste părţi ale pământului (Europa, Africa, Asia) au fost mai intens explorate şi o a patra parte a fost descoperită de Amerigo Vespucci (care va fi descrisă după cum urmează). Aşa cum şi Europa şi Asia au primit numele lor de la femei, nu văd niciun motiv de obiecţie faţă de numele de Amerige (din grecescul „ge", însemnând „pământ al", adică pământul lui Amerigo, sau America, după Amerigo, descoperitorul ei, un om foarte priceput.»

Waldseemuller a tipărit această carte şi o hartă uriaşă cu noul continent, desemnat drept „America”, şi s-a presupus întotdeauna că el era naşul, pentru că el a tipărit primul această referire într-o carte. Cuvintele călugărului, redate aici, au fost considerate ca arătând analiza făcută de el asupra numelui lui Amerigo Vespucci care trebuie folosită; dar nu este deloc astfel. Citind cu atenţie, se poate vedea că nu arată nimic mai mult decât că el cerceta de ce numele existent de „America” este atât de potrivit. Era un nume care în opinia sa ar fi fost mai corect ca „Amerige”, dar el a putut înţelege de ce „America” era o construcţie acceptabilă, plină de înţeles. Această carte a fost scrisă la 15 ani după descoperirea „oficială” a Lumii Noi de către Columb şi exact la 200 de ani după ce Templierii debarcaseră acolo. În ambele cazuri, pare simplist să presupunem că nimeni nu a dat un nume acestui continent înaintea acestui călugăr german care a început să scrie o carte numită *Introducere în cosmografie* sau că un astfel de marinar de apă dulce ar fi avut îndrăzneala să-şi asume dreptul de a boteza un nou sfert de glob. Waldseemuller a ştiut numele corect, dar explicaţia era greşită.

înclinaţia să personală pentru nume pline de sensuri l-a indus în eroare şi puterea tiparului a asigurat transmiterea erorii sale pretutindeni. În scurt timp, curând după ce a scris acele rânduri,

el şi-a dat seama de marea sa greşeală şi a retractat public afirmaţia sa că Amerigo Vespucci era descoperitorul Lumii Noi – dar atunci a fost prea târziu, oamenii aveau o explicaţie care părea să aibă înţeles.

De îndată ce un lucru este acceptat, e nevoie de o adevărată dinamită intelectuală ca să-l negi. Mitul întâmplător al lui Vespucci ţine de folclorul cultural al sistemului de învăţământ american.

Dar, aceia care într-adevăr doresc să înţeleagă America şi forţele care au creat Statele Unite moderne, au nevoie să urmeze linia de gândire evoluţionistă nasoreeană.

CONCLUZII

Căderea Cavalerilor Templieri a însemnat sfârşitul unui mare ordin, dar moştenirea sa a deschis calea pentru o întreagă lume nouă, bazată pe regândirea lui Iisus din Ma’at. Reconstituind crucificarea lui Jacques de Molay şi mergând pe urmele cavalerilor săi, neam simţit aproape de descoperirea legăturii finale cu Francmasoneria. De ce Templierii şi-au întrebuinţat secretele lor ca să formeze un nou ordin numit Francmasonerie încă nu este lămurit, dar cel puţin ştim unde să căutăm răspunsurile pentru aceste verigi lipsă din informaţiile noastre.

Pe când treceam în revistă ceea ce descoperisem despre evenimentele ce privesc crucificarea lui Jacques de Molay, nu am putut să nu o înţelegem ca pe evenimentul central dintr-un episod istoric, care a marcat cel mai important pilon în cursul dezvoltării sociale a Vestului. Atacul unui rege francez, lipsit de importanţă, asupra ordinului Templierilor s-a dovedit a fi fost primul pas vital în procesul lung de eliberare a lumii creştine de sub principiul dominator al castrării intelectuale exercitate de Vatican, permiţându-i să construiască o civilizaţie condusă de dorinţa de informaţie şi de recunoaştere a valorii individului. Această trecere de la autocraţie la democraţie în rândul guvernului şi aristocraţiei, la meritocraţie în structura socială, în cadrul unei linii de toleranţă teologică, nu a fost nicăieri mai evident căutată – şi în parte obţinută – decât în Statele Unite ale Americii.

Capitolul 15

REDESCOPERIREA PERGAMENTELOR PIERDUTE

Ne-am întrebat, există Statele Unite ale Americii? Nu se putea să existe dacă nu ar fi beneficiat de înţelepciune, care le-a dat şansa de a fi plini de succes, de a deveni centrul lumii

culturale şi cea mai puternică naţiune de pe Pământ în mai puţin de două secole.

Planul pentru Statele Unite nu a însemnat dezvoltarea a ceva concret, care existase în Europa, era ceva aparent nou şi foarte radical, dar inspiraţia pentru o ţară nouă, unde fiecare individ contează, unde oamenii înşişi sunt responsabili pentru stat şi unde ei personal răspund în faţa zeului lor, trebuie să vină de undeva. Am înţeles cu siguranţă că a venit de la francmasoni şi de la Templieri, de la omul pe care-l ştim drept Iisus, care el însuşi a trăit într-o perioadă de opresiune când el căuta egalitate, dreptate şi lumină pentru tot poporul său.

Viziunea lui nu a putut să depăşească hotarele propriei sale naţii dar, cu timpul, mesajul pe care l-a transmis lumii a fost auzit şi urmat.

Am găsit următoarele cuvinte demne de un interes special:

” Respectă credinţa şi dreptatea faţă de toate naţiunile; trăieşte în pace şi armonie cu toate. Religia şi moralitatea impun această comportare şi oare o bună politică nu trebuie să o impună la fel? Ca să fie demn de o mare naţiune liberă, deschisă şi, peste puţină vreme, să ofere omenirii un nou exemplu măreţ al unui popor întotdeauna călăuzit de o mare dreptate şi bunăvoinţă.[96]*”*

---

[96] W. M. Thayer: George Washington.

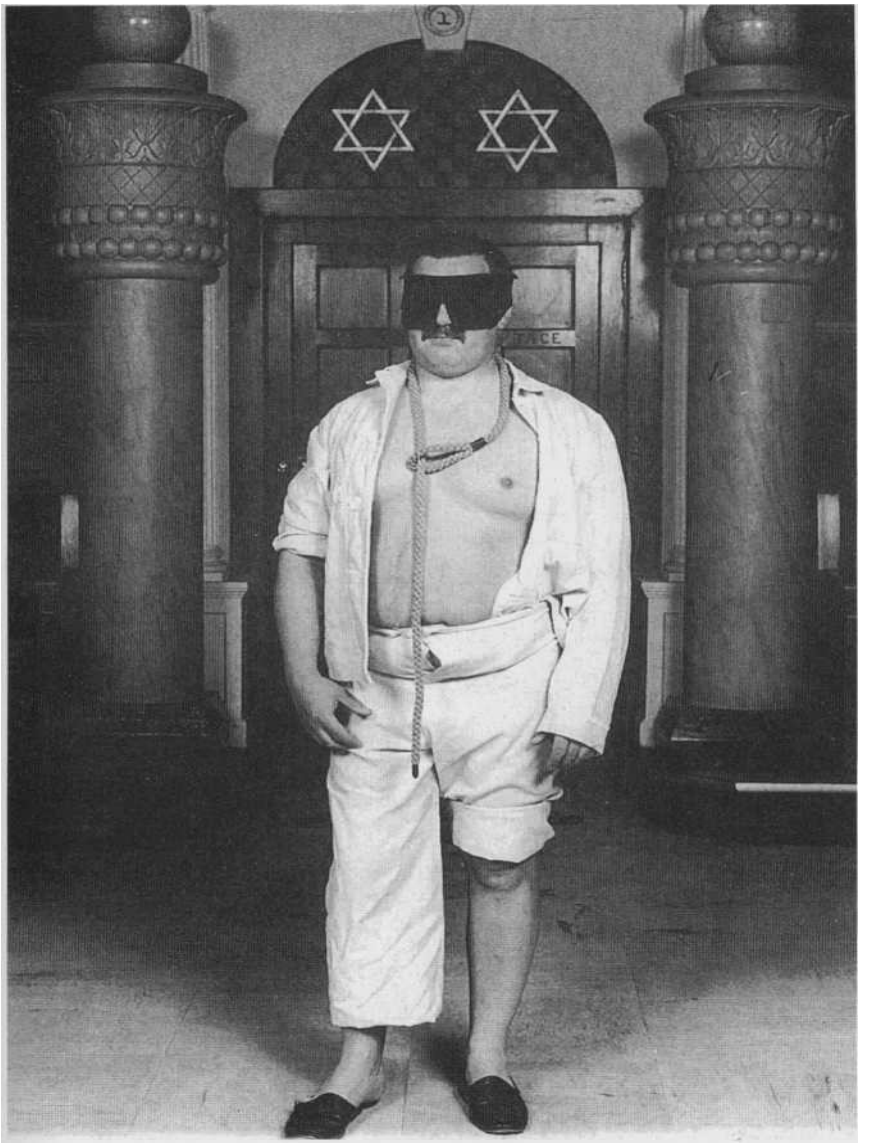

1. Un candidat masonic, gata de inițiere pentru treapta întâi, arătând exact ca un eretic medieval condamnat, în drum spre galere.

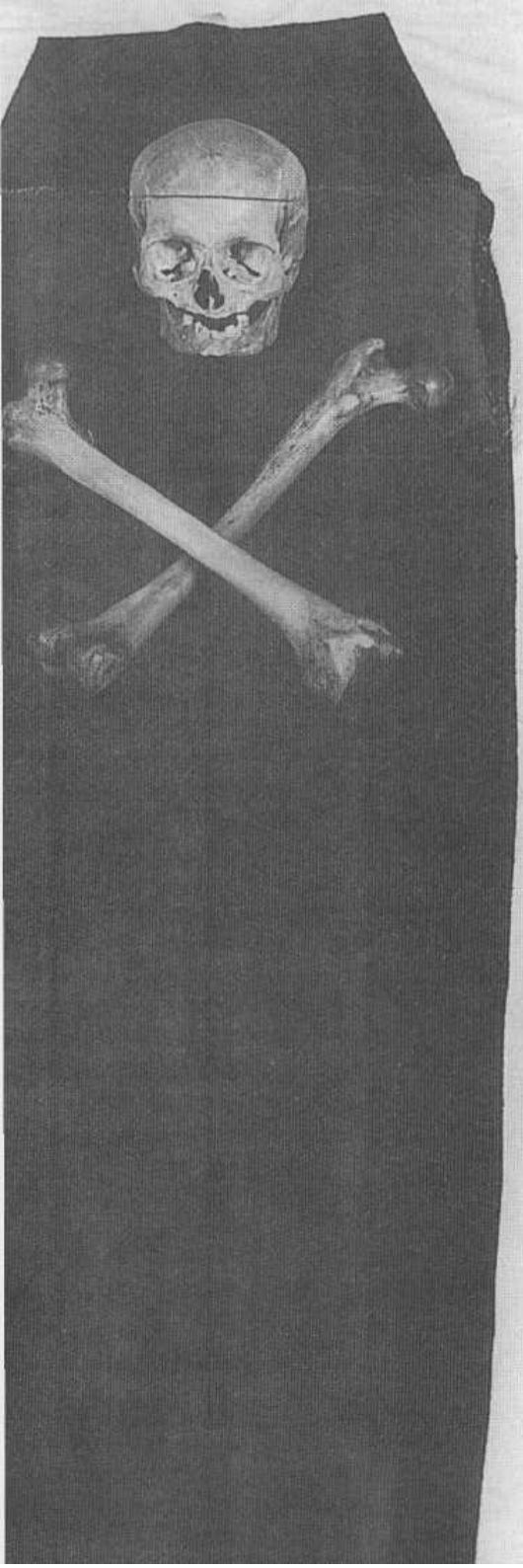

2. STÂNGA:
când noul Maestru este ridicat, el se uită înapoi la mormântul lui, văzând un craniu şi oase încrucişate pe linţoliul de mormânt. Acest simbol al rămăşiţelor pământeşti a fost folosit de Cavalerii Templieri ca steag în bătăliile navale.

3. DREAPTA:
un candidat de treapta a treia ridicat de Maestrul de Rugăciuni dintr-o moarte figurativă – din acest moment, el va fi Maestru Mason.

4. Cavaler Templier

5. SUS:
un botez mandean în secolul XX – probabil că așa arăta Ioan Botezătorul acum 2.000 de ani, când l-a botezat pe Iisus.

6. STÂNGA:
un heruvim găsit în Ierusalim, asemănător celor care împodobeau Chivotul și în Vechiul Testament; aceasta arată influența Egiptului asupra teologiei timpurii.

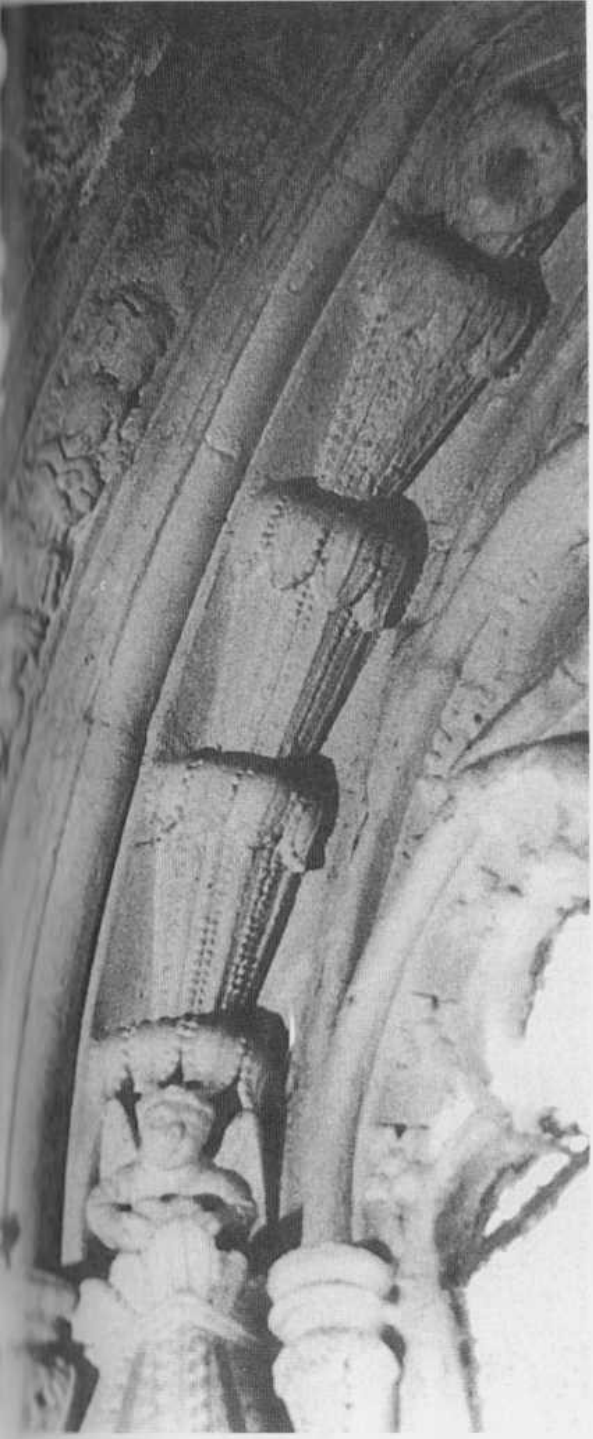

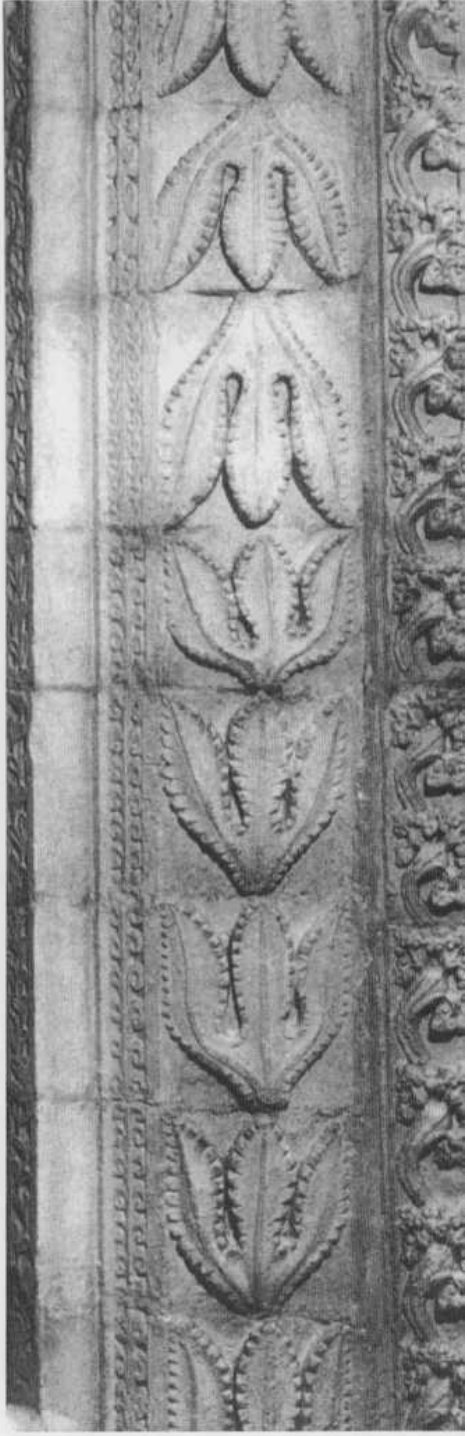

7 și 8. Plante de porumb american (stânga) și plante de aloe vera (dreapta), sculptate în Capela Rosslyn cu zeci de ani înainte de timpul când Columb a navigat spre Lumea Nouă.

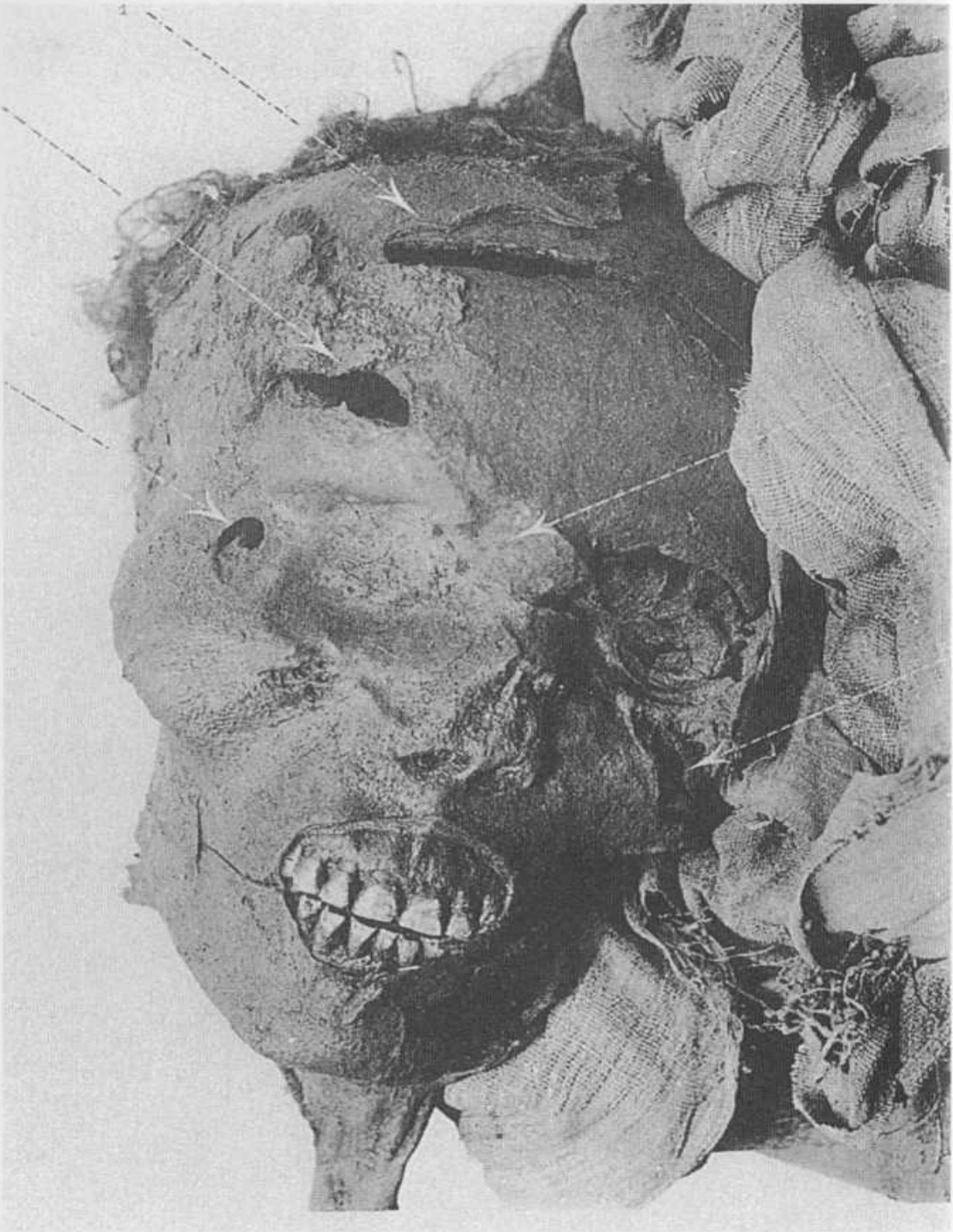

9. Capul regelui Seqenenre Tao al II-lea prezentând rănile mortale care sunt identice cu loviturile pe care le-a primit Hiram Abif de la atacatorii săi, potrivit tradiției masonice.

10. STÂNGA:
corpul neînvelit al unei mumii necunoscute; corpul fusese castrat şi îngropat de viu – era poate Jubelo al legendei masonice?

11. SUS:
detaliu al capului lui „Jubelo" – contorsionarea trăsăturilor arată că acest bărbat a murit în agonie.

12. JOS:
o mumie tipică, cu trăsăturile faciale normale – nu ca ale nefericitului „Jubelo".

13. STÂNGA SUS:
„Jubelo"

14. DREAPTA SUS:
capul lui Ahmose-Inhapi, văduva lui Seqenenre Tao, pielea având aceleaşi încreţituri ca „Jubelo", sugerând acelaşi bandaj înfăşurat foarte strâns. Rănile se potrivesc perfect.

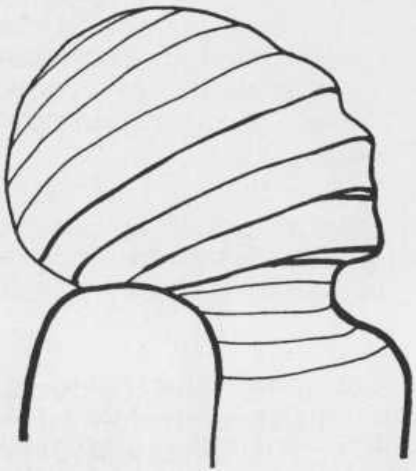

15 şi 16. JOS:
desenul feţei lui Jubelo.

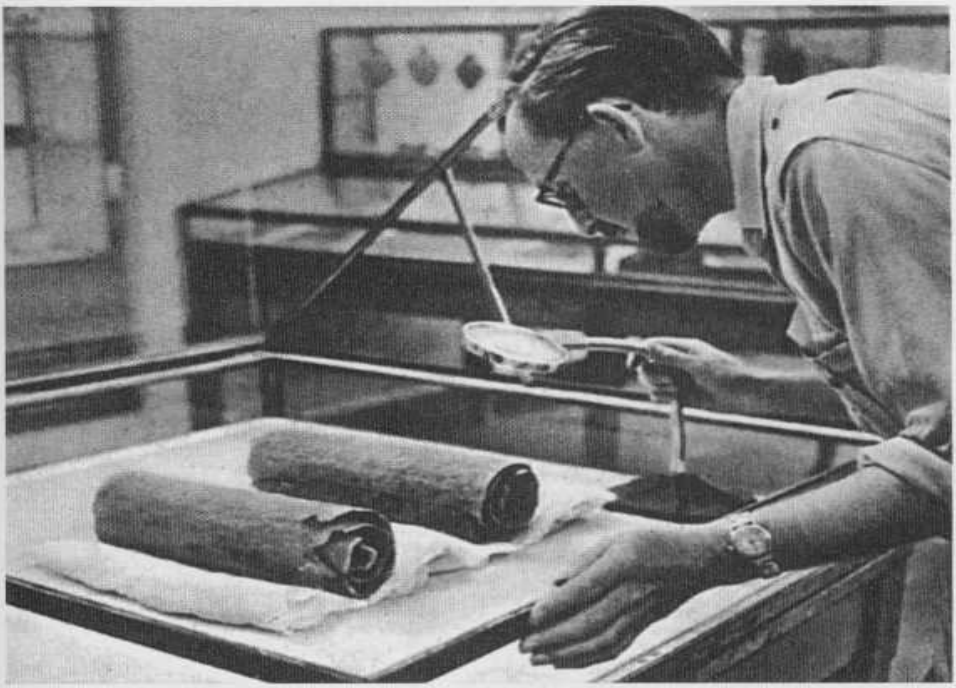

17. Manuscrisul de aramă găsit la Qumran, care identifică amplasamentul pergamentelor şi al comorilor îngropate de comunitate, la scurt timp înainte de distrugerea templului de către romani, în anul 79 d.Hr.; aici, examinate de John Allegro înainte de deschidere.

18. O vedere a vestigiilor unei aşezări eseniene din Qumran, numele ei având înţelesul de „stâlpi gemeni cu prag arcuit".

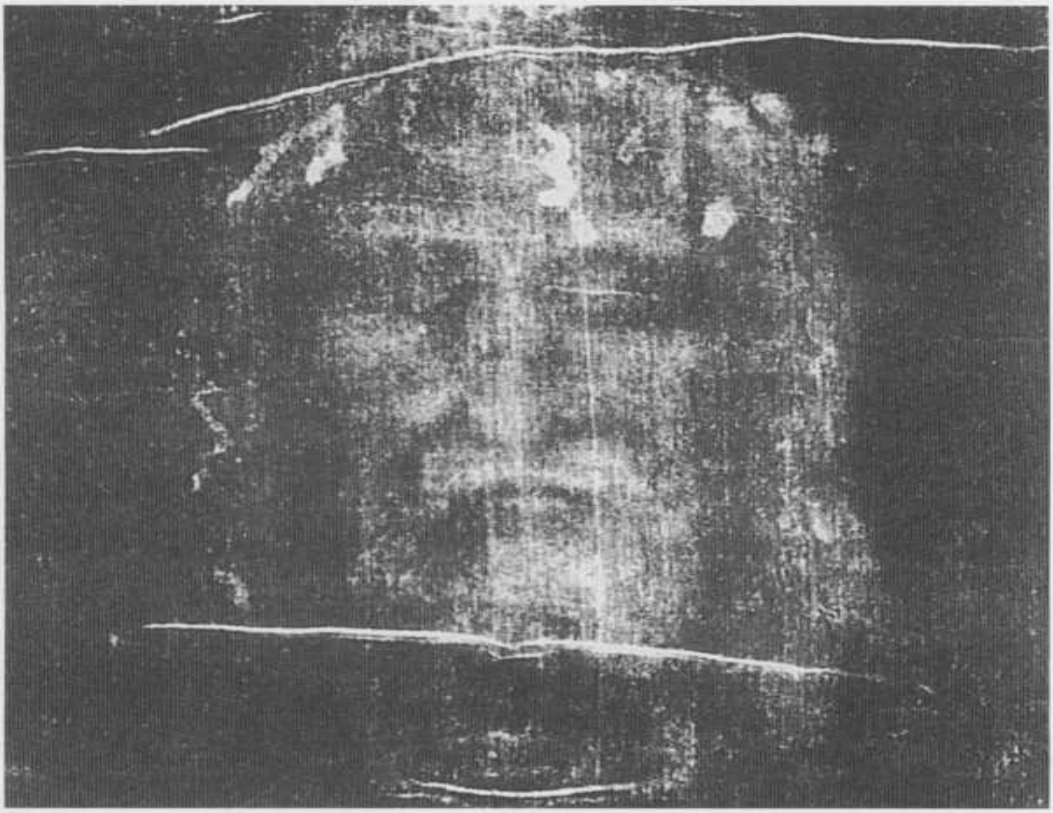

19 și 20. Fața de pe Giulgiul din Torino, de sus, trădează o asemănare uluitoare cu Jacques de Molay – DREAPTA.

21. Desenul „Ierusalimului ceresc" făcut de Lambert de St. Omer, care a murit în jurul anului 1121 d.Hr. A fost aceasta o copie făcută rapid după un pergament nasorean, descoperit sub Templul lui Irod de către Cavalerii Templieri, adusă lui Lambert de Geoffrey de St. Omer?

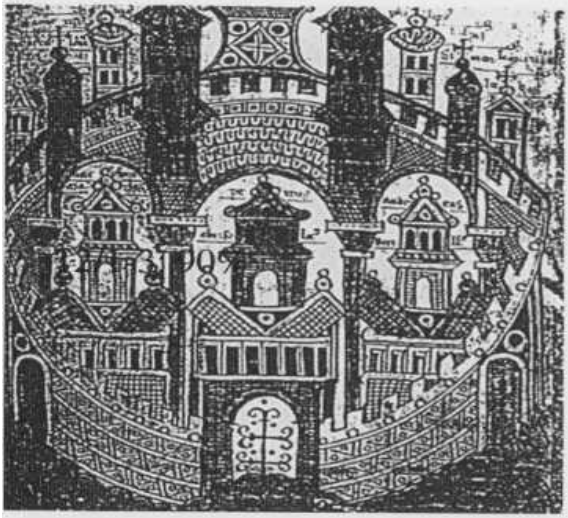

22. Pătratul masonic şi cercurile pot fi văzute desenate în modelul lui Lambert al „Ierusalimului ceresc".

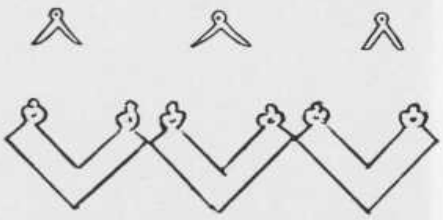

23. JOS: interiorul Rosslyn are multe sculpturi care pot fi văzute şi care au fost inspirate de aceleaşi imagini ca şi cele găsite în „Ierusalimul ceresc" al lui Lambert.

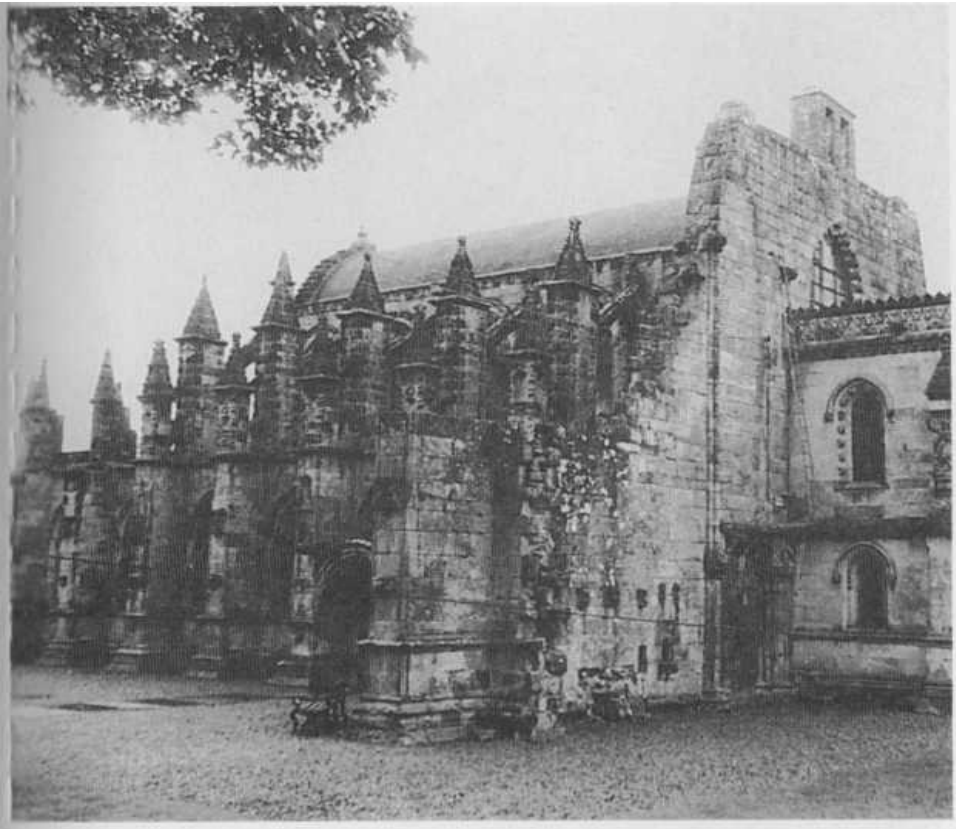

24. Aşa numita Capelă Rosslyn este de fapt o reconstrucţie bazată pe fundaţia Templului lui Irod şi pe descrierea nasoreană a Noului Ierusalim, construit în secolul XV, ca să adăpostească manuscrisele nasoreene şi celtice, dar nu are imagini creştine.

25. Autorii în faţa Capelei Rosslyn.

26. Capul rănit din Rosslyn. Este aceasta o reprezentare a lui Seqenenre Tao?

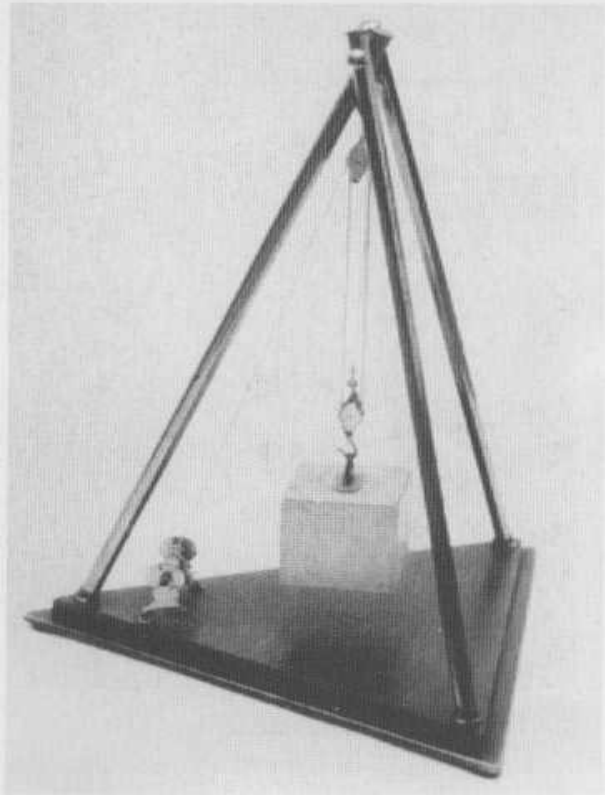

27. Trepiedul cu blocul de marmură suspendat, cunoscut ca Lewis, care stă pe podea la fiecare Lojă masonică. Să fie aceasta ca o recunoaştere a blocului de marmură cu inel în centru, care ştim că marchează intrarea în subterana de sub altarul pentru sacrificii din Templul lui Irod, unde a fost ascuns unul din importantele Manuscrise de aramă?

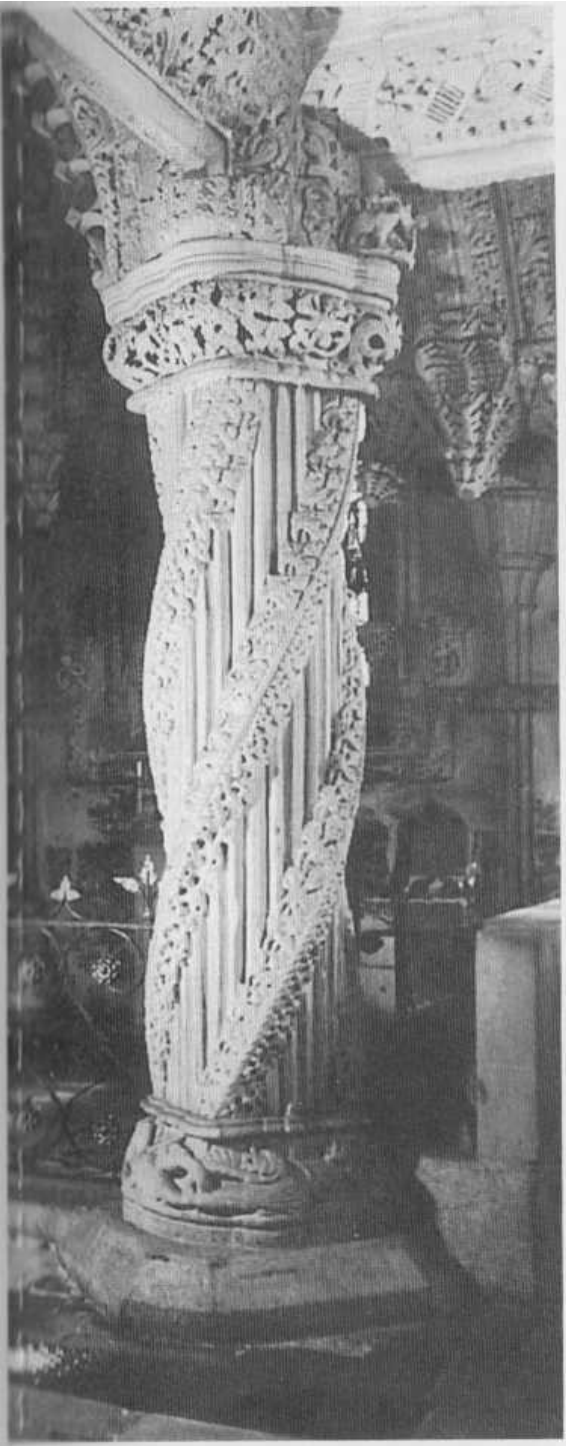

28. Aşa-numitul „Stâlp al ucenicei" din Rosslyn, care este, de fapt, stâlpul regesc Boaz.

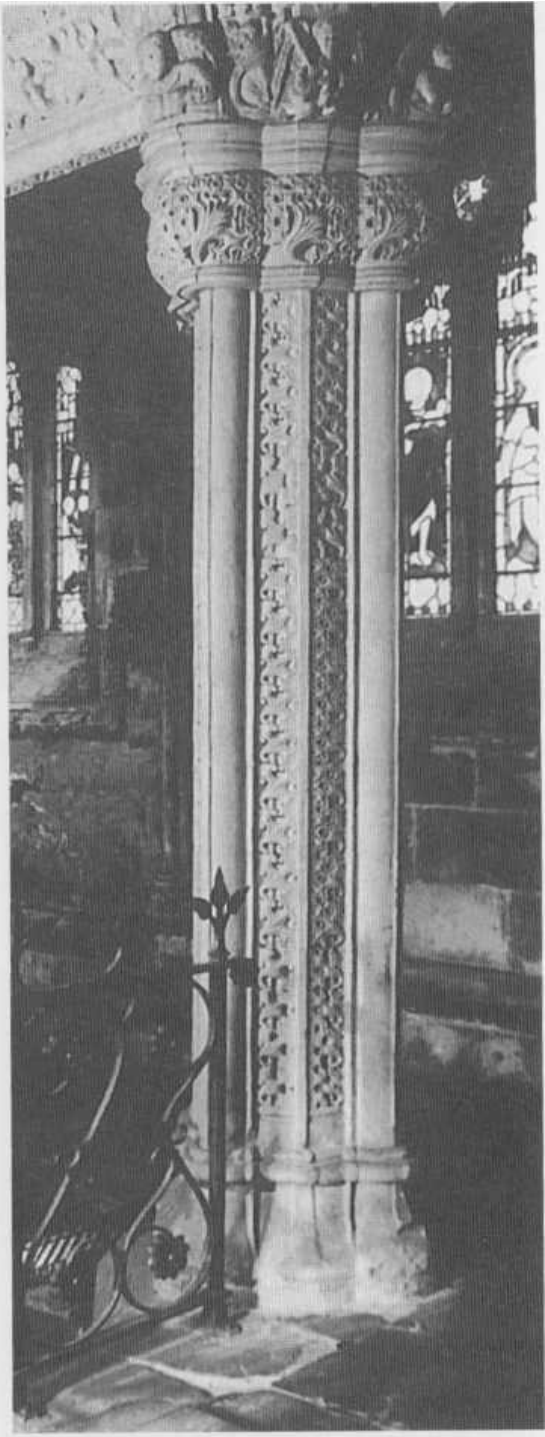

29. Stâlpul Jachin din Rosslyn.

30. Decupajul de pe cer al părții estice de la Rosslyn arată multe spirale, așa cum era scris în manuscrisul Ierusalimului ceresc.

31 Autorii în fața ruinei Castelului Rosslyn, care a fost distrus de generalul Monk în timpul războiului civil englezesc – ca și Cromwell, Monk a fost francmason și a cruțat Capela Rosslyn de la profanarea pe care au suferit-o toate celelalte biserici din zonă.

Ele au fost spuse de George Washington în cuvântul său de adio şi cuvintele alese confirmă clar ce se ştie deja: acest prim preşedinte al Statelor Unite a fost francmason întreaga sa viaţă. În mod ciudat, ele sunt asemănătoare cu învăţăturile pierdute ale lui Iisus, vorbind despre importanţa „libertăţii”, „inteligenţei”, „păcii”, „credinţei”, „dreptăţii” şi „bunăvoinţei” ca şi despre aspiraţia spre clădirea unei „mari naţiuni” şi a unirii religiei şi moralităţii. Aceste caracteristici exprimate de Washington pot suna pentru nişte urechi modeme ca nişte cuvinte pe care oricine le-ar spune într-o astfel de ocazie, dar la vremea când au fost rostite erau remarcabile. Acceptarea principiilor templiere pe coasta de est a Statelor Unite nu explică cum acest ordin francez interzis ar fi putut influenţa principiile fondatoare ale acelei ţări. Ca să înţelegem continuarea acelor evenimente, am hotărât că era nevoie să analizăm mai atent cealaltă poziţie a Templierilor la trei mii de mile peste Oceanul Atlantic, pe coasta de vest a Scoţiei.

Că mulţi Templieri s-au stabilit în Scoţia după prăbuşirea ordinului în Europa, faptul este bine documentat şi mărturiile există şi astăzi. Biserica de la Kilmartin, de lângă Loch Awe în Argyll, conţine multe exemple de morminte de Templieri şi sculpturi funerare reprezentând figuri templiere şi mai sunt multe morminte

masonice în curtea bisericii. Vizitând locul în 1990, am fost imediat frapaţi de un monument maritim lângă zidul bisericii dedicat unui căpitan dispărut pe mare pe la 1600. Curios era faptul că monumentul constă din doi stâlpi ce încadrează un craniu şi oase încrucişate, steagul de luptă al Templierilor şi simbolul Maestrului Mason, încadrat şi el de motivul care lega Francmasoneria de Seqenenre Tao. Era extrem de incitant, dar şi mai interesant era numărul mare de morminte templiere şi sculpturi din curtea bisericii. Pe măsură ce discutam aceste descoperiri, ni se părea că dacă un grup suficient de mare de Templieri plecaseră din Argyll la începutul lui 1300, atunci trebuiau să existe mai multe locuri cu morminte templiere. După câteva săptămâni, am pornit din Kilmartin să cercetăm toate bisericile vechi, cimitirele, locurile de înmormântări pe care le-am putut găsi. Am descoperit curând mai multe locuri cu cel puţin un mormânt templier şi am dat întâmplător şi peste morminte extrem de vechi având simboluri masonice.

Am fost mult timp conştienţi că exista o puternică legătură templieră cu această zonă a Scoţiei, din vremea când Hugues de Payen s-a căsătorit cu Catherine de St. Clair. De fapt, prima bisericuţă templieră în afara Ţării Sfinte a fost construită la St. Clair, într-un loc la sud de Edinburgh, cunoscut acum drept Templul. Pe la

începutul secolului al XIV-lea, Templierii aveau multe domenii în Scoţia şi un mare respect şi afecţiune pentru poporul scoţian.

Sanctuarul scoţian

Scoţia a fost întotdeauna un loc important pentru Ordinul Templier, dar am descoperit că împrejurările politice din Scoţia îl făceau un sanctuar deosebit de potrivit după atacul regelui Filip şi al Papei. După moartea regelui Alexandru al III-lea, în 1286, vechea descendenţă a regilor celţi s-a rupt brusc, pentru că nu a avut copii şi nici fraţi sau surori. Singurul său moştenitor direct a fost Margaret, „Fecioara din Norvegia”, dar ea a murit în dram spre Scoţia, lăsând succesiunea neclară. Ţara a slăbit din cauza luptelor civile pentru putere şi regele Edward I al Angliei a profitat de situaţie şi l-a ajutat pe John de Balliol, care era unul din urmaşii la tron, cerând în schimbul sprijinului ca Balliol să devină vasal al regelui englez şi să-i mulţumească pentru regatul său scoţian. Oamenii nu au fost păcăliţi şi el a ajuns un rege nepopular, cunoscut drept „Toom Tabard”, ce s-ar traduce cu „Haine goale”, dar de fapt însemna „marioneta lui Edward I”. Regele englez nu-l respecta şi îl trata ca pe un vasal de rând, umilindu-l în public în mod deschis, când a insistat ca Balliol să fie acuzat pentru o pretinsă

datorie faţă de un importator de vinuri din Londra. Balliol s-a ridicat în final împotriva lui Edward în 1296, când a refuzat ordinul regelui englez de a-l ajuta să lupte împotriva francezilor. Edward a răspuns, trimiţând armata la Berwick şi detronându-l pe Balliol, trimiţându-l în exil în Franţa şi pretinzând suveranitatea asupra Scoţiei.

Ca să fie sigur că niciun celt nu va putea să riposteze, englezul a luat simbolul independenţei Scoţiei, vechea „Piatră a Destinului”, sau „Piatra Scone” cum este cunoscută. Această piatră mică, necioplită, dintr-un bloc dreptunghiular pe care regii Scoţiei au fost încoronaţi, nu a fost niciodată returnată şi încă se odihneşte sub tronul englez în Westminster Abbey.

După ce a furat simbolul independenţei scoţienilor, regele englez a hotărât să numească un guvernator în Scoţia, care să conducă în numele său, lăsându-i pe nefericiţii scoţieni asupriţi din greu sub conducerea sa dictatorială.

Prima mişcare de naţionalism scoţian a urmat curând, iniţiată de uciderea lui Sheriff din Lanark de către nobilul William Wallace, ca răzbunare pentru uciderea soţiei sale, în mai 1297. Acesta era un afront la adresa regelui englez şi Wallace ar fi fost aspru pedepsit, dar a avut în spate sprijinul popular, ce a dus la

Bătălia de la Stirling Bridge, pe 11 septembrie 1297, când forţele lui Edward au fost învinse.

Edward I a făcut pace cu francezii şi apoi şi-a îndreptat întreaga atenţie spre Wallace, pe care l-a învins la Linlithgon, în anul următor. Wallace a scăpat de captivitate şi a pornit imediat spre Franţa, căutând sprijin pentru cauza sa la vechii duşmani ai lui Edward. Se zice că a primit scrisori de la regele Filip cel Drept, care i-a pledat cauza în faţa Papei Clement al V-lea, şi este sigur – din sprijinul pe care l-a obţinut de la familia de Molay (al cărui nume a fost permanent legat de Templieri şi francmasoni) – că el a avut legături cu templierii în timpul vieţii. A obţinut acest sprijin pentru că a fost o luptă între scoţieni şi englezi la Rosslyn în 1303, care a fost câştigată cu sprijinul Cavalerilor Templieri, conduşi de un St. Clair. Wallace a rămas un paria, vânat de coroana engleză timp de 7 ani, înainte să fie trădat, dus la Londra şi spânzurat, târât şi sfârtecat, în 1305. După execuţie şi dezmembrare, părţi din trupul lui Wallace au fost atârnate la Newcastle-on-Tyne, Berwik, Stirling şi Perth. În toată această perioadă de nelinişte, erau doi scoţieni care pretindeau tronul pe drept, unul fiind Robert de Bruce, al optulea conte de Carrick, şi celălalt John Comyn. Robert era un om ambiţios şi el a încercat să câştige aliindu-se cu Edward, dar interesul său pentru englez a slăbit pe măsură

ce-şi dădea seama că nu va obţine titlul dorit. Când Robert a început să studieze alte oportunităţi de a-şi construi un statut personal în Scoţia, duşmanul său a profitat de situaţie, spunându-i lui Edward că Robert de Bruce complota împotriva sa. Regele ar fi renunţat repede la el, dar un susţinător l-a avertizat pe Robert de Bruce de iminenţa pericolului şi a trebuit să gândească foarte repede. Posibilităţile sale erau deodată foarte slabe şi a hotărât să pluseze. Ştia că există o răzmeriţă celtă şi că scoţienii nu ar accepta uşor un rege care ar fi vasal englez permanent, aşa că s-a hotărât să devină scânteia care să aprindă conflictul.

Ştia despre Comyn că era favoritul Papei şi mult iubit de Edward I, aşa că a conspirat ca să-şi întărească poziţia insultându-l public pe Papă şi pe rege, în timp ce aduna armată pentru reînvierea celtă ce lua amploare. A făcut acest lucru printr-o mişcare plănuită anterior, când îl ademenise pe Comyn în biserica franciscană de la Dumfries şi l-a atacat chiar pe treptele altarului. Pe când Comyn zăcea plin de sânge, Robert a refuzat să-i lase pe călugări să-l ajute pe muribund şi l-a păzit până când a fost sigur că duşmanul său a pierdut mult sânge şi va muri. Această faptă crudă, comisă pe pământ sacru, i-a revoltat pe rege şi pe Papă, dar patrioţii scoţieni au considerat-o o faptă de vitejie de sfidare pe faţă a englezilor, deoarece

Comyn a moştenit pretenţia la tron a lui John de Balliol şi a fost susţinut de regele Edward I.

Papa a răspuns anunţând pe 10 februarie 1305 că Robert de Bruce a fost pentru o perioadă excomunicat. În ciuda acestei ultime pedepse a Papei, 13 luni mai târziu, de Bruce a primit sprijinul total al lorzilor celţi şi a fost încoronat rege al Scoţiei de contesa de Buchan la Scone – fără să beneficieze de Piatra Destinului.

Aceasta era atunci situaţia în Scoţia, când o parte din flota templieră a hotărât să pornească spre Argyll şi Firth of Forth, unde ştiau că Robert de Bruce se răsculase împotriva Angliei. Faptul că Robert de Bruce a fost excomunicat, combinat cu vechile legături ale familiei St. Clair cu Rosslyn, a fost cel mai mare argument ca Scoţia să devină sanctuar – era unul din puţinele locuri de pe planetă unde Papa nu-i putea ajunge.

Din cauza războiului cu englezii, Templierii ştiau de asemenea că în calitate de războinici desăvârşiţi vor fi primiţi cu braţele deschise.

Chiar cu trei luni înainte ca Filip cel drept să-şi îndrepte trupele spre Templieri, Edward I al Angliei a murit, şi a fost urmat de fiul său slab şi neputincios, Edward al II-lea, care imediat s-a retras în Anglia, lăsându-l pe Robert I să-i aranjeze pe duşmanii săi în Scoţia. Istoria menţionează că de Bruce a avut câteva situaţii

grele între 1306-1307, dar, după aceea, el şi-a revenit din situaţia aparent fără speranţă şi a început sistematic să-şi câştige regatul înapoi de la englezi. Cel mai mare triumf al scoţienilor a fost Bătălia de la Bannockburn, pe 6 noiembrie 1314. Ştim că lupta era în defavoarea armatei lui de Bruce, până când intervenţia unei forţe de rezervă necunoscută a schimbat sorţii întregii bătălii şi a asigurat victoria pentru scoţieni. Poveştile s-au răspândit rapid şi spun că aceşti războinici misterioşi fluturau un Beausant (steagul de bătălie al Templierilor).

O intervenţie templieră pare a fi într-adevăr singura explicaţie posibilă. Aşa că, în acelaşi an în care Jacques de Molay şi Geoffrey de Charney erau arşi de vii în Paris, Bătălia de la Bannockburn era câştigată prin sosirea unei forţe templiere condusă de Marele Maestru al Templierilor scoţieni, Sir William St. Clair. Această victorie la Bannockburn a consfinţit libertatea regatului lui de Bruce în Scoţia. Contribuţia familiei St. Clair la această victorie a fost bine răsplătită – ei primind un episcopat şi pământuri care se adăugau la averea lor de la Rosslyn[97].

Această mare victorie a fost treapta decisivă în asigurarea independenţei permanente a Scoţiei şi regele Robert I şi-a petrecut restul vieţii luptând împotriva englezilor în Irlanda şi

[97] Andrew Sinclair: *The Sword and the Grail (Sabia şi potirul).*

de-a lungul frontierelor scoţiene până când, în 1328, Anglia a recunoscut formal Scoţia ca o naţiune liberă. Un punct al interesului masonic legat de Bătălia de la Bannockburn este că lupta s-a dat în cea mai lungă zi a anului – o zi încă sărbătorită de toţi francmasonii ca Sărbătoarea Sfântului Ioan Botezătorul.

Se pare că Templierii găsiseră un loc bun în Scoţia, dar era evident o relaţie de simbioză cu regele Scoţiei, acesta beneficiind de calităţile acestor războinici profesionişti, probabil în termeni de planificare strategică la început, dar în cele din urmă şi cu ajutor în luptă. Pentru o vreme, Templierii erau în siguranţă cu Robert I, care a fost excomunicat, dar această stare de fapt, bună pentru Templieri, nu era bună pentru Scoţia, pentru că un regat al cărui rege a fost excomunicat era privit ca un ţinut păgân şi orice conducător creştin era liber să pornească o cruciadă împotriva păgânilor. Dacă bunele relaţii nu erau restabilite între regele scoţian şi episcopul Romei, în cele din urmă Scoţia ar risca o invazie nelegiuită pe viitor. În 1317, Papa Ioan al XXII-lea a încercat să impună un armistiţiu între scoţieni şi englezi şi se spune că a fost furios când de Bruce a răspuns prin capturarea oraşului de frontieră de la Berwick, printr-un atac surpriză. Relaţiile dintre Papă şi Scoţia s-au deteriorat şi mai mult, când englezii au spus poveşti la curtea papală despre războaiele

scoţienilor şi încăpăţânarea lor şi, în 1320, Papa a trimis doi delegaţi papali să dea încă o sentinţă de excomunicare împotriva lui de Bruce. În apărarea acestor acuzaţii a venit Declaraţia de la Arbroath, care a fost publicată de baronii scoţieni pe 6 aprilie 1320. Este foarte masonică în conţinut şi, referitor la Robert de Bruce, afirmă:

„*Toţi erau legaţi de el prin drepturi şi prin serviciile făcute poporului său. Nobilii spun că au luptat nu pentru glorie, bogăţii sau onoruri, ci doar pentru libertate, pe care un om adevărat o apără cu viaţa.”*

Dă, de asemeni, definiţia regelui:

„...la consimţământul legal al întregului popor, l-a făcut rege sau prinţ. Lui îi suntem obligaţi şi suntem hotărâţi să fim de acord întrutotul, atât pentru dreptul său cât şi pentru propriul său merit, fiind persoana care a restabilit siguranţa poporului, apărându-i libertăţile. Dar, la urma urmei, dacă acest prinţ îşi va părăsi aceste principii pe care el le-a urmat cu nobleţe şi va consimţi ca noi sau regatul nostru să fie supus regelui sau poporului din Anglia, noi ne vom strădui imediat să îl înlăturăm ca pe duşmanul nostru, ca pe acela care a încălcat atât propriile sale drepturi, cât şi pe ale noastre, şi vom pune

un alt rege care ne va apăra libertăţile.”

Lorzii vechi ai Scoţiei erau Templieri sau consorţi ai Templierilor şi este destul de surprinzător că stilul lor „nasoreean” de gândire este prezent în acest document democratic neobişnuit, care schimbă ideea de rege cu aceea a unui preşedinte. Desigur că unul dintre semnatarii documentului era Lordul Henry St. Clair din Rosslyn. Desigur, am raţionat, trebuie să fie semnificativ faptul că gândirea nasoreeană/templieră/masonică este prezentă în multe locuri din istoria vestului, atunci când subiectul conducerii populare şi voinţa poporului erau factori importanţi. În Anglia, cu 100 de ani mai înainte de Declaraţia de la Arbroath, Magna Carta a fost semnată de regele John, sub presiunea unui grup care includea Templieri. Până astăzi, este singurul document din constituţia engleză care poate fi comparat cu Declaraţia Drepturilor a Statelor Unite – un document care, aşa cum vor arăta mai târziu, a fost în întregime de inspiraţie masonică.

În octombrie 1328, pentru motive politice care nu sunt de o mare importanţă pentru povestea noastră, Papa Ioan al XXII-lea l-a eliberat pe Robert I de excomunicare, dar regele scoţian legitim a murit la vârsta de 55 de ani, pe 3 iunie 1329, chiar cu zece zile înainte ca Ioan al XXII-lea să publice un act, prin care i se recunoaşte

public dreptul său la tronul Scoţiei. Robert a fost urmat de fiul său David al II-lea, în vârstă de doar cinci ani, şi Lordul Randolph, un membru al familiei Moray, şi unchiul contelui de Moray a fost numit regent. Moartea lui Robert de Bruce nu a fost sfârşitul legăturii cu Templierii. Înainte să moară, el a făcut legământ să plece la Ierusalim şi să lupte împotriva sarazinilor şi, în semn de respect, inima sa îmbălsămată a fost luată de Sir William de St. Clair şi Sir James Douglas în ultima cruciadă de la Ierusalim, dar, din nefericire, au fost omorâţi pe drum în Bătălia din Andaluzia. Inima lui Bruce nu a ajuns niciodată în Oraşul Sfânt şi a fost înapoiată şi înmormântată în Abaţia Melrose, în timp ce Sir William a fost înmormântat la Rosslyn.

De îndată ce Scoţia a devenit încă o dată, oficial, parte a creştinătăţii, era imperios necesar ca Templierii să dispară, să nu mai fie văzuţi şi să devină o societate secretă, pentru că puterea Vaticanului era acum capabilă să-şi pedepsească duşmanii din întreaga Europă. Din fericire, în timpul perioadei de tranziţie, un membru al familiei templiere, Moray, a fost regent, domnind în numele regelui copil David al II-lea, şi aceasta le-a permis controlul de care aveau nevoie ca să-şi planifice viitorul organizaţiei care înlocuise deja ordinul lor supus pieirii, aşa că puteau păstra marile secrete care le fuseseră încredinţate.

Întoarcerea la Rosslyn

Un nou ordin secret va sigura supravieţuirea ritualurilor templiere; gândirea lor şi planurile pentru schimbare trebuie că au apărut în paralel cu negocierile papale, aşa că în vremea în care Scoţia l-a omagiat încă o dată pe Papă, Templierii din Scoţia erau invizibili pentru cei care nu ştiau unde să caute – şi unul din locurile în care meritau a fi căutaţi era familia St. Clair. Aşa cum am discutat în capitolul 5, Capela Rosslyn, construită de următorul William St. Clair, s-a dovedit a fi extraordinar de importantă pentru cercetarea noastră, deoarece tocmai construcţia acestui edificiu a asigurat linia despărţitoare dintre Templieri şi francmasoni. Folosirea unor plante americane la sculpturile decorative din piatră (aloe şi porumb indian), care probabil erau total necunoscute la acea vreme, ne-a furnizat mărturia de netăgăduit că cineva legat de familia St. Clair traversase Atlanticul cu mult mai înainte.

Prima noastră vizită la capela construită de contele William St. Clair avusese loc acum patru ani şi cum aflasem foarte multe lucruri între timp, am hotărât să ne întoarcem la această clădire. Încă o dată am pornit după prânz, prin liniştitul sat scoţian. Era o zi plăcută de vară, caldă dar cu câţiva nori răsfiraţi, care făceau ca

soarele să-şi împrăştie razele departe, înspre dealurile apropiate, luminând turnuleţele ascuţite ale Capelei Rosslyn într-o manieră cu adevărat dramatică. Să intri în capelă era ca şi cum ai întâmpina un vechi prieten. Era familiară şi învăluitoare şi totuşi interesantă şi, din fericire, plină de noi informaţii gata să le împartă cu noi. Desigur că aveam multe descoperiri pe care urma să le verificăm la Rosslyn.

Pe când păşeam în clădire am fost fericiţi să o găsim goală, ca să ne putem astfel bucura de impresia puternică pe care ne-o făcea fără să ni se distragă atenţia. Rosslyn Chapel degajă un simţământ de spiritualitate vie, un sentiment de linişte, combinat cu senzaţia de trecut infinit. Amândoi iubeam clădirile bisericeşti, dar fiecare biserică pe care o ştiam avea un caracter lipsit de viaţă, gol, comparativ cu Rosslyn. Este greu de descris sentimentul cald care te cuprinde în această clădire medievală şi, fără să sune prea ciudat, Robert a conchis remarcând că era singura capelă sau biserică unde ar putea dormi fericit noaptea, singur.

Ne-am plimbat prin naos, bucurându-ne de acel loc şi apoi ne-am îndreptat atenţia, mai întâi înspre sculpturile cu porumb şi cactus de aloe, ca să ne asigurăm că nu ne-am imaginat ce văzusem la prima noastră vizită.

Nu era nevoie să ne îngrijorăm; nu exista nicio

îndoială cu privire la sculpturi. Pe când studiam o parte din cactus, o doamnă vicar s-a apropiat dinspre uşa de la nord, cu un zâmbet cald, şi ne-a întrebat dacă am văzut porumbul indian. Am răspuns afirmativ şi am început să discutăm acest subiect.

Reverendul Janet Dyer s-a dovedit a avea studii de botanică, iar soţul ei era botanist de profesie.

„Cactusul aloe este remarcabil”, zise ea uitându-se în sus la friză. „Presupunând că ar putea fi şi altceva, atunci, într-adevăr n-aş şti ce este, dacă nu ar fi o aloe.” S-a rotit puţin spre stânga şi a arătat o arcadă de porumb indian. „Soţul meu spune că porumbul este clar sculptat, probabil o plantă uşor necoaptă.” Şi-a continuat comentariul său referindu-se la mărturiile însoţite de documentele pe care le avea prinţul Henry Sinclair, primul conte St. Clair din Orkneys, care, datorită banilor Templierilor, a cumpărat o flotă de doisprezece corăbii pentru o călătorie în „Lumea Nouă”. Flota condusă de Antonio Zeno a debarcat în Noua Scoţie şi a explorat coasta estică a ceea ce erau Statele Unite ale Americii înainte de 1400. Data este sigură pentru că Henry Sinclair a fost omorât chiar la întoarcerea sa în acel an.

Părea chiar logic că s-au pierdut multe vieţi omeneşti într-o astfel de expediţie şi familia Sinclair pretinde că un cavaler numit Sir James

Gunn a murit în America şi a fost înmormântat acolo. Imaginea cavalerului medieval găsită la Westford, Massachusetts, este, pretind ei, mormântul său făcut în grabă. Am găsit dovezi care să sprijine acest lucru în cripta de sub capelă, unde o emblemă mică de pe perete arată în partea stângă, deasupra „Crucii de pe Potir” a familiei Sinclair, două vase de navigaţie identice, cu un singur catarg, similare cu cel găsit pe scutul cavalerului din Westford.

Şi el este desenat tot arătând spre Vest, dar în loc de pânze strânse sub o stea spre vest, acest vas este cu toate pânzele întinse. Pe când ne uitam în jurul interiorului capelei, Robert nu-şi putea lua ochii de la orga Hamilton, care se găsea în încăperea victoriană construită în continuarea peretelui de vest.

„Pot să privesc orga, vă rog.” l-a întrebat pe reverendul Janet.

„Desigur, cu plăcere.” Răspunsul era atât de prietenos şi relaxat încât Robert a încercat să meargă mai departe.

„Vă deranjează dacă aş cânta la ea? Sunt organist la Biserica Crist din satul meu natal.”

Primind permisiunea, Robert a urcat scara în spirală de la galeria unde era orga şi, după câteva minute, în naos răsuna imnul „Cwm Rhondda”, în timp ce Chris continua să filmeze locurile de interes.

Pe când ne uitam la detaliile construcţiei,

atenţia ne-a fost atrasă de stâlpii de susţinere în număr de paisprezece; doisprezece identici ca formă şi doi deosebiţi şi cu o formă minunată în capătul estic al capelei. Stâlpul din stânga este cunoscut drept Stâlpul Masonului (Zidarului) şi este frumos proporţionat şi lucrat elegant. Stâlpul din dreapta este foarte diferit, cunoscut drept Stâlpul Ucenicului (învăţăcelului), este bogat decorat cu 4 benzi florale ce coboară în spirală şi în jurul centrului sculptat cu şanţuri ce pornesc din colţurile capitelului ca să se întâlnească la baza laturii opuse.

Semnificaţia acestor simboluri a fost de mare importanţă pentru constructorii acestei capele, dar înţelesul lor s-a pierdut. Totuşi, reconstruirea trecutului ne-a permis să înţelegem ceea ce vedeam. Aşa numitul Stâlp al Masonului (Zidarului) este de fapt o redare a stâlpului preoţesc cunoscut francmasonilor drept Jachin şi nasoreenilor drept tsedeq, iar Stâlpul Ucenicului (învăţăcelului) este stâlpul regesc numit Boaz, reprezentând puterea mishpat. Mai trebuia să căutăm un singur lucru în această clădire enigmatică – o referire la Hiram Abif; am fi fost surprinşi dacă această clădire templieră/masonică nu ar fi avut o figură cu o gaură în frunte, rana distructivă de la cap despre care noi ştim că vine de la Seqenenre Tao. Desigur, am găsit-o. Sus, în colţul unde se întâlneau pereţii de sud şi vest şi la acelaşi nivel

cu orga, este un cap cu o rană adâncă pe tâmpla dreaptă şi pe partea opusă de pe peretele de vest este capul persoanei care l-a ucis. Aceste capete sunt bine cunoscute de sute de ani, dar adevăratul lor simbolism s-a pierdut şi a fost înlocuit cu o poveste nevinovată dar puţin plauzibilă.

Ca să vedem mai bine, ne-am căţărat amândoi pe scara în spirală până la galeria cu orga şi am avut o vedere minunată a capelei din locul unde iniţial era peretele de vest, înainte de apariţia acelei oribile cristelniţe în 1882.

Din acest punct eram foarte aproape de capul lui Hiram Abif şi puteam vedea rana de la cap cu mare claritate.

Această rană a fost de mult timp remarcată, iar povestea general acceptată este că reprezintă capul unui ucenic omorât şi capul de vizavi este cel al meşterului care l-a omorât. Potrivit cu această legendă, un maestru zidar în piatră s-a dus la Roma să-şi caute inspiraţia pentru proiectul stâlpului „regesc” dar, în timp ce era plecat, ucenicul său l-a proiectat rapid şi a făcut stâlpul existent. Pentru că era cu mult mai bun decât l-ar fi făcut meşterul, acesta, după întoarcerea la Rosslyn, şi-a lovit ucenicul cu ciocanul, omorându-l pe loc.

Această poveste sună ca versiunea liberă a legendei masonice a lui Hiram Abif şi poate fi uşor dată la o parte pe motivul prezenţei

capului rănit. Noi ştim acest lucru pentru că însuşi William St. Clair a supravegheat îndeaproape întreaga construcţie de la început până la moartea sa în 1484, doar cu doi ani mai înainte de terminare; ba mai mult, el personal a supravegheat fiecare mic detaliu al lucrării. Este un adevărat record că fiecare sculptură, oricât de mică, a fost mai întâi făcută din lemn şi supusă spre aprobare, şi numai după aceea era sculptată în piatră. William St. Clair a adus pe unii din cei mai buni zidari constructori din Scoţia pentru acest mare proiect, construind satul Rosslyn ca să-i adăpostească şi a plătit maeştrilor constructori cantitatea imensă în acea vreme de 40 de lire de om şi pe constructorii mai puţin importanţi cu 10 lire de om, ceea ce era totuşi o sumă frumuşică. Ideea că după toată această pregătire şi cheltuială, un biet ucenic ar fi fost lăsat să facă piesa centrală a întregit clădiri pare aproape imposibilă.

îngrijitorii de astăzi ai Capelei Rosslyn nu ştiu, dar capul de sus care se uită spre colţul din nord-est este reprezentarea lui Seqenenre Tao, ultimul rege adevărat al Egiptului.

Să se facă lumină

Pe când vorbeam despre adevărata semnificaţie a stâlpilor şi a capului rănit şi faptul că motivaţiile iniţiale se pierduseră, încet, dar

sigur, un văl de întuneric începuse să ni se ridice de pe ochi. Fusesem oare orbi? Marea lumină a adevărului despre clădire ni s-a părut dintr-o dată atât de evidentă: Rosslyn Chapel nu era deloc o capelă, nu era nici măcar creştină! Pentru început, nici nu exista altar. Ca să funcţioneze în calitate de capelă, fusese pusă o masă în centrul clădirii, pentru că nu era loc în partea de est unde erau ridicaţi stâlpii. În spatele lui Boaz şi Jachin sunt trei piedestale de piatră, puse la perete, dar acestea nu sunt altare! Această clădire nu a fost construită pentru a servi drept loc de închinare creştină!

Ştiam că un alt William St. Clair, care a fost primul Mare Maestru ales al Marii Loji a Scoţiei, avusese necazuri cu biserica, deoarece copiii lui fuseseră botezaţi în clădire, dar importanţa acestui fapt nu am înţeles-o de la început[98].

După ce am verificat istoria oficială, am descoperit că Rosslyn urma să fie sfinţită în 1862; anterior acelei date, nu se ştie sigur dacă era sfinţită şi cum. De fapt, una din obiecţiile regelui James al VI-lea, făcute de Mare Maestru al Masonilor, era că îşi botezase copiii la Rosslyn, care nu era un loc de închinăciune. Cu cât analizam, cu atât devenea mai evident. Simbolismul este egiptean, celtic, evreiesc, templier şi masonic.

Un tavan plin de stele, plante venind de la

[98] Analele Marii Loje a vechilor masoni ai Scoţiei – 1995.

grădinarii celţi, piramide încâlcite, imagini ale lui Moise, turnuri ale Ierusalimului Ceresc, cruci gravate pe potire ca şi pătrate şi sfere. Singurele imagini adevărat creştine datau din epoca victoriană, când au fost adăugate: vitraliile, cristelniţa înfiorătoare şi o statuie a Madonei cu pruncul. Câteva mici elemente de decoraţie erau descrise drept creştine de biserica episcopală, dar la o verificare atentă, nu sunt ceea ce par. În zona peretelui de nord, există o mică friză care arată crucificarea. Dar daţi-ne voie să credem că aceasta nu este crucificarea lui Iisus Hristos; este tortura ultimului Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, Jacques de Molay. Mai întâi, toate personajele sunt în veşminte medievale, inclusiv membri ai Inchiziţiei cu cagule. Detaliile sunt corecte prin aceea că crucea este un Tău, ori în formă de „T” şi cuiele sunt înfipte în încheieturile mâinilor; două detalii pe care artiştii medievali le greşeau invariabil, doar că evident ar fi ştiut ce i se întâmplase cu adevărat lui Molay. O altă parte arată Templierii cu un călău alături şi, încă şi mai remarcabil, am găsit o sculptură care are personaje ce ţin Giulgiul din Torino cu faţa lui de Molay imprimată vizibil. Ne-am fi aşteptat ca Templierii din Scoţia să cunoască suferinţa maestrului lor, dar noi ştim acum că ei erau conştienţi de povestea imaginii sale care apărea în mod „miraculos” pe giulgiu în timpul

ritualului.

Confirmarea ulterioară că această clădire nu este ce-şi imagina lumea, am avut-o când am citit că, chiar după terminarea ei, nu a fost niciodată folosită drept capelă, pentru că exista o capelă de familie în castel, la o mică distanţă. Îngrijitorii actuali admit că era ciudat să cheltuieşti o mare avere şi vreo 45 de ani ca să construieşti o capelă şi să nu o foloseşti nici măcar o dată. Acest lucru pare să-i nedumerească, mai ales că nu au nicio idee care să explice acest lucru.

Începeam să vedem ce era evident şi ni s-a făcut pielea ca de găină pe loc. Rosslyn nu era o simplă capelă, era un altar post-templier, construit ca să adăpostească pergamentele găsite de Hugues de Payen şi de echipa sa sub Sfânta Sfintelor din ultimul templu din Ierusalim! Sub picioarele noastre era cea mai nepreţuită comoară a creştinătăţii. În comparaţie cu aceste comori, Manuscrisele de la Marea Moartă sunt nişte biete ghicitori. Nasoreenii/qumranienii au fost instruiţi (de către Moise) să-şi pună cele mai preţioase pergamente sub Sfânta Sfintelor, în jurul anului 69 d.hr., şi textele mai cunoscute, cum ar fi Regulamentul comunităţii, erau depozitate în Iudeea în locuri umile, cum ar fi peşterile de la Qumran. Urmând aceste exemple, Capela Rosslyn era o replică deliberată a locului de

înmormântare al pergamentelor secrete!

Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă a provocat o reacţie majoră; nu putem să nu ne întrebăm cum va reacţiona lumea la această descoperire.

Noi credem că aceste pergamente spun povestea luptei nasoreene; povestea lui Iisus Hristos, ceremonia secretă a învierii celor vii şi importanţa construirii spiritului uman ca şi cum ar fi un templu. Ele ne vor spune despre viaţa lui Iisus, şi astfel trebuie să fie şi Evanghelia pierdută a lui „Q”, Evanghelia care a fost materialul sursă pentru Matei, Marcu, Luca şi Ioan.

Eram aşezaţi într-o stranã şi ne uitam la podeaua de piatră groasă, onoraţi şi muţi de uimire pentru că ştiam cu certitudine că eram chiar la câţiva paşi distanţă de tot ceea ce căutasem, motivul şi scopul creării Francmasoneriei.

Ne-au trebuit zece minute să ne revenim suficient pentru a căuta mai departe. Am cercetat informaţiile istorice pentru a da peste mai multe indicii. Hotărâsem că pergamentele nasoreene se aflau sub Rosslyn şi peste câteva minute vom şti dacă vor intra exact în patru valize!

Totul a ieşit la lumină când am citit o relatare a unui incendiu care a avut loc în 1447, la un an după ce s-a pus piatra de temelie.

William St. Clair avea multe titluri, inclusiv prinţ de Orkney, şi relatarea următoare foloseşte această descriere:

„Pe la acea vreme, 1447, a fost un incendiu în curtea castelului Rosslyn. Cu această ocazie, ocupanţii au fost forţaţi să părăsească clădirea. Capelanul prinţului, văzând acest lucru şi amintindu-şi de toate scrierile maestrului său, s-a dus spre închisoarea unde erau şi a luat cele patru cufere în care se aflau. Ştirile despre incendiu, ajungând la urechea prinţului prin strigătele disperate ale doamnelor şi servitoarelor şi văzând ceea ce putea să vadă din locul în care se găsea pe dealul Colledge, nu-i părea rău decât de pierderea hrisoavelor şi a altor scrieri, dar când capelanul, care se salvase coborând pe frânghia clopotului legat de grindă, i-a spus că hrisoavele sale şi scrierile erau toate salvate, s-a înveselit şi a mers să o consoleze pe prinţesă şi pe doamne.[99]"

Ce putea fi atât de important în acele cufere încât William St. Clair să nu se gândească decât la ele în timpul incendiului şi nu la propria sa soţie şi la celelalte doamne? Cu siguranţă că nu putea fi atât de fără inimă încât să se îngrijoreze mai întâi de nişte simple acte,

---

[99] Tim Wallace-Murphy: *An Illustreated Guide to Rosslyn Chapel (Ghidul ilustrat al Capelei Rosslyn).*

privind pământuri sau titluri! În orice caz, cuferele medievale aveau dimensiuni uriaşe şi astfel de hârtii nu ar umple niciun sfert dintr-unul din cele patru. Nu, acele cufere conţineau pergamentele de la Ierusalim, care au fost aduse în Scoţia de Cavalerii Templieri şi i s-au dat lui spre păstrare ca fiind cele mai mari comori din întreaga lume. Dacă acele pergamente ar fi fost distrase înainte ca el să termine altarul care să le adăpostească, ar fi fost într-adevăr disperat.

William St. Clair şi-a dedicat întreaga viaţă construcţiei altarului pentru manuscrise şi suntem siguri că acele patru cufere sunt încă acolo, la trei picioare adâncime sub stânca tare. Cu cât ne uitam şi cu cât citeam mai mult despre istoria Rosslyn, cu atât eram mai siguri. Aparent, se consideră în general că clădirea a fost ridicată foarte repede, dar pentru fundaţie a fost nevoie de un timp excesiv de lung. De la începuturile lucrării până la terminarea fundaţiei a fost nevoie de patra ani, o perioadă de timp ridicol de lungă, deoarece „capela” este o singură cameră relativ mică, având o criptă minusculă cu un nivel mai jos înspre est. Aceasta i-a derutat pe istorici, dar noi astăzi ştim exact de ce a luat aşa de mult timp. Misiunea lui William St. Clair era să recreeze bolţile subterane ale Templului lui Irod, exact aşa cum Hugues de Payen şi alţi opt cavaleri le

găsiseră cu trei sute de ani mai înainte. Noi am bănuit că sistemul subteran era mult mai mare decât orice era deasupra şi că pergamentele îşi găsiseră în sfârşit un loc de odihnă într-o reconstrucţie a casei lor originale. În acest punct, nesiguranţa noastră s-a împrăştiat de la sine: acum ştiam de ce Treapta de Arcă Regală descrie locul săpăturii drept Templul lui Zerubbabel, în loc de Templul lui Irod.

Aceia care au creat prima dată Treapta de Arcă Regală, ori Templieri bătrâni şi fără putere de decizie, ori descendenţii lor din Scoţia – s-au folosit de poveştile cunoscute din tradiţiile orale ale lui Hugues de Payen, care spuneau că locul săpăturii era Templul Zerubbabel. Este acum ştiut că cruciaţii credeau că Domul Musulman de pe stâncă, care datează din secolul al VII-lea, era Templul lui Irod, şi ruinele de dedesubtul lui cele ale Templului Zerubbabel.

Privită din exterior, Rosslyn era reprezentarea în piatră a Ierusalimului Ceresc aşa cum era pictat în copia lui Lambert, cu turnuri şi un acoperiş mare, central, curbat şi arcuit. În interiorul Capelei Rosslyn, planul este o reconstrucţie a ruinei Templului lui Irod, decorat cu simbolism nasoreean şi templier. În colţul de nord-est am găsit o parte de perete sculptată cu turnurile Ierusalimului Ceresc completat cu sfere masonice, realizat exact ca în pergamentul lui Lambert. La o examinare mai

amănunţită a bazelor care odinioară aveau mici statuete, ne-am dat seama că această imagine a Ierusalimului Ceresc a apărut de multe ori.

Cum ne uitam direct în sus de la galeria cu orgă, am putut vedea că acoperişul arcuit avea o serie de pietre de boltă în jos, pe toată lungimea, exact de tipul pe care Treapta de Arcă Regală îl descrie ca fiind găsit în ruinele Templului lui Irod! La peste trei picioare lăţime de stâncă tare, acele pietre de boltă suportau o greutate uriaşă. Sculptată în partea de jos, sub acoperişul de deasupra noastră, era o boltă înstelată asemănătoare cu cele găsite în piramide şi în lojele masonice şi înghesuite pe boltă erau Soarele, Luna, cornul abundenţei, o porumbiţă şi patra figuri cereşti. Gândindu-ne la Treapta de Arcă Regală, am înţeles că dacă ideea noastră că clădirea Rosslyn era o copie reconstruită a ruinelor Templului lui Irod, ar trebui ca proiectul clădirii să fie conform descrierii oferite de ritual. Ne-am amintit cuvintele relevante spuse în acea treaptă:

„*Devreme în acea dimineaţă, reluându-ne muncile, am descoperit o pereche de stâlpi de o frumuseţe şi de o simetrie deosebite; continuându-ne munca, am descoperit şase alte perechi de stâlpi, de o frumuseţe egală, care din poziţia lor păreau a fi rămăşiţele galeriei subterane ce duce la locul cel mai sfânt.”*

Paisprezece stâlpi în total; exact ce vedeam în faţa noastră la Rosslyn!

William St. Clair urmase scrierile întocmai. Am consultat ritualul Arcei Regale ca să vedem dacă există mai multe descrieri care să arate planul acestui mormânt. Există o referire la aşa-numitele „lumini” ale Ordinului, care în mod sigur se referă la o formaţie planificată:

„Aceste lumini sunt amplasate sub forma unui triunghi echilateral, fiecare din laturi intersectând linia formată de celelalte două, care împart triunghiul mare în trei triunghiuri mai mici la extremităţi, care, prin unirea lor, formează un al patrulea triunghi în centru, şi toate egale şi echilaterale, simbolizând cele patru puncte sau divizii ale Masoneriei. Acest aranjament simbolic corespunde misteriosului Triplu Tău...”

Ne-am amintit că keniţii purtau pe frunte însemnul Tău, când Moise i-a întâlnit prima oară şi este şi forma crucii pe care şi Iisus şi de Molay au suferit. La Rosslyn am observat că acei paisprezece stâlpi fuseseră aranjaţi astfel încât opt de la est, inclusiv Boaz şi Jachin, să fie dispuşi sub formă de Triplu Tău. Alcătuirea şi proporţiile erau exact aşa cum Treapta de Arcă Regală descrie acest semn, în zilele noastre. Nu

poate fi vorba de coincidenţă – toţi stâlpii de la Rosslyn sunt amplasaţi după un plan precis, potrivit cu o înţelepciune veche şi ca în ritualul Arcei Regale!

Un alt punct care i-a nedumerit pe istorici a fost faptul că această construcţie a „capelei” nu a fost niciodată terminată şi că era evident inclusă într-o clădire mult mai mare şi mai importantă, o catedrală deosebită. Nu există niciun motiv cunoscut pentru care familia St. Clair să fi oprit deodată lucrările şi să uite de un proiect vechi de 45 de ani, dacă intenţia lor ar fi fost să construiască un institut bisericesc. Şi totuşi, peretele vestic este uriaş, total nepotrivit cu restul clădirii şi evident incomplet. Este decorat pe ce formează acum latura exterioară, care arată că era menită pentru un perete interior al unei clădiri mai mari, neexistente. Acum pare o ruină a unei clădiri mult mai mari, dar nu se menţionează faptul că ar fi existat vreodată aşa ceva. Dar noi ştim că a fost. Gândindu-ne, ni se părea ciudat să faci o capelă mică, dacă intenţia era să construieşti o mare biserică medievală şi o catedrală în pustietate. Peretele de vest este incomplet şi concluzia normală, evidentă, este că nu a fost niciodată terminat – dar există şi un alt motiv pentru care rămân pereţii: sunt rămăşiţele unei catedrale ruinate, sau mai precis, în acest caz, ale unui templu ruinat. Nu putem uita că Hugues de

Payen şi echipa sa au găsit pergamentele în timp ce cercetau ruinele, iar ritualul Arcei Regale ne aminteşte următorul fapt:

„...când am curăţat fragmentele şi gunoiul care ne împiedicau, am dat peste ceva ce părea stâncă tare, dar lovind-o întâmplător cu o rangă am auzit un sunet dogit. Am dat la o parte şi mai mult pământ şi gunoi..."

Mormântul Rosslyn a fost completat exact după plan; nu a existat niciodată vreo intenţie de a continua construcţia, pentru că uriaşul perete de vest este o reconstituire atent executată a ruinei Templului lui Irod, în care Cavalerii Templieri intraseră prima dată în timpul explorării lor prin Ierusalim în anul 1118 d.hr.

Ne-am amintit apoi următoarea parte a ritualului, care spune:

„...*când am văzut că în loc de stâncă erau nişte pietre în formă de arc şi fiind conştienţi că arhitectul clădirii anterioare nu a proiectat nicio parte în zadar...*"

Aşa cum arhitectul clădirii anterioare nu a proiectat nimic „în zadar", la fel a făcut şi William St. Clair. Fiecare faţadă a acestei clădiri fascinante putea să ne spună o poveste. Astăzi,

intrarea originală dinspre vest şi-a pierdut efectul dramatic iniţial al ruinei irodiene reconstruite, pentru că victorienii au pus o cristelniţă prost concepută chiar peste ea. Cu cât această „bubă” este dată jos mai repede de pe minunatul mormânt, cu atât mai bine!

Redescoperirea secretului pierdut al însemnului Masoneriei

Cu cât ne uitam mai mult, cu atât înţelegeam mai bine că nu exista nimic întâmplător referitor la această clădire. Fiecare detaliu era atent luat în considerare şi avea importanţa lui pentru marea poveste înscrisă în piatră a mormântului Rosslyn. Faptul că toate sculpturile au fost făcute mai întâi în lemn şi date maeştrilor spre aprobare şi în sfârşit Lordului St. Clair personal, ne-a amintit de ritualul folosit de Treapta Masonică cunoscută drept „Masoneria lui Marcu[100]”.

Ceremonia se învârte în jurul evenimentelor ce se presupune că au avut loc în timpul clădirii Templului Regelui Solomon şi candidatul joacă rolul de francmason Fellowcraft (rangul de Maestru Mason de treapta a doua) şi înconjoară camera Lojei ca ultimii trei lucrători care şi-au

---

[100] Robert Brydon: *Rosslyn - A History of the Guilds, the Masons and the Rosy Cross (Rosslyn - o istorie a breslelor, masonilor şi roza crucienilor).*

arătat lucrările şi aşteptau aprobarea maiştrilor, Maestrul Vârstnic şi Tânăr, care sunt aşezaţi la treptele de sud, vest şi est.

Cele trei piedestale sunt vizitate pe rând şi la fiecare, primii doi lucrători (diaconii Lojei) verifică planul şi li se dă aprobarea. Maiştrii (Tânăr şi Vârstnic) afirmă că este o piatră ciudat făcută care nu se potriveşte cu planul, dar, din cauza fineţii lucrăturii, îi vor permite lucrătorului să treacă la poarta următoare.

în sfârşit, ucenicul admis soseşte la piedestalul Maestrului Principal, care se mânie deoarece candidatul a avut îndrăzneala să-i arate o piatră care nu era necesară construcţiei şi ordonă ca piatra să fie aruncată. Lucrătorii sunt apoi chemaţi să meargă şi să-şi primească salariile în camera din mijloc a Templului Regelui Solomon şi candidatul stă la coadă şi îşi bagă mâna într-o gaură mică cunoscută drept „ghişeu”, ca să-şi ridice plata. Este imediat apucat de mână şi denunţat ca impostor, se aduce un topor ca şi cum i s-ar tăia mâna de la încheietură. Din fericire, este cruţat.

Deci putem să ne dăm seama că lucrarea s-a oprit din lipsa pietrei de boltă care să completeze arcada. Maiştrii spun că-şi amintesc de o astfel de piatră care le-a fost adusă şi se începe căutarea pietrei de boltă pierdute, care va închide arcada. Este găsită de candidatul care va deveni Masonul însemnului şi i se dă un

însemn (un mic simbol) care devine semnul său personal. Sanctuarul Rosslyn are sute de astfel de însemne masonice gravate. Chris a fost făcut Mason al însemnului şi, la vremea aceea, iniţierea sa i s-a părut destul de lipsită de sens, dar acum misterul era elucidat. Este posibil să înţelegem cum legenda ucenicului omorât a apărut la Rosslyn ca o poveste combinată a lui Hiram Abif şi a Masonului însemnat. William St. Clair avea o problemă evidentă de securitate; constructorii trebuiau să cunoască planurile criptei pentru pergamentul său, ca şi reţeaua subterană de sub boltă, şi ei ştiau că această clădire stranie urma să adăpostească ceva de mare valoare.

William St. Clair era un om strălucitor şi talentat şi credem că el a inventat prima treaptă a Maestrului Mason şi Treapta Masonică a însemnului pentru a da un cod de conduită şi o implicare în secret, fără să le spună marele secret al învierii celor vii, care era rezervat masonilor contemplativi. Este o problemă de statistică că el avea două tipuri de zidari în piatră la şantier: zidari obişnuiţi cu 10 lire pe an (sau ucenici) şi meşteri zidari cu 40 de lire pe an, care erau onoraţi să primească un însemn personal după moda continentală. Ambele tipuri de zidari trebuie să fi fost conştienţi că ei reconstruiau Templul Regelui Solomon pentru vreun motiv ciudat, deşi era de fapt Templul lui

Irod.

Când Sir William St. Clair a plănuit construirea unei cripte pentru pergamentele sale, el avea nevoie să fie sigur că are de partea lui loialitatea şi fidelitatea zidarilor, astfel că ei vor păstra „secretele sale la fel de bine ca şi cum ar fi fost ale lor”. Ca să facă acest lucru, el a trebuit să-i lege prin secret şi noi credem că Francmasoneria de Gradul Incipient, cunoscută astăzi drept „Ucenicul Mason”, a fost iniţiată de Sir William la construcţia clădirii, folosind elemente selectate din ceremonia de iniţiere templieră ca să fie sigur că toate secretele pe care le va dezvălui acestor oameni vor fi păstrate. Pentru a menţine diferenţele, el a trebuit să dezvăluie zidarilor vârstnici, cu 40 de lire pe an, un secret suplimentar, astfel ca ei să ştie ceva mai mult decât ucenicii. Noi credem că primei trepte i s-a dezvăluit secretul stâlpului regesc Boaz şi ei au fost numiţi ca şi astăzi Ucenici începători, iar celor de rang mai înalt li s-a spus importanţa pietrei de boltă a arcului pentru că ei erau Masoni ai însemnului.

Niciunul din zidari nu a cunoscut stâlpul preoţesc sau semnificaţia stâlpilor gemeni şi combinaţia pietrei de boltă:

MISHPAT (sau REGESC + sau BOAZ))	(TSEDEQ sau PREOŢESC = sau JACHIN)	STABILITATE
sau mai simplu... PUTERE + BISERICĂ =		STABILITATE

Marea formulă care a asigurat stabilitatea în vechiul Egipt, trebuia să fie păstrată şi lăsată filosofilor, masonii contemplativi, bărbaţi ca William St. Clair.

Zidarii care munceau în piatră ştiau secretele de la nivelul adecvat, dar niciunul nu a fost ridicat, prin învierea viilor, la rangul de mason contemplativ.

Acum puteam fi siguri, fără vreo umbră de îndoială, că locul de unde a pornit Francmasoneria a fost construcţia Capelei Rosslyn la jumătatea secolului al XV-lea; mai târziu, evenimentele istorice vor confirma această părere, deoarece familia St. Clair din Rosslyn a devenit moştenitoarea Marilor Maeştri ai Breslelor şi Meseriilor şi ordinelor Scoţiei, şi mai târziu a deţinut postul de Maestru al Masonilor Scoţiei, până la sfârşitul lui 1700.

Aşa cum bine ştim, mulţi francmasoni moderni cred că organizarea lor este moştenitoarea practicilor rituale ale muncitorilor semianalfabeţi ai breslelor medievale ale zidarilor. Este o teorie veche, plină de probleme, şi totuşi pare să explice referinţele bine documentate ale primei loje a muncitorilor din Scoţia. Adevăratul motiv este mai degrabă inversat; masonii speculativi (Templierii) au adoptat muncitorii zidari (lucrătorii în piatră) şi le-au dezvăluit secretele nivelului inferior

referitoare la Templul lui Solomon.

Noi credem că aceşti Masoni ai însemnului (însemnaţi) şi ucenicii lor începători au fost încântaţi să cunoască secretul Rosslyn, dar ei nu ştiau nimic despre „comoara” ce va fi adăpostită acolo. Ei nu-şi puneau întrebări despre absenţa imaginii unei biserici normale, pentru că ei ştiau că totul era secret şi deosebit. Singura imagine biblică pe care am putea să o identificăm a fost o sculptură a lui Moise, cu o frumoasă pereche de coame. Deşi, din studiile noastre despre Exod, noi credem că acest fanatic morbid le-a meritat, nu putem să credem că Templierii gândeau astfel. Am crezut o bună bucată de vreme că am găsit o figură anumită a Noului Testament într-o statuetă micuţă a Sf. Petru, dar curând ne-am dat seama că acesta nu era deloc discipolul.

Se spune că în timpul ritualului masonic, lucrătorii intrau în camera din mijloc a Templului Regelui Solomon ca să-şi primească salariile, dar, conform istoricilor de astăzi, noi ştim că templul original nu avea o cameră de mijloc. Totuşi, mormântul Rosslyn avea. Cripta presupusei capele este în partea de sud-est, cu trepte ce coboară imediat spre dreapta stâlpului regesc. Aceste trepte sunt foarte uzate şi este destul de greu să urci şi să cobori. Ghidul oficial spune despre aceste trepte:

„Aceste trepte foarte uzate indică numărul mare de pelerini care au vizitat capela timp de 90 sau 100 de ani, între terminarea ei şi reformă. Motivul exact al acestui pelerinaj este totuşi neclar, dar este posibil ca Templierii să-şi fi depozitat aici unele din relicvele lor vechi, sfinte.[101]*”*

Dar ce era această relicvă veche?

La jumătatea treptelor este o uşă cu balamale care ne amintesc de balamalele de la uşa copiei desenului lui Lambert din Ierusalimul Ceresc. O dată intraţi în această încăpere joasă, primul lucru care ne-a frapat a fost cât este de mică. Nu era nimic în ea, cu excepţia unor decoraţii de perete foarte mici, o cameră chiar şi mai mică înspre nord şi un şemineu cu coş care era construit în peretele principal de sud al clădirii. Treptele foarte uzate ne spun că această încăpere a fost foarte folosită şi prezenţa şemineului ne spune că era proiectată pentru a fi folosită perioade de timp destul de lungi. O persoană obişnuită n-ar fi putut sta aici jos câteva ore, iar un şemineu n-ar fi fost necesar pentru cavalerii căliţi ai secolului al XV-lea.

Chiar lângă şemineu, am descoperit figura mică pe care la început am crezut-o a fi a Sf. Petru, pentru că avea în mână o cheie. Am

---

[101] Tim Wallace-Murphy: *An Illustrated Guide to Rosslyn Chapel (Ghidul ilustrat al Capelei Rosslyn).*

considerat acest lucru ciudat, pentru că mai mult decât orice altă imagine, aceasta este cea mai catolică şi mai puţin nasoreană/templieră la care ne-am putea gândi, fiind la baza acelei false pretenţii a bisericii asupra învăţăturilor lui Iisus. Apoi am înţeles că figura avea doar o cheie mare în mână, în timp ce Sf. Petru are în mod normal mai multe şi inelul cheii era un pătrat perfect – un adevărat semn sigur de recunoaştere a unui mason.

Deodată, am ştiut că aceasta marca intrarea în bolta unde se afla pergamentul; această sculptură în piatră ţinea în mână nici mai mult nici mai puţin decât ***cheia lui Hiram***.

Credem că aceasta era camera din mijloc a acestui altar templier, pentru că până la terminarea acestui proiect, peretele de vest al criptei era deschis, lăsând cale liberă înspre labirint. Pergamentele nasoreene erau probabil ţinute în spatele unei uşi încuiate în boltă, astfel că membrii familiei St. Clair şi prietenii lor masoni „înviaţi" să aibă acces la ele înainte de a fi sigilate până la sfârşitul timpului. Camera, la care ne referim acum ca la o criptă, era încăperea din mijloc a templului reconstruit, pentru că el lega camera principală de sus cu camera boltită subterană, care adăpostea pergamentele sfinte. Aici îşi primeau masonii (zidarii) plata şi tot aici erau iniţiaţi şi jurau să păstreze secretele de Maestru Mason însemnat

sau Ucenic începător.

înainte ca bolţile să fie sigilate la terminarea clădirii, mai multor Templieri de mai târziu li s-a dat dreptul de a fi înmormântaţi împreună cu pergamentele sfinte. Este o problemă istorică dovedită că au fost cavaleri înmormântaţi aici, dar nu sunt în sicrie, ci în armurile lor de gală.

Acesta era în general un privilegiu rezervat doar regilor. Sir Walter Scott a imortalizat această practică în poemul său *Cântecul ultimului menestrel:*

„Părea de foc această mândră capelă,
Unde şefii din Rosslyn zăceau neîngropaţi,
Fiecare baron, acoperit cu giulgiu,
Aşezat în armura sa de fier.
Sunt douăzeci de baroni mândri la Rosslyn Ce zac morţi în acea mândră capelă.”

Pe când cercetam holul principal, ne gândeam ce trist era faptul că toate principalele statui, care erau odinioară pe pereţi, dispăruseră. Se spune că au fost luate de oamenii din zonă, când trupele Parlamentarilor au încercuit locul în timpul Războiului Civil englezesc şi se presupune că sunt îngropate în apropiere. Am vrea mult să ştim pe cine reprezentau. Poate pe David şi Solomon şi poate chiar pe Hugues de Payen şi Jacques de Molay.

Am găsit apoi o mică sculptură care ar putea

da mai multă greutate unei interpretări mai vechi asupra primului sigiliu templier care înfăţişa doi cavaleri pe un cal.

Chris a avansat mai înainte o sugestie tentantă, că acest motiv trebuia să reprezinte două nivele la care se situau membrii Ordinului la începuturile lui. Aceia care erau ridicaţi sau înviaţi pentru a afla secretele, în faţă, pe cal, şi cei cărora li se împărtăşeau secretele, în spate. Aici la Rosslyn am găsit o sculptură mică, care era o reprezentare tridimensională a acestui sigiliu, cu excepţia faptului că templierul din faţă îl atinge uşor cu cotul pe cavalerul din spate, când urcă.

Ar putea acest lucru să ilustreze felul în care, după căderea Ordinului, cei de nivelul secundar erau înlăturaţi ca să păstreze maximum de securitate pentru cei cărora li s-au împărtăşit secretele principale? Este încă o speculaţie care s-ar potrivi bine cu faptele.

Lordul protector care a apărat Rosslyn

Poate dovada cea mai remarcabilă care să susţină opinia noastră despre Rosslyn este că ea încă se află acolo. În timpul Războiului Civil englezesc, Cromwell şi forţele parlamentare rătăceau prin Irlanda, Ţara Galilor şi Scoţia, precum şi prin Anglia, prădând ori de câte ori puteau proprietăţile regaliste şi catolice.

însuşi Cromwell a vizitat Rosslyn şi, în timp ce distrugea fiecare biserică pe care o considera papală, el nici nu s-a atins de această clădire. Părerea oficială, aşa cum ne-a fost redată de reverendul Dyer, este că el era francmason cu grad şi era conştient că Rosslyn era un mormânt masonic. De această dată noi suntem pe deplin de acord cu îngrijitorii actuali. Dovada indirectă, pe care noi am scos-o mereu în evidenţă, că Lordul Protector era francmason de rang şi a cruţat deliberat clădirea Rosslyn, pare să fie susţinută.

Familia St. Clair (sau Sinclair cum a fost scris mai târziu) era în mod evident de partea regaliştilor. Castelul Rosslyn a fost distrus total de Generalul Monk în 1650 dar, din nou, Mormântul de la Rosslyn a rămas neatins; dacă era considerat capelă catolică ar fi fost dărâmat pe loc!

Am părăsit cu greu Mormântul de la Rosslyn, pentru că ne dezvăluise atât de mult într-un timp atât de scurt, şi ne-am îndreptat pe o distanţă foarte scurtă spre locul care se numeşte simplu – Templu. Acesta era cartierul general al Templierilor din Scoţia, deşi ruina pitorească care este acum acolo este o clădire cu mult mai recentă decât cea originală, construită din pietre. În cimitir am găsit numeroase morminte masonice, majoritatea păstrând simbolismul treptei Arcei Regale şi

multe din ele având vechiul stâlp geamăn şi motivul de boltă. Aceste morminte sunt extrem de vechi şi ele nu au fost restaurate sau protejate în vreun fel, aşa că a fost dificil să ne dăm seama de data exactă. Unul, poate mai recent, purta data de 1621 şi, ca multe altele, avea târnăcopul şi lopata Arcei Regale (celebrând săparea după pergamente), ca şi craniul şi oasele în cruce, simbolul învierii, care a devenit steagul lor de luptă. O astfel de dată arată că rămăşiţele din mormânt sunt ale unui om care era francmason de treaptă regală, cel puţin cu 100 de ani înainte de întemeierea oficială a Francmasoneriei din Londra, în 1717. Ritualul Arcei Regale ne spune într-adevăr despre descoperirea pergamentelor de către Templieri în ruinele Templului lui Irod; deci, credem că trebuie să dateze cu mult înainte de Rosslyn şi Francmasoneria Semnului, ca şi înainte de Maestrul de treapta a doua (de grad doi), care acum credem că este o dezvoltare a treptei Semnului – şi nu invers, aşa cum se crede în general. Oamenii care erau masoni ai Arcei Regale la sfârşitul secolului al XV-lea puteau fi la fel de bine descendenţii Templierilor.

Pe când ne întorceam înapoi în Anglia de la Rosslyn, în acea zi am reflectat asupra numărului mare de revelaţii şi la informaţiile vitale care ieşiseră la iveală şi care

completaseră părţi importante din căutarea noastră. Citind în ghid, am fost entuziasmaţi când am aflat că William St. Clair avea multe titluri, inclusiv cel de „Cavaler al Corăbiei şi al Lânei de Aur”. Acest lucra ne-a atras imediat atenţia, deoarece francmasonii se descriu ei înşişi ca „mai vechi decât Lâna de Aur sau Vulturul Roman”. Adică, le dovedea membrilor din primii ani ai Ordinului Francmasoneriei că ritualul nu era invenţia familiei St. Clair; într-adevăr, nu numai că a precedat-o, dar a fost anterior şi Marelui Imperiu Roman. Citind mai mult despre părerea oficială despre Rosslyn, am descoperit câteva comentarii incitante care menţionau adevărurile pe care noi tocmai le descoperisem. Primul dintre ele sună astfel:

„Bolţile pot fi totuşi mai mult decât ale unui simplu mormânt şi alte lucruri importante pot fi ascunse în ele. Una din acţiunile menţionate ale Lorzilor Sinclair, care aparent contrazice reputaţia lor bine meritată de cavaleri integri, ar putea fi explicată prin deschiderea bolţilor, pentru că este posibil ca vreun indiciu referitor la locul anumitor comori de mare interes istoric să fie de asemenea descoperit.”

Foarte adevărat. Autorul nu ştia ce mare secret deţine clădirea Rosslyn şi totuşi, clădirea era bine cunoscută ca fiind ceva mai mult decât

aparenţa ei. Şi alte comentarii par a fi premoniţii ale decodării noastre:

„Trebuie să recunoaştem acest lucru, când încercăm să înţelegem motivaţia constructorului acestei minunate, unice capele şi a artiştilor talentaţi şi a meşterilor care au făcut proiectul. Roadele acestei abordări deschise ne vor conduce inevitabil la ipotezele care ne vor face să studiem în continuare, să căutăm dovezi care, cel puţin în prezent, pot fi ascunse sau au fost neglijate de toată lumea din diferite motive...[102]"

Am fost siguri de această gândire matură şi raţională atunci când am cerut oficial deschiderea şi investigarea bolţilor de sub mormântul-altar de la Rosslyn. Să nu cercetezi bolţile însemna să privezi lumea încă şi mai mult de o mare şi veche înţelepciune, care ne va povesti despre Iisus şi despre contemporanii săi şi ne va conduce în al treilea mileniu al erei noastre, cu o certitudine şi cu informaţii despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la începutul epocii creştine.

Am descoperit o inscripţie latină sculptată pe mormântul-capelă Rosslyn şi credem că este un comentariu adecvat printr-un singur motto.

---

[102] Tim Wallace-Murphy: An Illustrated Guide to Rosslyn Chapel (Ghid ilustrat al Capelei Rosslyn).

Chiar dacă e plin de umor, putem presupune că provine din pergamentele nasoreene:

VINUL ESTE PUTERNIC, UN REGE ESTE MAI PUTERNIC, FEMEILE SUNT ŞI MAI PUTERNICE.

*DAR **ADEVĂRUL** CUCEREŞTE TOTUL.*

Sub Sigiliul lui Solomon

Într-o seară, la o săptămână după vizita noastră la Rosslyn, când discutam despre detaliile simbolice pe care William St. Clair le-a folosit la Capela Pergamentului ca să se potrivească cu descrierile din Treapta Arcei Regale, am căutat definiţia Triplului Tău. Am fost încântaţi când am văzut că stâlpii principali din partea de est a clădirii formau un Triplu Tău perfect, pentru că ştiam că el era semnul Francmasoneriei Arcei Regale şi un însemn vechi, anterior lui Moise. Nu ne-am gândit totuşi, la definiţia sa precisă, dată în ritualul original al acelei trepte.

Chris a citit cu glas tare:

„Triplu Tău, semnificând, printre alte lucruri oculte, *Templum Hierosolyma,* **„Templul din Ierusalim”.**

înseamnă de asemenea *Clavis ad thesaurum* – **„Cheia comorii”** şi *Theca ubi res pretiosa deponitur* – **„Un loc unde este ascuns un**

lucru preţios”, sau *Res ipsa pretiosa* – **„Lucrul preţios”.**

Deodată a devenit foarte evident de ce William St. Clair a trebuit să aranjeze stâlpii în acest fel. Aranjamentul central al capelei era un mod simbolic de a spune că clădirea reprezenta într-adevăr Templul din Ierusalim şi că este locul unde este ascunsă o comoară preţioasă!

Aceasta era o descoperire minunată. Pe aceeaşi pagină a explicaţiei, Chris nu a putut să nu remarce înţelesul dat Sigiliului lui Solomon (steaua lui David) în interiorul Treptei Arcei Regale. Încă o dată, el a citit cu voce tare: «Perechea preţioasă a Arcei Regale este un triunghi dublu, numit uneori Sigiliul lui Solomon, în interiorul unui cerc de aur; jos este o inscripţie ce poartă cuvintele *Nil nisi clavis deest* – **„Nu este nevoie de nimic, decât de cheie”** şi pe cerc apare legenda *Si tatlia jungere possis sit tibi scire posse* **– „Dacă nu poţi înţelege aceste lucruri, tu nu ştii destul”.»**

Robert a scos un uşor şuierat. Aceste referiri sunau ca şi cum ele fuseseră create ca indicii pentru indivizii care ar pătrunde într-o zi misterul de la Rosslyn. Cuvintele erau fără înţeles într-un alt context şi, totuşi, ele aveau un sens precis.

Singura problemă a fost că niciunul dintre noi nu-şi putea aminti să fi văzut Sigiliul lui Solomon

nicăieri la Rosslyn şi am hotărât să studiem fotografiile, imaginile video şi planurile de sol, pentru a vedea dacă scăpasem ceva. Şi, într-adevăr, pierdusem ceva din vedere.

Chris a tras o linie printre stâlpii din partea de jos din Triplu Tău şi, luând un compas, l-a potrivit pe lăţimea clădirii pe plan şi a descris un arc în afară, pe fiecare perete. Cele două arce s-au intersectat exact printre stâlpii cei mai din vest, pentru a forma un triunghi echilateral. A desenat apoi o altă linie peste lăţimea clădirii între cei doi stâlpi dinspre intrarea vestică şi a mai descris două arce în direcţia est; ele s-au intersectat chiar în centrul stâlpului central al Tripului Tău, formând un sigiliu perfect al lui Solomon. În interiorul simbolului, chiar şi cei doi stâlpi erau plasaţi exact în punctul de intersecţie al liniilor stelei.

Chiar în centrul acestui Sigiliu invizibil al lui Solomon, în acoperişul arcuit, există un ornament suspendat sub forma unui cap de săgeată decorat, care arată direct înspre piatra de boltă de jos. Este, credem noi, acea piatră care trebuie ridicată ca să se poată intra în bolţile reconstituite ale Templului lui Irod, pentru a se descoperi pergamentele nasoreene.

Configuraţia de la Rosslyn nu este o coincidenţă. Dacă vreun interval dintre rânduri ar fi fost mai lat sau stâlpii doar puţin într-o altă poziţie, această geometrie nu ar fi fost corectă.

Acum ştiam absolut sigur că aceste simboluri au fost punctul de plecare al întregului proiect pentru a însemna comoara ţinută sub marile bolţi de piatră. Explicaţia simbolurilor a fost cu siguranţă adăugată Treptei Arcei Regale, de către William St. Clair, după ce proiectul a fost complet pentru a da un indiciu generaţiei viitoare ca să descopere „cheia”.

Cuvintele din ritual spun: „dacă nu poţi înţelege aceste lucruri, nu ştii destul”; acum înţelegeam şi ştiam într-adevăr destul ca să fim siguri că descoperisem înţelesul Francmasoneriei.

Pergamentele nasoreene

Nu putem concepe o dovadă mai puternică a întregit noastre ipoteze decât descoperirea că Rosslyn este cripta pergamentului. Întrebarea care se pune este: mai sunt pergamente acolo? Răspunsul este aproape sigur: da, sunt. Nu există dovezi istorice sau fizice că cineva a umblat la fundaţia clădirii, în ciuda războaielor şi bătăliilor care s-au purtat pe pământul din jur. Scanările cu ultrasunete au stabilit deja că există încăperi sub podeaua Capelei Rosslyn şi intenţionăm să folosim noile noastre dovezi ca să obţinem aprobarea de a săpa sub clădire şi de a descoperi pergamentele şi apoi să-i punem pe savanţi să investigheze înţelepciunea pe

care o conţin; o înţelepciune atât de specială, încât a schimbat deja lumea, chiar dacă a stat îngropată!

Pe când ne gândeam la săgeata cu vârful în jos, am reflectat asupra cuvintelor primilor Templieri, aşa cum erau în Treapta Arcei Regale:

„...ne-am hotărât să o examinăm şi, cu acest scop, am îndepărtat două dintre pietre, când am descoperit o boltă de mărime considerabilă şi imediat am tras la sorţi cine coboară. Sorţii au căzut asupra mea; pentru ca aburii otrăvitori sau alte cauze să nu-mi pericliteze situaţia, tovarăşii mei au legat o frânghie de salvare în jurul trupului şi am fost coborât în boltă.

Ajungând jos, am dat semnalul convenit şi colegii mei mi-au dat şi mai multă frânghie, ceea ce mi-a permis să traversez bolta. Am descoperit apoi ceva sub formă de piedestal şi am simţit anumite semne sau caractere dar, din lipsă de lumină, nu am putut să deosebesc ce era. Am găsit acest pergament dar, din aceeaşi cauză, nu am putut citi conţinutul. Am mai dat un semnal şi am fost tras afară din boltă, aducând pergamentul cu mine. Am descoperit atunci din prima propoziţie că el conţinea cea mai Sfântă Lege care a fost dată de Dumnezeul nostru la poalele Muntelui Sinai.”

Măcar de-ar fi numai atât! Am hotărât că într-o zi vom coborî în bolţile Rosslyn, ca să găsim comoara cea nepreţuită.

✶✶✶

Cu câţiva ani în urmă, ne-am hotărât să găsim originile Francmasoneriei şi acum am reuşit. Identificându-l pe Hiram Abif, noi am descoperit nu numai secretele pierdute ale Masoneriei, dar am şi întors din greşeală cheia cu care am descuiat uşa ce duce la adevărata istorie a creştinătăţii.

Găsirea locului ultim al pergamentelor nasoreene a fost ultima verigă dintr-un lanţ care leagă fiecare francmason de ritualurile misterioase ale înscăunării regale egiptene. Pentru mulţi cititori care nu sunt masoni, acesta este sfârşitul poveştii – cel puţin până când săpăturile arheologice se vor termina şi conţinutul pergamentelor va fi în sfârşit cunoscut lumii întregi.

✶✶✶

Dar, pentru cei care au un interes special în felul în care Francmasoneria s-a dezvoltat şi ce efect a avut asupra lumii în secolele XVI, XVII şi XVIII, noi am continuat povestea în Appendix 1.

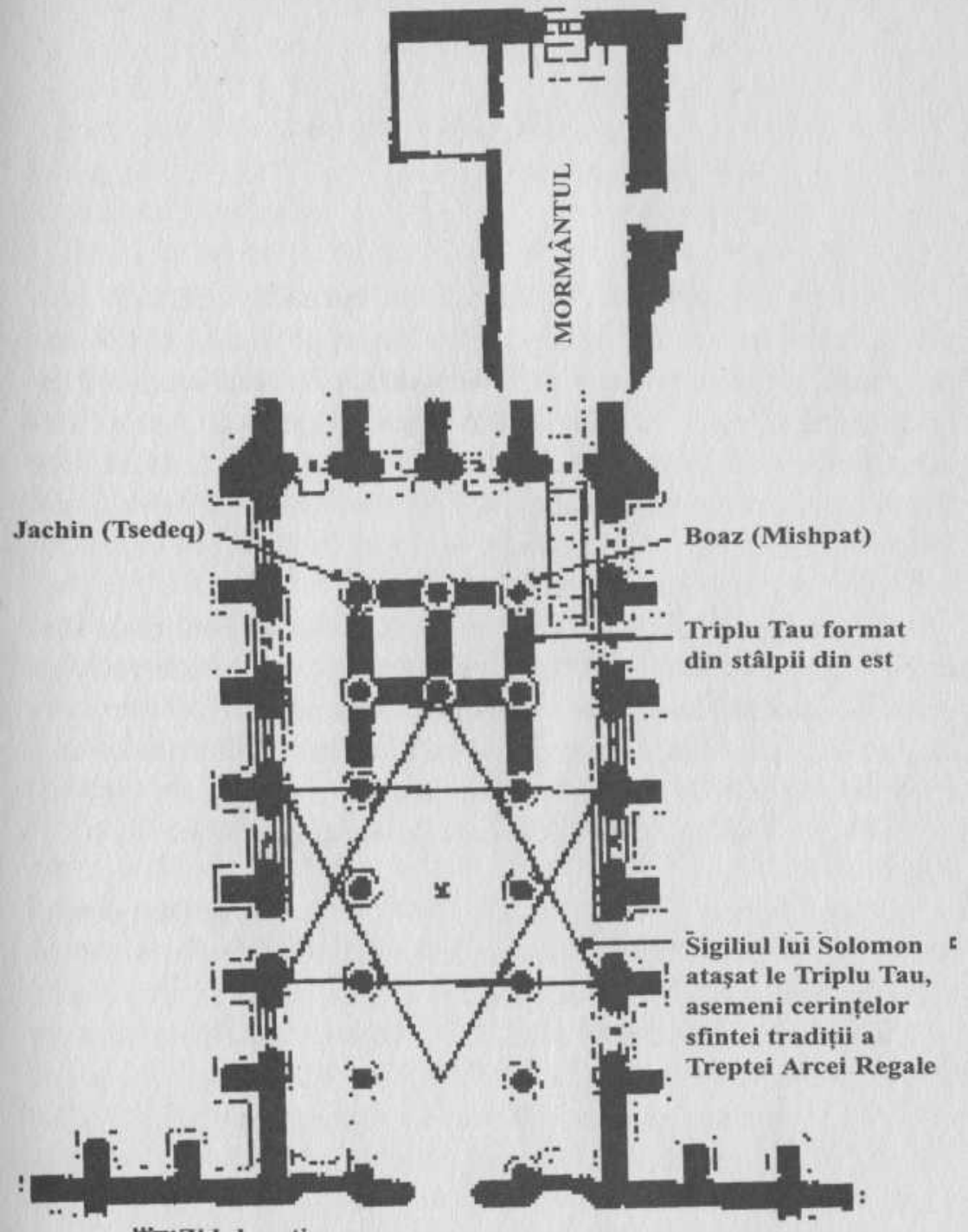
MORMÂNTUL
Jachin (Tsedeq)
Boaz (Mishpat)
Triplu Tau format din stâlpii din est
Sigiliul lui Solomon atașat le Triplu Tau, asemeni cerințelor sfintei tradiții a Treptei Arcei Regale
Zidul vestic

POST SCRIPTUM

Începându-ne cercetarea noastră, aveam obiceiul să păstrăm totul pentru noi, împărtăşind descoperirile noastre doar unui fost Maestru Mason şi unui cleric al bisericii engleze. Ei comentau cu noi diferitele etape şi au reuşit să ne convingă că totul avea înţeles. Sfaturile lor ni s-au părut deosebit de preţioase, pentru că eram prea apropiaţi de tema noastră ca să ştim dacă reuşeam sau nu să transmitem entuziasmul şi importanţa descoperirilor noastre, care deveneau din ce în ce mai numeroase.

La scurt timp după ce am făcut prezentarea cărţii editorului nostru, Century, am hotărât că era important să spunem oamenilor ce erau implicaţi în ideea Rosslyn despre conţinutul cărţii noastre, aşa că, într-o după-amiază însorită, ne-am întâlnit cu custodele Judy Fisken şi cu Bob Brydon, un istoric masonic şi Templier, care cunoştea totul despre capelă şi care s-a dovedit a fi o mină de informaţii.

Discuţia a durat cinci ore dar, la sfârşit, ei au ştiut că am descoperit ceva cu adevărat remarcabil, care va avea implicaţii pentru viitorul Capelei Rosslyn. Judy a aranjat să se întâlnească cu Niven Sinclair, un om de afaceri londonez, Preşedintele Prietenilor din Rosslyn. Două săptămâni mai târziu, ne-am întâlnit cu

Niven ca să luăm prânzul şi am explicat din nou descoperirile noastre. În ultimii ani, Niven şi-a dedicat o mare parte din timpul său şi o mare sumă de bani pentru promovarea şi îngrijirea Capelei Rosslyn, şi rezolvarea misterelor clădirii a devenit una din marile sale pasiuni. Acest scoţian fascinant şi energic era chiar omul de care aveam nevoie.

Am aranjat o altă întâlnire ca să prezentăm descoperirile noastre grupului numit „Prietenii Rosslyn”. Au sosit vreo treizeci de oameni şi am spus din nou povestea, păstrând părţile esenţiale despre clădirea lor. Publicul cuprindea istorici, membri ai Marii Loje Scoţiene, doi clerici, cel mai în vârstă dintre Cavalerii Templieri din Scoţia şi baronul St. Clair Bonde, care este descendentul direct al lui William St. Clair (şi care s-a dovedit un aliat de nădejde). Nimeni nu a găsit vreun motiv ca să ne contrazică şi câţiva oameni au venit să ne spună că aveau informaţii importante care să susţină ce spuseserăm deja.

Totuşi, în noaptea dinaintea prezentării, noi am mai făcut o descoperire semnificativă despre secretele ascunse la Rosslyn. Pe când Chris pregătea diapozitivele, s-a întâmplat ceva cu adevărat interesant. Am hotărât deja că Rosslyn era o interpretare spirituală a Templului lui Irod şi, pentru a vedea dacă există vreo asemănare semnificativă între cele două, Chris

a pus filmul transparent al fundaţiei templului ruinat irodian deasupra planului capelei.

Nu erau similare. Erau identice! Rosslyn nu este o interpretare liberă a ruinelor din Ierusalim; în ceea ce priveşte planul fundaţiei, este o copie atent executată. Părţile neterminate ale marelui perete vestic sunt acolo, pereţii principali şi poziţia stâlpilor se potrivesc ca o mănuşă şi stâlpii Boaz şi Jachin stau exact la capătul estic al templului interior.

Locul pe care noi l-am identificat ca fiind în centrul Sigiliului lui Solomon s-a dovedit a corespunde exact cu punctul central al lumii medievale, mijlocul Sfintei Sfintelor, locul unde Arca Primei Speranţe era aşezată în Templul din Ierusalim.

Paralele au continuat în exteriorul clădirii. Pământul de la capătul estic al clădirii Rosslyn se despică chiar în faţa stâlpilor gemeni, într-o manieră identică cu locul templului original. Această descoperire ne-a făcut să ne uităm mai atent la peisajul ce înconjoară Rosslyn şi am descoperit că zona pare a fi fost aleasă pentru că reflectă topologia din Ierusalim. Spre est se întinde Valea Kidron a Scoţiei şi în sud, Valea Hinnon.

William St. Clair fusese într-adevăr un geniu.

Din această nouă înţelegere a peisajului înconjurător şi din indiciile suplimentare găsite în clădirea Rosslyn, credem că în sfârşit am

reuşit să găsim mesajul codificat lăsat de conte, pe jumătate sculptat în piatră şi jumătate amestecat într-un ritual masonic. Noi ştiam acum exact unde era ascuns Manuscrisul de aramă, harta comorii esenienilor şi Templierilor.

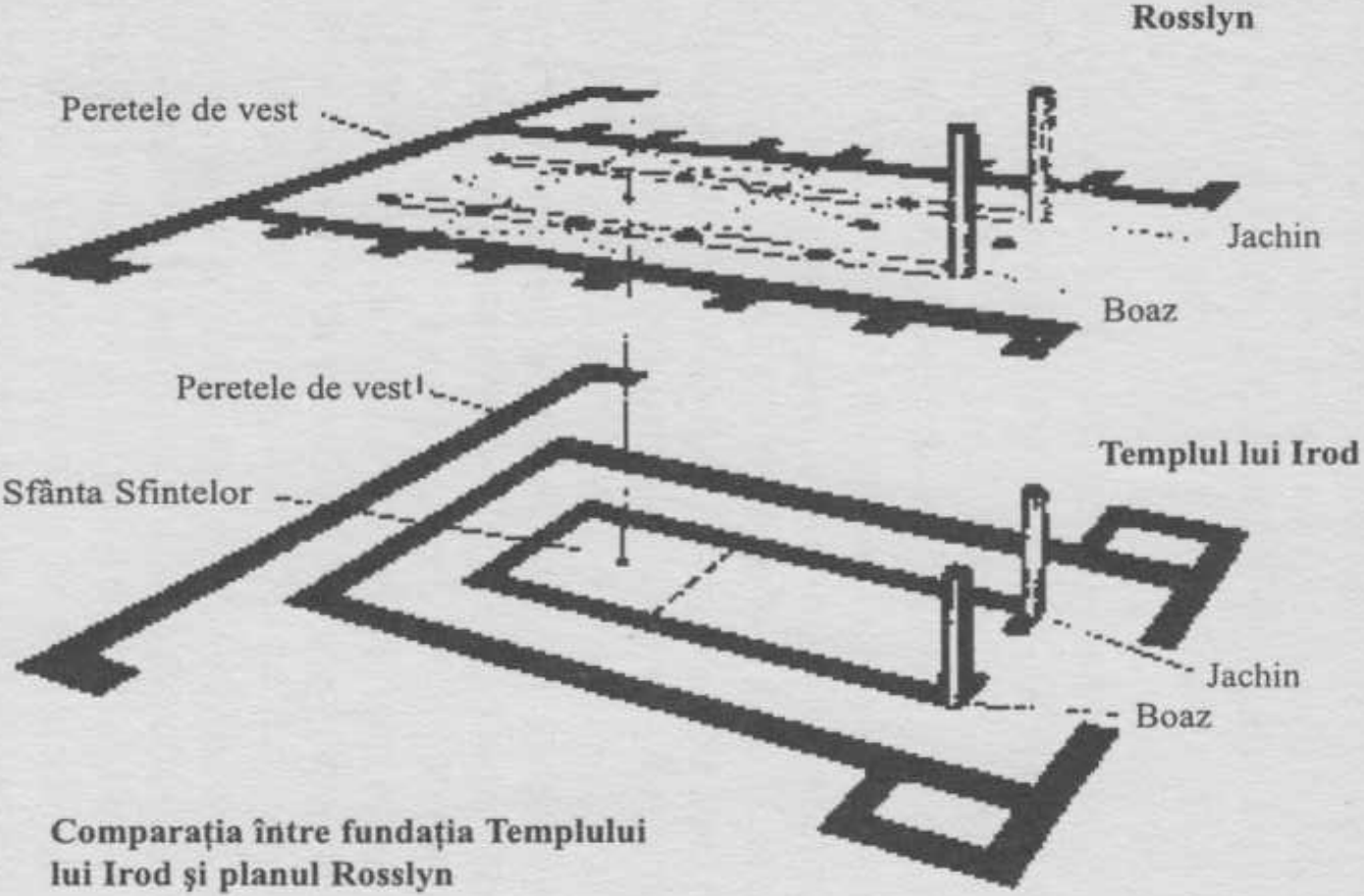

Comparația între fundația Templului lui Irod și planul Rosslyn

APPENDIX 1: DEZVOLTAREA FRANCMASONERIEI MODERNE ŞI INFLUENŢA EI ASUPRA LUMII

Reforma engleză şi condiţiile apariţiei sale

De la terminarea Capelei Rosslyn şi până la deschiderea oficială a Marii Loje a Angliei din 24 iunie 1717, societatea care a evoluat din Ordinul Templier şi urma să devină francmasonică îşi făcea afacerile în secret. Din motive de autoconservare, organizaţia a rămas ascunsă până când puterea Vaticanului a început să decadă încet, în secolul al XVI-lea.

Acest lucru se datora Reformei, care era o mişcare larg răspândită în cadrul creştinătăţii vestice, urmând să purifice biserica de abuzurile medievale, să reducă controlul papal şi să reinstaureze doctrinele şi practicile care, credeau reformatorii, erau conforme cu modelul biblic al bisericii. Papii renascentişti erau lipsiţi de sfinţenie, practicau abuzuri pe faţă datorită poziţiei lor, cum ar fi simonia, nepotismul şi risipa bănească fără limite. Biserica însăşi avea de-a face cu venalitatea, imoralitatea şi toate acestea au dus la o ruptură între biserica romano-catolică şi reformaţi, ale căror credinţe şi practici au ajuns să fie numite protestantism.

Reforma se poate spune că a început în

Germania, pe 31 octombrie 1517, când Martin Luther, profesor la Universitatea Augustină de la Wittemberg, a emis 95 de teze, invitând la o dezbatere asupra legitimităţii vânzării de indulgenţe. Papalitatea a văzut imediat acest lucru ca pe o ameninţare politică a unei dictaturi internaţionale profitabile şi a început să eticheteze pe cel ce gândea liber drept eretic. Cele trei tratate celebre ale lui Luther din 1520, *O scrisoare deschisă către nobilimea creştină a naţiunii germane, referitoare la Reforma Stării Creştine, Captivitatea babiloniană a bisericii* şi *Despre libertatea unui creştin,* l-au făcut foarte cunoscut şi i-au adus sprijin popular. Luther credea că salvarea era darul libertăţii făcut tuturor oamenilor prin iertarea păcatelor doar prin graţia divină a lui Dumnezeu şi, deci, nu era deloc necesar să existe un Papă. Fără îndoială că o astfel de gândire, similară cu a lui Iisus, nu era bine primită de papalitate şi el a fost excomunicat în 1521. Dar Luther era un om foarte deştept şi, în aprilie din acel an, el s-a înfăţişat în faţa lui Carol al V-lea, împăratul Sfântului Imperiu Roman, şi a prinţilor germani din Dieta de la Worms şi nu a acceptat să retracteze, numai dacă era dovedit vinovat de Biblie sau de vreun motiv evident.

Deşi Anglia avea propria sa mişcare de reformă religioasă bazată pe ideile lui Martin

Luther, Reforma engleză a avut loc nu ca să împiedice excesele papale, ci ca un rezultat direct al problemelor personale ale regelui Henric al VIII-lea referitoare la căsătoria sa cu prima sa soţie, Catherine de Aragon. Despărţirea de puterea papală a fost concepută de Thomas Cromwell, prim ministru al regelui, care a trecut prin Parlament în 1533 Actul Apelurilor Restrictive, urmat în anul următor de Actul de Supremaţie, care definea pe deplin controlul regal al bisericii. Thomas Cranmer, Arhiepiscop de Canterbury, a autorizat traducerea Bibliei în engleză şi a fost pe deplin responsabil de cartea rugăciunii comune.

Biserica catolică romană a fost înlocuită cu biserica anglicană, deşi a existat o scurtă perioadă de întrerupere în timpul domniei fiicei lui Henric al VIII-lea şi a Catherinei de Aragon. Regina Mary I a domnit din 1553 până în 1558. Catherine a fost alungată de Henry pentru că nu i-a născut un urmaş la tron. Preluând puterea, Mary a început să restaureze catolicismul, restabilind slujbele tradiţionale şi autoritatea Papei şi câştigându-şi epitetul de Sângeroasa Mary pentru executarea protestanţilor. În 1554, ea s-a căsătorit cu regele Filip al II-lea al Spaniei, fiul lui Carol al V-lea, împăratul Sfântului Imperiu Roman; evenimentul a iscat numeroase revolte, care au fost crud înăbuşite şi, după aceea, trei sute de protestanţi au fost

arşi pe rug pentru credinţele lor. În timpul reginei Elisabeta I, Anglia s-a transformat într-o naţiune protestantă puternică.

Regele care a construit Sistemul Lojei

Francmasoneria de astăzi constă în aproape o mie de celule numite Loje, fiecare cu un Maestru al Rugăciunii şi cu un număr complet de oficianţi, care au voie să conducă ceremonii de iniţiere şi promovare. Este posibil să urmărim drumul care a dus la acest rezultat, de la clădirea familiei St. Clair, Capela Rosslyn, până la epoca modernă. Se pare că după construcţia de la Rosslyn, conceptul de Loje „operative” (cele făcute de zidari în piatră pricepuţi) a continuat să se dezvolte în asociere strânsă cu Lojele „contemplative” mai vechi (formate din aristocraţii care au fost admişi prin învierea viilor). Aşa cum am văzut, de îndată ce clădirea mormântului-capelă Rosslyn a fost gata, nu a fost posibil să dizolvi pur şi simplu organizaţiile secrete cu care aceşti mândri zidari în piatră fuseseră binecuvântaţi. Ei aveau propriile lor ritualuri şi o parte a Ordinului îi lega de lorzii lor şi de vechiul trecut misterios al regelui Solomon şi chiar mai departe.

în următorii o sută de ani, aceşti masoni operativi s-au înmulţit în Scoţia ca o extindere îndepărtată a masonilor contemplativi dar, în

cele din urmă, familia St. Clair a căzut în uitare şi originea sistemului a fost uitată. Încet, dar sigur, au apărut împrejurări când ceremoniile erau repetate cu mândrie, dar fără o înţelegere a originii lor. Regele James al VI-lea al Scoţiei (care a devenit mai târziu James I al Angliei) a fost singurul copil al lui Mary, regina Scoţiei, şi primul rege care a domnit şi peste Anglia şi peste Scoţia. A fost şi primul rege cunoscut drept francmason, fiind iniţiat în Lojă de Scoon şi Perth în 1601, la vârsta de 35 de ani[103].

Născut pe 19 iunie 1566, James avea doar 15 luni când i-a urmat mamei sale catolice la tronul scoţian, dar nu şi-a început domnia personală în Scoţia până în 1583. A primit o educaţie excelentă de la tutorele său principal, George Buchanan, care, fără îndoială, a avut o mare influenţă asupra tânărului rege. Buchanan însuşi fusese educat la Universitatea Saint Andrews din Scoţia şi la Paris şi era un intelectual. Trăise în Europa timp de treizeci de ani, unde avea reputaţia de a fi conducătorul umaniştilor vremii şi a fost încă de atunci considerat a fi unul din cei mai mari eruditi latini şi poeţi ai Renaşterii târzii.

Tânărul rege era inteligent şi, sub îndrumarea intelectuală a lui Buchanan, James şi-a cucerit poziţia de cap al bisericii şi statului în Scoţia, depăşindu-i ca inteligenţă pe nobilii care

[103] *Analele Marii Loje a vechilor masoni liberi şi acceptaţi ai Scoţiei, 1995.*

conspirau împotriva sa. Fiind dornic să-i urmeze Elisabetei I la tronul englezesc, care nu a avut copii, a protestat vag când mama sa a fost executată pentru trădare faţă de Elisabeta, în 1587.

La vârsta de treizeci şi şapte de ani, la doi ani după ce a devenit francmason, James a devenit primul rege Stuart al Angliei, şi s-a dedicat apoi problemelor englezeşti.

Deşi a fost crescut în spirit presbiterian, el a fost imediat contra mişcării puritane, prin respingerea unei petiţii pentru reformă a bisericii din Anglia, la Conferinţa de la Hampton Court din 1604. Ostilitatea romano-catolică faţă de o monarhia protestantă era larg răspândită şi, în 1605, un complot catolic condus de Guy Fawkes nu a reuşit să arunce în aer Parlamentul şi pe rege.

În ciuda acestui complot, exista o bănuială în Anglia că James ar fi fost pe ascuns pro-catolic, pentru a încheia pace cu Spania în 1604. James a fost un mason contemplativ şi a scris şi cărţi despre regalitate, teologie, vrăjitorie şi chiar tutun; este semnificativ faptul că el a comandat o nouă versiune „autorizată” a Bibliei, care a fost numită după el – Biblia regelui Iacob (este versiunea care omite cele două cărţi anti-nasoreene ale maccabeilor).

Introducerea care încă apare la începutul Bibliei protestante nu demonstrează simpatii

catolice; undeva se spune:

„... aşa că, dacă pe de o parte vom fi înşelaţi de persoane papale acasă sau în străinătate, ne vor face rău pentru că suntem biete instrumente care fac adevărul Sfânt al lui Dumnezeu să fie din ce în ce mai cunoscut oamenilor, pe care ei doresc încă să-i ţină în neştiinţă şi întuneric...[104] *”*

Acest pasaj trădează un nou tip de viziune în care „cunoaşterea” şi „oamenii” sunt văzute ca lucruri ce trebuie împreunate, în contrast cu egoismul secret şi politic al bisericii catolice din acea vreme.

Francmasoneria modernă nu este sectantă şi se laudă că a fost întotdeauna la fel; dar credem că a fost o perioadă de anticatolicism, care reiese din această introducere a Bibliei regelui Iacob.

împrejurările începutului secolului al XVII-lea au asigurat condiţiile perfecte pentru ca societatea secretă a masonilor să iasă în arena publică. Cu un rege mason contemplativ, prin el însuşi şi cu puterea Papei blocată pentru totdeauna în Scoţia, nevoia de secret s-a dus pentru totdeauna. Regele James era un gânditor şi un reformator şi trebuie să fi simţit că structura mişcării masonice tot mai puternice

[104] Introducere la *Biblia regelui Iacob.*

avea nevoie de mai mult formalism, aşa că, cincisprezece ani după ce controlase în mod activ regatul său scoţian, cu doi ani înainte de a fi acceptat ca mason şi cinci ani înainte de a deveni monarh englez, el a ordonat ca structura masonică existentă să fie organizată şi să i se dea un conducător. El a format un mason conducător cu numele de William Schaw, Paznicul General al Masoneriei, şi l-a instruit să îmbunătăţească întreaga structură a Masoneriei. Schaw şi-a început proiectul său principal pe 28 decembrie 1598, când a emis *Statutele şi ordonanţele ce trebuie respectate de toţi Maeştri Masoni din regat,* semnând el însuşi ca *Paznic General al craftului mai sus menţionat.*

Schaw nu s-a gândit prea mult la faptul că aceste întruniri fuseseră iniţial introduse de familia St. Clair, care a organizat Curtea Meşteşugurilor cu aproape 200 de ani mai înainte, sub domnia lui Robert de Brace. Reiese că familia St. Clair pierduse mult din influenţă în vremea lui Schaw, pentru că s-au căutat câştiguri financiare prin controlul asupra masoneriei operative. Spre sfârşitul anului 1600 a fost redactat un nou document de către maeştri, diaconi şi oameni liberi dintre masonii din Scoţia şi acesta a fost emis cu consimţământul lui William Schaw, care este descris în document drept Regele Maestru al

Lucrărilor. Acesta vorbeşte despre prima cartă St. Clair. Ea stipula:

„Din timp în timp s-a strecurat printre noi ideea că moşierii de la Rosslyn au fost patronii şi protectorii noştri şi ne-au acordat privilegii, dar în ultimii ani, prin neglijenţă şi lenevie, această funcţie nu a mai fost îndeplinită. Acest lucru i-a privat pe moşieri de drepturile lor legitime şi meşteşugul (meseria) unor stăpâni, protectori şi supraveghetori, a dus la multă corupţie în cadrul craftului şi lucrătorii potenţiali şi-au abandonat marile lor lucrări.[105]*”*

Acesta a fost semnat de oficialii Lojelor din Dunfermline, St. Andrews, Edinburgh, Haddington şi Aitchison Haven. În ciuda acestei micşorări a averilor familiei St. Clair, masonii scoţieni respectau tradiţia şi au respins oferta lui Schaw, aceea a unui Garant Regal pentru ordin, dacă regele James era acceptat drept Mare Maestru.

Deşi familia St. Clair nu a respins numirea lui James ca Mare Maestru, aveau susţinerea Lojelor împotriva lui.

Ritualul Lojelor Schaw a fost regularizat, dar era încă pe deplin bazat pe „Vechile Regulamente”, iar cuvintele masonilor şi mijloacele de recunoaştere erau încă cele ale

[105] Primul statut Schaw, Biblioteca Marii Loje din Scoţia.

unei vechi tradiţii verbale, la care Schaw se referă într-adevăr în multe ocazii. El a numit întrunirile masonilor contemplativi „Loje” şi, la doi ani după ce a început munca, vechile Loje secrete ale Scoţiei au început să facă liste cu numele membrilor şi să păstreze procesele verbale ale întrunirilor lor. Ei încă nu se arătau la lumină, dar putem să-i identificăm uşor astăzi. Amplasarea geografică a primelor Loje înregistrate arăta cum ritualurile pecetluite la Rosslyn de William St. Clair au devenit o mişcare majoră în timpul domniei lui James al VI-lea. Era îndreptarea şi regularizarea atât a masoneriei operative cât şi a celei contemplative de către William Schaw (Paznicul General al Masoneriei lui James al VI-lea), care a formalizat ritualul în ceea ce numim astăzi drept cele trei trepte ale Francmasoneriei. El a făcut acest lucru prin reînfiinţarea masonilor operativi ca masoni contemplativi, creând prin aceasta „corporaţii” pentru lucrătorii în piatră, fiecare fiind ataşată unei „Loje” a masonilor contemplativi. O cerinţă absolută a membrilor Lojei contemplative era ca un candidat să fie Om Liber din târgul în care era situată Loja şi, curând, un mason contemplativ era deosebit de un mason operativ cu titlul de „Mason Liber”. Fiecare „corporaţie” trebuia să se ataşeze unei Loje, dar fiecare lojă a masonilor speculativi nu era obligată să aibă o „corporaţie”. Din acest

punct, Francmasoneria a avut o structură a Lojelor care se va răspândi curând în Anglia şi, în cele din urmă, în întreaga lume vestică.

Arhitecţii de treapta a doua

Credem că actualul conţinut al celor trei trepte ale Francmasoneriei era prezent în doar două trepte, anterior reorganizării lui Schaw, care a inserat un nivel suplimentar al masoneriei contemplative, între Ucenicul începător şi Maestrul Mason (care era iniţial cunoscut drept Rolul Maestrului). Această treaptă nouă a fost introdusă şi desemnată de Fratele Mason, derivat credem noi din faptul că aceşti masoni nu erau muncitori în piatră, ci lucrători în „meşteşugurile" masoneriei contemplative. Suntem siguri acum că această treaptă a fost o dezvoltare a treptei Masonului însemnului (şi nu invers, aşa cum cred majoritatea masonilor).

Când James al VI-lea al Scoţiei a devenit James I al Angliei, în 1603, unul din primele sale acte a fost să confere titlul de cavaler lui Francis Bacon, care era unul din preferaţii gânditori, ca Frate Mason. Şase ani mai târziu, Bacon a fost numit Procurorul General al regelui. Înaintările în funcţie au continuat pe măsură ce James l-a făcut pe Bacon avocat al regelui, Păstrătorul Sigiliului şi, în cele din urmă, Lord Cancelar în

1618, când a primit şi titlul de Baron Verulam.

Fratele Bacon era unul din cei mai profunzi filosofi şi a încercat să cureţe mintea omenească de ceea ce el numea „idoli” sau „tendinţe de eroare”. El a plănuit o lucrare mare, *Instauratio Magna* („Marea Restauraţie”), expunând ideile sale pentru restaurarea stăpânirii omenirii asupra naturii şi urma să conţină 6 părţi:

1. o clasificare a ştiinţelor;
2. o nouă logică inductivă;
3. o culegere a faptelor empirice şi experimentale;
4. exemple care să arate eficacitatea acestei noi abordări;
5. generalizări derivate din istoria naturală;
6. o nouă filosofie care ar putea fi o ştiinţă completă a naturii.

În cele din urmă, el a reuşit să completeze două părţi: *Dezvoltarea învăţăturii,* în anul 1605 (mai târziu extinsă ca *Despre demnitate şi dezvoltarea ştiinţelor,* în anul 1623) şi *Noul Organon,* în anul 1620, care a fost un atac asupra Organonului lui Aristotel. El a prezentat personal ultima lucrare lui James al VI-lea. Punctul culminant al lucrării lui Bacon a fost filosofia inductivă a naturii, care a propus să găsească „formele” sau legile naturale ale

acţiunii corporale şi a creat aşa-numitele tabele de inducţie (de prezenţă, absenţă şi trepte) menite să descopere astfel de forme cu scopul de a stăpâni natura.

Deşi Bacon nu va putea fi niciodată numit un mare om de ştiinţă, el este considerat un om care a dat un impuls dezvoltării ştiinţei inductive moderne. Lucrările sale erau mult apreciate de diverşi gânditori şi oameni de ştiinţă din sec. Al XVII-lea, incluzându-i pe Robert Boyle, Robert Hooke, Sir Isaac Newton şi Thomas Hobbes. Un secol mai târziu, marii filosofi francezi Voltaire şi Diderot l-au descris pe acest gânditor englez drept „tatăl ştiinţei moderne”.

Este foarte posibil ca Fratele Bacon să fi fost forţa din spatele formării noii trepte a doua, introdusă de colegul său William Schaw. Nimeni din grupul de francmasoni ai regelui nu a avut o mai mare pasiune pentru dezvoltarea ştiinţei şi descrierea unei noi gândiri asupra naturii. Bacon, totuşi, a permis cunoştinţelor sale masonice să se amestece cu aspiraţiile sale publice, când şi-a publicat cartea *Noua Atlantidă,* care vorbea deschis despre planul său de a reconstrui Templul Regelui Solomon în termeni spirituali.

Această viziune influenţată de Ezechiel, a spus el, urma să fie un „palat al invenţiei” şi „un mare templu al ştiinţei”; a fost vizualizat mai

puţin drept o clădire decât ca o stare nouă, unde drumul spre cunoaştere din toate ramurile urma să fie organizat pe principii de înaltă eficienţă.

Cu această lucrare, sămânţa germenului intelectual al Constituţiei Statelor Unite ale Americii a fost plantată.

Noua erezie

Treapta a doua a Francmasoneriei sau Treapta Frăţiei oferă foarte puţine cunoştinţe suplimentare candidatului, dar introduce ideea de „mistere ascunse ale naturii şi ştiinţei” şi face o referire clară la ceea ce se numeşte „Erezie galileeană”. În timp ce suntem siguri că subiectul central al acestei trepte este la fel de vechi ca oricare în Francmasonerie, el totuşi este de construcţie mult mai recentă, datorită în principal lui Francis Bacon. Părţile luate pentru această nouă ceremonie erau legate de natura dreptului omului de a investiga şi înţelege.

Întreaga idee de a înţelege misterele naturii ni s-a părut că aminteşte de enciclopedia botanică cuprinsă în decorarea criptei Rosslyn. Aşa cum am arătat mai înainte, înregistrează detalii a sute de plante, inclusiv varietăţi americane „imposibile”.

Gândirea liberală a dus mereu la inventarea unei noi forme de erezie de către Vatican care,

pe bună dreptate, a văzut un mare pericol în ideea de „gândire necontrolată”. Biserica romano-catolică persecuta pe aceia care investigau ştiinţa şi prezentau concluzii care contraziceau dogma cardinalilor, ideile scripturilor. Semnificativ, dintre aceşti oameni „răi” făcea parte Galileo, care a folosit tehnici noi care să confirme opinia că Soarele şi nu Pământul era în centrul universului. Deşi acest concept a fost la început descris de egipteanul Eratosthenes în secolul al II-lea î.hr., Copernic este cel care l-a enunţat (Nicholaus Copernicus 1473-1543) şi, în ciuda tuturor protestelor, Sfântul Scaun de la Roma a emis un edict împotriva lui Copernic şi a ideilor sale, la începutul lui 1616. Erezia la care se referă Galilei şi care a fost proscrisă de bula papală este citată în răspunsul la o întrebare paradoxală care formează o parte a ritualului de trecere de la prima la a doua treaptă a Francmasoneriei. Întrebările şi răspunsurile sunt după cum urmează:

”Î: Unde ai fost făcut Mason?

R: în cadrul Lojei, care este perfectă şi normală.

Î: Şi când?

R: Când soarele era la meridian.

Î: Deoarece în această ţară întrunirile Lojelor francmasonilor au loc noaptea, ca şi iniţierea

candidaţilor, cum reconciliaţi acest lucru, care la prima vedere apare ca un paradox?

R: Soarele fiind un corp fix şi Pământul rotindu-se continuu în jurul propriei sale axe, iar Francmasoneria fiind o ştiinţă universală, răspândită pe întregul glob locuit, rezultă în mod necesar că Soarele trebuie să fie întotdeauna la meridian, ca să fie respectat de Francmasonerie."

Această referinţă e puţin probabil să fi fost inserată înainte de 1610, data când Galilei a anunţat public convingerea sa că Copernic a gândit corect afirmând că Pământul se roteşte în jurul Soarelui. Francis Bacon, credem, a introdus imediat acest nou adevăr al naturii în nou creata sa treaptă a doua.

Este important să amintim că Treapta Prietenului Meşteşugar nu a fost o invenţie; a fost făcută din părţi ale masoneriei lui Marcu şi probabil din cele două trepte originale (treapta de intrare şi rangul Maestrului), cu câteva elemente noi adăugate acolo unde se părea că se potrivesc.

Acest lucru a condus la o contradicţie majoră în cadrul acestui ritual: candidatului i se spune că se face un semn secret, ţinând mâinile într-un anumit fel deasupra capului, aşa cum obişnuia Josua:

„Când Josua s-a luptat în bătăliile Domnului în Valea din Joshoshaphat, în aşa postură s-a rugat el fierbinte către Domnul, să stea Soarele pe loc şi să se păstreze lumina zilei până când şi-a isprăvit distrugerea inamicilor săi.”

Există o contradicţie evidentă în a ţi se spune la început că Pământul se învârte în jurul Soarelui, apoi că Dumnezeu a oprit Soarele din rotirea sa în jurul Pământului ca să-l ajute pe Josua.

Noi credem că povestea a fost dată deoparte, pentru că era prea veche şi prea importantă ca să fie schimbată, în ciuda contradicţiei cu materialul mai nou.

Această explicaţie a semnului Prietenului Mason se aplică la Josua 10:12, dar acest vers se referă de fapt la Valea Ajalon, nu la Joshoshaphat. Josua, vă amintiţi, era conducătorul israeliţilor după Moise, dar numai în vremea lui David, Valea Joshoshaphat a devenit teritoriu israelian (după cum am menţionat deja, Joshoshaphat este un alt nume al Văii Kidron, care este la sud-est de Ierusalim). Am discutat mai devreme cum legenda lui Josua din Vechiul Testament îl descrie ca pe un Habiru criminal, fără nicio referire evidentă la conţinutul Francmasoneriei. Pasajul din Vechiul Testament căruia i se atribuie citatul este una din cele mai îngrozitoare referiri la uciderea de

oameni nevinovaţi, femei şi copii, fără alt motiv decât rapacitatea unora ca Josua şi nebunia evidentă a lui Yahve. Pasajul descrie cum, la ordinele lui Dumnezeu, cinci regi şi toţi supuşii lor şi animalele au fost măcelăriţi de Habiru care înainta şi cum de la un capăt la altul:

„nu a lăsat nimic, decât distrugere totală a tuturor lucrurilor şi fiinţelor, aşa cum a ordonat Domnul.”

Deoarece acest Josua era cât se poate de nemason şi trăind înainte ca Templul Regelui Solomon să fie cucerit, nu putem să ne imaginăm de ce ar presupune cineva că această parte a ritualului masonic s-ar referi tocmai la el, numai dacă nu aveau nicio altă explicaţie.

Exista totuşi o altă figură biblică cunoscută drept Josua sau Johosua, care este vitală pentru Francmasonerie şi care a dus cea mai mare „bătălie a Domnului” în Valea Joshoshaphat. Acest om era desigur Iisus, care stătea cu susţinătorii săi în Grădina Ghetsimani (care este în Valea Joshoshaphat) unde în sfârşit a căutat să-şi răstoarne duşmanii. Pentru că era conştient de vechea poveste a lui Seqenenre Tao/Hiram Abif, este posibil să-l fi rugat pe Dumnezeu să oprească soarele la meridian, ceea ce era un mod metaforic de a cere ca forţele întunericului să fie foarte slabe şi forţele

binelui la apogeu, pe durata conflictului ce va urma. Din nefericire, el a pierdut bătălia, dar, datorită Templierilor, el a câştigat în cele din urmă războiul.

Aceste cunoştinţe sunt perfect logice şi se potrivesc cu o explicaţie de altfel ciudată a Masonului Prieten, sau semnul treptei a doua.

în capitolul 12, am arătat cum discursul lui Iacob la crucificare şi conducerea ulterioară a bisericii de către el arăta că era foarte impresionat de acţiunile fratelui său şi este iraţional să credem că un episod aşa de important ca rugăciunile din Grădina Ghetsimani nu ar fi fost scrise în pergamentele pe care le-au descoperit Templierii. Iacob şi ceilalţi qumranieni ar fi văzut ce a făcut Iisus în Valea Joshoshaphat, aşa cum scrie în Josua 10:12, şi această interpretare a semnului treptei a doua explică un ritual care de altfel era de nepătruns.

Vechile acuzaţii

Este evident că s-au făcut foarte puţine schimbări în conţinutul vechiului ritual şi că „vechile acuzaţii" din tradiţia orală au fost mai întâi scrise ca să fie sigur că nu vor fi modificate.

William Schaw a căutat să protejeze „vechile semne ale Ordinului" şi stă scris că Masoneria a

fost înainte de îmbunătăţirile ordonate de James al VI-lea şi realizate de Schaw, Bacon şi de alţii. Există un număr de astfel de documente; unul este *Manuscrisul lui Inigo Jones* din 1607, dar sunt îndoieli cu privire la autorul lui; a fost atribuit celebrului arhitect şi francmason. Totuşi, se sugerează de către experţi că ar fi putut fi scris cu 50 de ani mai târziu, posibil de un membru al Lojei lui Inigo Jones.

Un document mai demn de încredere este *Manuscrisul Wood,* scris în 1610 (acelaşi an în care Galileo şi-a făcut publice părerile despre structura sistemului solar) pe hârtie fină sub forma a opt benzi împăturite ca să formeze şaisprezece foi cu 32 de pagini. Începe prin a identifica ştiinţele cu care Masoneria a fost mereu asociată şi care sunt: gramatica, retorica, logica, aritmetica, geometria, muzica şi astronomia. Acestea sunt subiecte antice clasice, pierdute în lumea creştină în timpul Evului Mediu. Au fost din nou recunoscute din secolul al X-lea, prin contactul cu erudiţii arabi din Spania, Sicilia şi Africa de Nord şi gânditorii greci din Constantinopol. Printre altele, lucrările pierdute ale lui Aristotel au fost redescoperite; pe lângă acestea, lucrările arabe ştiinţifice şi matematice au fost traduse pentru vestici. La începutul sec. Al XVIII-lea, au devenit din nou preocupările fireşti ale tuturor oamenilor educaţi, şi nu erau caracteristice doar

francmasonilor.

Manuscrisul Wood continuă afirmând că geometria este cea mai importantă ştiinţă de la începutul timpului. Trasează istoria Ordinului de la cei doi stâlpi care au fost găsiţi după Potopul lui Noe, unul de marmură, care nu va arde în foc, şi celălalt făcut dintr-o substanţă cunoscută în legenda masonică drept laterus, care nu se dizolvă şi nu se scufundă în nicio apă.

Unul din aceşti stâlpi a fost descoperit şi pe el au fost înscrise secretele ştiinţelor de la care au dezvoltat sumerienii codul moral care a fost transmis egiptenilor prin Abraham Sumerianul şi soţia sa, Sarah. Scrierea continuă să descrie cum au înţeles egiptenii geometria lui Euclid, de unde israeliţii au dus-o în Ierusalim, având ca rezultat clădirea Templului lui Solomon.

Unele din aceste manuscrise ale secolului al XVII-lea nu se referă la Hiram Abif, ceea ce i-a făcut pe unii să creadă că personajul era o invenţie a unei perioade relativ recente. Totuşi, numele Hiram Abif era doar o desemnare a acestui personaj central; el este de asemenea numit Aymon, Aymen, Ammon, A Man sau Amen şi uneori Bennaim. Se spune că Amen este cuvântul evreiesc care înseamnă „cel în care credem” sau „cel cu credinţă”, ceea ce se potriveşte perfect cu rolul lui Hiram Abif. Dar noi ştim de asemenea că Amon sau Amen este numele vechiului zeu creator al Tebei, oraşul lui

Seqenenre Tao. Ar putea fi o veche legătură? Credem că da. Numele „A Man” ne-a interesat în mod deosebit pentru că ne-a amintit descrierea scriitorilor cărţii Genezei din 49:6, la care ne-am referit în capitolul opt; aceasta, ne amintim, ar putea fi o descriere a uciderii lui Seqenenre:

„O, suflete, nu pătrunde în secretul lor; să nu te uneşti cu ei; pentru că în mânia lor ei au ucis ***un om*** *a man şi au săpat zidul.”*

Ar putea fi oare vorba că victima aparent nenumită era de fapt desemnată pentru că era referirea la „A Man” – primul nume masonic al lui Hiram Abif şi numele zeului creator al Tebei? Şi este oare o coincidenţă că creştinii spun „Amen” la sfârşitul rugăciunilor lor, când se roagă pentru îndeplinirea dorinţelor?

Celălalt nume, Bennaim, a provocat o oarecare dificultate cercetării Masoneriei. S-a notat că terminaţia „im” în ebraică creează un plural (ca în pesherim), în timp ce prima parte se spune că înseamnă „constructor”. Mergem mai departe şi sugerăm că se bazează pe vechiul termen egiptean pentru stâlp sfânt, care era continuat cu o mică piramidă numită piatra „bemben”. Acest cuvânt s-ar putea spune că este o descriere foarte veche, însemnând „constructorul stâlpilor sacri”. Aceasta ar

semăna într-adevăr foarte mult cu o traducere literală a lui Hiram Abif şi cu una metaforică a lui Iisus.

Ni se pare că pe vremea când Francmasoneria a fost realizată de echipa regelui James pentru uniunea factorilor contemplativ/operativ ai Templierilor Rosslyn, originile sale au devenit neclare şi în parte pierdute. Aceşti francmasoni ai secolului al XVII-lea aveau o linie directă aproape până la începuturile istoriei umane, dar toate stagiile prin care au trecut au încâlcit mult povestea. Totuşi, în timp ce ei erau nesiguri despre originea Ordinului, au înţeles înţelepciunea pe care o conţinea şi au fost revigorate învăţăturile şi informaţiile care au apărut în secolul al XVII-lea. Francmasonii erau gata să preia avantajul.

La ceremonia de treaptă a doua, candidatul este întrebat „Care sunt obiectele deosebite de cercetare în această treaptă?”. Răspunsul care i se cere să-l dea este: „Misterele ascunse ale naturii şi ale ştiinţei.” Ca o completare a structurii noului Frate Mason, i se spune: „Se aşteaptă de la tine să studiezi artele liberale şi ştiinţele pe viitor”. Aceasta era o invitaţie pe care marii francmasoni ai jumătăţii secolului al XVII-lea nu o puteau refuza. Analizând dezvoltarea Francmasoneriei în secolul al XVII-lea, sarcina noastră finală a fost să înţelegem cum au continuat francmasonii să-şi pună

amprenta asupra lumii moderne.

În 1625, regele francmason James al VI-lea a murit şi cel de-al doilea fiu al său, Charles, i-a urmat la tron (primul fiu al lui James, prinţul Henry, murise în 1612). Eram siguri că noul rege va călca pe urmele tatălui său şi va deveni francmason. Este semnificativ că un mare număr de morminte, bogate în simbolism francmasonic, sunt construite în peretele de nord al Abaţiei Holyrood în Edinburgh, pe care a restaurat-o pentru încoronarea sa din 1633. Totuşi, Charles a avut un început nefast în ochii majorităţii. Proteste ale poporului său când s-a căsătorit cu Henrietta Maria, prinţesă catolică, fiica regelui Henric al IV-lea al Franţei. Ca şi James, Charles credea cu sfinţenie în dreptul divin al regilor, lucru pe care îl arăta cu aroganţă, provocând conflicte cu parlamentul şi ducând în cele din urmă la război civil. Tânărul rege era puternic influenţat de prietenul său apropiat, George Villiers, primul duce de Buckingham, pe care l-a numit prim ministru în ciuda dezaprobării generale.

Charles a rămas în conflict permanent cu Parlamentul, dizolvând trei în doar patru ani, din cauza refuzului de a accepta cererile sale arbitrare. Când al treilea Parlament s-a întrunit în 1628, el a prezentat „Petiţia Dreptului”, în care se cerea ca regele să facă anumite reforme primind, în schimb, bani. Charles a fost forţat să

accepte petiţia, dar după ce a făcut această concesie, el a demis încă o dată Parlamentul şi a închis mai mulţi lideri ai acestuia. Lui Charles i-a lipsit flerul tatălui său pentru conducerea politică şi confruntarea sa permanentă cu Parlamentul a dus la o perioadă de unsprezece ani, când a domnit fără niciun Parlament. În timpul acestei perioade, el a introdus măsuri financiare extraordinare, pentru a face faţă cheltuielilor guvernamentale, fapt care a dus la nepopularitatea sa. În timpul conducerii autocrate a lui Charles, întregul regat a devenit nesigur şi, în timp ce în orice alt timp astfel de mişcări sociale puteau fi doar un lucru negativ, împrejurările deosebite ale vremii au transformat în mod paradoxal această perioadă în una favorabilă. Noi tipuri de gândire şi dispariţia celor vechi, stabilirea unei ordini a lucrurilor, toate acestea au dus la efervescenţa acestei epoci. S-ar putea să pară ciudat la început, dar noi am început să simţim că există paralele pertinente între această perioadă a secolului al XVII-lea în Anglia şi împrejurările din Israel din vremea lui Iisus şi a mişcării nasoreene. Aceste asemănări făceau ca învăţăturile din Francmasonerie să devină deosebit de relevante pentru toate grupurile principale implicate în Războiul Civil englezesc. Prima din aceste paralele implică un conflict în procesul de legătură cu Dumnezeu. Ca şi la

evreii de acum 1600 de ani, virtual, oricine din ţară credea că Dumnezeu era în centrul tuturor lucrurilor, dar a existat o diversitate crescută de opinii asupra celui mai bun mod de a se stabili o relaţie. În timpul lui Iisus existau sanhedrinii, care constituiau autoritatea numită a templului, care era singurul drum oficial către Yahve, şi existau saducheii, care au recunoscut stăpânirea Imperiului Roman. Chiar şi fariseii care se presupune că aveau dreptate şi erau cinstiţi au fost acuzaţi de Iisus că au pierdut din vedere chiar baza credinţei lor şi Iisus s-a opus pe faţă puterii lor. Din punctul nostru de vedere, Iisus nu era altceva decât un republican, încercând să instaureze domnia oamenilor „drepţi”, el fiind conducătorul legislativ care menţinea legile lui Dumnezeu. Era un antibirocrat care vroia să îndepărteze pe cei care-l căutau în singurătate pe Dumnezeu, care se credeau importanţi şi pretindeau să deţină controlul asupra căii lui Dumnezeu. Ar fi fost fără îndoială împotriva bisericii de stat din Anglia şi credem că am putea să-l descriem ca pe un puritan al timpului său: un om care luptă pentru simplitate, rigoare religioasă şi libertate – şi nu i-a fost teamă să lupte pentru ele. În secolele XVI şi XVII, biserica catolică a fost condusă de conservatori care nu-l mai vedeau pe Dumnezeu din cauza eu-rilor lor umflate şi insistenţa lor că doar Papa are dreptul să se

interpună în faţa lui Dumnezeu nu mai era credibilă în faţa celor care aveau înţelepciunea sau posibilitatea să gândească pentru ei înşişi.

O parte din critica fariseilor găsită în Evanghelia originală refăcută, cunoscută drept „Q”, seamănă cu acuzaţiile pe care puritanii secolului al XVII-lea le ridicau împotriva bisericii romano-catolice. Unele din cuvintele atribuite lui Iisus în Q S 34 (din Evanghelia refăcută „Q”) ne frapează ca fiind foarte pertinente pentru aceste vremuri modeme:

„Ruşine vouă, fariseilor! Pentru că voi curăţaţi numai exteriorul cupei şi vasului, dar în sinele vostru sunteţi plini de lăcomie şi lipsă de cumpătare. Farisei nebuni! Curăţaţi interiorul şi exteriorul va fi şi el curat. Ruşine vouă, fariseilor! Pentru că iubiţi să fiţi în faţă la adunări şi să fiţi salutaţi în pieţe. Ruşine vouă! Pentru că voi sunteţi ca mormintele frumoase pe dinafară şi pline de mizerie înăuntru... Ruşine vouă, legiuitorilor! Pentru că voi aţi luat cheia cunoaşterii de la oameni. Pentru că voi nu veţi intra în împărăţia lui Dumnezeu, nu-i lăsaţi nici pe cei care vor să între.”

Cât de uşor ar fi să schimbaţi cuvintele „farisei” sau „legiuitori” cu cuvântul „cardinali”, pentru a crea o trecere ce ar suna pur şi simplu puritan!

Următoarea noastră legătură dintre cele două perioade se referă la sfârşitul puterii papale în Anglia şi la combinarea autorităţii sacerdotale şi seculare într-o singură figură – regele.

Pentru prima dată de la întemeierea bisericii, ambiţia lui Iisus de a uni ambii stâlpi – regesc şi preoţesc – în unul singur a fost realizată. În timp ce lucram la acest appendix, am hotărât să ne uităm prin materialul pe care l-am strâns despre Războiul Civil englezesc.

Am găsit o ilustraţie din secolul al XVII-lea care a confirmat tot ce am bănuit despre legătura cu biserica din Ierusalim. Mai târziu în cercetarea noastră ne-am bucurat ori de câte ori întâlneam vreun lucru sau vreo informaţie vitală care ne lămurea despre o altă parte a întregului. În acest stadiu, totuşi, am început să acceptăm faptul că se strâng nişte dovezi extraordinare din cauza faptului că miezul teoriei noastre era corect şi noi cercetam o venă continuă şi fără de sfârşit a adevărului istoric. Ce am descoperit în acest moment a fost o gravură din secolul al XVII-lea, care arată în detaliu stâlpii regesc şi preoţesc, „mishpat” şi „tsedeq”, exact aşa cum i-am perceput noi citind vechile texte evreieşti.

Singura diferenţă reală era figura care era cheia de boltă: în această versiune, regele Carol I şi-a asumat rolul ambilor stâlpi, identificându-se el însuşi drept cheia de boltă care îi uneşte

pe amândoi. Aici, stâlpul din stânga este „tsedeq”, reprezentând „biserica” şi având deasupra figura „adevărului”; stâlpul din dreapta este „mishpat”, reprezentând „statul” şi având deasupra „justiţia”. Destul de interesant, Charles, fiul regelui Carol al II-lea, urma să realizeze acest proiect la intrarea în Casa Holyrood, când a reconstruit-o după Războiul Civil din 1677.

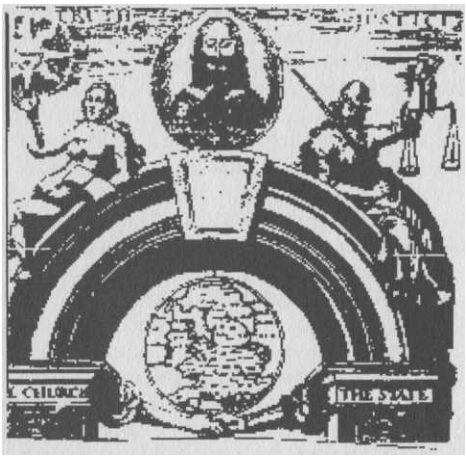

Folosind acest simbolism, regele Carol I a mers pe urmele lui Iisus, dar regele nu avea strălucirea conducătorului evreu şi nici clarviziunea sa republicană. Iisus credea că atunci când ordinea socială era în concordanţă cu legile date de Yahve, nu mai era nevoie de vreun rol preoţesc activ, pentru că Dumnezeu va acţiona direct prin regele său pământean, pentru a menţine o stare de „shalom”; în contrast cu acestea, regele englez nu vedea

decât un rol dublu pentru sine însuşi, cu Dumnezeu ca personaj îndepărtat.

Francmasoneria transmitea un vechi mesaj care îşi pierduse deja o parte din înţelesul său iniţial şi foarte important.

în Anglia, cei care căutau o nouă ordine socială se luptau înainte de a găsi soluţia unică pentru diferendele lor – o soluţie care venea de la Masonerie şi care asigura continuitatea monarhiei în Regatul Unit, când naţiile din jurul lor îşi treceau conducătorii prin sabie.

Ridicarea republicanilor

Trei ani după ce Carol I a ajuns la tron, un tânăr din clasa de jos, cu idei republicane, a intrat în Parlament ca reprezentant pentru Huntingdon. Numele său era Oliver Cromwell şi familia sa era originară din Ţara Galilor, cu numele de Williams. S-au ridicat datorită ministrului lui Henric al VIII-lea, Thomas Cromwell, care era unchiul stră-străbunicului lui Oliver, şi a adoptat numele patronului lor ca semn al recunoaşterii ajutorului său. Nou numita familie Cromwell a devenit curând binecunoscută în oraşul Cambridgeshire din Huntingdon, unde Oliver s-a născut pe 25 aprilie 1599. Familia acum înstărită a lui Cromwell şi-a educat fiul în oraş, sub îndrumarea unui conducător puritan numit Thomas Beard, un om

care vorbea deschis despre dorinţa sa de a „purifica” biserica Angliei de elementele romano-catolice. Cromwell a urmat mai târziu Colegiul din Sidney Sussex, predominant puritan, şi Universitatea Cambridge şi apoi a studiat dreptul la Londra. În august 1620, el s-a căsătorit cu Elizabeth Bourchier şi s-a întors la Huntingdon să conducă moşia tatălui său şi a devenit membru al Parlamentului pentru Huntingdon, opt ani mai târziu. În următorii 10 ani, Cromwell şi-a însuşit o concepţie puritană şi averea sa personală a scăzut, înainte de a se mări din nou după ce a moştenit o proprietate în Ely de la unchiul soţiei sale. În 1640, Cromwell s-a întors în Parlament chiar când relaţiile dintre regele Carol I şi puritani au atins un stadiu de criză şi conflictul a devenit inevitabil. Doi ani mai târziu, pe 22 august 1642, a izbucnit Războiul Civil dintre Parlamentul dominat de puritani şi suporterii regelui. Mintea ascuţită de militar a lui Cromwell a înţeles repede că pasiunea religioasă poate produce un spirit de luptă care a câştigat bătălii şi a ridicat repede un regiment de cavalerie puternic, care să lupte de partea Parlamentarilor. În primii doi ani de război, după ce ambele părţi îşi formaseră armate, regaliştii (sau cavalerii, cum era numiţi) au devenit plini de succes. După o luptă sângeroasă, dar nedecisă la Edgehill, în Warwickshire, în octombrie 1642, regaliştii se

părea că vor avansa spre Londra, dar au fost respinşi. La sfârşitul primului an de război, regaliştii stăpâneau majoritatea părţilor din Anglia, cu excepţia Londrei şi părţii de est a ţării. Abilitatea de comandant încercat a lui Cromwell a fost recunoscută şi pe la 1644, soldatul simplu fiind locotenent general sub comanda lui Edward Montagu, conte de Manchester. Avansarea sa era binemeritată şi el a condus spre victorie forţele Parlamentare cunoscute drept „Capetele rotunde" în bătălia crucială de la Marston Moor, câştigând pentru el şi regimentul său numele de „Braţe de oţel".

Această victorie s-a dovedit a fi o răsturnare a situaţiei pentru parlamentari şi regaliştii au fost din nou înfrânţi de noua armată model a lui Sir Thomas Fairfax, la Naseby în Leicestershire. Capetele rotunde câştigau bătălie după bătălie, până au ajuns la capitala regalistă, Oxford, care a căzut pe 24 iunie 1646, şi Carol, care s-a predat scoţienilor, a fost predat Parlamentului şi a devenit prizonier. Oraşul Staffordshire din Lichfield a rezistat câteva săptămâni, dar prima şi cea mai importantă parte a războiului civil era terminată.

Mulţi observatori au crezut că Oliver Cromwell era el însuşi francmason şi, deşi nu există nicio mărturie clară, pare destul de posibil. Desigur, superiorul şi prietenul său apropiat, Sir Thomas Fairfax, era membru al Masoneriei şi la sediul

familiei Fairfax în Ilkley, Yorkshire, se mai păstrează un templu masonic lângă bibliotecă, în care se intră printr-o scară în spirală ce duce la o cameră pavată în alb şi negru, cu doi stâlpi. Astăzi, clădirea este sediul general al unei corporaţii pentru o mare firmă electrică, dar la câteva mile distanţă, în satul Guisley, există încă o Lojă numită „Fairfax”.

Una din cele mai bune surse de informaţii despre Francmasonerie în timpul acestei perioade a fost jurnalul lui Elias Ashmole, un tom formidabil cu şase volume de jurnal şi un alt volum cu indexuri. Bibliotecarul Bibliotecii Universităţii Robert a fost surprins când a scos toate cele şapte volume într-o vară, ca să citească întregul jurnal. Am discutat cum să aflăm informaţii despre acea perioadă şi am ajuns la concluzia că, fiind o perioadă a marilor scriitori de jurnale, citindu-le, ar fi un mod de a afla câte ceva despre vremurile trecute. Nu ştiam ce căutam, aşa că era necesar să citim totul, să vedem ce era acolo. Acesta nu a fost un exerciţiu inutil pentru că am găsit referiri la unele întâlniri ciudate care ne-au ajutat să facem lumină asupra evenimentelor care au dus la formarea Societăţii Regale şi a Restauraţiei.

Elias Ashmole a fost şeful artileriei regale la Oxford pe vremea capitulării şi el este una din cele mai importante figuri ale istoriei oficiale a Francmasoneriei. Patru luni mai târziu, după ce

el a văzut cum partea sa pierde războiul, Ashmole s-a dus la Warrington ca să fie iniţiat în Masonerie. Jurnalul său, la data de 16 octombrie 1646, menţionează:

„*Ora 4:30, după-amiază, am fost făcut mason la Warrington, în Lancashire, de către Henry Maiwaring of Karincham în Cheshire. Numele celor care au fost atunci în Lojă, dl Rich Penket Warden, dl James Collier, dl Rich Sankey, Henry Littler, John Ellam, Rich Ellam, Hugh Brewer.”*

Să călătoreşti de la Oxford la Warrington în acele zile era o călătorie lungă, obositoare, şi totuşi, chiar a doua zi după iniţierea sa, Ashmole a pornit din nou, de data aceasta spre bastionul parlamentar al Londrei.

Acesta era un lucru ciudat, deoarece tensiunea era încă mare şi tuturor ofiţerilor ex-regalişti li se interzisese apropierea la 20 de mile de Londra. Pentru că fusese recent numit în funcţia de şef al serviciului de artilerie regală, Ashmole nu putea spera să treacă neobservat, aşa că trebuie să fi avut un motiv serios să meargă acolo şi probabil că a avut asigurată protecţia. O notă datată 14 mai 1650 în hârtiile Biroului de Notariat Public, Documente Interne, Interregnum A, confirmă natura neobişnuită a vizitei şi faptul că nu a fost un aranjament temporar:

„El (Ashmole) s-a dus să locuiască în Londra fără să ţină seama de Actul parlamentului, ba din contră.”

Există motive să presupunem că acest regalist francmason a putut să trăiască fără să se ascundă în Londra mulţi ani şi el s-a întâlnit cu mulţi parlamentari cu rang înalt. Acest lucru se datorează sigur faptului că el era francmason şi deci membru al singurei organizaţii apolitice, nereligioase care asigura o structură fraternă în care cavalerul putea întâlni un „Cap rotund” şi catolicul un puritan fără frică şi fără răutate. Încă o dată, jurnalul lui Ashmole ne-a pus la dispoziţie informaţii valoroase. În ziua de 17 iunie 1652, el scrie:

„IIH. A. M: Doctorul Wilkins şi dl Wren au venit să mă viziteze la Blackfriers. Aceasta a fost singura dată când l-am văzut pe doctor.”

Dl Wren la care se referă este marele arhitect Sir Christopher Wren, care a construit multe clădiri minunate, inclusiv Catedrala Sf. Paul, după ce centrul Londrei a fost în mare parte distrus de marele incendiu din 1666. Wren a fost probabil francmason, dar nu există dovezi care să susţină această idee şi unii spun că nu a fost. Doctorul Wilkins, pe de altă parte, a fost

sigur membru al Masoneriei. La vremea când a avut loc această întâlnire, John Wilkins funcţiona la Colegiul Wadham din Oxford (Wren era şi el la acelaşi colegiu, la acea vreme), dar ulterior a devenit episcop de Chester şi membru fondator al Societăţii Regale. Wilkins era un susţinător al Parlamentului şi un puritan cu o oarecare vechime, fiind soţul surorii lui Oliver Cromwell, Robina, şi a fost capelan al lui Cromwell.

Când Ashmole l-a întâlnit pe Wilkins, el era deja la Londra de şase ani şi se întâmplaseră multe. Regele pornise iar războiul cu ajutorul scoţienilor, dar fusese învins şi luat prizonier la Preston şi un rege francmason pierduse în faţa unui parlamentar francmason. La 20 ianuarie 1649, Carol I a fost judecat la Westminster, în Londra. Regele a refuzat să recunoască legalitatea curţii şi nu a pledat împotriva acuzaţiilor de tiran, ucigaş şi inamic al naţiunii şi, o săptămână mai târziu, era condamnat la moarte şi decapitat în mod public la 30 ianuarie. Monarhia fiind înlăturată, acum Anglia se afla sub controlul lui Cromwell şi prima sarcină a lui a fost supunerea Irlandei şi Scoţiei. Masacrele ce au urmat, după cucerirea oraşelor Drogheda şi Wexfod, au fost groaznice şi excesive, rezultatul urii sale arzătoare împotriva irlandezilor şi romano-catolicilor. Numele lui Oliver Cromwell evocă încă frică şi mânie în Irlanda, chiar la 350 de ani după eveniment.

Scoţia era ţinta mâniei lui Cromwell, locul unde el a distrus castelele regaliste şi bisericile catolice, oriunde le-a aflat. Aşa cum am văzut mai devreme, Mormântul de la Rosslyn era cunoscut pentru ceea ce era de fapt şi lui Cromwell şi generalului George Monk şi deci, a supravieţuit războiului, intact. În ciuda violenţei lui Cromwell, principalul său succes a stat în menţinerea unei păci şi stabilităţi relative şi, în mod paradoxal, în crearea unui cadru care a permis măsuri de toleranţă religioasă, deşi nu iubea catolicii. A permis revenirea evreilor care fuseseră excluşi din Anglia în 1655 – o acţiune născută din cunoaşterea ritualului masonic. Politica externă puternică a lui Cromwell şi realizările armatei şi forţelor navale au întărit prestigiul extern al Angliei. După decapitarea lui Carol, tronul Angliei a fost lăsat gol şi ţara a devenit prima republică parlamentară din lume, într-o perioadă cunoscută drept Commonwealth. În anul următor, fiul regelui mort, Carol, a debarcat în Scoţia pentru a continua războiul; în 1651 a fost încoronat rege al acelei ţări şi a invadat imediat Anglia. Noul regim parlamentar era prea bine organizat ca să fie răsturnat de acest atac îndrăzneţ, dar prost plănuit, şi Carol a fost înfrânt la Worcester; a fost norocos să se poată duce în Franţa.

În toată această perioadă tumultuoasă, ex-şeful artileriei vechiului rege trăia netulburat în

Londra lui Cromwell şi se vedea cu unii din cei mai influenţi şi inteligenţi oameni din ambele tabere. Ashmole avea evident permisiunea de la cel mai înalt nivel să urmărească o misiune care depăşea simpla politică şi, în timp ce tot ce el construia deriva din Francmasonerie, se transforma în ceva nou şi foarte important. Ashmole a devenit prietenul astrologilor, matematicienilor, doctorilor şi al altor persoane care aveau cunoştinţe ce pătrundeau în misterele ascunse ale naturii şi ştiinţei, pentru că redefinirea treptei a doua a Francmasoneriei de către Francis Bacon le cerea acest lucru. Se ştia deja că există un „colegiu invizibil”, o societate de oameni de ştiinţă care nu puteau fi identificaţi drept un grup, dar a căror prezenţă era evidentă.

Cromwell a murit de moarte naturală pe 3 septembrie 1658 şi a fost îngropat la Westminster Abbey. Fiul său, Richard, care-l numise succesorul său, era slab şi nu a reuşit să-şi menţină puterea.

Ţara se îndrepta rapid spre anarhie, dar alunecarea a fost oprită de comandantul armatei din Scoţia, generalul George Monk, care a mărşăluit spre Londra, cu trupele sale, în mai 1660. El a rechemat Parlamentul cel Lung şi i-a pus să reinstaureze monarhia, prin întronarea lui Carol al II-lea. Noul rege nu a aşteptat mult ca să se răzbune pe omul care îi provocase

atâta durere. A pus ca trupul lui Cromwell să fie dezgropat şi corpul său putrezit să fie spânzurat ca un trădător, înainte ca trupul său să fie agăţat de un stâlp ridicat deasupra Sălii Westminster.

Renaşterea Societăţii Regale

Trecerea înapoi la monarhie de la republică a fost poate primită bine de Ashmole pe plan personal, dar a adus de asemenea beneficiul „colegiului invizibil”. În 1662, regele Carol al II-lea i-a acordat mandat regal, creând astfel Societatea Regală, prima adunare din lume a oamenilor de ştiinţă şi inginerilor dedicată înţelegerii minunilor create de „Marele Arhitect al Universului”. Libertăţile care stau la baza Francmasoneriei au creat mai întâi o republică de început şi, când au eşuat, au dat naştere unei organizaţii care va împinge limitele cunoaşterii umane înainte, spre crearea unei ere a iluminismului, şi va pune fundaţiile pentru societatea industrializată a secolelor XIX şi XX.

Scurtul timp petrecut de Anglia ca republică nu a fost pierdut; monarhii uitaseră noţiunea de drept divin ca să stăpânească şi îşi păstrau funcţia datorită afecţiunii poporului şi autorităţii Camerei Lorzilor, care vorbea în numele voinţei democratice a naţiunii. În anii ce vor veni, acest drept democratic a difuzat printre oamenii

săraci şi mai ales printre femei viziunea unui om numit Iisus.

În acest punct al cercetării noastre, nu avem nicio îndoială că francmasonii purtau germenele nasoreenilor şi, în special, al lui Iisus, şi putem de asemenea fi siguri că Societatea Regală a rodit potrivit definiţiei date de Bacon treptei a doua a Francmasoneriei, cu mult înainte ca oameni ca Ashmole şi Wilkins să pună totul la loc după traumele Războiului Civil. John Wallis, eminentul matematician al secolului al XVII-lea, scriind despre începuturile Societăţii Regale, a spus:

„Cred că prima dată a fost iniţiată la Londra, prin 1645, dacă nu mai curând, de Dr. Wilkins (pe vremea aceea capelan al Prinţului Elector Palatin din Londra) şi alţii, care se întâlneau săptămânal la o anumită zi şi oră, cu o contribuţie pentru costul experienţelor şi emiţând reguli stabilite între noi. Când (ca să se evite diversiunile prin discursuri şi pentru anumite motive) am eliminat toate discursurile despre divinitate, afaceri de stat şi noutăţi, cu excepţia celor legate de subiectul nostru privind filosofia.”

Această descriere a primelor întâlniri ale noilor gânditori este fără îndoială masonică. Întrunirea săptămânală la o oră cunoscută, eliminarea

tuturor problemelor de politică şi religie sunt caracteristice Lojei Francmasonice.

Această indiscreţie a lui Wallis a fost îndreptată de ierarhia masonică a primei Societăţi Regale, care l-a angajat pe Spratt să scrie istoria oficială a Societăţii Regale. El nu menţiona regulile masonice pe care le-a revelat Wallis din neatenţie.

Unul din oamenii de ştiinţă cei mai influenţi, alături de Ashmole, a fost Robert Hooke, care a fost numit primul custode al experienţelor Societăţii Regale. Experienţele sale nenumărate, demonstraţiile şi discursurile din următorii 15 ani, au fost un factor puternic în supravieţuirea societăţii în timpul primei sale perioade. Hooke a fost unul din cei trei supraveghetori ai oraşului după Marele Incendiu al Londrei şi a fost primul care a folosit microscopul pentru investigaţii biologice, folosind pentru prima dată în biologia modernă cuvântul „celulă”.

Marile personalităţi ale epocii au căutat să se alăture Societăţii Regale şi poate cel mai important dintre ei toţi a fost Sir Isaac Newton, care a realizat multe lucruri, inclusiv o analiză remarcabil de detaliată a structurii gravitaţionale a Universului. În 1672, Newton a fost ales Prieten Partener al Societăţii Regale şi, mai târziu, în acelaşi an, el a publicat prima lucrare ştiinţifică asupra teoriei sale despre

lumină şi culoare, la Secţia Filosofică a Societăţii. La un sfert de secol după ce Societatea Regală a fost premiată şi a primit mandat regal, Newton a publicat *Philosophiae Naturalis Principia Mathematica* (Principiile matematice ale filosofiei naturale) sau *Principia,* aşa cum este universal cunoscută. Această lucrare remarcabilă este considerată cea mai importantă carte ştiinţifică scrisă vreodată.

În timp ce toţi membrii de început ai Societăţii Regale erau masoni, cu trecerea vremii, Francmasoneria pare să fi ocupat un loc minor pentru că întrunirile intelectualilor nu mai avea nevoie de protecţia şi secretele ei ca să înlăture obstacolele religioase şi politice.

Noua Societate a profitat foarte mult de timpul şi energia lui Elias Ashmole, Robert Moray (considerat a fi primul om care a fost iniţiat în Francmasonerie pe pământ englezesc, în 1641), John Wilkins, Robert Hooke şi Christopher Wren, care a fost făcut preşedinte, în 1681. Este evident din aceste fapte bine documentate că francmasonii întemeiaseră Societatea Regală şi că accentul pus pe reconstruirea treptei a doua a servit scopului său şi a însemnat progresul înspre o nouă eră ştiinţifică.

În timpul preşedinţiei lui sir Isaac Newton, câţiva ani mai târziu, un bătrân francmason francez, bine cunoscut cu numele de cavalerul

Ramsey, a fost făcut membru al Societăţii Regale, în ciuda oricăror merite ştiinţifice. Cu toate că majoritatea intelectualilor francmasoni îşi dedicau timpul şi energia noii societăţi, se pare că Masoneria din Londra suferea de o oarecare neglijenţă.

Francmasoneria se pune pe picioare

În anul 1717, Francmasoneria din zona londoneză avea o activitate foarte scăzută. Erau doar patru întâlniri regulate ale Lojelor.

Goose şi Gridiron, în St. Paul Grown.
În Parker Lane, lângă Drury Lane.
Appletree Tavern, Charles Street, Covent Garden.
Rummer şi Grapes Tavern din Channel Row, Westminster.

Nu este nicio îndoială că Masoneria din Londra suferea de o criză a pierderii identităţii tradiţionale. De ce era nevoie să mai existe? Francmasoneria a devenit deodată victima propriului său succes, depăşise ameninţarea apăsătoare a bisericii şi crease rapid un climat de democraţie şi de cercetare ştiinţifică. Totuşi, în restul ţării, Lojele masonice începuseră să devină obişnuite şi din ce în ce mai populare. O mare Lojă, formată cândva înainte de 1705, se

întâlnea regulat în York şi această primă Mare Lojă, permanent susţinută de membrii nobilimii, a pretins titlul de „Marea Lojă a întregit Anglii”. Ceva trebuia făcut la Londra şi, astfel, cele patru Loje menţionate mai sus s-au întâlnit la Appletree Tavern, în februarie 1717, şi l-au votat pe cel mai în vârstă mason prezent la conducerea întrunirii. Acest mason vârstnic nu pare a fi menţionat nicăieri în literatură, dar adunarea a hotărât cu siguranţă să convoace o întrunire generală a tuturor celor patru Loje la Goose şi Gridiron, care să aibă loc pe 24 iunie cu scopul de a-l alege pe Marele Maestru care să conducă întregul Ordin. Prin urmare, de ziua Sfântului Ioan Botezătorul a aceluiaşi an s-au ţinut adunarea şi festinul şi Anthony Sayer a fost ales pentru prima dată Mare Maestru pentru anul în curs. Este interesant de notat că, pe vremea aceea, ei alegeau un Mare Maestru dintre ei „până când venea vremea să aibă onoarea unui Frate Nobil la conducerea lor”. Aceasta putea foarte bine să fie o referire la faptul că Francmasoneria scoţiană avea pretenţia unui Frate Nobil ca Mare Maestru, încă de la începutul Primei Carte St. Clair din 1601[106]. Noua Mare Lojă englezească a redactat un număr de reguli.

---

[106] Analele Marii Loje a vechilor mosoni liberi şi acceptaţi ai Scoţiei, 1995.

„Ca privilegiul de întrunire al masonilor, care a fost până acum nelimitat, să fie legitim în anumite Loje sau adunări ale masonilor ce se întrunesc în anumite locuri, şi ca fiecare Lojă convenită după aceea, cu excepţia celor patru Loje vechi existente în acea vreme, să fie legal autorizată să funcţioneze prin garanţii ale Marelui Maestru, acordate anumitor persoane prin petiţie, cu consimţământul şi aprobarea prin înştiinţare a Marii Loje; şi că, fără un astfel de garant, nicio lojă nu va fi constituţională.

Ca fiecare privilegiu, de care se bucură în mod colectiv în virtutea drepturilor lor imemoriale, să fie în continuare acordat; şi că nicio lege sau regulă să nu fie făcută ori votată de Marea Lojă şi să nu derive din asemenea privilegii, sau să modifice vreun semn, trăsătură stabilită în timp conform standardului guvernului masonic. Necesitatea de a stabili constituţii originale ca standard, în care toate legile viitoare ale Societăţii să se încadreze, a fost pe deplin înţeleasă de întreaga fraternitate a timpului, instaurându-se o regulă definitivă la fiecare instalare, publică sau particulară, care să-i facă pe Marele Maestru şi pe paznicii fiecărei Loje să se angajeze să susţină constituţiile lor, de care fiecare mason era legat prin legături strânse la iniţiere.[107]”

---

[107] Preston: Illustration of Freemasonry (Ilustraţiile Francmasoneriei).

Formând o Mare Lojă sub controlul unui Mare Maestru ales, cele patra Loje au format un sistem de control pentru Masonerie, asigurând ca numai ei să fie scutiţi de ordine, dar toţi ceilalţi masoni trebuiau să se conformeze legilor. Ei puteau declara o Lojă ca fiind corectă, conform uzanţelor, sau o puteau şterge de pe lista Lojelor în vigoare. Dreptul lor de a face acest lucru a fost atacat de alţi masoni, în special de cei din York, care nu acceptau misiunea autoimpusă Londrei de a asigura ca toată lumea să se conformeze Ordinului. Încercând să se constituie ca o instituţie, Francmasoneria engleză începuse deja să piardă teren. Şi totuşi, noua structură a pus lucrurile în ordine, după o lungă perioadă de lupte interne şi eşalonul superior al Masoneriei a fost preluat încetul cu încetul de familia regală care căuta să-şi menţină influenţa în cadrul celei mai republicane organizaţii din lume. Această unire dintre Francmasonerie şi familia regală a fost după părerea noastră motivul principal de supravieţuire a monarhiei britanice.

Am alcătuit o listă a foştilor Maeştri englezi şi atracţia înspre aristocraţie şi familia regală este simplu de văzut (Appendix 3). Când această listă este comparată cu numele foştilor Mari Maeştri ai Scoţiei (Appendix 4), este evident încă de la primele nume că Francmasoneria

scoţiană a fost asociată cu lorzii din ţinut, precum şi cu cei mai umili zidari în piatră, o tradiţie care este menţinută cu mândrie până în zilele noastre. Masoneria s-a răspândit repede în întreaga lume. Influenţa fundamentală a francmasonilor asupra revoluţiilor americane şi franceze, combinată cu tendinţa francmasonilor scoţieni de a susţine cauza iacobină, care a fost în cele din urmă responsabilă pentru adoptarea de către regii hanovrieni ai Angliei a Masoneriei lor proprii. În 1782, la patru ani după Declaraţia de Independenţă a Statelor Unite, ducele de Clarence, fratele lui George al II-lea, a devenit Mare Maestru. În anul Revoluţiei Franceze, 1789, prinţul de Wales şi cei doi fraţi ai săi au fost iniţiaţi în Masonerie şi în acelaşi an prinţul de Wales era Mare Maestru şi a primit scrisori de loialitate de la masonii din întreaga lume, inclusiv de la George Washington, la vremea aceea Maestru al Lojei Alexandria, nr. 22 pe lista Marii Loje din New York, şi de la multe loje franceze. Prin această metodă, regii hanovrieni foloseau sistemul masonic pentru a oferi o raţiune democratică pentru păstrarea loialităţii supuşilor lor masoni. Masoneria din Anglia începea deja să devină clubul care este şi astăzi şi începea să piardă din vedere moştenirea sa originală. Secretele sale adevărate s-au pierdut, într-adevăr.

Răspândirea Francmasoneriei

Curând după formarea Marii Loje a Londrei, al doilea Mare Maestru, George Payne, colecţiona multe manuscrise despre Masonerie, inclusiv copii ale Vechilor Porunci. În 1720, s-a hotărât publicarea Cărţii Constituţiilor şi astăzi se pretinde că „au fost arse prea grabnic, de nişte fraţi scrupuloşi”, un număr de manuscrise vechi, valoroase, mai degrabă decât să ajungă în mâinile opoziţiei din cadrul Ordinului, cunoscută ca „moderni”.

Se pretinde că o copie originală Inigo Jones a Vechilor Porunci a fost pierdută. În acelaşi an, s-a căzut de acord ca, în viitor, Marele Maestru să fie numit înainte de întrunirea anuală şi ca fiecare Mare Maestru, când este instalat, ar trebui să aibă doar puterea de a numi înlocuitorul său şi paznicii. În 1724, Marele Maestru de atunci, ducele de Richmond, a înfiinţat primul Comitet de Caritate care să asigure un fond general pentru ajutorarea masonilor în necaz; acest lucru fusese deja sugerat mai înainte de predecesorul său, ducele de Buccleuch. Aceasta pare a fi prima organizaţie masonică de caritate înregistrată, care este atât de importantă pentru Francmasoneria modernă.

În ianuarie 1723, după doar nouă luni în

funcţie, ducele de Montague a demisionat ca Mare Maestru în favoarea ducelui de Wharton, care era atât de dornic să devină Mare Maestru încât a încercat chiar să fie ales la o întrunire neoficială a masonilor. Acum, succesiunea regulată a lorzilor ţinutului fusese instaurată şi urma să continue.

Oameni obişnuiţi, care au fost Mari Maeştri mai înainte, nu mai puteau fi vreodată numiţi sau să primească funcţia de locţiitor al Marelui Maestru; nobilii de rang nobiliar mai mic au îndeplinit munca administrativă a Marilor Maeştri.

Organizaţia în creştere avea nevoie de centre secundare de administraţie şi, în 1727, postul de Mare Maestru Provincial a fost instituit ca mijloc de a ajuta conducerea Masoneriei, mult mai mare şi extinsă geografic. Pe 10 mai 1727, Hugh Warburton a fost instalat ca primul Mare Maestru Provincial, provincia sa fiind nordul Ţării Galilor şi, pe 24 iunie 1727, sir Edward Mansell Bart a fost instalat ca Mare Maestru Provincial pentru sudul Ţării Galilor. De asemenea, în 1727, primul garant al unei Loje de peste ocean a fost ales de Marea Lojă din Londra pentru Gibraltar, dându-se apoi permisiunea de a forma o Lojă în strada St. Bernard din Madrid. Francmasoneria se răspândea ca focul şi, prin 1728, Marea Lojă din Londra a început să se extindă în viitorul

Imperiu Britanic, deoarece i s-a dat o împuternicire lui George Pomfret de a înfiinţa o Lojă în Bengal. Extinderea controlului provincial al Masoneriei a fost mărită prin numirea Marilor Maeştrii Provinciali pentru Saxonia Inferioară, New Jersey din America şi Bengal.

În 1730 a fost iniţiat primul prinţ de sânge regal. Francis, duce de Lorraine, Mare Duce de Toscana, care mai târziu a devenit împăratul Germaniei, a fost iniţiat de contele de Chesterfield cu drept la o Lojă specială întrunită la Haga; ducele a primit primele două trepte ale Masoneriei şi, mai târziu, a fost ridicat la a treia treaptă în casa lui sir Robert Walpole, o Lojă prezidată tot de contele de Chesterfield. În acelaşi an, numărul masonilor străini a crescut prin acordarea de funcţii pentru a forma Loje în Rusia, Spania, Paris şi Flandra. Ordinul devenea deja un club select pentru nobilime şi, în 1730, au ţinut prima întrunire generală sub jurisdicţia Londrei la Hampstead, la 24 iunie, şi cu acest scop au fost trimise nobilimii cârduri de invitaţie. În 1733 erau 53 de Loje reprezentate la întrunirea anuală a Marii Loje şi puterea şi influenţa Marii Loje din Londra creşteau. La această întrunire din 1733, mai multe reguli noi au fost adoptate, referitoare la operaţiile Comitetului de Caritate, incluzând dreptul de a-şi asculta propriile sale plângeri înainte de a fi aduse în faţa Marii Loje. La aceeaşi întrunire, s-a

făcut o chetă pentru masonii năpăstuiţi şi pentru a-i încuraja să întemeieze o nouă colonie în Georgia. În timpul anului, s-a permis deschiderea unor Loje în Hamburg şi în Olanda. În 1738, James Anderson (al zecelea Mare Secretar) a publicat o „Carte a Constituţiilor” revizuită. Această lucrare despre istoria Masoneriei i-a făcut pe unii autori să-i atribuie crearea Masoneriei. În acest timp, s-au introdus reguli care arătau că dacă o Lojă încetează să se întâlnească cel puţin 12 luni, atunci ea va fi ştearsă de pe listă şi îşi va pierde vechimea. S-a fixat de asemenea ca toţi viitorii Mari Maeştri să fie aleşi din Marea Lojă Stewards, pentru a încuraja gentlemanii să slujească organizaţia, în timp ce se dădeau rezoluţii referitoare la ceea ce era descris drept convenţii ilegale ale masonilor. Acest lucru a înlăturat dreptul democratic al Frăţiei de a alege pe cine credeau potrivit să-i conducă. Teritoriul Marii Loje de York a fost încălcat de Lojele din Lancashire, Durham şi Northumberland, ceea ce a dus la încetarea relaţiilor amicale dintre cele două Mari Loje.

La acea vreme au fost emise garanţii care să menţină Lojele din Aubigny din Franţa, Lisabona, Savannah din Georgia, în sudul Americii, Gambia din vestul Africii. Marii Maeştri Provinciali au fost numiţi în Noua Anglie, Carolina de Sud şi Cape Coast Castle din Africa.

În timpul anului 1737, dr. Dasaguliers (Mare Maestru în 1719) l-a iniţiat pe Frederick, prinţul Ţării Galilor, la o lojă întrunită în acest scop la Kew, mai târziu, în acelaşi an, ca să treacă la treapta a doua şi apoi să-l ridice la treapta sublimă de Maestru Mason. La convocarea Marii Loje au fost reprezentate 60 de Loje şi au fost numiţi Mari Maeştri pentru Montserat, Geneva, Coasta Africii, New York şi insulele Americii.

În 1738, alte două provincii au luat fiinţă: Insulele Caraibe şi provincia Yorkshire, West Riding, lucru considerat ca o altă încălcare a drepturilor Marii Loje de York. Aceasta a adâncit distanţa iniţială dintre cele două Mari Loje şi a avut ca rezultat o rupere totală a relaţiilor.

Pe 15 august 1738, Marea Lojă scoţiană a obţinut o victorie importantă în căutarea vechimii printre Marile Loje, iniţiindu-l pe Fredrick cel Mare al Prusiei la o Lojă întrunită în Brunswick cu acest scop. Frederick a continuat, întemeind o Mare Lojă la Berlin supusă Constituţiei scoţiene.

Dezvoltarea Masoneriei în America

Am ajuns la istoria scrisă a Masoneriei şi, într-un fel, cercetarea noastră era completă, dar mai aveam încă o mare curiozitate referitoare la soarta pe termen lung a pământului stelei Merica. Ca să completăm imaginea noastră, am

hotărât să cercetăm pe scurt dezvoltarea Statelor Unite ale Americii.

Nu este niciun secret că Masoneria era o forţă majoră progresistă în spatele Revoluţiei Americane şi a întemeietorilor Republicii Statelor Unite ale Americii. Demonstraţia antibritanică împotriva taxelor, cunoscută drept „Ceaiul de la Boston”, a fost organizată în 1773 de către membri Lojei St. Andrew, care avea printre membri săi personalităţi celebre cum ar fi Samuel Adams şi Paul Revere. Loja, care se întrunea la Taverna Dragonul Verde din Boston, nu a organizat singură „Ceaiul”, dar membrii săi au înfiinţat un club numit Causus Pro Bono Publico, printre care se număra şi Joseph Warren, Maestrul Lojei – care va deveni mai târziu Mare Maestru de Massachusetts – fiind o forţă majoră. Henry Purkett, se zice, a declarat că a fost la „Ceai” în calitate de spectator şi fără să se supună Maestrului Lojei St. Andrew, care era o prezenţă activă.

Oamenii care au creat Statele Unite ale Americii erau ori francmasoni, ori aveau legături strânse cu Francmasoneria. Ei au folosit gândirea formată în Marea Britanie în timpul secolului anterior, punând-o la temelia propriei lor Constituţii. Ei nu ştiau, dar prin fidelitatea lor faţă de principiile masonice de dreptate, adevăr şi egalitate pentru noua lor ţară, încercau să construiască un ţinut care va fi condus de un

Ma’at redescoperit, un stat modern care era moştenitorul adevărat al măreţiei vechiului Egipt. În multe cazuri, constructorii Statelor Unite au reuşit, dar în altele, numeroase au eşuat. A fost nevoie de un război civil cumplit ca să se pună capăt sclaviei populaţiei negre din sud şi chiar şi astăzi, în multe state, cuvântul „egalitate” este încă o aspiraţie a oamenilor raţionali şi e neacceptat de cei lipsiţi de raţiune.

Ca şi Francmasoneria, Statele Unite sunt un ideal imperfect care merită să câştige, dar din păcate este făcut doar de muritori.

Dintre oamenii care au semnat Declaraţia de Independenţă pe 4 iulie 1778, următorii erau masoni: Willliam Hooper, Benjamin Franklin, Matthew Thornton, William Whipple, John Hancock, Phillip Livingston şi Thomas Nelson. S-a spus la acea vreme că dacă doar patru oameni ar fi eliminaţi, adunarea rămasă ar fi suficientă ca să susţină Loja Masonică de gradul trei!

Ar fi putut de asemenea permite participarea mai multor conducători militari. Francmasonii şefi numărau oameni ca Greene, Marion, Sullivan, Rufus, Putman, Edwards, Jackson, Gist, baronul Stemben, baronul de Kalb, marchizul de Lafayette şi însuşi George Washington.

Când Washington a jurat credinţă ca primul preşedinte al republicii, în 30 aprilie 1789, a făcut-o în faţa Marelui Maestru al New York-ului

şi el a jurat pe Biblia masonică, care era folosită în mod obişnuit ca Biblia Lojei Sfinte a Lojei St. John, întâia pe lista Marii Loje a New York-ului. El fusese francmason toată viaţa sa, fiind iniţiat în Loja Masonică Fredericksburg, cu cinci luni înainte de a împlini 21 de ani, vineri, 4 noiembrie 1752.

Deoarece Loja mamă se întrunea în prima vineri din lună, a trecut de treapta a doua pe 3 martie 1753 şi a fost înălţat la treapta „sublimă” de Maestru Mason la 4 august 1753, în aceeaşi Lojă. În perioada iniţierii sale, tocmai terminase de supravegheat moşiile din Virginia ale lordului Fairfax, al cărui strămoş îl făcuse francmason pe Oliver Cromwell.

Membrii familiei Fairfax erau francmasoni activi în Marea Lojă de York şi fratele său mai mare, Lawrence, cu care George locuia în acea perioadă, fusese educat în Anglia şi se căsătorise cu nepoata lordului Fairfax. Loja la care participa Washington a urmat probabil unei Loje ad hoc de „rit York” şi nu uneia de „rit scoţian”, dar la şase ani după iniţierea sa, în anul 1758, Loja Fredericksburg a primit o Cartă de la Marea Lojă scoţiană, care şi-a desfiinţat poziţia[108].

Când Washington a fost făcut primul preşedinte al Statelor Unite ale Americii, el era

[108] Analele Marii Loje a vechilor masoni liber acceptaţi ai Scoţiei, 1995.

membru al Masoneriei de aproape treizeci şi şase de ani şi, la vremea aceea, era membru al Lojei Alexandria, numărul 22.

Cercetând vechile manuscrise, am dat peste discursul lui George Washington după ce i s-a înmânat *Cartea Constituţiilor,* scrisă de francmasonii din Boston, la 27 decembrie 1792. Din data prezentării putem presupune că a însemnat sărbătorirea a celor 40 de ani de când era în Masonerie. O arătăm aici sub forma în care am găsit-o, completată cu folosirea literei „S”, care seamănă cu un „f ’ modern.

Ea spune:

”Oricât ar fi de măgulitor pentru mintea omenească şi oricât de onorabil este să primeşti de la cetăţenii tăi mărturii de aprobare pentru promovarea bunăstării publice, nu este mai puţin plăcut de ştiut că virtuţile cele mai blânde ale inimii sunt respectate de o societate ale cărei principii liberale se bazează pe legile imuabile ale adevărului şi justiţiei.

Este demn să sporeşti sfera fericirii sociale, proiectul binefăcător al unei Instituţii Masonice şi este de dorit ca purtarea fiecărui membru al fraternităţii, ca şi acele publicaţii care descoperă principiile care le activează, să aibă drept scop să convingă umanitatea că marele scop al Masoneriei este să promoveze fericirea rasei omeneşti. În timp ce vă rog să-mi

acceptaţi mulţumirile pentru Cartea Constituţiilor *pe care mi-aţi trimis-o şi pentru onoarea pe care mi-aţi făcut-o în Dedicaţie, permiteţi-mi să vă asigur că simt toate acele emoţii de recunoştinţă pe care cuvintele dvs. Afectuoase şi dorinţele cordiale vor să le inspire, şi mă rog sincer ca Marele Arhitect al Universului să vă binecuvânteze şi să vă primească după aceea în templul său nemuritor."*

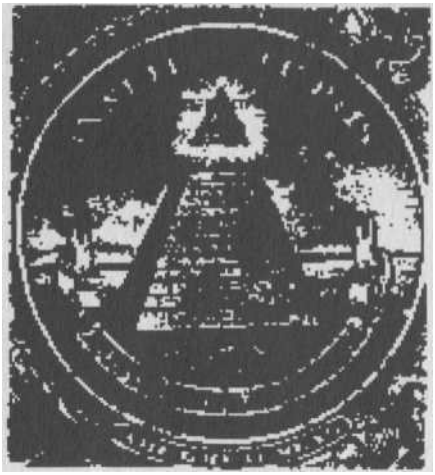

Tot în 1792, Washington a pus temelia de piatră a Casei Albe – pe 13 octombrie, aniversarea crucificării lui Molay. În acel an, dolarul a fost acceptat drept unitatea monetară a Statelor Unite ale Americii. Simbolul dolarului este un „S" cu două linii verticale, deşi, imprimat, apare astăzi mai mult cu o singură linie verticală, Litera „S" a fost împrumutată de

la vechea monedă spaniolă, dar cele două linii verticale sunt stâlpii nasoreeni „mishpat” şi „tsedeq”, cunoscuţi mai bine întemeietorilor masoni ai Statelor Unite ca „Boaz” şi „Jachin”, stâlpii de la intrarea Templului Regelui Solomon.

Astăzi, dolarul poartă imaginea unei piramide cu un ochi în ea, care este cea mai veche dintre toate imaginile folosite în mod curent şi care ne-a fost transmisă dinainte de epoca lui Seqenenre Tao, scăpând de purificarea motivelor egiptene ale ceremoniei înscăunării regale, făcută de profetul Ezechiel în timpul captivităţii babiloniene a evreilor. El îl reprezintă pe Dumnezeu (sub forma lui Amen-Re) având un ochi multiprezent, aruncându-şi privirea peste poporul său ca să judece fiecare acţiune pe care o face în viaţă, pentru a primi ce merită în moarte. Întreaga bază reprezintă principiul Ma’at, care a fost măsura bunătăţii făcute în viaţă şi văzută de Dumnezeu. Pe cealaltă faţă a dolarului este Fratele George Washington şi, pe fosta bancnotă de doi dolari, era imaginea altui francmason celebru – Fratele Benjamin Franklin.

Pe 18 septembrie 1793, George Washington a pus piatra de temelie a Capitoliului, construit în Washington, şi, împreună cu tovarăşii săi, erau toţi îmbrăcaţi în veşmintele de gală cu însemne masonice.

Statele Unite ale Americii reprezintă încă o ţară foarte tânără. Ca să se compare cu

longevitatea vechiului Egipt, va trebui să-şi menţină statutul său puternic până în cel puţin 4. 500 d.hr. Şi, ca să atingă nivelul maxim al performanţei ţării, îi mai trebuie vreo 400 de ani. Dar noi bănuim că experienţa masonică care şi-a găsit locul în ţinutul cosmopolit de peste ocean înspre vest va cunoaşte o împlinire şi mai mare, pentru că este doar o altă treaptă din călătoria pusă în mişcare în sudul Irakului, acum cel puţin 6. 000 de ani.

APPENDIX 2

Lojele masonice din Scoţia, anterioare anului 1710, cu data primei menţionări[109]

1599, 9 ianuarie	Portul Aitchison
1599, 31 iulie	Edinburgh
1599, 27 noiembrie	St. Andrews
1599, 28 decembrie	Kilwinning
1599, 28 decembrie	Stirling
1599, 28 decembrie	Haddington
1600	Dunfermline
1613, 31 decembrie	Glasgow
1627	Dundee
1654, 2 martie	Linlithgow
1658, 24 decembrie	Scone
1670	Perth
1670	Aberdeen
1674, 28 decembrie	Melrose
1677, 20 decembrie	Cannongate Kilwinning
1678, 27 decembrie	Inverness
1687, 20 mai	Dumfries
1688, 29 mai	Leith şi Cannongate
1691	Kirkcudbright
1695, 25 martie	Hamilton
1695, aprilie	Dumblane
1701, 2 iunie	Kelso
1702, 22 decembrie	Haughfoot
1703	Banff

[109] Stephenson: *Origins of Freemasonry (Originile Francmasoneriei).*

1704, 27 decembrie	Kilmolymock
1707	Edinburgh Journeymen

APENDIX 3

Primii Mari Maeştrii ai Francmasoneriei englezeşti

1717	Anthony Sayer
1718	George Payne
1719	Dr. Desagliers
1720	Anthony Sayer
1721	John, ducele de Montague
1722	Ducele de Wharton
1723	Ducele de Buccleuch
1724	Ducele de Richmond
1725	Lord Paisley, contele de Abercom
1726	Contele de Inchiquin
1727	Lord Colerane
1728	Lord Kingstone
1729	Ducele de Norfolk
1730	Lord Lovel, contele de Leicester
1731	Lord Teynham
1732	Lord Montagu
1733	Contele de Strathmore
1734	Contele de Crawford
1735	Lord Weymouth
1736	Contele de Londra
1737	Contele de Damley
1738	Marchizul de Carnarvon
1739	Lord Raymond
1740	Contele de Kintore
1741	Contele de Morenton

1744	Lord Ward
1744	Contele de Strathmore
1745-46	Lord Cranstoun
1747-51	Lord Byron
1752-53	Lord Carysfoot
1754-56	Marchizul de Carnarvon
1757-66	Lord Aberdour
1762-63	Lord Ferrers
1764-66	Lord Blaney
1767-71	Ducele de Beaufort
1772-76	Lord Petre
1777-81	Ducele de Manchester
1782-89	Ducele de Cumberland (fratele regelui)
1790-95	Prinţul de Wales (Ţara Galilor)

APPENDIX 4

Primii Mari Maeştri ai Francmasoneriei scoţiene

1736	William St. Clair de Rosslyn
1737	George, al treilea conte de Cromartie
1738	John, al treilea conte de Kintore
1739	James, al paisprezecelea conte de Morton
1740	Thomas, al optulea conte de Strathmore
1741	Alexandru, al cincilea conte de Leven şi Melville
1742	William, al patrulea conte de Kilmamock
1743	James al V-lea
1744	James, al optulea conte de Moray
1745	Henry David, al zecelea conte de Buchan
1746	William Nisbet de Dirleton
1747	Onorabilul Francis Charteris Amisfield
1748	Hugh Seton de Touch
1749	Lord Thomas Eskine, contele de Mar
1750	Alexandru, al zecelea conte de Eglinton
1751	Lord James Boyd

1752	George Drummond, Lord Prevost de Edinburgh
1753	Charles Hamilton Gordon
1754	James, Master de Forbes
1755-57	Sholto Charles, Lord Aberdour
1757-59	Alexandru, al şaselea conte de Galloway
1759-61	David, al şaselea conte de Leven şi Melville
1761-63	Charles, al cincilea conte de Elgin şi al nouălea de Kincardine
1763-65	Thomas, al şaselea conte de Kellie
1765-67	James Stewart, Lord Prevost de Edinburgh
1767-69	George, al optulea conte de Dalhousie
1769-71	Locotenentul General James Adolphus Ougton
1771-73	Patrick, al şaselea conte de Dumfries
1773-74	John, al treilea duce de Atholl
1774-76	David Dalrymple
1776-78	Sir William Forbes de Pitsilgo
1778-80	John, al patrulea duce de Atholl
1780-82	Alexandru, al şaselea conte de Balcarres
1782-84	David, al unsprezecelea conte de Buchan
1784-86	Lord George Haddo
1786-88	Lord Francis Elcho

1788-90	Lord Francis Napier
1790-92	George, al şaisprezecelea conte de Moreton
1792-94	George, marchiz de Huntly
1794-96	William, conte de Ancram
1796-98	Lord Francis Doune
1798-1800	Sir James Stirling, Bart, Lord Prevost de Edinburgh

APPENDIX 5

CRONOLOGIE

î.hr.	
28000	Prima dovadă a unor practici religioase;
12000	Pietrele de moară sunt folosite la producerea fainii;
9000	Creşterea animalelor apare în Mesopotamia;
8000	Grâul, orzul, cultivate intensiv şi seminţe de leguminoase însămânţate în perioada fertilă de Lună Nouă;
6000	Olăritul – ceramica arsă în cuptor în Sumer;
5500	Sistemele de irigaţie construite în Sumer;
4500	Primele pluguri folosite în Sumer;
4100	Data probabilă a Potopului lui Noe;
4000	Sumerul era cunoscut ca având o structură socială completă – prima civilizaţie cunoscută;
3400	Primele oraşe înconjurate de ziduri în Egipt;
3250	Cea mai veche scriere folosită în Sumer;

3200 Ceremonia secretă egipteană a înscăunării regelui, a cărei existenţă a fost cunoscută;
3150 Apariţia statului unificat egiptean, cu capitala la Memphis;
3000 Primele hieroglife egiptene;
2686 Începe vechiul regat egiptean;
2600 Primele piramide adevărate construite în Egipt;
2530 Marea Piramidă Khufu de la Gizeh;
2500 Apariţia statelor-oraş din nordul Mesopotamiei;
2300 Statele-oraş din sudul Mesopotamiei unite de Sargon, din Akkadia;
2150 Prăbuşirea Vechiului Regat Egiptean;
2040 Întemeierea Regatului Egiptean Mijlociu;
1786 Regii hicsoşi au început să domnească în Egipt;
1780 Abraham a călătorit de la Ur, ca să facă prima sa vizită în Egipt;
1740 Isaac se naşte din Abraham;
1720 Hicsoşii pradă Memphisul;
1680 Se naşte Iacob, mai târziu îşi va schimba numele în Israel;
1620 Se naşte Iosif;
1570 Iosif este vizir al regelui hicsos Apophis;
1574 Seqenenre Tao devine rege al Egiptului dar este ţinut în Teba de

hicsoşi;

1573	Seqenenre Tao ucis în templu; fiul său cel mic, Ahmose, ia tronul;
1570	Noul Regat Egiptean începe sub stăpânirea lui Kamose, al doilea fiu al lui Seqenenre;
1567	Hicsoşii sunt alungaţi din Egipt;
1450-1500	Cea mai probabilă perioadă pentru Exodul din timpul lui Moise;
1020	Saul devine primul rege al Israelului;
1002	David, rege al Israelului;
972	Solomon devine rege al Israelului şi construieşte Templul pentru Yahve;
922	Solomon moare, lăsând Israelul într-un haos politic şi financiar;
721	Regatul de Nord al Israelului se prăbuşeşte;
597	Prima captivitate babiloniană;
586	Distrugerea finală a Templului lui Solomon;
573	Viziunile lui Ezechiel în timpul captivităţii;
539	Începerea construcţiei Templului lui Zerubbabel;
187	Primii ani ai comunităţii Qumran;
166	Revolta maccabeilor din Israel;
157	Jonathan macabeul devine mare preot;
155	Comunitatea Qumran cunoscută ca existentă;
153	Jonathan macabeul este ucis;

6 Data probabilă a naşterii lui Iisus;

d.hr.

27 Iisus petrece trei ani la Qumran (în deşert);
31 Iisus părăseşte Qumran şi este propus să devină regele evreilor;
32 Ioan Botezătorul este ucis; Iisus îşi asumă mesiile preoţeşti, cât şi cele regeşti;
33 Crucificarea lui Iisus;
37 Mandeenii sunt alungaţi din Mesopotamia de către Saul;
60 Saul devine Pavel şi inventează creştinismul;
62 Uciderea lui Iacob cel Drept la templu;
64 Revolta evreiască începe la Masada;
70 Distrugerea Qumranului, Ierusalimului şi a Templului lui Irod;
190 Clement devine episcop de Alexandria;
200 Creştinismul celtic ajunge în Irlanda, venind din Alexandria, prin Spania;
325 Consiliul din Niceea, convocat de împăratul Constantin;
337 Constantin moare;

432 Patrick călătoreşte spre Irlanda ca să întemeieze biserica celtică la Slane şi Tara;
563 Columba porneşte cu corabia din Derry, ca să înfiinţeze o abaţie pe Iona;
596 Sfântul Augustin soseşte în Anglia ca să convertească populaţia la catolicism;
664 Sinodul de la peşterile Whitby al bisericii romano-catolice.

ÎNCEPUTUL EVULUI MEDIU

1008 Cele mai vechi texte rămase din Biblia ebraică;
1118 Ordinul Cavalerilor Săraci ai lui Hristos şi întemeierea Templului lui Solomon;
1120 Templierii găsesc pergamentele ascunse.

SFÂRŞITUL EVULUI MEDIU

1215 Magna Carta semnată de regele John;
1244 Naşterea lui Jacques de Molay;
1292 Jacques de Molay a fost ales ultimul Mare Maestru al Templierilor;
1305 Robert Bruce excomunicat;
1306 Robert Bruce încoronat rege al Scoţiei;
1306 Arestarea tuturor evreilor din Franţa;
1307 Vineri, 13 octombrie, distrugerea

Templierilor de către Filip cel Frumos;

1307 Jacques de Molay este crucificat şi apare Giulgiul din Torino;

1308 Sosirea flotei templiere în America;

1314 Jacques de Molay ars pe rug, la Paris;

19 martie 1314 Bătălia de la Bannockburn – câştigată prin intervenţia forţei de luptă templiere;

1328 Anglia recunoaşte Scoţia ca naţiune independentă;

1329 13 iunie – Papa acceptă pe Robert I şi pe urmaşii săi ca regi ai Scoţiei;

1330 William St. Clair moare, ducând inima lui Robert la Ierusalim;

1357 Prima expunere cunoscută a Giulgiului din Torino;

1440-1490 Construirea Capelei Rosslyn. Introducerea primei trepte şi a Masoneriei cu Semn de către William St. Clair, primul Mare Maestru şi întemeietorul Francmasoneriei;

1534 Englezii se dezic de biserica romano-catolică;

1583 James Stuart devine James al VI-lea al Scoţiei;

1598 Primele Statute Schaw, care au înfiinţat sistemul de Loje;

1599 Publicarea celui de-al doilea Statut

Schaw;

1599 Primul proces verbal documentat al Lojei Masonice;

1601 Prima Cartă St. Clair confirmă familia St. Clair ca Mari Maeştri ai Masonilor;

1601 James al VI-lea se alătură Lojei Scoon şi Perth, nr. 3 pe lista existentă a Marii Loje a Scoţiei, la vârsta de 35 de ani;

1603 James al VI-lea al Scoţiei devine James I al Angliei;

1604 Treapta de Meşteşugar Prieten (Fellow Craft) a Masoneriei, introdusă de Francis Bacon;

1605 Guy Fawkes complotează să arunce în aer regele şi Parlamentul;

1607 Manuscrisul Inigo Jones;

1610 Galileo a confirmat în mod public structura sistemului solar;

1625 Carol I vine la tron;

1628 A doua Cartă St. Clair îl confirmă pe contele de Rosslyn ca Mare Maestru Mason;

1633 Carol I restaurează Abaţia Holyrood pentru încoronarea sa scoţiană şi include mormintele masonice în peretele de nord, inclusiv unul pentru contele de Sutherland;

1641 Sir Robert Moray a fost iniţiat în Francmasonerie la Newcastle, de un

garant de la Loja din Edinburgh, Capela St. Mary;

1643 Începe Războiul Civil englez;

1646 Sfârşitul principalei faze a Războiului Civil englez;

1646 Elias Ashmole iniţiat la Warringhton într-o Lojă ad hoc;

1649 Execuţia lui Carol I;

1649 Începutul Commonwealth-ului sub Oliver Cromwell;

1650 Castelul Rosslyn distrus, dar capela păstrată de Cromwell şi Monk;

1652 Prima întâlnire între Wilkins, Ashmole şi Wren;

1660 Carol al II-lea restaurează monarhia;

1662 Formarea de către francmasoni a Societăţii Regale a Dezvoltării Ştiinţei;

1672 Isaac Newton ales ca membru al Societăţii Regale;

1677 Carol al II-lea construieşte Arca Sfântă Regală, Simbol al coroanei, iniţial folosită de tatăl său, Carol I, în campania sa împotriva Parlamentului, la intrarea în casa Holyrood;

1714 Scrierea primului proces verbal al Marii Loje de York;

1717 Formarea Marii Loje engleze;

1721 Primul Mare Maestru Nobil, John, duce de Montague, ales de Formaţia Marii Loji engleze a Marii Loje irlandeze;

1726 Primele documente ale unui ceremonial masonic de treapta a treia, în Scoţia;

1737 Formarea Marii Loje Scoţiene: William St. Clair ales primul Mare Maestru;

1738 Prima bulă papală împotriva Francmasoneriei;

1747 Prima cartă a lojei militare emisă de Marea Lojă a Scoţiei;

1752 George Washington este făcut francmason în oraşul Fredericksburg, la Loja Fredericksburg;

1758 Loja Fredericksburg primeşte o cartă de acceptare de la Marea Lojă Scoţiană;

1773 Petrecerea Ceaiului din Boston;

1778 William St. Clair, primul Maestru al Marii Loje a Scoţiei, moare;

1778 Declaraţia de Independenţă americană;

1790 Prinţul Hanovrian de Wales devine Mare Maestru al Angliei;

1792 Lui George Washington i se înmânează Cartea Constituţiei la Boston;

1799 Este găsită Piatra de la Rosetta, ceea ce permite citirea hieroglifelor egiptene;

1945 Descoperirea de la Nag Hammadi – ascunzătoarea Evangheliilor gnostice;

1947	Descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă;
1951	Încep săpăturile de la Qumran;
1955	Este deschis Manuscrisul de Aramă şi descifrat ca un inventar al comorilor ascunse;
1988	Datarea cu carbon a Giulgiului din Torino îi stabileşte originea posibilă la 1260;
1991	Primul acces public la întreaga colecţie a Manuscriselor de la Marea Moartă.

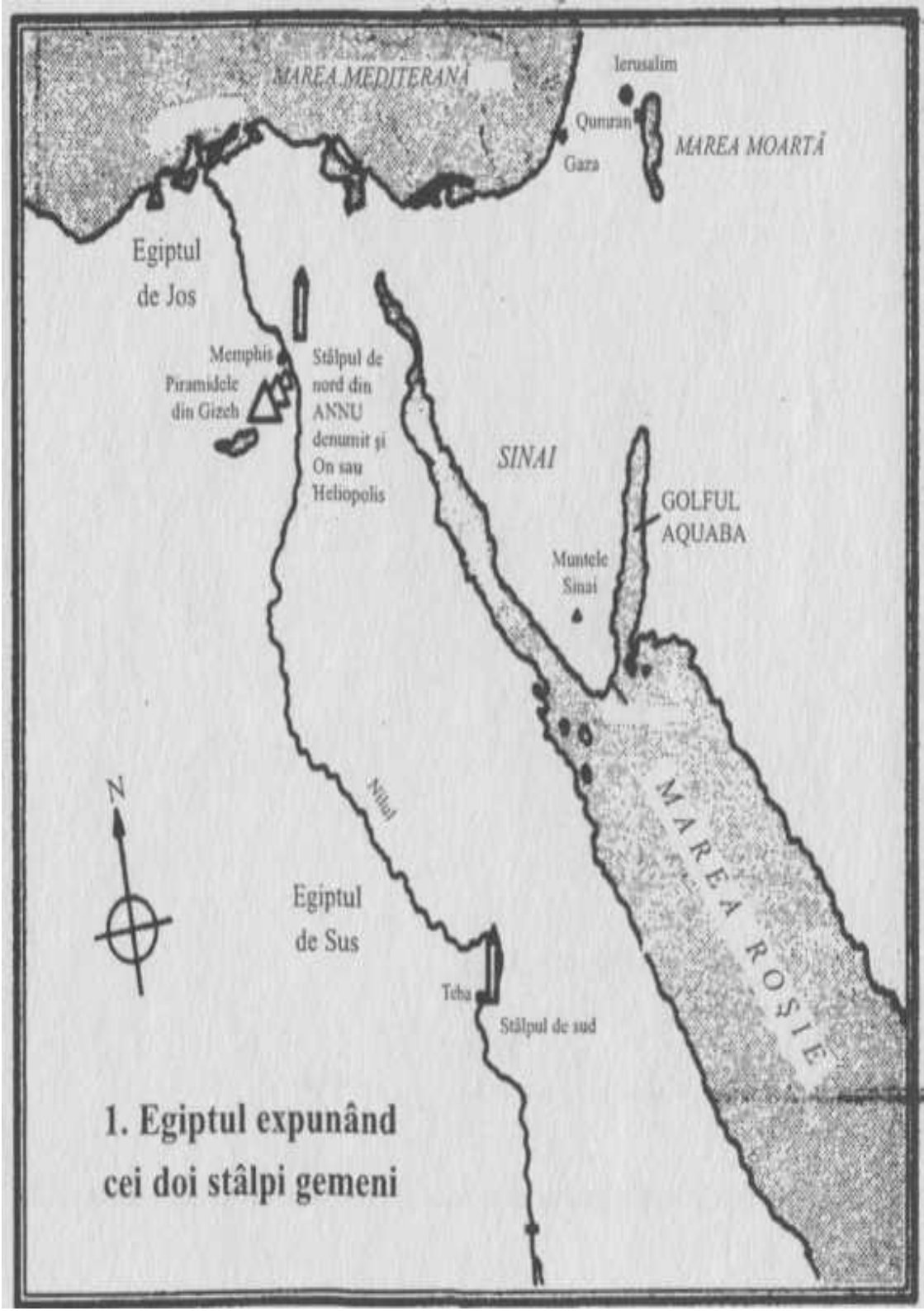

1. Egiptul expunând cei doi stâlpi gemeni

3. Harta Ierusalimului în vremea lui Iisus